

fžž0B00KS

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ SHERLOCK HOLMES

A RTH UR
CO N AND OYLE

Η επιστροφή του Σέρλοκ Χολμς

Arthur Conan Doyle

Δημοσιεύθηκε: 1905

Κατηγορία(ες): Μυστήριο & Ντετέκτιβ, Μικρές ιστορίες

Πηγή: Wikisource

Σχετικά με τον Doyle:

Ο Σερ Άρθουρ Άρθουρ Ιγνάτιους Κόναν Ντόιλ (Sir Arthur Ignatius Conan Doyle, DL, 22 Μαΐου 1859 - 7 Ιουλίου 1930) ήταν Σκωτσέζος συγγραφέας, ο οποίος διακρίθηκε κυρίως για τις ιστορίες του για τον ντετέκτιβ Σέρλοκ Χολμς, οι οποίες θεωρούνται γενικά σημαντική καινοτομία στον τομέα της αστυνομικής λογοτεχνίας, καθώς και για τις περιπέτειες του καθηγητή Τσάλεντζερ. Ήταν ένας παραγωγικός συγγραφέας, του οποίου άλλα έργα περιλαμβάνουν ιστορίες επιστημονικής φαντασίας, ιστορικά μυθιστορήματα, θεατρικά έργα και ρομάντζα, ποίηση και μη μυθοπλαστικά έργα. Το Κόναν ήταν αρχικά ένα όνομα, αλλά ο Ντόιλ το χρησιμοποίησε ως μέρος του επωνύμου του στα μεταγενέστερα χρόνια του. Πηγή: Conan: Wikipedia

Διατίθεται επίσης στο Feedbooks Doyle:

- *The Adventures of Sherlock Holmes* (1892)
- *The Casebook of Sherlock Holmes* (1923) •
- The Hound of the Baskervilles* (1902)
- *Τα απομνημονεύματα του Σέρλοκ Χολμς* (1893)
- *Μια μελέτη στο κόκκινο* (1887)
- *Το σημάδι των τεσσάρων* (1890)
- *Ο χαμένος κόσμος* (1912)
- *Το τελευταίο του τόξο* (1917)
- *Η κοιλάδα του φόβου* (1915)
- *Η μηχανή αποσύνθεσης* (1928)

Πνευματικά δικαιώματα: Αυτό το έργο είναι διαθέσιμο για τις χώρες όπου τα πνευματικά δικαιώματα είναι Life+70 και στις ΗΠΑ.

Σημείωση: Αυτό το βιβλίο σας παρουσιάζεται από το Feedbooks <http://www.feedbooks.com>

Αυστηρά για προσωπική χρήση, μην χρησιμοποιείτε αυτό το αρχείο για εμπορικούς σκοπούς.

Κεφάλαιο 1

Η περιπέτεια του άδειου σπιτιού

Ήταν την άνοιξη του 1894 όταν όλο το Λονδίνο ενδιαφέρθηκε και ο κόσμος της μόδας θορυβήθηκε από τη δολοφονία του αξιότιμου Ρόναλντ Αντέρ κάτω από ασυνήθιστες και ανεξήγητες συνθήκες. Το κοινό έχει ήδη μάθει τα στοιχεία εκείνα του εγκλήματος που προέκυψαν από την αστυνομική έρευνα- αλλά πολλά αποσιωπήθηκαν εκείνη την περίοδο, δεδομένου ότι η υπόθεση υπέρ της δίωξης ήταν τόσο συντριπτικά ισχυρή που δεν ήταν απαραίτητο να παρουσιαστούν όλα τα γεγονότα. Μόνο τώρα, στο τέλος σχεδόν δέκα ετών, μου επιτρέπεται να παραθέσω τους κρίκους που λείπουν και που συνθέτουν το σύνολο αυτής της αξιοσημείωτης αλυσίδας. Το έγκλημα είχε ενδιαφέρον από μόνο του, αλλά αυτό το ενδιαφέρον δεν ήταν τίποτα μπροστά στην αδιανόητη συνέχεια, η οποία μου προσέφερε το μεγαλύτερο σοκ και τη μεγαλύτερη έκπληξη από κάθε άλλο γεγονός στην περιπετειώδη ζωή μου. Ακόμα και τώρα, μετά από αυτό το μεγάλο διάστημα, συγκλονίζομαι καθώς το σκέφτομαι και αισθάνομαι για άλλη μια φορά εκείνη την ξαφνική πλημμύρα χαράς, έκπληξης και δυσπιστίας που βύθισε εντελώς το μυαλό μου. Επιτρέψτε μου να πω σε εκείνο το κοινό που έχει δείξει κάποιο ενδιαφέρον για τις ματιές που του έδωσα κατά καιρούς από τις σκέψεις και τις πράξεις ενός πολύ αξιόλογου ανθρώπου ότι δεν πρέπει να με κατηγορήσουν αν δεν μοιράστηκα τις γνώσεις μου μαζί τους, γιατί θα θεωρούσα ότι ήταν το πρώτο μου καθήκον να το κάνω, αν δεν με εμπόδιζε μια θετική απαγόρευση από τα ίδια του τα χείλη, η οποία αποσύρθηκε μόλις στις τρεις του περασμένου μήνα.

Μπορεί να φανταστεί κανείς ότι η στενή μου σχέση με τον Σέρλοκ Χολμς με είχε ενδιαφέρει βαθιά για το έγκλημα και ότι μετά την εξαφάνισή του δεν παρέλειψα ποτέ να διαβάζω με προσοχή τα διάφορα προβλήματα που έρχονταν ενώπιον του κοινού, και μάλιστα προσπάθησα περισσότερες από μία φορές για την προσωπική μου ικανοποίηση να χρησιμοποιήσω τις μεθόδους του για τη λύση τους, αν και με αδιάφορη επιτυχία. Ωστόσο, δεν υπήρχε κανένα που να με γοήτευσε όπως αυτή η τραγωδία του Ρόναλντ Αντέρ. Καθώς διάβαζα τα στοιχεία της ανάκρισης, τα οποία κατέληξαν στην ετυμηγορία της ανθρωποκτονίας από πρόθεση εναντίον κάποιου ή κάποιων αγνώστων, συνειδητοποίησα πιο καθαρά από ποτέ την απώλεια

που είχε υποστεί η κοινότητα από το θάνατο του Σέρλοκ

Holmes. Υπήρχαν σημεία σ' αυτή την παράξενη υπόθεση που, ήμουν σίγουρος, θα του άρεσαν ιδιαίτερα, και οι προσπάθειες της αστυνομίας θα συμπληρώνονταν, ή μάλλον θα προβλέπονταν, από την εκπαιδευμένη παρατηρητικότητα και το άγρυπνο μυαλό του πρώτου εγκληματολογικού πράκτορα στην Ευρώπη. Όλη την ημέρα που έκανα τον γύρο μου, γύρισα την υπόθεση στο μυαλό μου και δεν βρήκα καμία εξήγηση που να μου φαινόταν επαρκής. Με τον κίνδυνο να πω μια δις ειπωμένη ιστορία θα ανακεφαλαιώσω τα γεγονότα όπως ήταν γνωστά στο κοινό κατά την ολοκλήρωση της ανάκρισης.

Ο εντιμότατος Ρόναλντ Αντέρ ήταν ο δεύτερος γιος του κόμη του Μείνουθ, τότε κυβερνήτη μιας από τις αποικίες της Αυστραλίας. Η μητέρα του Adair είχε επιστρέψει από την Αυστραλία για να υποβληθεί σε εγχείρηση καταρράκτη και εκείνη, ο γιος της Ronald και η κόρη της Hilda ζούσαν μαζί στο 427, Park Lane. Οι νέοι κινούνταν στην καλύτερη κοινωνία, δεν είχαν, απ' όσο ήταν γνωστό, εχθρούς και δεν είχαν ιδιαίτερα ελαττώματα. Είχε αρραβωνιαστεί τη δεσποινίδα Edith Woodley, από το Carstairs, αλλά ο αρραβώνας είχε διαλυθεί κοινή συναινέσει μερικούς μήνες πριν, και δεν υπήρχε κανένα σημάδι ότι είχε αφήσει πίσω του κάποιο πολύ βαθύ συναίσθημα. Κατά τα άλλα, η ζωή του άνδρα κινούνταν σε έναν στενό και συμβατικό κύκλο, καθώς οι συνήθειές του ήταν ήσυχες και η φύση του ανέμελη. Ωστόσο, ο θάνατος βρήκε αυτόν τον ήρεμο νεαρό αριστοκράτη με την πιο παράξενη και απροσδόκητη μορφή μεταξύ των ωρών δέκα και έντεκα και είκοσι το βράδυ της 30ής Μαρτίου 1894.

Ο Ρόναλντ Αντέρ αγαπούσε τα χαρτιά, έπαιζε συνεχώς, αλλά ποτέ με τέτοια ποσά που θα τον έβλαπταν. Ήταν μέλος των χαρτοπαικτικών λεσχών Baldwin, Cavendish και Bagatelle. Αποδείχθηκε ότι μετά το δείπνο την ημέρα του θανάτου του είχε παίξει ένα λάστιχο ουίστ στην τελευταία λέσχη. Είχε επίσης παίξει εκεί το απόγευμα. Οι μαρτυρίες εκείνων που είχαν παίξει μαζί του - του κ. Murray, του Sir John Hardy και του συνταγματάρχη Moran - έδειξαν ότι το παιχνίδι ήταν ουίστ και ότι τα χαρτιά έπεφταν αρκετά ισομερώς. Ο Adair μπορεί να έχασε πέντε λίρες, αλλά όχι περισσότερες. Η περιουσία του ήταν σημαντική και μια τέτοια απώλεια δεν θα μπορούσε να τον επηρεάσει καθόλου. Είχε παίξει σχεδόν κάθε μέρα στη μία ή την άλλη λέσχη, αλλά ήταν προσεκτικός παίκτης και συνήθως έβγαινε νικητής. Αποδείχθηκε ότι σε συνεργασία με τον συνταγματάρχη Μόραν είχε κερδίσει πράγματι τετρακόσιες είκοσι λίρες σε μια συνεδρίαση μερικές εβδομάδες πριν από τον Γκόντφρεϊ Μίλνερ και τον λόρδο Μπάλμοραλ. Αυτά για το πρόσφατο ιστορικό του, όπως προέκυψε από την ανάκριση.

Το βράδυ του εγκλήματος επέστρεψε από το κλαμπ ακριβώς στις δέκα.

Η μητέρα του και η αδελφή του είχαν βγει για να περάσουν το βράδυ με έναν συγγενή τους. Ο υπηρέτης

κατέθεσε ότι τον άκουσε να μπαίνει στο μπροστινό δωμάτιο του δεύτερου ορόφου, το οποίο χρησιμοποιείται γενικά ως καθιστικό του. Είχε ανάψει φωτιά εκεί και καθώς κάπνιζε άνοιξε το παράθυρο. Κανένας ήχος δεν ακούστηκε από το δωμάτιο μέχρι τις έντεκα και είκοσι, την ώρα της επιστροφής της Lady Maynooth και της κόρης της. Θέλοντας να την καληνυχτίσει, επιχείρησε να μπει στο δωμάτιο του γιου της. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα και δεν μπορούσε να απαντήσει στις κραυγές και το χτύπημά τους. Ζητήθηκε βοήθεια και η πόρτα παραβιάστηκε. Ο άτυχος νεαρός βρέθηκε πεσμένος κοντά στο τραπέζι. Το κεφάλι του ήταν φρικτά ακρωτηριασμένο από σφαίρα ρεβόλβερ, αλλά δεν βρέθηκε κανένα όπλο στο δωμάτιο. Πάνω στο τραπέζι βρίσκονταν δύο χαρτονομίσματα των δέκα λιρών το καθένα και δεκαεπτά λίρες δέκα σε ασήμι και χρυσό, τα χρήματα τοποθετημένα σε μικρούς σωρούς διαφορετικού ύψους. Υπήρχαν επίσης κάποια νούμερα σε ένα φύλλο χαρτί με τα ονόματα κάποιων φίλων της λέσχης απέναντί τους, από τα οποία εικάζεται ότι πριν από το θάνατό του προσπαθούσε να υπολογίσει τις απώλειες ή τα κέρδη του στα χαρτιά.

Μια λεπτομερής εξέταση των περιστάσεων έκανε την υπόθεση πιο περίπλοκη. Καταρχάς, δεν μπορούσε να δοθεί κανένας λόγος για τον οποίο ο νεαρός θα έπρεπε να έχει ασφαλίσει την πόρτα από μέσα. Υπήρχε η πιθανότητα ο δολοφόνος να το είχε κάνει αυτό και στη συνέχεια να είχε διαφύγει από το παράθυρο. Η πτώση ήταν τουλάχιστον είκοσι πόδια, ωστόσο, και από κάτω βρισκόταν ένα παρτέρι με κρόκους σε πλήρη άνθιση. Ούτε τα λουλούδια ούτε το χώμα έδειχναν σημάδια ότι είχαν διαταραχθεί, ούτε υπήρχαν σημάδια στη στενή λωρίδα γρασιδιού που χώριζε το σπίτι από το δρόμο. Προφανώς, λοιπόν, ο ίδιος ο νεαρός είχε κλειδώσει την πόρτα. Αλλά πώς βρήκε το θάνατό του; Κανείς δεν θα μπορούσε να σκαρφαλώσει στο παράθυρο χωρίς να αφήσει ίχνη. Αν υποθέσουμε ότι κάποιος πυροβόλησε από το παράθυρο, θα ήταν πράγματι ένας αξιοσημείωτος σκοπευτής που θα μπορούσε με ένα περίστροφο να προκαλέσει ένα τόσο θανατηφόρο τραύμα. Και πάλι, η Παρκ Λέιν είναι πολυσύχναστη οδός και υπάρχει στάση ταξί σε απόσταση εκατό μέτρων από το σπίτι. Κανείς δεν είχε ακούσει πυροβολισμό. Και όμως, εκεί ήταν ο νεκρός άνδρας, και εκεί η σφαίρα του περιστροφου, η οποία είχε βγει σαν μανιτάρι, όπως κάνουν οι σφαίρες με μαλακή μύτη, και είχε προκαλέσει έτσι ένα τραύμα που πρέπει να προκάλεσε ακαριαίο θάνατο. Τέτοιες ήταν οι συνθήκες του μυστηρίου της Παρκ Λέιν, οι οποίες περιπλέκονταν ακόμη περισσότερο από την παντελή απουσία κινήτρου, αφού, όπως είπα, ο νεαρός Αντέρ δεν ήταν γνωστό ότι είχε εχθρούς, και δεν είχε γίνει καμία προσπάθεια να αφαιρεθούν τα χρήματα ή τα τιμαλφή που υπήρχαν στο δωμάτιο.

Όλη την ημέρα αναπολούσα αυτά τα γεγονότα στο μυαλό μου, προσπαθώντας να βρω κάποια θεωρία που θα μπορούσε να τα συμβιβάσει όλα και να βρω τη λιγότερο δυνατή γραμμή.

η αντίσταση που ο φτωχός μου φίλος είχε δηλώσει ότι είναι το σημείο εκκίνησης κάθε έρευνας. Ομολογώ ότι σημείωσα μικρή πρόοδο. Το βράδυ έκανα μια βόλτα στο πάρκο και βρέθηκα γύρω στις έξι στην άκρη της οδού Οξφόρδης στο Park Lane. Μια ομάδα από αργόσχολους στα πεζοδρόμια, που όλοι τους κοιτούσαν ένα συγκεκριμένο παράθυρο, με κατεύθυνε προς το σπίτι που είχα έρθει να δω. Ένας ψηλός, λεπτός άντρας με χρωματιστά γυαλιά, τον οποίο υποπτευόμουν έντονα ότι ήταν ντετέκτιβ με πολιτικά ρούχα, έδειχνε κάποια δική του θεωρία, ενώ οι υπόλοιποι συνωστίζονταν γύρω του για να ακούσουν τι έλεγε. Τον πλησίασα όσο πιο κοντά μπορούσα, αλλά οι παρατηρήσεις του μου φάνηκαν παράλογες, οπότε αποσύρθηκα και πάλι με κάποια αηδία. Καθώς το έκανα αυτό, χτύπησα έναν ηλικιωμένο παραμορφωμένο άνδρα, ο οποίος βρισκόταν πίσω μου, και έριξα κάτω αρκετά βιβλία που κουβαλούσε. Θυμάμαι ότι καθώς τα μάζευα παρατήρησα τον τίτλο ενός από αυτά, "Η προέλευση της λατρείας των δέντρων", και μου έκανε εντύπωση ότι ο τύπος πρέπει να ήταν κάποιος φτωχός βιβλιόφιλος που, είτε ως επάγγελμα είτε ως χόμπι, ήταν συλλέκτης σκοτεινών τόμων. Προσπάθησα να ζητήσω συγγνώμη για το ατύχημα, αλλά ήταν προφανές ότι αυτά τα βιβλία που είχα κακομεταχειριστεί τόσο δυστυχώς ήταν πολύ πολύτιμα αντικείμενα στα μάτια του ιδιοκτήτη τους. Με ένα βρυχηθμό περιφρόνησης γύρισε στο πόδι, και είδα την κυρτή πλάτη του και τα λευκά πλευρικά του μουστάκια να εξαφανίζονται ανάμεσα στο πλήθος.

Οι παρατηρήσεις μου στον αριθμό 427, Park Lane, δεν βοήθησαν πολύ στο να ξεκαθαρίσω το πρόβλημα που με ενδιέφερε. Το σπίτι χωριζόταν από το δρόμο με έναν χαμηλό τοίχο και ένα κιγκλίδωμα, το ύψος του οποίου δεν ξεπερνούσε τα πέντε πόδια. Επομένως, ήταν απολύτως εύκολο για οποιονδήποτε να μπει στον κήπο, αλλά το παράθυρο ήταν εντελώς απρόσιτο, αφού δεν υπήρχε σωλήνας νερού ή οτιδήποτε άλλο που θα μπορούσε να βοηθήσει τον πιο δραστήριο άνθρωπο να το σκαρφαλώσει. Πιο αμήχανος από ποτέ αναζήτησα τα βήματά μου προς το Κένσινγκτον. Δεν είχα περάσει ούτε πέντε λεπτά στο γραφείο μου όταν μπήκε η υπηρέτρια και μου είπε ότι ένα άτομο ήθελε να με δει. Προς έκπληξή μου, δεν ήταν άλλος από τον παράξενο γέρο-συλλέκτη βιβλίων μου, με το κοφτερό, μαραμένο πρόσωπό του να ξεπροβάλλει μέσα από ένα πλαίσιο λευκών μαλλιών και τους πολύτιμους τόμους του, δώδεκα τουλάχιστον, σφηνωμένους κάτω από το δεξί του χέρι.

"Εκπλήσσεστε που με βλέπετε, κύριε", είπε με μια παράξενη, κροταλίζουσα φωνή. Παραδέχτηκα ότι ήμουν.

"Λοιπόν, έχω συνείδηση, κύριε, και όταν έτυχε να σας δω να μπαίνετε σ' αυτό το σπίτι, καθώς ερχόμουν κουτσαίνοντας πίσω σας, σκέφτηκα ότι θα

μπω μέσα και θα δω αυτόν τον ευγενικό κύριο και θα του πω ότι αν ήμουν λίγο τραχύς στον τρόπο μου, δεν ήταν κακό αυτό που εννοούσα και ότι του είμαι ευγνώμων που μάζεψε τα βιβλία μου".

"Το παρακάνετε με μια μικρή λεπτομέρεια", είπα. "Μπορώ να ρωτήσω πώς ξέρατε ποιος ήμουν;"

"Λοιπόν, κύριε, αν δεν είναι μεγάλη ελευθερία, είμαι γείτονάς σας, γιατί θα βρείτε το μικρό μου βιβλιοπωλείο στη γωνία της οδού Τσερτς και είμαι πολύ χαρούμενος που σας βλέπω, είμαι σίγουρος. Ίσως να συγκεντρωθείτε, κύριε- εδώ είναι το "Βρετανικά πουλιά" και "Κάτουλλος" και "Ο Ιερός Πόλεμος" - μια ευκαιρία για κάθε ένα από αυτά. Με πέντε τόμους θα μπορούσατε να καλύψετε το κενό στο δεύτερο ράφι. Φαίνεται ακατάστατο, έτσι δεν είναι, κύριε;"

Μετακίνησα το κεφάλι μου για να κοιτάξω το ντουλάπι πίσω μου. Όταν γύρισα ξανά, ο Σέρλοκ Χολμς στεκόταν και μου χαμογελούσε απέναντι από το τραπέζι της μελέτης μου. Σηκώθηκα στα πόδια μου, τον κοίταξα για μερικά δευτερόλεπτα με απόλυτη κατάπληξη, και τότε φαίνεται ότι πρέπει να λιποθύμησα για πρώτη και τελευταία φορά στη ζωή μου. Σίγουρα μια γκρίζα ομίχλη στροβιλιζόταν μπροστά στα μάτια μου, και όταν διαλύθηκε βρήκα τα άκρα του γιακά μου λυμένα και τη μυρμηγκιάρική επίγευση του μπράντι στα χείλη μου. Ο Χολμς έσκυβε πάνω από την καρέκλα μου, με το φλασκί του στο χέρι.

"Αγαπητέ μου Γουάτσον", είπε η καλά θυμημένη φωνή, "σου οφείλω χίλιες συγγνώμες. Δεν είχα ιδέα ότι θα επηρεαζόσασταν τόσο πολύ".

Τον έπιασα από το χέρι.

"Holmes!" Φώναξα. "Είσαι πραγματικά εσύ; Είναι δυνατόν να είσαι πράγματι ζωντανός; Είναι δυνατόν να καταφέρατε να βγείτε από εκείνη την τρομερή άβυσσο;"

"Περιμένετε μια στιγμή", είπε. "Είστε σίγουρη ότι είστε πραγματικά σε θέση να συζητήσετε τα πράγματα; Σας προκάλεσα σοβαρό σοκ με την άσκοπα δραματική επανεμφάνισή μου".

"Είμαι εντάξει, αλλά πράγματι, Χολμς, δεν μπορώ να πιστέψω στα μάτια μου. Θεέ μου, και να σκεφτείς ότι εσύ - εσύ απ' όλους τους ανθρώπους - στέκεσαι στο γραφείο μου!" Και πάλι τον έπιασα από το μανίκι και ένιωσα το λεπτό, μυώδες χέρι κάτω από αυτό. "Ε, τέλος πάντων, δεν είσαι πνεύμα", είπα. "Αγαπητέ μου φίλε, είμαι πανευτυχής που σε βλέπω. Κάτσε κάτω και πες μου πώς βγήκες ζωντανός από εκείνο το φοβερό χάσμα".

Κάθισε απέναντί μου και άναψε ένα τσιγάρο με τον παλιό αδιάφορο τρόπο του. Ήταν ντυμένος με το κακόγουστο φουστάνι του βιβλιοπώλη, αλλά το υπόλοιπο του ατόμου αυτού βρισκόταν σε μια στοίβα από λευκά μαλλιά και παλιά βιβλία πάνω στο τραπέζι. Ο Χολμς έδειχνε ακόμα πιο αδύνατος και πιο έντονος απ' ό,τι παλιά, αλλά υπήρχε μια νεκρόλευκη απόχρωση στο ακουαρένιο πρόσωπό του που μου έλεγε ότι η ζωή του πρόσφατα δεν ήταν υγιής.

"Χαίρομαι που τεντώνομαι, Γουάτσον", είπε. "Δεν είναι αστείο όταν ένας ψηλός άνδρας πρέπει να αφαιρεί ένα πόδι από το ανάστημά του για αρκετές ώρες. Τώρα, αγαπητέ μου

συνάδελφοι, στο θέμα αυτών των εξηγήσεων έχουμε, αν μου επιτρέπετε να ζητήσω τη συνεργασία σας, μια δύσκολη και επικίνδυνη νυχτερινή εργασία μπροστά μας. Ίσως θα ήταν καλύτερα αν σας έδινα έναν απολογισμό της όλης κατάστασης όταν τελειώσει αυτή η δουλειά".

"Είμαι γεμάτος περιέργεια. Θα προτιμούσα πολύ να ακούσω τώρα". "Θα έρθεις μαζί μου απόψε;"

"Όποτε θέλετε και όπου θέλετε".

"Αυτό είναι όντως σαν τις παλιές μέρες. Θα έχουμε χρόνο για μια μπουκιά δείπνο πριν φύγουμε. Λοιπόν, τότε, σχετικά με αυτό το χάσμα. Δεν είχα καμία σοβαρή δυσκολία να βγω από αυτό, για τον πολύ απλό λόγο ότι δεν ήμουν ποτέ μέσα σε αυτό".

"Δεν ήσουν ποτέ μέσα σε αυτό;"

"Όχι, Γουάτσον, δεν ήμουν ποτέ σε αυτό. Το σημείωμά μου προς εσάς ήταν απολύτως γνήσιο. Δεν είχα καμία αμφιβολία ότι είχα φτάσει στο τέλος της καριέρας μου όταν αντιλήφθηκα την κάπως σκοτεινή φιγούρα του αείμνηστου καθηγητή Μοριάρτι να στέκεται στο στενό μονοπάτι που οδηγούσε στην ασφάλεια. Διάβασα έναν αδυσώπητο σκοπό στα γκρίζα μάτια του. Αντάλλαξα, λοιπόν, κάποιες παρατηρήσεις μαζί του και πήρα την ευγενική του άδεια να γράψω το σύντομο σημείωμα που παραλάβατε στη συνέχεια. Το άφησα μαζί με το τσιγάρο μου και το ραβδί μου και περπάτησα κατά μήκος του μονοπατιού, με τον Μοριάρτι ακόμα στο κατόπι μου. Όταν έφτασα στο τέλος, στάθηκα σε απόσταση αναπνοής. Δεν έβγαλε όπλο, αλλά όρμηξε προς το μέρος μου και έριξε τα μακριά του χέρια γύρω μου. Ήξερε ότι το δικό του παιχνίδι είχε τελειώσει και το μόνο που ήθελε ήταν να με εκδικηθεί. Ταλαιπωρηθήκαμε μαζί στο χείλος της πτώσης. Έχω κάποιες γνώσεις, πάντως, για το μπαρίτσου, ή το ιαπωνικό σύστημα πάλης, που μου έχει φανεί πολύ χρήσιμο περισσότερες από μία φορές. Γλίστρησα μέσα από τη λαβή του, κι εκείνος με μια φρικτή κραυγή κλώτσησε τρελά για μερικά δευτερόλεπτα και έπιασε τον αέρα με τα δύο του χέρια. Αλλά παρ' όλες τις προσπάθειές του δεν μπόρεσε να ισορροπήσει και έπεσε. Με το πρόσωπό μου πάνω από το χείλος του γκρεμού τον είδα να πέφτει από μακριά. Έπειτα χτύπησε σε έναν βράχο, πήδηξε και πλατσούρισε στο νερό".

Άκουσα έκπληκτος αυτή την εξήγηση, την οποία ο Χολμς έδωσε ανάμεσα στις ρουφηξιές του τσιγάρου του.

"Μα οι διαδρομές!" Φώναξα. "Είδα με τα ίδια μου τα μάτια ότι δύο κατέβηκαν το μονοπάτι και κανένας δεν επέστρεψε".

"Προέκυψε με αυτόν τον τρόπο. Τη στιγμή που ο καθηγητής είχε εξαφανιστεί, μου ήρθε στο μυαλό τι πραγματικά εξαιρετικά τυχερή τύχη είχε βάλει η μοίρα στο δρόμο μου. Ήξερα ότι ο Moriarty δεν ήταν ο μόνος

άνθρωπος που είχε ορκιστεί το θάνατό μου. Υπήρχαν τουλάχιστον τρεις άλλοι, των οποίων η επιθυμία για εκδίκηση εναντίον μου θα αυξανόταν με το θάνατο του αρχηγού τους. Ήταν όλοι τους πολύ επικίνδυνοι.

άνδρες. Ο ένας ή ο άλλος θα με έπιανε σίγουρα. Από την άλλη πλευρά, αν όλος ο κόσμος ήταν πεπεισμένος ότι ήμουν νεκρός, θα έπαιρναν ελευθερίες, αυτοί οι άνδρες, θα ανοίγονταν, και αργά ή γρήγορα θα μπορούσα να τους καταστρέψω. Τότε θα ήταν καιρός να ανακοινώσω ότι βρίσκoύν ακόμα στη χώρα των ζωντανών. Ο εγκέφαλος λειτουργεί τόσο γρήγορα που πιστεύω ότι τα είχα σκεφτεί όλα αυτά πριν ο καθηγητής Μοριάρτι φτάσει στον πυθμένα του καταρράκτη Ράιχενμπαχ.

"Σηκώθηκα και εξέτασα τον βραχώδη τοίχο πίσω μου. Στη γραφική σας περιγραφή του θέματος, την οποία διάβασα με μεγάλο ενδιαφέρον μερικούς μήνες αργότερα, ισχυρίζεστε ότι ο τοίχος ήταν απότομος. Αυτό δεν ήταν κυριολεκτικά αλήθεια. Παρουσιάστηκαν μερικά μικρά πατήματα, και υπήρχε κάποια ένδειξη για ένα περβάζι. Ο γκρεμός είναι τόσο ψηλός που το να τον σκαρφαλώσω ολόκληρο ήταν προφανής αδυναμία, και ήταν εξίσου αδύνατο να προχωρήσω κατά μήκος του υγρού μονοπατιού χωρίς να αφήσω κάποια ίχνη. Θα μπορούσα, είναι αλήθεια, να είχα αντιστρέψει τις μπότες μου, όπως έχω κάνει σε παρόμοιες περιπτώσεις, αλλά η θέα τριών συνόλων ιχνών προς μία κατεύθυνση θα υποδήλωνε σίγουρα εξαπάτηση. Συνολικά, λοιπόν, ήταν καλύτερο να ρισκάρω την ανάβαση. Δεν ήταν ευχάριστη υπόθεση, Γουάτσον. Η πτώση βρυχάται από κάτω μου. Δεν είμαι φαντασιόπληκτος άνθρωπος, αλλά σας δίνω το λόγο μου ότι μου φάνηκε ότι άκουσα τη φωνή του Μοριάρτι να μου φωνάζει από την άβυσσο. Ένα λάθος θα ήταν μοιραίο. Περισσότερες από μία φορές, καθώς τούφες χόρτου έβγαιναν στο χέρι μου ή το πόδι μου γλιστρούσε στις υγρές εγκοπές του βράχου, νόμιζα ότι είχα χαθεί. Όμως πάλεψα προς τα πάνω και τελικά έφτασα σε μια προεξοχή με βάθος αρκετών μέτρων και καλυμμένη με μαλακά πράσινα βρύα, όπου μπορούσα να ξαπλώσω αθέατος με την πιο τέλεια άνεση. Εκεί ήμουν απλωμένος όταν εσείς, αγαπητέ μου Γουάτσον, και όλοι οι ακόλουθοί σας ερευνούσατε με τον πιο συμπαθητικό και αναποτελεσματικό τρόπο τις συνθήκες του θανάτου μου.

"Τελικά, όταν όλοι σας είχατε σχηματίσει τα αναπόφευκτα και εντελώς λανθασμένα συμπεράσματά σας, αναχωρήσατε για το ξενοδοχείο και έμεινα μόνος μου. Είχα φανταστεί ότι είχα φτάσει στο τέλος των περιπετειών μου, αλλά ένα πολύ απροσδόκητο περιστατικό μου έδειξε ότι με περίμεναν ακόμη εκπλήξεις. Ένας τεράστιος βράχος, που έπεφτε από ψηλά, έσκασε δίπλα μου, χτύπησε στο μονοπάτι και πήδηξε στο χάσμα. Για μια στιγμή σκέφτηκα ότι επρόκειτο για ατύχημα- αλλά μια στιγμή αργότερα, κοιτάζοντας ψηλά, είδα το κεφάλι ενός ανθρώπου στον σκοτεινό ουρανό, και μια άλλη πέτρα χτύπησε το ίδιο το περβάζι πάνω στο οποίο ήμουν απλωμένος, σε απόσταση ενός μέτρου από το κεφάλι μου. Φυσικά, το νόημα αυτού του γεγονότος ήταν προφανές. Ο Moriarty δεν ήταν μόνος του. Ένας ομόσταυλος - και ακόμα και αυτή η μια ματιά μου είχε πει πόσο

επικίνδυνος άνθρωπος ήταν αυτός ο ομόστυλος - είχε φυλάξει σκοπιά, ενώ ο καθηγητής μου είχε επιτεθεί. Από απόσταση, αθέατος από μένα, ήταν μάρτυρας του...

το θάνατο του φίλου μου και τη διαφυγή μου. Περίμενε και στη συνέχεια, φτάνοντας στην κορυφή του βράχου, προσπάθησε να πετύχει εκεί που ο σύντροφός του είχε αποτύχει.

"Δεν άργησα να το σκεφτώ, Γουάτσον. Είδα ξανά εκείνο το βλοσυρό πρόσωπο να κοιτάζει πάνω από τον γκρεμό και ήξερα ότι ήταν ο πρόδρομος μιας άλλης πέτρας. Κατέβηκα στο μονοπάτι. Δεν νομίζω ότι θα μπορούσα να το κάνω εν ψυχρώ. Ήταν εκατό φορές πιο δύσκολο από το να σηκωθώ. Αλλά δεν είχα χρόνο να σκεφτώ τον κίνδυνο, γιατί μια άλλη πέτρα τραγουδούσε δίπλα μου καθώς κρεμόμουν από τα χέρια μου από την άκρη του πεζούλι. Στα μισά της διαδρομής γλίστρησα, αλλά με την ευλογία του Θεού προσγειώθηκα σκισμένος και αιμόφυρτος στο μονοπάτι. Πήρα τα τακούνια μου, έκανα δέκα μίλια στα βουνά μέσα στο σκοτάδι και μια εβδομάδα αργότερα βρέθηκα στη Φλωρεντία με τη βεβαιότητα ότι κανείς στον κόσμο δεν ήξερε τι είχα απογίνει.

"Είχα μόνο έναν έμπιστο - τον αδελφό μου Μάικροφτ. Σου χρωστάω πολλές συγγνώμες, αγαπητέ μου Γουάτσον, αλλά ήταν πολύ σημαντικό να θεωρηθεί ότι ήμουν νεκρός, και είναι απολύτως βέβαιο ότι δεν θα έγραφες μια τόσο πειστική περιγραφή του δυστυχούς τέλους μου, αν δεν πίστευες ο ίδιος ότι ήταν αλήθεια. Αρκετές φορές κατά τη διάρκεια των τελευταίων τριών ετών πήρα την πένα μου για να σας γράψω, αλλά πάντα φοβόμουν μήπως η στοργική σας εκτίμηση για μένα σας βάλει σε πειρασμό για κάποια αδιακρισία που θα πρόδιδε το μυστικό μου. Γι' αυτό το λόγο απομακρύνθηκα από εσάς σήμερα το απόγευμα, όταν αναποδογυρίσατε τα βιβλία μου, διότι εκείνη τη στιγμή βρισκόμουν σε κίνδυνο και οποιαδήποτε εκδήλωση έκπληξης και συγκίνησης εκ μέρους σας θα μπορούσε να τραβήξει την προσοχή στην ταυτότητά μου και να οδηγήσει στα πιο θλιβερά και ανεπανόρθωτα αποτελέσματα. Όσον αφορά τον Μάικροφτ, έπρεπε να τον εμπιστευτώ για να βρω τα χρήματα που χρειαζόμουν. Η πορεία των γεγονότων στο Λονδίνο δεν κύλησε τόσο καλά όσο ήλπιζα, διότι η δίκη της συμμορίας Μοριάρτι άφησε ελεύθερα δύο από τα πιο επικίνδυνα μέλη της, τους πιο εκδικητικούς εχθρούς μου. Ταξίδεψα, λοιπόν, για δύο χρόνια στο Θιβέτ και διασκέδασα επισκεπτόμενος τη Λάσα και περνώντας μερικές μέρες με τον επικεφαλής Λάμα. Μπορεί να έχετε διαβάσει για τις αξιοσημείωτες εξερευνήσεις ενός Νορβηγού ονόματι Σίγκερσον, αλλά είμαι βέβαιος ότι δεν σας πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι λαμβάνετε νέα του φίλου σας. Στη συνέχεια πέρασα από την Περσία, επισκέφθηκα τη Μέκκα και πραγματοποίησα μια σύντομη αλλά ενδιαφέρουσα επίσκεψη στον Χαλίφα στο Χαρτούμ, τα αποτελέσματα της οποίας κοινοποίησα στο Υπουργείο Εξωτερικών. Επιστρέφοντας στη Γαλλία, πέρασα μερικούς μήνες σε μια έρευνα για τα παράγωγα του ανθρακικού πύσσου, την οποία διεξήγαγα σε ένα εργαστήριο στο Μονπελιέ,

στη Νότια Γαλλία. Αφού το ολοκλήρωσα προς ικανοποίησή μου, και μαθαίνοντας ότι μόνο ένας από τους εχθρούς μου είχε απομείνει πλέον στο Λονδίνο, ήμουν έτοιμος να επιστρέψω

όταν οι κινήσεις μου επιταχύνθηκαν από την είδηση αυτού του πολύ αξιοσημείωτου μυστηρίου της Παρκ Λέιν, το οποίο όχι μόνο μου άρεσε από μόνο του, αλλά φαινόταν να μου προσφέρει και μερικές πολύ ιδιαίτερες προσωπικές ευκαιρίες. Ήρθα αμέσως στο Λονδίνο, πήγα αυτοπροσώπως στην οδό Μπέικερ, έριξα την κυρία Χάντσον σε βίαιη υστερία και διαπίστωσα ότι ο Μάικροφτ είχε διατηρήσει τα δωμάτια και τα χαρτιά μου ακριβώς όπως ήταν πάντα. Έτσι έγινε, αγαπητέ μου Γουάτσον, ότι στις δύο η ώρα σήμερα βρέθηκα στην παλιά μου πολυθρόνα στο δικό μου παλιό δωμάτιο και το μόνο που ευχόμουν ήταν να μπορούσα να δω τον παλιό μου φίλο Γουάτσον στην άλλη πολυθρόνα που τόσο συχνά έχει στολίσει".

Τέτοια ήταν η αξιοσημείωτη αφήγηση που άκουσα εκείνο το βράδυ του Απριλίου - μια αφήγηση που θα μου φαινόταν εντελώς απίστευτη, αν δεν είχε επιβεβαιωθεί από την πραγματική εικόνα της ψηλής, λιτής φιγούρας και του ζωηρού, πρόθυμου προσώπου, που δεν είχα σκεφτεί ποτέ να ξαναδώ. Κατά κάποιο τρόπο είχε μάθει για το δικό μου θλιβερό πένθος, και η συμπάθειά του φάνηκε μάλλον με τον τρόπο του παρά με τα λόγια του. "Η δουλειά είναι το καλύτερο αντίδοτο στη θλίψη, αγαπητέ μου Γουάτσον", είπε, "και έχω ένα έργο και για τους δυο μας απόψε, το οποίο, αν μπορέσουμε να το φέρουμε σε επιτυχή κατάληξη, θα δικαιολογήσει από μόνο του τη ζωή ενός ανθρώπου σε αυτόν τον πλανήτη". Μάταια τον παρακάλεσα να μου πει περισσότερα. "Θα ακούσεις και θα δεις αρκετά μέχρι το πρωί", απάντησε. "Έχουμε τρία χρόνια παρελθόν να συζητήσουμε. Αφήστε το αυτό να είναι αρκετό μέχρι τις εννιά και μισή, όταν θα ξεκινήσουμε για την αξιοσημείωτη περιπέτεια του άδειου σπιτιού".

Ήταν όντως σαν τον παλιό καλό καιρό, όταν, εκείνη την ώρα, βρέθηκα να κάθομαι δίπλα του σε μια άμαξα, με το περίστροφό μου στην τσέπη μου και τη συγκίνηση της περιπέτειας στην καρδιά μου. Ο Χολμς ήταν ψυχρός, αυστηρός και σιωπηλός. Καθώς η λάμψη των λαμπτήρων του δρόμου έλαμπε πάνω στα αυστηρά χαρακτηριστικά του, είδα ότι τα φρύδια του ήταν χαμηλωμένα από σκέψη και τα λεπτά του χείλη συμπιεσμένα. Δεν ήξερα τι άγριο θηρίο επρόκειτο να κυνηγήσουμε στη σκοτεινή ζούγκλα του εγκληματικού Λονδίνου, αλλά ήμουν σίγουρος από τη συμπεριφορά αυτού του κυνηγού-μάστορα ότι η περιπέτεια ήταν πολύ σοβαρή, ενώ το σαρδόνιο χαμόγελο που κατά καιρούς διέσχιζε την ασκητική του κατήφεια δεν προμήνυε τίποτα καλό για το αντικείμενο της αναζήτησής μας.

Είχα φανταστεί ότι πηγαίναμε στην οδό Μπέικερ, αλλά ο Χολμς σταμάτησε το ταξί στη γωνία της πλατείας Κάβεντις. Παρατήρησα ότι καθώς έβγαινε από το αυτοκίνητο έριχνε μια πολύ σχολαστική ματιά δεξιά και αριστερά και σε κάθε επόμενη γωνία του δρόμου φρόντιζε να βεβαιωθεί ότι δεν τον ακολουθούσαν. Η διαδρομή μας ήταν σίγουρα μια

ιδιαίτερη διαδρομή. Η γνώση του Χολμς για τους παράδρομους του Λονδίνου ήταν εξαιρετική, και σε αυτή την περίπτωση πέρασε γρήγορα και με σίγουρο βήμα μέσα από ένα δίκτυο μεζών και στάβλων που η ίδια η ύπαρξη του

που δεν είχα γνωρίσει ποτέ. Βγήκαμε τελικά σε έναν μικρό δρόμο, που ήταν γεμάτος παλιά, ζοφερά σπίτια, ο οποίος μας οδήγησε στην οδό Μάντσεστερ και έτσι στην οδό Μπλάντφορντ. Εδώ έστριψε γρήγορα σε ένα στενό πέρασμα, πέρασε από μια ξύλινη πύλη σε μια έρημη αυλή και στη συνέχεια άνοιξε με ένα κλειδί την πίσω πόρτα ενός σπιτιού. Μπήκαμε μαζί και την έκλεισε πίσω μας.

Το μέρος ήταν πίσσα σκοτεινό, αλλά μου ήταν φανερό ότι ήταν ένα άδειο σπίτι. Τα πόδια μας έτριζαν και τρίζανε πάνω στις γυμνές σανίδες, και το τεντωμένο χέρι μου άγγιξε έναν τοίχο από τον οποίο κρεμόταν το χαρτί σε κορδέλες. Τα κρύα, λεπτά δάχτυλα του Χολμς έκλεισαν γύρω από τον καρπό μου και με οδήγησαν προς τα εμπρός σε έναν μακρύ διάδρομο, όπου είδα αμυδρά το σκοτεινό φως του ανεμιστήρα πάνω από την πόρτα. Εδώ ο Χολμς έστριψε ξαφνικά προς τα δεξιά, και βρεθήκαμε σε ένα μεγάλο, τετράγωνο, άδειο δωμάτιο, με έντονη σκιά στις γωνίες, αλλά με αμυδρό φωτισμό στο κέντρο από τα φώτα του δρόμου πέρα από αυτό. Δεν υπήρχε καμία λάμπα κοντά και το παράθυρο ήταν γεμάτο σκόνη, έτσι ώστε μόλις και μετά βίας μπορούσαμε να διακρίνουμε ο ένας τις φιγούρες του άλλου μέσα. Ο σύντροφός μου έβαλε το χέρι του στον ώμο μου και τα χείλη του κοντά στο αυτί μου.

"Ξέρεις πού βρισκόμαστε;" ψιθύρισε.

"Σίγουρα αυτή είναι η οδός Μπέικερ", απάντησα κοιτάζοντας μέσα από το αμυδρό παράθυρο. "Ακριβώς. Βρισκόμαστε στο Camden House, το οποίο βρίσκεται απέναντι από το δικό μας παλιό τετράγωνο."

"Αλλά γιατί είμαστε εδώ;"

"Επειδή έχει τόσο εξαιρετική θέα σε αυτόν τον γραφικό σωρό. Θα μπορούσα να σας ενοχλήσω, αγαπητέ μου Watson, να πλησιάσετε λίγο πιο κοντά στο παράθυρο, παίρνοντας κάθε προφύλαξη για να μην φαίνεστε, και στη συνέχεια να κοιτάξετε τα παλιά μας δωμάτια

- το σημείο εκκίνησης τόσων μικρών περιπετειών μας; Θα δούμε αν τα τρία χρόνια απουσίας μου έχουν αφαιρέσει εντελώς τη δύναμή μου να σας εκπλήσσω".

Σύρθηκα προς τα εμπρός και κοίταξα το γνωστό παράθυρο. Καθώς το βλέμμα μου έπεσε πάνω του, έβγαλα ένα λαχάνιασμα και μια κραυγή έκπληξης. Η περσίδα ήταν κατεβασμένη και ένα δυνατό φως έκαιγε στο δωμάτιο. Η σκιά ενός άντρα που καθόταν σε μια καρέκλα μέσα στο παράθυρο έπεφτε με σκληρό, μαύρο περίγραμμα πάνω στο φωτεινό παραβάν του παραθύρου. Δεν υπήρχε αμφιβολία για την ευθυγράμμιση του κεφαλιού, την ευθυγράμμιση των ώμων, την οξύτητα των χαρακτηριστικών. Το πρόσωπο ήταν γυρισμένο κατά το ήμισυ και το αποτέλεσμα ήταν σαν μια από εκείνες τις μαύρες σιλουέτες που οι

παππούδες μας αγαπούσαν να κορνιζάρουν. Ήταν μια τέλεια αναπαραγωγή του Χολμς. Έμεινα τόσο έκπληκτος που άπλωσα το χέρι μου για να βεβαιωθώ ότι ο ίδιος ο άνθρωπος στεκόταν δίπλα μου. Έτρεμε από σιωπηλά γέλια.

"Λοιπόν;" είπε.

"Θεέ μου!" Φώναξα. "Είναι θαυμάσιο."

"Ελπίζω ότι η ηλικία δεν θα μαραζώσει ούτε το έθιμο θα αποδυναμώσει την άπειρη ποικιλία μου", είπε και αναγνώρισα στη φωνή του τη χαρά και την υπερηφάνεια που νιώθει ο καλλιτέχνης για το ίδιο του το δημιούργημα. "Πραγματικά μου μοιάζει πολύ, έτσι δεν είναι;"

"Θα ήμουν έτοιμος να ορκιστώ ότι ήσουν εσύ."

"Τα εύσημα της εκτέλεσης οφείλονται στον κ. Oscar Meunier, από τη Γκρενόμπλ, ο οποίος πέρασε μερικές ημέρες για να κάνει το καλούπι. Πρόκειται για προτομή από κερί. Τα υπόλοιπα τα κανόνισα μόνος μου κατά τη διάρκεια της επίσκεψής μου στην οδό Μπέικερ σήμερα το απόγευμα".

"Αλλά γιατί;"

"Επειδή, αγαπητέ μου Γουάτσον, είχα τον ισχυρότερο δυνατό λόγο να επιθυμώ να νομίζουν ορισμένοι άνθρωποι ότι ήμουν εκεί, ενώ στην πραγματικότητα ήμουν αλλού".

"Και νόμιζες ότι τα δωμάτια παρακολουθούνται;" "Ήξερα ότι τα παρακολουθούσαν."

"Από ποιον;"

"Από τους παλιούς μου εχθρούς, Γουάτσον. Από τη γοητευτική κοινωνία της οποίας ο αρχηγός βρίσκεται στο Reichenbach Fall. Πρέπει να θυμάσαι ότι ήξεραν, και μόνο αυτοί ήξεραν, ότι ήμουν ακόμα ζωντανός. Αργά ή γρήγορα πίστευαν ότι έπρεπε να επιστρέψω στα δωμάτιά μου. Τα παρακολουθούσαν συνεχώς, και σήμερα το πρωί με είδαν να φτάνω".

"Πώς το ξέρεις;"

"Επειδή αναγνώρισα τον φρουρό τους όταν κοίταξα έξω από το παράθυρό μου. Είναι ένας αρκετά ακίνδυνος τύπος, Πάρκερ το όνομά του, γανωτής στο επάγγελμα, και ένας αξιοσημείωτος εκτελεστής της εβραϊκής άρπας. Δεν με ενδιέφερε καθόλου. Αλλά νοιαζόμουν πολύ για το πολύ πιο τρομερό πρόσωπο που βρισκόταν πίσω του, τον κολλητό φίλο του Μοριάρτι, τον άνθρωπο που έριξε τις πέτρες από τον γκρεμό, τον πιο πανούργο και επικίνδυνο εγκληματία του Λονδίνου. Αυτός είναι ο άνθρωπος που με κυνηγάει απόψε, Γουάτσον, και αυτός είναι ο άνθρωπος που δεν γνωρίζει καθόλου ότι τον κυνηγάμε".

Τα σχέδια του φίλου μου αποκαλύπτονταν σταδιακά. Από αυτό το βολικό καταφύγιο οι παρατηρητές παρακολουθούνταν και οι ιχνηλάτες παρακολουθούνταν. Αυτή η γωνιώδης σκιά εκεί πέρα ήταν το δόλωμα και εμείς οι κυνηγοί. Σιωπηλοί σταθήκαμε μαζί στο σκοτάδι και παρακολουθούσαμε τις βιαστικές φιγούρες που περνούσαν και ξαναπερνούσαν μπροστά μας. Ο Χολμς ήταν σιωπηλός και ακίνητος- αλλά μπορούσα να καταλάβω ότι ήταν σε έντονη εγρήγορση και ότι τα μάτια του ήταν καρφωμένα με προσοχή στο ρεύμα των περαστικών. Ήταν μια ζοφερή

και θορυβώδης νύχτα, και ο άνεμος σφύριζε έντονα στον μακρύ δρόμο. Πολλοί άνθρωποι πηγαινοέρχονταν, οι περισσότεροι από αυτούς βουτηγμένοι στα παλτά και τις γραβάτες τους. Μία ή δύο φορές φάνηκε

ότι είχα ξαναδεί την ίδια φιγούρα, και πρόσεξα ιδιαίτερα δύο άνδρες που έμοιαζαν να προστατεύονται από τον άνεμο στην πόρτα ενός σπιτιού λίγο πιο πάνω στο δρόμο. Προσπάθησα να επιστήσω την προσοχή του συντρόφου μου σε αυτούς, αλλά εκείνος έβγαλε μια μικρή εκφώνηση ανυπομονησίας και συνέχισε να κοιτάζει το δρόμο. Περισσότερες από μία φορές ταλαντεύτηκε με τα πόδια του και χτύπησε γρήγορα με τα δάχτυλά του τον τοίχο. Μου ήταν φανερό ότι είχε αρχίσει να ανησυχεί και ότι τα σχέδιά του δεν πήγαιναν καθόλου καλά όπως ήλπιζε. Τελικά, καθώς πλησίαζαν τα μεσάνυχτα και ο δρόμος σταδιακά καθάριζε, περπατούσε πάνω-κάτω στο δωμάτιο σε ανεξέλεγκτη ταραχή. Ήμουν έτοιμος να του κάνω κάποια παρατήρηση, όταν σήκωσα τα μάτια μου προς το φωτισμένο παράθυρο και έζησα και πάλι μια σχεδόν εξίσου μεγάλη έκπληξη με την προηγούμενη. Έπιασα το χέρι του Χολμς και τον έδειξα προς τα πάνω.

"Η σκιά μετακινήθηκε!" Φώναξα.

Πράγματι, δεν ήταν πλέον το προφίλ, αλλά η πλάτη, η οποία ήταν στραμμένη προς εμάς.

Τρία χρόνια σίγουρα δεν είχαν εξομαλύνει την οξύτητα της ιδιοσυγκρασίας του ή την ανυπομονησία του για μια λιγότερο ενεργή νοημοσύνη από τη δική του.

"Φυσικά και μετακινήθηκε", είπε. "Είμαι τόσο φάρσα, Γουάτσον, ώστε να στήσω ένα προφανές ομοίωμα και να περιμένω ότι μερικοί από τους πιο έξυπνους ανθρώπους στην Ευρώπη θα εξαπατηθούν από αυτό; Είμαστε σε αυτό το δωμάτιο δύο ώρες, και η κυρία Hudson έχει κάνει κάποια αλλαγή σε αυτό το σχήμα οκτώ φορές, ή μία φορά σε κάθε τέταρτο της ώρας. Το δουλεύει από μπροστά, έτσι ώστε να μη φαίνεται ποτέ η σκιά της. Αχ!" Έβγαλε την ανάσα του με μια τσιριχτή, ενθουσιασμένη εισπνοή. Στο αμυδρό φως είδα το κεφάλι του πεταμένο μπροστά, όλη του η στάση άκαμπτη από την προσοχή. Έξω, ο δρόμος ήταν εντελώς έρημος. Εκείνοι οι δύο άντρες μπορεί να ήταν ακόμα σκυμμένοι στην πόρτα, αλλά δεν μπορούσα πλέον να τους δω. Όλα ήταν ακίνητα και σκοτεινά, εκτός μόνο από εκείνη τη λαμπερή κίτρινη οθόνη μπροστά μας με τη μαύρη φιγούρα να διαγράφεται στο κέντρο της. Πάλι μέσα στην απόλυτη σιωπή άκουσα εκείνη τη λεπτή, σιβυλλική νότα που μιλούσε για έντονη καταπιεσμένη διέγερση. Μια στιγμή αργότερα με τράβηξε πίσω στην πιο μαύρη γωνιά του δωματίου και ένιωσα το προειδοποιητικό του χέρι στα χείλη μου. Τα δάχτυλα που με έσφιγγαν έτρεμαν. Ποτέ δεν είχα γνωρίσει τον φίλο μου πιο συγκινημένο, κι όμως ο σκοτεινός δρόμος εξακολουθούσε να απλώνεται μοναχικός και ακίνητος μπροστά μας.

Αλλά ξαφνικά συνειδητοποίησα αυτό που οι οξύτερες αισθήσεις του είχαν ήδη διακρίνει. Ένας χαμηλός, ύπουλος ήχος έφτασε στα αυτιά μου,

όχι από την κατεύθυνση της οδού Μπέικερ, αλλά από το πίσω μέρος του ίδιου του σπιτιού στο οποίο ήμασταν κρυμμένοι. Μια πόρτα άνοιξε και έκλεισε. Μια στιγμή αργότερα, βήματα κατέβηκαν από την πόρτα...

βήματα που έπρεπε να είναι αθόρυβα, αλλά αντηχούσαν σκληρά μέσα στο άδειο σπίτι. Ο Χολμς έσκυψε πίσω στον τοίχο κι εγώ έκανα το ίδιο, με το χέρι μου να κλείνει πάνω στη λαβή του ρεβόλβερ μου. Κοιτάζοντας μέσα από το σκοτάδι, είδα το αόριστο περίγραμμα ενός άντρα, μια απόχρωση πιο μαύρη από το σκοτάδι της ανοιχτής πόρτας. Στάθηκε για μια στιγμή και μετά σύρθηκε μπροστά, σκυφτός, απειλητικός, μέσα στο δωμάτιο. Βρισκόταν σε απόσταση τριών μέτρων από εμάς, αυτή η σκοτεινή φιγούρα, και είχα ετοιμαστεί να αντιμετωπίσω το άλμα του, προτού συνειδητοποιήσω ότι δεν είχε ιδέα για την παρουσία μας. Πέρασε κοντά από δίπλα μας, πλησίασε στο παράθυρο και το σήκωσε πολύ απαλά και αθόρυβα για μισό μέτρο. Καθώς βυθίστηκε στο επίπεδο αυτού του ανοίγματος, το φως του δρόμου, το οποίο δεν θαμπωνόταν πλέον από το σκονισμένο τζάμι, έπεφτε ολόκληρο στο πρόσωπό του. Ο άνδρας έμοιαζε να είναι εκτός εαυτού από ενθουσιασμό. Τα δύο του μάτια έλαμπαν σαν αστέρια και τα χαρακτηριστικά του δούλευαν σπασμωδικά. Ήταν ένας ηλικιωμένος άντρας, με λεπτή, προεξέχουσα μύτη, ψηλό, φαλακρό μέτωπο και τεράστιο γκριζαρισμένο μουστάκι. Ένα καπέλο όπερας είχε σπρώξει στο πίσω μέρος του κεφαλιού του και ένα βραδινό πουκάμισο έλαμπε μέσα από το ανοιχτό παλτό του. Το πρόσωπό του ήταν λιπόσαρκο και μελαψό, με βαθιές, άγριες γραμμές. Στο χέρι του κρατούσε κάτι που φαινόταν να είναι ένα ραβδί, αλλά καθώς το άφηνε στο πάτωμα έδινε έναν μεταλλικό κρότο. Στη συνέχεια, από την τσέπη του παλτού του έβγαλε ένα ογκώδες αντικείμενο και ασχολήθηκε με κάποια εργασία που τελείωσε με ένα δυνατό, κοφτερό κλικ, σαν να είχε πέσει στη θέση του ένα ελατήριο ή ένα μπουλόνι. Ακόμα γονατισμένος στο πάτωμα έσκυψε μπροστά και έριξε όλο του το βάρος και τη δύναμη σε κάποιο μοχλό, με αποτέλεσμα να ακουστεί ένας μακρύς, στροβιλιζόμενος, αλεστικός θόρυβος, που κατέληγε και πάλι σε ένα δυνατό κλικ. Τότε ισορρόπησε και είδα ότι αυτό που κρατούσε στο χέρι του ήταν ένα είδος όπλου, με περίεργα παραμορφωμένο κοντάκι. Το άνοιξε στην κάννη, έβαλε κάτι μέσα και έσπασε το κλείστρο. Έπειτα, σκύβοντας, ακούμπησε την άκρη της κάννης στο περβάζι του ανοιχτού παραθύρου, και είδα το μακρύ μουστάκι του να κρέμεται πάνω από το κοντάκι και το μάτι του να λάμπει καθώς κοίταζε κατά μήκος του σκοπευτικού. Άκουσα έναν μικρό αναστεναγμό ικανοποίησης καθώς έσφιγγε το κοντάκι στον ώμο του και είδα εκείνον τον καταπληκτικό στόχο, τον μαύρο άντρα στο κίτρινο έδαφος, να στέκεται καθαρά στην άκρη του σκοπευτικού του. Για μια στιγμή ήταν άκαμπτος και ακίνητος. Τότε το δάχτυλό του έσφιξε τη σκανδάλη. Ακούστηκε ένα παράξενο, δυνατό σφύριγμα και ένας μακρύς, ασημένιος ήχος από σπασμένα γυαλιά. Εκείνη τη στιγμή ο Χολμς πετάχτηκε σαν τίγρης στην πλάτη του σκοπευτή και τον έριξε με το πρόσωπο. Σε μια στιγμή σηκώθηκε και πάλι και με σπασμωδική

δύναμη άρπαξε τον Χολμς από το λαιμό- αλλά εγώ τον χτύπησα στο κεφάλι με το κοντάκι του ρεβόλβερ μου και έπεσε πάλι στο πάτωμα. Έπεσα πάνω του, και καθώς κρατούσα

ο σύντροφός μου φύσηξε μια τσιριχτή κλήση με μια σφυρίχτρα. Ακούστηκε ο θόρυβος των ποδιών που έτρεχαν στο πεζοδρόμιο και δύο αστυνομικοί με στολή, μαζί με έναν ντετέκτιβ με πολιτικά, όρμησαν από την μπροστινή είσοδο και μπήκαν στο δωμάτιο.

"Εσύ είσαι, Lestrade;" είπε ο Holmes.

"Ναι, κύριε Χολμς. Πήρα τη δουλειά μόνος μου. Χαίρομαι που σας βλέπω πίσω στο Λονδίνο, κύριε".

"Νομίζω ότι θέλετε λίγη ανεπίσημη βοήθεια. Τρεις αφανείς φόνοι σε ένα χρόνο δεν αρκούν, Λεστράντ. Αλλά το Μυστήριο του Molesey το χειρίστηκες με λιγότερα από τα συνηθισμένα σου - δηλαδή το χειρίστηκες αρκετά καλά".

Είχαμε σηκωθεί όλοι όρθιοι, ο κρατούμενός μας ανέπνεε βαριά, με έναν στιβαρό αστυφύλακα σε κάθε πλευρά του. Ήδη μερικοί περιφερόμενοι είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται στο δρόμο. Ο Χολμς πλησίασε στο παράθυρο, το έκλεισε και κατέβασε τις περσίδες. Ο Λεστράντ είχε φέρει δύο κεριά και οι αστυνομικοί είχαν ξεσκεπάσει τα φανάρια τους. Επιτέλους μπόρεσα να δω καλά τον κρατούμενό μας.

Ήταν ένα τρομερά αρρενωπό και συνάμα δυσοίωνο πρόσωπο που ήταν στραμμένο προς το μέρος μας. Με το μέτωπο ενός φιλοσόφου επάνω και το σαγόνι ενός αισθηματία κάτω, ο άνθρωπος πρέπει να ξεκίνησε με μεγάλες ικανότητες για το καλό ή το κακό. Όμως δεν μπορούσε κανείς να κοιτάξει τα σκληρά μπλε μάτια του, με τα κρεμασμένα, κυνικά βλέφαρα, ή την άγρια, επιθετική μύτη και το απειλητικό, βαθιά γραμμωμένο μέτωπο, χωρίς να διαβάσει τα πιο ξεκάθαρα σήματα κινδύνου της Φύσης. Δεν έδωσε σημασία σε κανέναν από εμάς, αλλά τα μάτια του ήταν καρφωμένα στο πρόσωπο του Χολμς με μια έκφραση στην οποία το μίσος και η έκπληξη αναμειγνύονταν εξίσου. "Δαίμονα!" συνέχισε να μουρμουρίζει. "Είσαι έξυπνο, έξυπνο τέρας!"

"Αχ, Συνταγματάρχα!" είπε ο Χολμς, τακτοποιώντας το τσαλακωμένο κολάρο του, "τα ταξίδια καταλήγουν σε συναντήσεις εραστών", όπως λέει το παλιό έργο. Δεν νομίζω ότι είχα την ευχαρίστηση να σας δω από τότε που μου χαρίσατε αυτές τις περιποιήσεις, καθώς βρισκόμουν στο περβάζι πάνω από τον καταρράκτη του Ράιχενμπαχ".

Ο συνταγματάρχης εξακολουθούσε να κοιτάζει τον φίλο μου σαν άνθρωπος σε έκσταση. "Πονηρό, πονηρό τέρας!" ήταν το μόνο που μπόρεσε να πει.

"Δεν σας έχω συστήσει ακόμα", είπε ο Holmes. "Αυτός, κύριοι, είναι ο συνταγματάρχης Σεμπάστιαν Μοράν, κάποτε του ινδικού στρατού της Αυτού Μεγαλειότητας, και ο καλύτερος σκοπευτής βαρέων θηραμάτων που έβγαλε ποτέ η ανατολική μας αυτοκρατορία. Πιστεύω ότι έχω δίκιο, συνταγματάρχη, όταν λέω ότι η τσάντα σας με τις τίγρεις παραμένει ακόμη

ασυναγώνιστη;"

Ο άγριος γέρος δεν είπε τίποτα, αλλά εξακολουθούσε να κοιτάζει επίμονα τον σύντροφό μου- με τα άγρια μάτια του και το αγκαθωτό μουστάκι του έμοιαζε θαυμάσια με τίγρη.

"Αναρωτιέμαι ότι το πολύ απλό μου τέχνασμα θα μπορούσε να εξαπατήσει έναν τόσο ηλικιωμένο σικάρι", είπε ο Χολμς. "Πρέπει να σας είναι πολύ οικείο. Δεν έχετε δέσει έναν νεαρό

παιδί κάτω από ένα δέντρο, ξαπλώσατε από πάνω του με την καραμπίνα σας και περιμένατε το δόλωμα να φέρει την τίγρη σας; Αυτό το άδαιο σπίτι είναι το δέντρο μου και εσύ είσαι η τίγρη μου. Πιθανόν να είχες και άλλα όπλα σε εφεδρεία σε περίπτωση που υπήρχαν πολλές τίγρεις, ή στην απίθανη περίπτωση που το δικό σου σημάδι σε απογοήτευε. Αυτά", έδειξε γύρω του, "είναι τα άλλα μου όπλα. Ο παραλληλισμός είναι ακριβής".

Ο συνταγματάρχης Μοράν πετάχτηκε μπροστά, με ένα βρυχηθμό οργής, αλλά οι αστυφύλακες τον τράβηξαν πίσω. Η οργή στο πρόσωπό του ήταν τρομερή.

"Ομολογώ ότι είχατε μια μικρή έκπληξη για μένα", είπε ο Χολμς. "Δεν περίμενα ότι θα κάνατε εσείς ο ίδιος χρήση αυτού του άδειου σπιτιού και αυτού του βολικού μπροστινού παραθύρου. Σας είχα φανταστεί να επιχειρείτε από το δρόμο, όπου σας περίμεναν ο φίλος μου ο Lestrade και οι εύθυμοι άντρες του. Με αυτή την εξαίρεση, όλα πήγαν όπως τα περίμενα".

Ο συνταγματάρχης Moran στράφηκε προς τον επίσημο ντετέκτιβ.

"Μπορεί να έχετε ή να μην έχετε δίκαιη αιτία για τη σύλληψή μου", είπε, "αλλά τουλάχιστον δεν υπάρχει λόγος να υποκύψω στις κοροϊδίες αυτού του ατόμου. Αν βρίσκομαι στα χέρια του νόμου, ας γίνουν τα πράγματα με νόμιμο τρόπο".

"Λοιπόν, αυτό είναι αρκετά λογικό", είπε ο Lestrade. "Δεν έχετε τίποτα άλλο να πείτε, κ. Χολμς, πριν φύγουμε;"

Ο Χολμς είχε σηκώσει το ισχυρό αεροβόλο από το πάτωμα και εξέταζε τον μηχανισμό του.

"Ένα αξιοθαύμαστο και μοναδικό όπλο", είπε, "αθόρυβο και τεράστιας ισχύος. Γνώριζα τον Von Herder, τον τυφλό Γερμανό μηχανικό, που το κατασκεύασε κατά παραγγελία του αείμνηστου καθηγητή Moriarty. Εδώ και χρόνια γνωρίζω την ύπαρξή του, αν και δεν είχα ποτέ πριν την ευκαιρία να το χειριστώ. Το συνιστώ πολύ ειδικά στην προσοχή σου, Λεστράντ, καθώς και τις σφαίρες που ταιριάζουν σ' αυτό".

"Μπορείτε να μας εμπιστευτείτε ότι θα το φροντίσουμε εμείς αυτό, κύριε Χολμς", είπε ο Λεστράντ, καθώς όλη η ομάδα κινήθηκε προς την πόρτα. "Έχετε κάτι άλλο να πείτε;"

"Μόνο για να ρωτήσω τι χρέωση σκοπεύετε να προτιμήσετε;"

"Ποια κατηγορία, κύριε; Φυσικά, απόπειρα δολοφονίας του κ. Σέρλοκ Χολμς".

"Δεν είναι έτσι, Λεστράντ. Δεν σκοπεύω να εμφανιστώ καθόλου στην υπόθεση. Σε εσάς, και μόνο σε εσάς, ανήκει η τιμή της αξιοσημείωτης σύλληψης που πραγματοποιήσατε. Ναι, Lestrade, σε συγχαίρω! Με το συνηθισμένο σου ευτυχές μείγμα πονηριάς και θράσους τον έπιασες".

"Τον έπιασα! Ποιον, κύριε Χολμς;"

"Ο άνθρωπος που αναζητούσε μάταια όλη η δύναμη - ο συνταγματάρχης Σεμπάστιαν Μοράν, ο οποίος πυροβόλησε τον αξιότιμο Ρόναλντ Αντέρ με μια διαστελλόμενη σφαίρα από ένα αεροβόλο όπλο μέσα από το ανοιχτό παράθυρο της πρόσοψης του δεύτερου ορόφου του αριθμού 427, Park Lane, στις 30 του περασμένου μήνα. Αυτή είναι η κατηγορία, Lestrade. Και τώρα, Γουάτσον, αν μπορείς να αντέξεις το ρεύμα από ένα σπασμένο παράθυρο, νομίζω ότι μισή ώρα στο γραφείο μου με ένα πούρο μπορεί να σου προσφέρει κάποια επικερδή διασκέδαση".

Τα παλιά μας δωμάτια είχαν παραμείνει αναλλοίωτα χάρη στην επίβλεψη του Μάικροφτ Χολμς και την άμεση φροντίδα της κυρίας Χάντσον. Καθώς μπήκα, είδα, είναι αλήθεια, μια ασυνήθιστη καθαριότητα, αλλά τα παλιά ορόσημα ήταν όλα στη θέση τους. Υπήρχε η χημική γωνιά και το τραπέζι με τα οξέα, το οποίο είχε λερωμένη επιφάνεια. Εκεί, πάνω σε ένα ράφι, υπήρχε η σειρά από τρομερά βιβλία και βιβλία αναφοράς που πολλοί συμπολίτες μας θα ήταν τόσο ευτυχείς να κάψουν. Τα διαγράμματα, η θήκη με το βιολί και η σχάρα με την πίπα - ακόμη και η περσική παντόφλα που περιείχε τον καπνό - όλα συνάντησαν τα μάτια μου καθώς έριχνα μια ματιά γύρω μου. Υπήρχαν δύο ένοικοι του δωματίου - η μία ήταν η κυρία Χάντσον, η οποία μας ακτινοβολούσε και τους δύο καθώς μπαίναμε- η άλλη ήταν η παράξενη κούκλα που είχε παίξει τόσο σημαντικό ρόλο στις περιπέτειες της βραδιάς. Ήταν ένα κέρινο ομοίωμα του φίλου μου, τόσο θαυμάσια φτιαγμένο που ήταν ένα τέλειο ομοίωμα. Στεκόταν πάνω σε ένα μικρό τραπέζι με βάθρο και ένα παλιό φόρεμα του Χολμς τυλιγμένο γύρω του, έτσι ώστε η ψευδαίσθηση από το δρόμο να είναι απολύτως τέλεια.

"Ελπίζω να διατηρήσατε όλες τις προφυλάξεις, κυρία Χάντσον;"

είπε ο Χολμς. "Το έκανα γονατιστή, κύριε, όπως μου είπατε".

"Εξαιρετικά. Το έφερες εις πέρας πολύ καλά. Παρατήρησες πού πήγε η σφαίρα;"

"Μάλιστα, κύριε. Φοβάμαι ότι χάλασε το όμορφο μπούστο σας, γιατί πέρασε κατευθείαν μέσα από το κεφάλι και ισοπεδώθηκε στον τοίχο. Το μάζεψα από το χαλί. Εδώ είναι!"

Ο Χολμς μου το έδειξε. "Μια μαλακή σφαίρα ρεβόλβερ, όπως αντιλαμβάνεσαι, Γουάτσον. Υπάρχει ιδιοφυΐα σε αυτό, γιατί ποιος θα περίμενε να βρει κάτι τέτοιο να βάλλεται από ένα αεροβόλο όπλο. Εντάξει, κυρία Χάντσον, σας είμαι ευγνώμων για τη βοήθειά σας. Και τώρα, Γουάτσον, επιτρέψτε μου να σας ξαναδώ στην παλιά σας θέση, γιατί υπάρχουν διάφορα σημεία που θα ήθελα να συζητήσω μαζί σας".

Είχε πετάξει το κακόγουστο παλτό του και τώρα ήταν ο Χολμς του παρελθόντος με τη ρόμπα στο χρώμα του ποντικιού που πήρε από το ομοίωμά του.

"Τα νεύρα του γέρου σικάρι δεν έχουν χάσει τη σταθερότητά τους ούτε τα μάτια του την οξύτητά τους", είπε γελώντας, καθώς επιθεωρούσε το θρυμματισμένο μέτωπο του

προτομή.

"Βουτιά στη μέση του πίσω μέρους του κεφαλιού και χτύπημα στον εγκέφαλο. Ήταν ο καλύτερος σκοπευτής στην Ινδία και πιστεύω ότι υπάρχουν λίγοι καλύτεροι στο Λονδίνο. Έχεις ακούσει το όνομά του;"

"Όχι, δεν έχω."

"Λοιπόν, λοιπόν, έτσι είναι η φήμη! Αλλά, τότε, αν θυμάμαι καλά, δεν είχατε ακούσει το όνομα του καθηγητή Τζέιμς Μοριάρτι, ο οποίος είχε ένα από τα μεγαλύτερα μυαλά του αιώνα. Απλώς δώστε μου κάτω το ευρετήριο με τις βιογραφίες μου από το ράφι".

Γύρισε νωχελικά τις σελίδες, γέρνοντας πίσω στην καρέκλα του και φυσώντας μεγάλα σύννεφα από το πούρο του.

"Η συλλογή μου από Μ είναι εξαιρετική", είπε. "Ο ίδιος ο Μοριάρτι είναι αρκετός για να κάνει οποιοδήποτε γράμμα διάσημο, και εδώ είναι ο Μόργκαν ο δηλητηριαστής, και ο Μέρντιου με την απαίσια μνήμη, και ο Μάθιους, που μου έβγαλε νοκ άουτ τον αριστερό κυνόδοντα στην αίθουσα αναμονής στο Τσάρινγκ Κρος, και, τέλος, εδώ είναι ο φίλος μας απόψε".

Μου έδωσε το βιβλίο και το διάβασα: "Moran, Sebastian, συνταγματάρχη. Άνεργος. Πρώην 1ος Πρωτοπόρος της Βεγγάλης. Γεννήθηκε στο Λονδίνο το 1840. Γιος του Sir Augustus Moran, C.B., κάποτε Βρετανός υπουργός στην Περσία. Σπούδασε στο Ίτον και την Οξφόρδη. Υπηρέτησε στην Εκστρατεία Jowaki, στην Αφγανική Εκστρατεία, στο Charasiab (απεσταλμένα), στο Sherpur και στο Cabul. Συγγραφέας του βιβλίου "Heavy Game of the Western Himalayas", 1881- "Three Months in the Jungle", 1884. Διεύθυνση: Conduit Street. Σύλλογοι: Anglo-Indian, Tankerville, Bagatelle Card Club".

Στο περιθώριο ήταν γραμμένο, με το ακριβές χέρι του Χολμς: "Ο δεύτερος πιο επικίνδυνος άνθρωπος στο Λονδίνο".

"Αυτό είναι εκπληκτικό", είπα, καθώς επέστρεφα τον τόμο. "Η καριέρα του ανθρώπου είναι αυτή ενός έντιμου στρατιώτη".

"Είναι αλήθεια", απάντησε ο Χολμς. "Μέχρι ένα σημείο τα πήγε καλά. Ήταν πάντα ένας άνθρωπος με σιδερένια νεύρα, και η ιστορία που λέγεται ακόμα στην Ινδία είναι πώς σύρθηκε σε έναν αγωγό μετά από μια πληγωμένη ανθρωποφάγο τίγρη. Υπάρχουν κάποια δέντρα, Γουάτσον, που μεγαλώνουν σε ένα ορισμένο ύψος και μετά ξαφνικά αναπτύσσουν κάποια αντιαισθητική εκκεντρικότητα. Θα το δεις συχνά στους ανθρώπους. Έχω μια θεωρία ότι το άτομο αντιπροσωπεύει στην εξέλιξή του ολόκληρη την πορεία των προγόνων του, και ότι μια τέτοια ξαφνική στροφή προς το καλό ή το κακό αντιπροσωπεύει κάποια ισχυρή επιρροή που ήρθε στη γραμμή του γενεαλογικού του δέντρου. Το άτομο γίνεται, τρόπον τινά, η επιτομή της ιστορίας της δικής του οικογένειας".

"Σίγουρα είναι μάλλον ευφάνταστο."

"Λοιπόν, δεν επιμένω σε αυτό. Όποια και αν ήταν η αιτία, ο συνταγματάρχης Μοράν άρχισε να πηγαίνει στραβά. Χωρίς κανένα ανοιχτό σκάνδαλο, εξακολουθούσε να κάνει την Ινδία πολύ ζεστή για να τον κρατήσει.

Αποσύρθηκε, ήρθε στο Λονδίνο και απέκτησε και πάλι ένα κακό όνομα. Εκείνη την εποχή τον αναζήτησε ο καθηγητής Moriarty, στον οποίο για ένα διάστημα ήταν επικεφαλής του προσωπικού. Ο Moriarty τον προμήθευε αφειδώς με χρήματα και τον χρησιμοποίησε μόνο σε μία ή δύο πολύ υψηλού επιπέδου δουλειές, τις οποίες κανένας συνηθισμένος εγκληματίας δεν θα μπορούσε να αναλάβει. Ίσως θυμάστε τον θάνατο της κυρίας Stewart, από το Lauder, το 1887. Όχι; Λοιπόν, είμαι σίγουρος ότι ο Moran ήταν στο επίκεντρο αυτού, αλλά τίποτα δεν μπορούσε να αποδειχθεί. Ο συνταγματάρχης ήταν τόσο έξυπνα κρυμμένος που ακόμη και όταν διαλύθηκε η συμμορία του Μοριάρτι δεν μπορέσαμε να τον ενοχοποιήσουμε. Θυμάσαι τότε, όταν σε επισκέφτηκα στο δωμάτιό σου, πώς σήκωσα τα παντζούρια από φόβο για τα αεροβόλα; Αναμφίβολα με θεωρήσατε φαντασιόπληκτο. Ήξερα ακριβώς τι έκανα, διότι γνώριζα την ύπαρξη αυτού του αξιοσημείωτου όπλου και ήξερα επίσης ότι ένας από τους καλύτερους σκοπευτές στον κόσμο θα βρισκόταν πίσω από αυτό. Όταν ήμασταν στην Ελβετία, μας ακολούθησε με τον Μοριάρτι, και ήταν αναμφίβολα αυτός που μου έδωσε εκείνα τα σατανικά πέντε λεπτά στο βράχο του Ράιχενμπαχ. "Μπορείτε να σκεφτείτε ότι διάβαζα τις εφημερίδες με κάποια προσοχή κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στη Γαλλία, αναζητώντας κάθε ευκαιρία να τον βάλω στο μάτι. Όσο ήταν ελεύθερος στο Λονδίνο, η ζωή μου δεν θα άξιζε πραγματικά να ζω. Νύχτα και μέρα η σκιά του θα ήταν πάνω μου, και αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να έρθει η ευκαιρία του. Τι θα μπορούσα να κάνω; Δεν μπορούσα να τον πυροβολήσω αμέσως, αλλιώς θα ήμουν ο ίδιος στο εδώλιο του κατηγορουμένου. Δεν είχε νόημα να απευθυνθώ στον δικαστή. Δεν μπορούν να επέμβουν με βάση κάτι που θα τους φαινόταν σαν μια άγρια υποψία. Έτσι δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Παρακολουθούσα όμως τις ειδήσεις για τα εγκλήματα, γνωρίζοντας ότι αργά ή γρήγορα θα τον έπιανα. Τότε ήρθε ο θάνατος αυτού του Ρόναλντ Αντέρ. Η ευκαιρία μου είχε επιτέλους έρθει! Γνωρίζοντας τι ήξερα, δεν ήταν βέβαιο ότι το είχε κάνει ο συνταγματάρχης Μοράν; Είχε παίξει χαρτιά με το παλικάρι- τον είχε ακολουθήσει στο σπίτι του από το κλαμπ- τον είχε πυροβολήσει από το ανοιχτό παράθυρο. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία γι' αυτό. Οι σφαίρες από μόνες τους είναι αρκετές για να του βάλουν το κεφάλι στη θηλιά. Ήρθα αμέσως. Με είδε ο φρουρός, ο οποίος, όπως ήξερα, θα έστρεφε την προσοχή του συνταγματάρχη στην παρουσία μου. Δεν θα μπορούσε να μην συνδέσει την ξαφνική επιστροφή μου με το έγκλημά του και να ανησυχήσει τρομερά. Ήμουν βέβαιος ότι θα επιχειρούσε να με απομακρύνει αμέσως και θα έφερνε το φονικό του όπλο για το σκοπό αυτό. Του άφησα ένα εξαιρετικό σημάδι στο παράθυρο, και, αφού προειδοποίησα την αστυνομία ότι μπορεί να χρειαζόταν - παρεμπιπτόντως, Γουάτσον, εντόπισες την παρουσία τους σε εκείνη την πόρτα με αλάνθαστη ακρίβεια -

πήρα αυτό που μου φάνηκε ως μια συνετή θέση παρατήρησης, χωρίς ποτέ να
ονειρευτώ ότι θα επέλεγε το ίδιο σημείο για το δικό του
επίθεση. Τώρα, αγαπητέ μου Γουάτσον, μένει κάτι να σου εξηγήσω;"

"Ναι", είπα. "Δεν ξεκαθαρίσατε ποιο ήταν το κίνητρο του συνταγματάρχη Μόραν για τη δολοφονία του αξιότιμου Ρόναλντ Αντέρ".

"Αχ! αγαπητέ μου Γουάτσον, εδώ μπαίνουμε σε εκείνες τις σφαίρες εικασιών όπου και το πιο λογικό μυαλό μπορεί να σφάλλει. Ο καθένας μπορεί να διαμορφώσει τη δική του υπόθεση με βάση τα παρόντα στοιχεία, και η δική σου είναι εξίσου πιθανό να είναι σωστή με τη δική μου".

"Έχετε σχηματίσει ένα, τότε;"

"Νομίζω ότι δεν είναι δύσκολο να εξηγήσουμε τα γεγονότα. Από τα στοιχεία προέκυψε ότι ο συνταγματάρχης Moran και ο νεαρός Adair είχαν κερδίσει μεταξύ τους ένα σημαντικό χρηματικό ποσό. Τώρα, ο Moran έπαιξε αναμφίβολα βρώμικο παιχνίδι - αυτό το γνωρίζω εδώ και καιρό. Πιστεύω ότι την ημέρα του φόνου ο Adair είχε ανακαλύψει ότι ο Moran έκλεβε. Πολύ πιθανόν να του είχε μιλήσει κατ' ιδίαν και να τον είχε απειλήσει ότι θα τον εξέθετε, εκτός αν παραιτούνταν οικειοθελώς από μέλος της λέσχης και υποσχόταν να μην ξαναπαίζει χαρτιά. Είναι απίθανο ότι ένας νεαρός σαν τον Adair θα έκανε αμέσως ένα φρικτό σκάνδαλο εκθέτοντας έναν γνωστό άνθρωπο τόσο πολύ μεγαλύτερό του. Πιθανώς ενήργησε όπως προτείνω. Ο αποκλεισμός από τις λέσχες του θα σήμαινε καταστροφή για τον Moran, ο οποίος ζούσε από τα αδικαιολόγητα κέρδη του από τα χαρτιά. Δολοφόνησε λοιπόν τον Adair, ο οποίος εκείνη την εποχή προσπαθούσε να υπολογίσει πόσα χρήματα θα έπρεπε να επιστρέψει ο ίδιος, αφού δεν μπορούσε να επωφεληθεί από το βρώμικο παιχνίδι του συνεταίρου του. Κλείδωσε την πόρτα για να μην τον αιφνιδιάσουν οι κυρίες και επιμείνουν να μάθουν τι έκανε με αυτά τα ονόματα και τα νομίσματα. Θα περάσει;"

"Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι βρήκατε την αλήθεια."

"Θα επαληθευτεί ή θα διαψευστεί στη δίκη. Εν τω μεταξύ, ό,τι κι αν γίνει, ο συνταγματάρχης Μοράν δεν θα μας απασχολεί πια, το περίφημο αεροβόλο όπλο του Φον Χέρντερ θα κοσμήι το Μουσείο της Σκότλαντ Γιαρντ, και για άλλη μια φορά ο κ. Σέρλοκ Χολμς είναι ελεύθερος να αφιερώσει τη ζωή του στην εξέταση εκείνων των μικρών ενδιαφερουσών προβλημάτων που η πολύπλοκη ζωή του Λονδίνου παρουσιάζει τόσο άφθονα".

Κεφάλαιο 2

Η περιπέτεια του οικοδόμου Norwood

"Από τη σκοπιά του εγκληματολόγου", είπε ο κ. Σέρλοκ Χολμς, "το Λονδίνο έχει γίνει μια εξαιρετικά αδιάφορη πόλη μετά το θάνατο του θλιβερού καθηγητή Μοριάρτι".

"Δεν νομίζω ότι θα βρείτε πολλούς αξιοπρεπείς πολίτες να συμφωνούν μαζί σας", απάντησα.

"Καλά, καλά, δεν πρέπει να είμαι εγωιστής", είπε χαμογελώντας, καθώς έσπρωχνε την καρέκλα του από το τραπέζι του πρωινού. "Η κοινότητα είναι σίγουρα κερδισμένη, και κανείς δεν είναι χαμένος, εκτός από τον φτωχό άνεργο ειδικό, του οποίου το επάγγελμα χάθηκε. Με αυτόν τον άνθρωπο στο χωράφι η πρωινή εφημερίδα του καθενός παρουσίαζε άπειρες δυνατότητες. Συχνά ήταν μόνο το παραμικρό ίχνος, Γουάτσον, η πιο αμυδρή ένδειξη, και όμως ήταν αρκετή για να μου πει ότι ο μεγάλος κακοήθης εγκέφαλος ήταν εκεί, όπως οι πιο απαλές δονήσεις στις άκρες του ιστού θυμίζουν την αηδιαστική αράχνη που παραμονεύει στο κέντρο. Μικρές κλοπές, άσκοπες επιθέσεις, άσκοπες προσβολές - για τον άνθρωπο που είχε το στοιχείο, όλα μπορούσαν να γίνουν ένα ενιαίο σύνολο. Για τον επιστημονικό μελετητή του ανώτερου εγκληματικού κόσμου καμία πρωτεύουσα στην Ευρώπη δεν προσέφερε τα πλεονεκτήματα που διέθετε τότε το Λονδίνο. Αλλά τώρα..." Σήκωσε τους ώμους του σε μια χιουμοριστική αποδοκιμασία της κατάστασης των πραγμάτων για την οποία ο ίδιος είχε συμβάλει τόσο πολύ.

Την εποχή για την οποία μιλάω ο Χολμς είχε επιστρέψει για μερικούς μήνες και εγώ, κατόπιν αιτήματός του, είχα πουλήσει το ιατρείο μου και επέστρεψα να μοιραστώ το παλιό μου διαμέρισμα στην οδό Μπέικερ. Ένας νεαρός γιατρός, ονόματι Βέρνερ, είχε αγοράσει το μικρό μου ιατρείο στο Κένσινγκτον και είχε δώσει με εκπληκτικά λίγη επιφυλακτικότητα την υψηλότερη τιμή που τόλμησα να ζητήσω - ένα περιστατικό που εξηγήθηκε μόνο μερικά χρόνια αργότερα, όταν ανακάλυψα ότι ο Βέρνερ ήταν μακρινός συγγενής του Χολμς και ότι ο φίλος μου ήταν αυτός που είχε βρει πραγματικά τα χρήματα.

Οι μήνες της συνεργασίας μας δεν ήταν τόσο απρόσκοπτοι όσο είχε δηλώσει, γιατί, κοιτάζοντας τις σημειώσεις μου, διαπιστώνω ότι αυτή η

περίοδος περιλαμβάνει την υπόθεση του

έγγραφα του πρώην προέδρου Μουρίγιο, καθώς και η συγκλονιστική υπόθεση του ολλανδικού ατμόπλοιου Friesland, η οποία παραλίγο να στοιχίσει και στους δύο μας τη ζωή. Η ψυχρή και υπερήφανη φύση του ήταν πάντοτε αντίθετη, ωστόσο, σε οτιδήποτε είχε τη μορφή δημόσιου χειροκροτήματος, και με δέσμευσε με τους πιο αυστηρούς όρους να μην πω καμία άλλη λέξη για τον εαυτό του, τις μεθόδους του ή τις επιτυχίες του - μια απαγόρευση η οποία, όπως εξήγησα, μόλις τώρα καταργήθηκε.

Ο κ. Σέρλοκ Χολμς είχε αναπαυθεί στην καρέκλα του μετά την ιδιόρρυθμη διαμαρτυρία του και ξεδίπλωνε την πρωινή του εφημερίδα με χαλαρό τρόπο, όταν η προσοχή μας τραβήχτηκε από ένα τρομερό χτύπημα του κουδουνιού, που ακολουθήθηκε αμέσως από έναν κούφιο ήχο, σαν κάποιος να χτυπούσε την εξωτερική πόρτα με τη γροθιά του. Καθώς άνοιξε η πόρτα, ακούστηκε μια θορυβώδης βιασύνη στο χολ, γρήγορα πόδια ανέβηκαν με γοργό θόρυβο τις σκάλες και μια στιγμή αργότερα ένας άγριος και μανιασμένος νεαρός άνδρας, χλωμός, ατημέλητος και παλλόμενος, εισέβαλε στο δωμάτιο. Κοίταξε από τον έναν στον άλλον από εμάς, και κάτω από το ερευνητικό μας βλέμμα συνειδητοποίησε ότι χρειαζόταν κάποια συγγνώμη γι' αυτή την απροειδοποίητη είσοδο.

"Λυπάμαι, κύριε Χολμς", φώναξε. "Δεν πρέπει να με κατηγορείτε. Είμαι σχεδόν τρελός. Κύριε Χολμς, είμαι ο δυστυχής Τζον Έκτορ ΜακΦαρλέιν".

Έκανε την ανακοίνωση σαν το όνομα και μόνο να εξηγούσε τόσο την επίσκεψή του όσο και τον τρόπο της- αλλά μπορούσα να δω από το αδιάφορο πρόσωπο του συντρόφου μου ότι δεν σήμαινε τίποτα περισσότερο γι' αυτόν από ό,τι για μένα.

"Πάρτε ένα τσιγάρο, κύριε ΜακΦάρλαν", είπε, σπρώχνοντας τη βαλίτσα του προς τα απέναντι. "Είμαι σίγουρος ότι με τα συμπτώματά σας ο φίλος μου ο δρ Γουάτσον θα σας συνταγογραφήσει ένα ηρεμιστικό. Ο καιρός είναι πολύ ζεστός τις τελευταίες μέρες. Τώρα, αν αισθάνεστε λίγο πιο ήρεμος, θα ήμουν ευτυχής αν καθόσασταν σε αυτή την καρέκλα και μας λέγατε πολύ αργά και ήσυχα ποιος είστε και τι είναι αυτό που θέλετε. Αναφέρατε το όνομά σας λες και θα έπρεπε να το αναγνωρίσω, αλλά σας διαβεβαιώνω ότι, πέρα από τα προφανή γεγονότα ότι είστε εργένης, δικηγόρος, μασόνας και ασθματικός, δεν γνωρίζω τίποτα απολύτως για σας".

Καθώς ήμουν εξοικειωμένος με τις μεθόδους του φίλου μου, δεν μου ήταν δύσκολο να ακολουθήσω τα συμπεράσματά του και να παρατηρήσω την ακαταστασία της ενδυμασίας του, τον φάκελο με τα νομικά έγγραφα, το ρολόι-καρδούλι και την αναπνοή που τα είχε προκαλέσει. Ο πελάτης μας, ωστόσο, κοιτούσε έκπληκτος.

"Ναι, είμαι όλα αυτά, κύριε Χολμς, και επιπλέον είμαι ο πιο άτυχος

άνθρωπος αυτή τη στιγμή στο Λονδίνο. Για όνομα του Θεού, μην με εγκαταλείπετε, κ. Χολμς! Αν έρθουν να με συλλάβουν πριν τελειώσω την ιστορία μου, κάντε τους να μου δώσουν χρόνο ώστε να σας πω όλη την αλήθεια. Θα μπορούσα να πάω στη φυλακή ευτυχισμένος αν ήξερα ότι δουλεύετε για μένα έξω".

"Συλλάβετέ σας!" είπε ο Holmes. "Αυτό είναι πραγματικά πολύ ενδιαφέρον. Με ποια κατηγορία περιμένετε να σας συλλάβουν;"

"Με την κατηγορία της δολοφονίας του κ. Jonas Oldacre, του Lower Norwood."

Το εκφραστικό πρόσωπο του συντρόφου μου έδειχνε μια συμπάθεια που, φοβάμαι, δεν ήταν τελείως ανάμεικτη με ικανοποίηση.

"Θεέ μου", είπε, "μόλις αυτή τη στιγμή στο πρωινό έλεγα στον φίλο μου, τον Δρ Γουάτσον, ότι οι συγκλονιστικές υποθέσεις είχαν εξαφανιστεί από τις εφημερίδες μας".

Ο επισκέπτης μας άπλωσε μπροστά ένα τρεμάμενο χέρι και σήκωσε την Daily Telegraph, η οποία εξακολουθούσε να βρίσκεται πάνω στο γόνατο του Χολμς.

"Αν το είχατε κοιτάξει, κύριε, θα είχατε δει με μια ματιά ποιο είναι το θέλημα για το οποίο ήρθα σε εσάς σήμερα το πρωί. Αισθάνομαι ότι το όνομά μου και η ατυχία μου πρέπει να είναι στο στόμα όλων των ανθρώπων". Το γύρισε για να αποκαλύψει την κεντρική σελίδα. "Εδώ είναι, και με την άδειά σας θα σας το διαβάσω. Ακούστε αυτό, κύριε Χολμς. Οι επικεφαλίδες είναι οι εξής: "Μυστηριώδης υπόθεση στο Lower Norwood. Εξαφάνιση ενός γνωστού οικοδόμου. Υποψίες για φόνο και εμπρησμό. Ένα στοιχείο για τον εγκληματία. Αυτό είναι το στοιχείο που ήδη ακολουθούν, κ. Χολμς, και ξέρω ότι οδηγεί αλάνθαστα σε μένα. Με παρακολουθούν από τον σταθμό London Bridge και είμαι σίγουρος ότι περιμένουν μόνο το ένταλμα για να με συλλάβουν. Θα ραγίσει η καρδιά της μητέρας μου - θα ραγίσει η καρδιά της!" Έσφιγγε τα χέρια του σε μια αγωνία ανησυχίας και ταλαντευόταν μπρος-πίσω στην καρέκλα του.

Κοίταξα με ενδιαφέρον αυτόν τον άνθρωπο, ο οποίος κατηγορούνταν ως δράστης ενός εγκλήματος βίας. Είχε λινά μαλλιά και ήταν όμορφος με έναν ξεπλυμένο αρνητικό τρόπο, με φοβισμένα μπλε μάτια και ένα καθαρά ξυρισμένο πρόσωπο, με ένα αδύναμο, ευαίσθητο στόμα. Η ηλικία του μπορεί να ήταν περίπου είκοσι επτά ετών- το ντύσιμο και η συμπεριφορά του ήταν αυτή ενός κυρίου. Από την τσέπη του ελαφρού καλοκαιρινού παλτού του προεξείχε το δέμα με τα θεωρημένα χαρτιά που διακήρυτταν το επάγγελμά του.

"Πρέπει να αξιοποιήσουμε τον χρόνο που έχουμε", είπε ο Holmes. "Γουάτσον, θα είχες την καλοσύνη να πάρεις την εφημερίδα και να μου διαβάσεις την εν λόγω παράγραφο;"

Κάτω από τους δυναμικούς τίτλους που είχε παραθέσει ο πελάτης μας διάβασα την ακόλουθη ενδεικτική αφήγηση: -

Αργά χθες το βράδυ, ή νωρίς σήμερα το πρωί, συνέβη ένα περιστατικό στο Lower Norwood, το οποίο παραπέμπει, όπως εκφράζονται φόβοι, σε σοβαρό έγκλημα. Ο κ. Jonas Oldacre είναι γνωστός κάτοικος αυτού του

προαστίου, όπου ασκεί την επιχείρησή του ως οικοδόμος εδώ και πολλά χρόνια. Ο κ. Oldacre είναι εργένης, πενήντα δύο ετών,

και ζει στο Deep Dene House, στο τέλος του Sydenham του ομώνυμου δρόμου. Είχε τη φήμη ότι ήταν ένας άνθρωπος με εκκεντρικές συνήθειες, μυστικοπαθής και αποσυρμένος. Εδώ και μερικά χρόνια έχει ουσιαστικά αποσυρθεί από την επιχείρηση, στην οποία λέγεται ότι έχει συγκεντρώσει σημαντικό πλούτο. Ωστόσο, στο πίσω μέρος του σπιτιού εξακολουθεί να υπάρχει μια μικρή αυλή ξυλείας και χθες το βράδυ, γύρω στις δώδεκα, σήμανε συναγερμός ότι μια από τις στοίβες έπιανε φωτιά. Οι μηχανές έφτασαν σύντομα στο σημείο, αλλά τα ξηρά ξύλα έκαιγαν με μεγάλη μανία και ήταν αδύνατο να σταματήσει η πυρκαγιά μέχρι να καεί εντελώς η στοίβα. Μέχρι το σημείο αυτό το περιστατικό έμοιαζε με συνηθισμένο ατύχημα, αλλά οι νέες ενδείξεις φαίνεται να υποδηλώνουν σοβαρό έγκλημα. Εκπληξη εκφράστηκε για την απουσία του κυρίου της επιχείρησης από τον τόπο της πυρκαγιάς και ακολούθησε έρευνα, η οποία έδειξε ότι είχε εξαφανιστεί από το σπίτι. Η εξέταση του δωματίου του αποκάλυψε ότι το κρεβάτι δεν είχε κοιμηθεί, ότι ένα χρηματοκιβώτιο που βρισκόταν σε αυτό ήταν ανοιχτό, ότι ορισμένα σημαντικά έγγραφα ήταν διασκορπισμένα στο δωμάτιο και, τέλος, ότι υπήρχαν σημάδια δολοφονικής πάλης, καθώς βρέθηκαν ελαφρά ίχνη αίματος μέσα στο δωμάτιο και ένα δρύινο μπαστούνι, το οποίο έφερε επίσης κηλίδες αίματος στη λαβή. Είναι γνωστό ότι ο κ. Jonas Oldacre είχε δεχτεί έναν καθυστερημένο επισκέπτη στην κρεβατοκάμαρά του εκείνη τη νύχτα, και το μπαστούνι που βρέθηκε έχει ταυτοποιηθεί ως ιδιοκτησία αυτού του ατόμου, ο οποίος είναι ένας νεαρός λονδρέζος δικηγόρος ονόματι John Hector McFarlane, νεότερος εταίρος των Graham and McFarlane, 426, Gresham Buildings, E.C. Η αστυνομία πιστεύει ότι έχει στην κατοχή της στοιχεία που παρέχουν ένα πολύ πειστικό κίνητρο για το έγκλημα, και συνολικά δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι θα ακολουθήσουν συγκλονιστικές εξελίξεις.

Αργότερα. - Φημολογείται, καθώς ετοιμαζόμαστε να τυπώσουμε, ότι ο κ. John Hector McFarlane έχει πράγματι συλληφθεί με την κατηγορία της δολοφονίας του κ. Jonas Oldacre. Είναι τουλάχιστον βέβαιο ότι έχει εκδοθεί ένταλμα. Υπήρξαν περαιτέρω και δυσοίωνες εξελίξεις στην έρευνα στο Norwood. Εκτός από τα σημάδια πάλης στο δωμάτιο του άτυχου οικοδόμου, είναι τώρα γνωστό ότι τα γαλλικά παράθυρα του υπνοδωματίου του (το οποίο βρίσκεται στο ισόγειο) βρέθηκαν ανοιχτά, ότι υπήρχαν σημάδια σαν να είχε συρθεί κάποιο ογκώδες αντικείμενο προς τη στοίβα με τα ξύλα, και, τέλος, υποστηρίζεται ότι έχουν βρεθεί απανθρακωμένα υπολείμματα ανάμεσα στις στάχτες από τα κάρβουνα της φωτιάς. Η θεωρία της αστυνομίας είναι ότι διαπράχθηκε ένα άκρως εντυπωσιακό έγκλημα, ότι το θύμα χτυπήθηκε μέχρι θανάτου με ρόπαλο στο ίδιο του το υπνοδωμάτιο, ότι τα χαρτιά του διαρρήχθηκαν και ότι το πτώμα του σύρθηκε προς την ξυλόσολα, η οποία στη συνέχεια αναφλέχθηκε ώστε να

αποκρυβούν όλα τα ίχνη του εγκλήματος. Η διεξαγωγή της ποινικής έρευνας έχει αφεθεί στο

έμπειρα χέρια του επιθεωρητή Lestrade της Scotland Yard, ο οποίος παρακολουθεί τα στοιχεία με τη συνηθισμένη του ενέργεια και οξυδέρκεια.

Ο Σέρλοκ Χολμς άκουσε με κλειστά μάτια και με τα δάχτυλα ενωμένα την αξιοσημείωτη αυτή περιγραφή.

"Η υπόθεση έχει σίγουρα κάποια σημεία ενδιαφέροντος", είπε με τον νωχελικό του τρόπο. "Μπορώ να ρωτήσω, καταρχάς, κύριε McFarlane, πώς γίνεται να είστε ακόμα ελεύθερος, αφού φαίνεται ότι υπάρχουν αρκετά στοιχεία που δικαιολογούν τη σύλληψή σας;"

"Μένω στο Torrington Lodge, στο Blackheath, με τους γονείς μου, τον κ. Holmes- αλλά χθες το βράδυ, έχοντας να κάνω δουλειές πολύ αργά με τον κ. Jonas Oldacre, έμεινα σε ένα ξενοδοχείο στο Norwood, και ήρθα στην επιχείρησή μου από εκεί. Δεν ήξερα τίποτα για την υπόθεση αυτή μέχρι που μπήκα στο τρένο, όταν διάβασα αυτό που μόλις ακούσατε. Είδα αμέσως τον τρομερό κίνδυνο της θέσης μου και έσπευσα να θέσω την υπόθεση στα χέρια σας. Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα με είχαν συλλάβει είτε στο γραφείο μου στην πόλη είτε στο σπίτι μου. Ένας άντρας με ακολούθησε από το σταθμό London Bridge και δεν έχω καμία αμφιβολία - Μεγάλε Θεέ, τι είναι αυτό;"

Ήταν ένα χτύπημα του κουδουνιού, που ακολουθήθηκε αμέσως από βαριά βήματα στη σκάλα. Μια στιγμή αργότερα ο παλιός μας φίλος Lestrade εμφανίστηκε στην πόρτα. Πάνω από τον ώμο του έριξα μια ματιά σε έναν ή δύο ένστολους αστυνομικούς έξω.

"Ο κ. John Hector McFarlane;" είπε ο Lestrade. Ο άτυχος πελάτης μας σηκώθηκε με φρικτό πρόσωπο.

"Σας συλλαμβάνω για την εκ προθέσεως δολοφονία του κ. Jonas Oldacre, από το Lower Norwood."

Ο McFarlane στράφηκε προς το μέρος μας με μια χειρονομία απελπισίας και βυθίστηκε στην καρέκλα του για άλλη μια φορά σαν κάποιος που έχει συντριβεί.

"Μια στιγμή, Lestrade", είπε ο Holmes. "Μισή ώρα περισσότερο ή λιγότερο δεν μπορεί να έχει καμία διαφορά για σας, και ο κύριος ήταν έτοιμος να μας δώσει έναν απολογισμό αυτής της πολύ ενδιαφέρουσας υπόθεσης, ο οποίος θα μπορούσε να μας βοηθήσει να την ξεκαθαρίσουμε".

"Νομίζω ότι δεν θα είναι δύσκολο να το ξεκαθαρίσουμε", είπε ο Lestrade με βλοσυρό ύφος. "Παρ' όλα αυτά, με την άδειά σας, θα με ενδιέφερε πολύ να ακούσω λογαριασμό του."

"Λοιπόν, κ. Χολμς, μου είναι δύσκολο να σας αρνηθώ οτιδήποτε, γιατί έχετε φανεί χρήσιμος στο Σώμα μία ή δύο φορές στο παρελθόν και σας

χρωστάμε μια καλή σειρά στη Σκότλαντ Γιארντ", είπε ο Λεστράντ. "Ταυτόχρονα πρέπει να παραμείνω με τον κρατούμενο μου και είμαι υποχρεωμένος να τον προειδοποιήσω ότι οτιδήποτε πει θα εμφανιστεί ως αποδεικτικό στοιχείο εναντίον του".

"Δεν εύχομαι τίποτα καλύτερο", είπε ο πελάτης μας. "Το μόνο που ζητώ είναι να ακούσετε και να αναγνωρίσετε την απόλυτη αλήθεια".

Ο Lestrade κοίταξε το ρολόι του. "Θα σας δώσω μισή ώρα", είπε.

"Πρέπει πρώτα να εξηγήσω", είπε ο ΜακΦαρλέιν, "ότι δεν ήξερα τίποτα για τον κ. Τζόννας Όλντακρ. Το όνομά του μου ήταν οικείο, γιατί πριν από πολλά χρόνια οι γονείς μου είχαν γνωριστεί μαζί του, αλλά απομακρύνθηκαν. Ξαφνιάστηκα πολύ, λοιπόν, όταν χθες, γύρω στις τρεις το απόγευμα, μπήκε στο γραφείο μου στο Σίτι. Αλλά εξεπλάγην ακόμη περισσότερο όταν μου είπε το αντικείμενο της επίσκεψής του. Είχε στο χέρι του διάφορα φύλλα ενός σημειωματάριου, καλυμμένα με μουντζούρες -εδώ είναι- και τα άφησε στο τραπέζι μου.

"Εδώ είναι η διαθήκη μου", είπε. "Θέλω εσείς, κύριε ΜακΦαρλέιν, να τη διαμορφώσετε νομικά. Θα κάτσω εδώ όσο θα το κάνετε".

"Έβαλα τον εαυτό μου να το αντιγράψει και μπορείτε να φανταστείτε την έκπληξή μου όταν διαπίστωσα ότι, με κάποιες επιφυλάξεις, μου είχε αφήσει όλη του την περιουσία. Ήταν ένας παράξενος, μικρός, σαν κουνάβι, με άσπρες βλεφαρίδες, και όταν τον κοίταξα, βρήκα τα έντονα γκρίζα μάτια του να με κοιτούν με μια διασκεδαστική έκφραση. Με δυσκολία πίστευα στις αισθήσεις μου καθώς διάβαζα τους όρους της διαθήκης- αλλά μου εξήγησε ότι ήταν εργένης με ελάχιστους συγγενείς που ζούσαν, ότι είχε γνωρίσει τους γονείς μου στα νιάτα του και ότι πάντα άκουγε για μένα ως έναν πολύ άξιο νεαρό άνδρα και ήταν σίγουρος ότι τα χρήματά του θα βρίσκονταν σε άξια χέρια. Φυσικά, το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να τραυλίσω τις ευχαριστίες μου. Η διαθήκη ολοκληρώθηκε δεόντως, υπογράφηκε και βεβαιώθηκε από τον υπάλληλό μου. Αυτή είναι η διαθήκη στο μπλε χαρτί, και αυτά τα χαρτάκια, όπως εξήγησα, είναι το πρόχειρο σχέδιο. Στη συνέχεια, ο κ. Jonas Oldacre με ενημέρωσε ότι υπήρχαν ορισμένα έγγραφα - μισθώσεις κτιρίων, τίτλοι ιδιοκτησίας, υποθήκες, τίτλοι κ.ο.κ. - τα οποία ήταν απαραίτητο να δώ και να κατανοήσω. Είπε ότι το μυαλό του δεν θα ήταν εύκολο μέχρι να διευθετηθεί το όλο θέμα και με παρακάλεσε να έρθω στο σπίτι του στο Norwood εκείνο το βράδυ, φέρνοντας μαζί μου τη διαθήκη, και να τακτοποιήσω τα πράγματα. "Να θυμάσαι, αγόρι μου, ούτε μια λέξη στους γονείς σου για την υπόθεση μέχρι να διευθετηθούν όλα. Θα το κρατήσουμε σαν μια μικρή έκπληξη γι' αυτούς. Ήταν πολύ επίμονος σε αυτό το σημείο και με έκανε να του το υποσχεθώ πιστά.

"Μπορείτε να φανταστείτε, κ. Χολμς, ότι δεν είχα τη διάθεση να του αρνηθώ οτιδήποτε μπορούσε να ζητήσει. Ήταν ο ευεργέτης μου, και όλη μου η επιθυμία ήταν να πραγματοποιήσω τις επιθυμίες του σε κάθε λεπτομέρεια. Έστειλα λοιπόν ένα τηλεγράφημα στο σπίτι, για να του πω ότι

είχα σημαντικές δουλειές και ότι ήταν αδύνατον να πω πόσο θα αργούσα. Ο κ. Oldacre μου είχε πει ότι θα ήθελε να δειπνήσω μαζί του στις εννέα, καθώς μπορεί να μην επέστρεφε στο σπίτι πριν από εκείνη την ώρα. Είχα

Ωστόσο, δυσκολεύτηκα να βρω το σπίτι του, και ήταν σχεδόν περασμένες μισή ώρα προτού το φτάσω. Τον βρήκα -"

"Μια στιγμή!" είπε ο Holmes. "Ποιος άνοιξε την πόρτα;"

"Μια μεσήλικη γυναίκα, που ήταν, υποθέτω, η οικονόμος του". "Και ήταν αυτή, υποθέτω, που ανέφερε το όνομά σας;"

"Ακριβώς", είπε ο McFarlane.

"Προσευχηθείτε να προχωρήσετε."

Ο ΜακΦαρλέιν σκούπισε το υγρό μέτωπό του και συνέχισε την αφήγησή του.

"Η γυναίκα αυτή με οδήγησε σε ένα καθιστικό, όπου ήταν στρωμένο ένα λιτό δείπνο. Στη συνέχεια ο κ. Jonas Oldacre με οδήγησε στην κρεβατοκάμαρά του, στην οποία υπήρχε ένα βαρύ χρηματοκιβώτιο. Αυτό το άνοιξε και έβγαλε μια μάζα εγγράφων, τα οποία εξετάσαμε μαζί. Ήταν μεταξύ έντεκα και δώδεκα όταν τελειώσαμε. Παρατήρησε ότι δεν έπρεπε να ενοχλήσουμε την οικονόμο. Με έβγαλε έξω από τη δική του μπαλκονόπορτα, η οποία ήταν ανοιχτή όλο αυτό το διάστημα".

"Ήταν η περσίδα κάτω;" ρώτησε ο Holmes.

"Δεν θα είμαι σίγουρος, αλλά πιστεύω ότι ήταν μόνο κατά το ήμισυ κάτω. Ναι, θυμάμαι πώς το τράβηξε προς τα πάνω για να ανοίξει το παράθυρο. Δεν μπορούσα να βρω το μπαστούνι μου και μου είπε: "Μην ανησυχείς, αγόρι μου- θα σε δω πολύ τώρα, ελπίζω, και θα κρατήσω το μπαστούνι σου μέχρι να γυρίσεις να το διεκδικήσεις". Τον άφησα εκεί, με το χρηματοκιβώτιο ανοιχτό και τα χαρτιά σε πακέτα πάνω στο τραπέζι. Ήταν τόσο αργά που δεν μπορούσα να επιστρέψω στο Blackheath, οπότε πέρασα τη νύχτα στο Anerley Arms, και δεν έμαθα τίποτε άλλο μέχρι που διάβασα το πρωί αυτή τη φρικτή υπόθεση".

"Θέλετε να ρωτήσετε τίποτε άλλο, κύριε Χολμς;" είπε ο Λεστράντ, του οποίου τα φρύδια είχαν ανέβει μία ή δύο φορές κατά τη διάρκεια αυτής της αξιοσημείωτης εξήγησης.

"Όχι μέχρι να πάω στο Blackheath."

"Εννοείτε στο Norwood", είπε ο Lestrade.

"Ω, ναι, χωρίς αμφιβολία αυτό πρέπει να εννοούσα", είπε ο Χολμς με το αινιγματικό του χαμόγελο. Ο Λεστράντ είχε μάθει από περισσότερες εμπειρίες απ' όσες θα ήθελε να αναγνωρίσει ότι αυτός ο εγκέφαλος που έμοιαζε με ξυράφι μπορούσε να κόψει ό,τι ήταν αδιαπέραστο γι' αυτόν. Τον είδα να κοιτάζει περίεργα τον σύντροφό μου.

"Νομίζω ότι θα ήθελα να μιλήσω μαζί σας σύντομα, κύριε Σέρλοκ Χολμς", είπε. "Τώρα, κύριε McFarlane, δύο αστυφύλακες μου είναι στην πόρτα και περιμένει ένα τετράτροχο". Ο άθλιος νεαρός σηκώθηκε,

και με μια τελευταία ικετευτική ματιά προς το μέρος μας έφυγε από το δωμάτιο. Οι αξιωματικοί τον οδήγησαν στο ταξί, αλλά ο Lestrade παρέμεινε.

Ο Χολμς είχε πάρει τις σελίδες που αποτελούσαν το πρόχειρο σχέδιο της διαθήκης και τις κοιτούσε με το πιο έντονο ενδιαφέρον στο πρόσωπό του.

"Υπάρχουν κάποια σημεία σε αυτό το έγγραφο, Lestrade, έτσι δεν είναι;" είπε, σπρώχνοντάς τα προς τα εκεί.

Ο υπάλληλος τους κοίταξε με μια αμήχανη έκφραση.

"Μπορώ να διαβάσω τις πρώτες γραμμές, και αυτές στη μέση της δεύτερης σελίδας, και μία ή δύο στο τέλος. Αυτές είναι καθαρές σαν τυπωμένες", είπε, "αλλά η γραφή στο ενδιάμεσο είναι πολύ κακή, και υπάρχουν τρία σημεία όπου δεν μπορώ να τις διαβάσω καθόλου".

"Τι καταλαβαίνεις από αυτό;" είπε ο

Holmes. "Λοιπόν, τι λες εσύ γι' αυτό;"

"Ότι γράφτηκε σε ένα τρένο- η καλή γραφή αντιπροσωπεύει σταθμούς, η κακή γραφή κίνηση, και η πολύ κακή γραφή περνάει πάνω από σημεία. Ένας επιστημονικός εμπειρογνώμονας θα διατύπωνε αμέσως ότι αυτό συντάχθηκε σε προαστιακή γραμμή, αφού πουθενά αλλού εκτός από την άμεση γειτνίαση με μια μεγάλη πόλη δεν θα μπορούσε να υπάρχει τόσο γρήγορη διαδοχή σημείων. Αν δεχτούμε ότι ολόκληρο το ταξίδι του ήταν αφιερωμένο στη σύνταξη της διαθήκης, τότε το τρένο ήταν εξπρές, που έκανε στάση μόνο μία φορά μεταξύ Norwood και London Bridge".

Ο Lestrade άρχισε να γελάει.

"Είστε πάρα πολλοί για μένα όταν αρχίζετε να μπαίνετε στις θεωρίες σας, κύριε. Holmes", είπε. "Τι σχέση έχει αυτό με την υπόθεση;"

"Λοιπόν, επιβεβαιώνει την ιστορία του νεαρού στο βαθμό που η διαθήκη συντάχθηκε από τον Jonas Oldacre κατά το χθεσινό του ταξίδι. Είναι περίεργο - δεν είναι;

- ότι ένας άνθρωπος θα έπρεπε να συντάξει ένα τόσο σημαντικό έγγραφο με τόσο τυχαίο τρόπο. Αυτό υποδηλώνει ότι δεν πίστευε ότι θα είχε μεγάλη πρακτική σημασία. Αν ένας άνθρωπος συνέτασσε μια διαθήκη που δεν σκόπευε να έχει ποτέ ισχύ, θα μπορούσε να το κάνει έτσι".

"Λοιπόν, συνέταξε ταυτόχρονα και το δικό του ένταλμα θανάτου", είπε ο Lestrade. "Ω, έτσι νομίζετε;"

"Εσύ δεν το κάνεις;"

"Λοιπόν, είναι πολύ πιθανό, αλλά η υπόθεση δεν μου είναι ακόμη ξεκάθαρη".

"Δεν είναι ξεκάθαρο; Λοιπόν, αν αυτό δεν είναι ξεκάθαρο, τι θα ΜΠΟΡΟΥΣΕ να είναι ξεκάθαρο; Εδώ είναι ένας νεαρός άνδρας που μαθαίνει ξαφνικά ότι αν πεθάνει ένας συγκεκριμένος ηλικιωμένος άνδρας θα κληρονομήσει μια περιουσία. Τι κάνει; Δεν λέει τίποτα σε κανέναν, αλλά κανονίζει να βγει με κάποιο πρόσχημα για να δει τον πελάτη του

εκείνο το βράδυ.

περιμένει μέχρι το μόνο άλλο άτομο στο σπίτι να κοιμηθεί, και στη συνέχεια, στη μοναξιά του δωματίου ενός άνδρα, τον δολοφονεί, καίει το πτώμα του στη στοίβα με τα ξύλα και αναχωρεί για ένα γειτονικό ξενοδοχείο. Οι κηλίδες αίματος στο δωμάτιο αλλά και στο ξύλο είναι πολύ μικρές. Είναι πιθανό ότι φανταζόταν ότι το έγκλημά του ήταν αναίμακτο και ήλπιζε ότι αν το πτώμα καταναλωνόταν θα έκρυβε όλα τα ίχνη της μεθόδου θανάτου του - ίχνη που για κάποιο λόγο πρέπει να τον υποδείκνυαν. Δεν είναι όλα αυτά προφανή;"

"Μου φαίνεται, καλέ μου Λεστράντ, ότι είναι υπερβολικά προφανές", είπε ο Χολμς. "Δεν προσθέτετε φαντασία στα άλλα σπουδαία προσόντα σας- αλλά αν μπορούσατε να μπειτε για μια στιγμή στη θέση αυτού του νεαρού άνδρα, θα επιλέγατε την ίδια νύχτα μετά τη διαθήκη να διαπράξετε το έγκλημά σας; Δεν θα σας φαινόταν επικίνδυνο να συνδέσετε τόσο στενά τα δύο περιστατικά; Και πάλι, θα επιλέγατε μια περίπτωση κατά την οποία είναι γνωστό ότι βρίσκεστε στο σπίτι, όταν ένας υπηρέτης σας έχει αφήσει να μπειτε; Και, τέλος, θα φροντίζατε να κρύψετε το πτώμα και να αφήσετε το δικό σας ξύλο ως σημάδι ότι εσείς ήσασταν ο εγκληματίας; Ομολογήστε, Λεστράντ, ότι όλα αυτά είναι πολύ απίθανα".

"Όσον αφορά το ραβδί, κ. Χολμς, ξέρετε τόσο καλά όσο και εγώ ότι ένας εγκληματίας είναι συχνά ταραγμένος και κάνει πράγματα που ένας ψύχραιμος άνθρωπος θα απέφευγε. Πολύ πιθανόν να φοβήθηκε να επιστρέψει στο δωμάτιο. Δώστε μου μια άλλη θεωρία που θα ταίριαζε με τα γεγονότα".

"Θα μπορούσα πολύ εύκολα να σας δώσω μισή ντουζίνα", είπε ο Χολμς. "Εδώ, για παράδειγμα, είναι μια πολύ πιθανή και μάλιστα πιθανή. Σας το χαρίζω δωρεάν. Ο ηλικιωμένος άνδρας δείχνει έγγραφα που είναι προφανώς πολύτιμα. Ένας διερχόμενος αλήτης τα βλέπει μέσα από το παράθυρο, του οποίου η περσίδα είναι μόνο κατά το ήμισυ κατεβασμένη. Βγαίνει ο δικηγόρος. Μπαίνει ο αλήτης! Αρπάζει ένα ξύλο, το οποίο παρατηρεί εκεί, σκοτώνει τον Oldacre και φεύγει αφού κάψει το πτώμα".

"Γιατί ο αλήτης να κάψει το πτώμα;"

"Για το θέμα αυτό, γιατί να το κάνει ο McFarlane;" "Για να κρύψει κάποια στοιχεία."

"Ενδεχομένως ο αλήτης ήθελε να κρύψει ότι είχε διαπραχθεί οποιοσδήποτε φόνος".

"Και γιατί ο αλήτης δεν πήρε τίποτα;"

"Επειδή ήταν χαρτιά που δεν μπορούσε να διαπραγματευτεί".

Ο Lestrade κούνησε το κεφάλι του, αν και μου φάνηκε ότι ο τρόπος του ήταν λιγότερο απόλυτα σίγουρος από ό,τι πριν.

"Λοιπόν, κύριε Σέρλοκ Χολμς, μπορείτε να ψάξετε για τον αλήτη σας, και όσο τον βρίσκετε εμείς θα κρατάμε τον άνθρωπό μας. Το μέλλον θα δείξει ποιος έχει δίκιο. Προσέξτε μόνο αυτό το σημείο, κ. Χολμς: ότι απ' όσο γνωρίζουμε, κανένα από τα έγγραφα δεν αφαιρέθηκε και ότι ο κρατούμενος είναι ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που δεν είχε λόγο να τα αφαιρέσει, αφού ήταν νόμιμος κληρονόμος και θα τα έβρισκε σε κάθε περίπτωση".

Ο φίλος μου φάνηκε εντυπωσιασμένος από αυτή την παρατήρηση.

"Δεν θέλω να αρνηθώ ότι τα στοιχεία είναι κατά κάποιο τρόπο πολύ ισχυρά υπέρ της θεωρίας σας", είπε. "Θέλω μόνο να επισημάνω ότι υπάρχουν και άλλες πιθανές θεωρίες. Όπως λέτε, το μέλλον θα αποφασίσει. Καλημέρα σας! Τολμώ να πω ότι κατά τη διάρκεια της ημέρας θα περάσω από το Norwood και θα δω πώς τα πάτε".

Όταν ο ντετέκτιβ έφυγε, ο φίλος μου σηκώθηκε και έκανε τις προετοιμασίες του για τη δουλειά της ημέρας με τον άγρυπνο αέρα ενός ανθρώπου που έχει μπροστά του ένα ευχάριστο έργο.

"Η πρώτη μου κίνηση, Γουάτσον", είπε, καθώς έβαλε το παλτό του, "πρέπει, όπως είπα, να είναι προς την κατεύθυνση του Blackheath".

"Και γιατί όχι το Νόργουντ;"

"Διότι στην προκειμένη περίπτωση έχουμε ένα μοναδικό περιστατικό που έρχεται κοντά σε ένα άλλο μοναδικό περιστατικό. Η αστυνομία κάνει το λάθος να επικεντρώνει την προσοχή της στο δεύτερο, επειδή τυχαίνει να είναι αυτό που είναι πραγματικά εγκληματικό. Όμως είναι προφανές για μένα ότι ο λογικός τρόπος προσέγγισης της υπόθεσης είναι να ξεκινήσουμε προσπαθώντας να ρίξουμε λίγο φως στο πρώτο περιστατικό - την περίεργη διαθήκη, που έγινε τόσο ξαφνικά και σε έναν τόσο απροσδόκητο κληρονόμο. Αυτό μπορεί να κάνει κάτι για να απλοποιήσει τα όσα ακολούθησαν. Όχι, αγαπητέ μου φίλε, δεν νομίζω ότι μπορείς να με βοηθήσεις. Δεν υπάρχει καμία προοπτική κινδύνου, αλλιώς δεν θα μπορούσα να διανοηθώ να φύγω χωρίς εσένα. Πιστεύω ότι όταν σας δω το βράδυ θα μπορέσω να σας αναφέρω ότι κατάφερα να κάνω κάτι γι' αυτόν τον άτυχο νεαρό που έπεσε στην προστασία μου".

Ήταν αργά όταν ο φίλος μου επέστρεψε, και μπορούσα να δω από μια ματιά στο καταβεβλημένο και ανήσυχο πρόσωπό του ότι οι μεγάλες ελπίδες με τις οποίες είχε ξεκινήσει δεν είχαν εκπληρωθεί. Για μια ώρα έπαιζε το βιολί του, προσπαθώντας να ηρεμήσει την αναστατωμένη του διάθεση. Τελικά πέταξε κάτω το όργανο και βυθίστηκε σε μια λεπτομερή περιγραφή των περιπετειών του.

"Όλα πάνε στραβά, Γουάτσον - όσο πιο στραβά γίνεται. Κράτησα ένα τολμηρό πρόσωπο μπροστά στον Lestrade, αλλά, μα την ψυχή μου,

πιστεύω ότι για πρώτη φορά ο τύπος είναι στο σωστό δρόμο και εμείς στο λάθος. Όλα μου τα ένστικτα είναι προς τη μία κατεύθυνση και

όλα τα γεγονότα είναι το αντίθετο, και πολύ φοβάμαι ότι οι Βρετανοί ένορκοι δεν έχουν φτάσει ακόμη σε εκείνο το επίπεδο νοημοσύνης που θα προτιμήσουν τις θεωρίες μου από τα γεγονότα του Lestrade".

"Πήγες στο Μπλάκχιθ;"

"Ναι, Watson, πήγα εκεί και διαπίστωσα πολύ γρήγορα ότι ο μακαρίτης Oldacre ήταν ένας αρκετά σημαντικός μαυραγορίτης. Ο πατέρας έλειπε για να βρει τον γιο του. Η μητέρα ήταν στο σπίτι - ένα μικρό, χνουδωτό, γαλανομάτικο πρόσωπο, σε ένα ρίγος φόβου και αγανάκτησης. Φυσικά, δεν θα παραδεχόταν ούτε καν την πιθανότητα της ενοχής του. Αλλά δεν θα εξέφραζε ούτε έκπληξη ούτε λύπη για την τύχη του Όλντακρ. Αντιθέτως, μιλούσε γι' αυτόν με τέτοια πικρία που ασυνείδητα ενίσχυε σημαντικά την υπόθεση της αστυνομίας, γιατί, φυσικά, αν ο γιος της την άκουγε να μιλάει για τον άνθρωπο με αυτόν τον τρόπο, θα τον έδινε προδιάθεση για μίσος και βία. "Έμοιαζε περισσότερο με κακόβουλο και πονηρό πίθηκο παρά με άνθρωπο", είπε, "και πάντα έτσι ήταν, από τότε που ήταν νέος".

"Τον γνωρίζατε εκείνη την εποχή;" είπα.

"Ναι, τον ήξερα καλά- στην πραγματικότητα, ήταν ένας παλιός μου μνηστήρας. Δόξα τω Θεώ που είχα τη λογική να τον απορρίψω και να παντρευτώ έναν καλύτερο, αν και φτωχότερο, άντρα. Ήμουν αρραβωνιασμένη μαζί του, κ. Χολμς, όταν άκουσα μια συγκλονιστική ιστορία για το πώς είχε αφήσει ελεύθερη μια γάτα σε ένα πτηνοτροφείο, και τρομοκρατήθηκα τόσο πολύ από τη βάνανυση σκληρότητά του που δεν ήθελα να έχω πια καμία σχέση μαζί του". Έψαξε σε ένα γραφείο και σύντομα έφερε την φωτογραφία μιας γυναίκας, ντροπιαστικά παραμορφωμένης και ακρωτηριασμένης με μαχαίρι. "Αυτή είναι η δική μου φωτογραφία", είπε. "Μου την έστειλε σε αυτή την κατάσταση, με την κατάρα του, το πρωί του γάμου μου".

"Λοιπόν", είπα εγώ, "τουλάχιστον σε έχει συγχωρέσει τώρα, αφού άφησε όλη του την περιουσία στον γιο σου.

"Ούτε ο γιος μου ούτε εγώ θέλουμε τίποτα από τον Τζόνας Όλντακρ, νεκρό ή ζωντανό", φώναξε με το κατάλληλο πνεύμα. `Υπάρχει Θεός στον ουρανό, κύριε Χολμς, και αυτός ο ίδιος Θεός που τιμώρησε αυτόν τον κακό άνθρωπο, θα δείξει στην ώρα του ότι τα χέρια του γιου μου είναι αθώα για το αίμα του.

"Λοιπόν, δοκίμασα ένα ή δύο στοιχεία, αλλά δεν μπόρεσα να βρω τίποτα που θα βοηθούσε την υπόθεσή μας και αρκετά σημεία που θα ήταν εναντίον της. Τελικά τα παράτησα και πήγα στο Norwood.

"Αυτό το μέρος, το Deep Dene House, είναι μια μεγάλη μοντέρνα βίλα από τούβλα, που στέκεται πίσω στον κήπο της, με ένα γκαζόν γεμάτο δάφνες μπροστά της. Δεξιά και σε κάποια απόσταση από το δρόμο

βρισκόταν η ξύλινη αυλή που

ήταν ο τόπος της πυρκαγιάς. Εδώ είναι ένα πρόχειρο σχέδιο σε ένα φύλλο του σημειωματάριου μου. Αυτό το παράθυρο στα αριστερά είναι αυτό που ανοίγει στο δωμάτιο του Oldacre. Μπορείς να το κοιτάξεις από το δρόμο, βλέπεις. Αυτό είναι το μόνο κομμάτι παρηγοριάς που είχα σήμερα. Ο Λεστράντ δεν ήταν εκεί, αλλά ο επικεφαλής αστυνόμος του έκανε την τιμή. Μόλις είχαν βρει έναν μεγάλο θησαυρό. Είχαν περάσει το πρωί τσουγκρίζοντας ανάμεσα στις στάχτες του καμένου σωρού ξύλων, και εκτός από τα απανθρακωμένα οργανικά υπολείμματα είχαν εξασφαλίσει αρκετούς αποχρωματισμένους μεταλλικούς δίσκους. Τους εξέτασα με προσοχή και δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι επρόκειτο για κουμπιά παντελονιών. Διέκρινα μάλιστα ότι σε έναν από αυτούς αναγραφόταν το όνομα του

'Hyams', ο οποίος ήταν ο ράφτης του Oldacre. Στη συνέχεια έψαξα πολύ προσεκτικά στο γκαζόν για σημάδια και ίχνη, αλλά αυτή η ξηρασία έχει κάνει τα πάντα σκληρά σαν σίδερο. Τίποτα δεν φαινόταν, εκτός από το ότι κάποιο σώμα ή δέμα είχε συρθεί μέσα από έναν χαμηλό φράχτη που βρίσκεται σε ευθεία γραμμή με τον σωρό των ξύλων. Όλα αυτά, φυσικά, ταιριάζουν με την επίσημη θεωρία. Σύρθηκα στο γκαζόν με τον αυγουστιάτικο ήλιο στην πλάτη μου, αλλά μετά από μια ώρα δεν έγινα σοφότερος από πριν.

"Λοιπόν, μετά από αυτό το φιάσκο πήγα στην κρεβατοκάμαρα και εξέτασα και αυτό. Οι κηλίδες αίματος ήταν πολύ μικρές, απλές κηλίδες και αποχρωματισμοί, αλλά αναμφίβολα φρέσκες. Το ραβδί είχε αφαιρεθεί, αλλά και εκεί τα σημάδια ήταν ελάχιστα. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι το ραβδί ανήκε στον πελάτη μας. Ο ίδιος το παραδέχεται. Στο χαλί διακρίνονταν ίχνη και των δύο ανδρών, αλλά κανένα τρίτου προσώπου, πράγμα που και πάλι αποτελεί τέχνασμα της άλλης πλευράς. Συσσωρεύουν συνεχώς το σκορ τους και εμείς βρισκόμαστε σε αδιέξοδο.

"Μόνο μια μικρή αναλαμπή ελπίδας είχα - και όμως δεν ήταν τίποτα. Εξέτασα τα περιεχόμενα του χρηματοκιβωτίου, τα περισσότερα από τα οποία είχαν αφαιρεθεί και αφεθεί στο τραπέζι. Τα χαρτιά είχαν μπει σε σφραγισμένους φακέλους, έναν ή δύο από τους οποίους είχε ανοίξει η αστυνομία. Δεν είχαν, απ' όσο μπόρεσα να κρίνω, μεγάλη αξία, ούτε το βιβλιάριο τραπέζης έδειχνε ότι ο κ. Oldacre βρισκόταν σε τόσο πλούσια κατάσταση. Αλλά μου φάνηκε ότι δεν υπήρχαν όλα τα έγγραφα. Υπήρχαν αναφορές σε κάποιες πράξεις - πιθανώς τις πιο πολύτιμες - τις οποίες δεν μπόρεσα να βρω. Αυτό, βέβαια, αν μπορούσαμε να το αποδείξουμε με βεβαιότητα, θα έστρεφε το επιχείρημα του Lestrade εναντίον του ίδιου, γιατί ποιος θα έκλεβε ένα πράγμα αν ήξερε ότι σύντομα θα το κληρονομούσε;

"Τελικά, αφού τράβηξα κάθε άλλο κάλυμμα και δεν έπιασα καμία μυρωδιά, δοκίμασα την τύχη μου με την οικονόμο. Κυρία Λέξινγκτον την λένε, ένα μικρό, σκοτεινό, σιωπηλό άτομο, με ύποπτα και πλάγια μάτια. Θα μπορούσε να μας πει κάτι αν ήθελε - είμαι πεπεισμένος γι' αυτό. Αλλά ήταν τόσο κοντά μας όσο το κερί. Ναι, αυτή...

είχε αφήσει τον κ. ΜακΦαρλίν να μπει στις εννέα και μισή. Εύχεται να είχε μαραθεί το χέρι της πριν το κάνει. Είχε πάει για ύπνο στις δέκα και μισή. Το δωμάτιό της βρισκόταν στην άλλη άκρη του σπιτιού και δεν μπορούσε να ακούσει τίποτα από όσα συνέβαιναν. Ο κ. ΜακΦάρλαν είχε αφήσει το καπέλο του και, απ' όσο πίστευε, το μπαστούνι του στο χολ. Είχε ξυπνήσει από τον συναγερμό της φωτιάς. Ο φτωχός, αγαπητός της κύριος είχε σίγουρα δολοφονηθεί. Είχε εχθρούς; Λοιπόν, κάθε άνθρωπος είχε εχθρούς, αλλά ο κ. Όλντακρ ήταν πολύ κλειστός στον εαυτό του και συναντούσε ανθρώπους μόνο όταν είχε δουλειές. Είχε δει τα κουμπιά και ήταν σίγουρη ότι ανήκαν στα ρούχα που είχε φορέσει χθες το βράδυ. Ο σωρός των ξύλων ήταν πολύ στεγνός, γιατί δεν είχε βρέξει εδώ και ένα μήνα. Καίγονταν σαν προσάναμμα, και όταν έφτασε στο σημείο δεν μπορούσε να δει τίποτε άλλο παρά μόνο φλόγες. Εκείνη και όλοι οι πυροσβέστες μύριζαν την καμένη σάρκα από το εσωτερικό του. Δεν ήξερε τίποτα για τις εφημερίδες, ούτε για τις ιδιωτικές υποθέσεις του κ. Oldacre.

"Λοιπόν, αγαπητέ μου Γουάτσον, να η αναφορά μου για μια αποτυχία. Και όμως - και όμως -"

- έσφιξε τα λεπτά του χέρια σε έναν παροξυσμό πεποίθησης - "Ξέρω ότι είναι όλα λάθος. Το νιώθω στα κόκαλά μου. Υπάρχει κάτι που δεν έχει βγει προς τα έξω, και η οικονόμος το ξέρει. Υπήρχε ένα είδος κατσούφικης προκλητικότητας στα μάτια της, που συνοδεύει μόνο την ένοχη γνώση. Ωστόσο, δεν έχει νόημα να μιλάμε άλλο γι' αυτό, Γουάτσον- αλλά αν δεν μας τύχει κάποια τυχερή τύχη, φοβάμαι ότι η υπόθεση της εξαφάνισης του Νόργουντ δεν θα συμπεριληφθεί στο χρονικό των επιτυχιών μας, το οποίο προβλέπω ότι αργά ή γρήγορα θα πρέπει να υπομείνει το υπομονετικό κοινό".

"Σίγουρα", είπα, "η εμφάνιση του ανθρώπου θα μπορούσε να επηρεάσει πολύ τους ενόρκους".

"Αυτό είναι ένα επικίνδυνο επιχείρημα, αγαπητέ μου Γουάτσον. Θυμάσαι εκείνον τον τρομερό δολοφόνο, τον Μπερτ Στίβενς, που ήθελε να τον βγάλουμε από τη μέση το '87; Υπήρξε ποτέ ένας πιο ήπιος, κατηχητικός νεαρός;"

"Είναι αλήθεια."

"Αν δεν καταφέρουμε να θεμελιώσουμε μια εναλλακτική θεωρία, αυτός ο άνθρωπος είναι χαμένος. Δύσκολα μπορείτε να βρείτε κάποιο ελάττωμα στην υπόθεση που μπορεί τώρα να παρουσιαστεί εναντίον του, και κάθε περαιτέρω έρευνα έχει χρησιμεύσει για την ενίσχυσή της. Παρεμπιπτόντως, υπάρχει ένα περίεργο μικρό σημείο σε αυτά τα έγγραφα που μπορεί να μας χρησιμεύσει ως αφετηρία για μια έρευνα. Εξετάζοντας το τραπεζικό βιβλίο διαπίστωσα ότι η χαμηλή κατάσταση του υπολοίπου οφειλόταν κυρίως στις μεγάλες επιταγές που εκδόθηκαν κατά τη διάρκεια του περασμένου έτους

στον κ. Cornelius. Ομολογώ ότι θα με ενδιέφερε να μάθω ποιος μπορεί να είναι αυτός ο κ. Cornelius με τον οποίο ένας συνταξιούχος οικοδόμος έχει τόσο μεγάλες συναλλαγές. Είναι δυνατόν να έχει βάλει το χέρι του στην υπόθεση; Ο Κορνέλιους μπορεί να είναι μεσίτης, αλλά δεν βρήκαμε κανένα χαρτί

αντιστοιχούν σε αυτές τις μεγάλες πληρωμές. Ελλείπει οποιασδήποτε άλλης ένδειξης, οι έρευνές μου θα πρέπει τώρα να στραφούν προς την αναζήτηση του κυρίου που εξαργύρωσε αυτές τις επιταγές στην τράπεζα. Φοβάμαι όμως, αγαπητέ μου φίλε, ότι η υπόθεσή μας θα τελειώσει άδοξα με την απαγχονισμό του πελάτη μας από τον Λεστράντ, πράγμα που θα είναι σίγουρα ένας θρίαμβος για τη Σκότλαντ Γιαρντ".

Δεν ξέρω κατά πόσο ο Σέρλοκ Χολμς κοιμήθηκε εκείνη τη νύχτα, αλλά όταν κατέβηκα για πρωινό τον βρήκα χλωμό και ταλαιπωρημένο, με τα λαμπερά του μάτια να είναι πιο φωτεινά από τις σκοτεινές σκιές γύρω τους. Το χαλί γύρω από την καρέκλα του ήταν γεμάτο από αποτσίγαρα και από τις πρώτες εκδόσεις των πρωινών εφημερίδων. Ένα ανοιχτό τηλεγράφημα βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

"Πώς σου φαίνεται αυτό, Watson;" ρώτησε, πετώντας το απέναντι. Ήταν από τον Νόργουντ και είχε ως εξής: -

"σημαντικά νέα στοιχεία στο χέρι. Η ενοχή του ΜακΦαρλέιν καθιερώθηκε οριστικά. Σας συμβουλεύει να εγκαταλείψετε την υπόθεση. - Lestrade." "Αυτό ακούγεται σοβαρό", είπα.

"Είναι το μικρό κοκτέιλ νίκης του Lestrade", απάντησε ο Holmes με ένα πικρό χαμόγελο. "Κι όμως, ίσως είναι πρόωρο να εγκαταλείψουμε την υπόθεση. Εξάλλου, τα σημαντικά νέα στοιχεία είναι δίκοπο μαχαίρι, και ενδεχομένως να οδηγούν σε πολύ διαφορετική κατεύθυνση από αυτή που φαντάζεται ο Lestrade. Πάρε το πρωινό σου, Γουάτσον, και θα βγούμε μαζί να δούμε τι μπορούμε να κάνουμε. Αισθάνομαι ότι θα χρειαστώ την παρέα σου και την ηθική σου υποστήριξη σήμερα".

Ο φίλος μου δεν έφαγε ο ίδιος πρωινό, γιατί ήταν μια από τις ιδιαιτερότητές του ότι στις πιο έντονες στιγμές του δεν επέτρεπε στον εαυτό του να φάει, και τον έχω γνωρίσει να πιστεύει στη σιδερένια δύναμή του μέχρι που λιποθύμησε από καθαρή ασιτία. "Προς το παρόν δεν μπορώ να διαθέσω ενέργεια και νευρική δύναμη για την πέψη", έλεγε ως απάντηση στις ιατρικές μου παραινέσεις. Δεν εξεπλάγην, επομένως, όταν σήμερα το πρωί άφησε πίσω του το ανέγγιχτο γεύμα του και ξεκίνησε μαζί μου για το Norwood. Ένα πλήθος νοσηρών περιηγητών ήταν ακόμα συγκεντρωμένο γύρω από το Deer Dene House, το οποίο ήταν ακριβώς μια τέτοια προαστιακή βίλα όπως την είχα φανταστεί. Μέσα στην πύλη μας συνάντησε ο Λεστράντ, με το πρόσωπό του αναποκοκκινισμένο από τη νίκη, και με τον τρόπο του να θριαμβολογεί.

"Λοιπόν, κύριε Χολμς, μας αποδείξατε ότι κάνουμε λάθος; Βρήκατε τον αλήτη σας;" φώναξε.

"Δεν έχω βγάλει κανένα συμπέρασμα", απάντησε ο σύντροφός μου.

"Όμως εμείς σχηματίσαμε το δικό μας χθες, και τώρα αποδεικνύεται ότι είναι σωστό- οπότε πρέπει να αναγνωρίσετε ότι ήμασταν λίγο πιο μπροστά από εσάς αυτή τη φορά, κύριε Χολμς".

"Σίγουρα έχετε την αίσθηση ότι έχει συμβεί κάτι ασυνήθιστο", είπε ο Χολμς.

Ο Lestrade γέλασε δυνατά.

"Δεν σου αρέσει να σε χτυπούν περισσότερο από εμάς τους υπόλοιπους", είπε. "Ένας άνθρωπος δεν μπορεί να περιμένει να έχει πάντα το δικό του τρόπο, έτσι δεν είναι, Δρ. Γουάτσον; Ελάτε από εδώ, παρακαλώ, κύριοι, και νομίζω ότι μπορώ να σας πείσω μια για πάντα ότι ο John McFarlane ήταν αυτός που έκανε αυτό το έγκλημα".

Μας οδήγησε μέσα από το διάδρομο και σε μια σκοτεινή αίθουσα.

"Εδώ πρέπει να βγήκε ο νεαρός ΜακΦάρλαν για να πάρει το καπέλο του μετά το έγκλημα", είπε. "Τώρα, κοιτάξτε αυτό." Με δραματική αιφνιδιαστικότητα άναψε ένα σπύρτο και με το φως του αποκάλυψε μια κηλίδα αίματος στον ασβεστωμένο τοίχο. Καθώς κρατούσε το σπύρτο πιο κοντά, είδα ότι ήταν κάτι περισσότερο από ένας λεκές. Ήταν το αποτύπωμα ενός αντίχειρα.

"Κοιτάξτε το με τον μεγεθυντικό σας φακό, κύριε Χολμς". "Ναι, αυτό κάνω."

"Γνωρίζετε ότι κανένα σημάδι από αντίχειρα δεν είναι ίδιο;" "Έχω ακούσει κάτι τέτοιο."

"Λοιπόν, τότε, θα συγκρίνετε, παρακαλώ, αυτό το αποτύπωμα με αυτό το αποτύπωμα από κερί του δεξιού αντίχειρα του νεαρού ΜακΦαρλέιν, που ελήφθη με διαταγή μου σήμερα το πρωί;"

Καθώς κρατούσε το κερένιο αποτύπωμα κοντά στην κηλίδα αίματος, δεν χρειαζόταν μεγεθυντικός φακός για να διαπιστώσει ότι τα δύο ήταν αναμφίβολα από τον ίδιο αντίχειρα. Ήταν προφανές για μένα ότι ο άτυχος πελάτης μας είχε χαθεί.

"Αυτό είναι οριστικό", είπε ο Lestrade.

"Ναι, αυτό είναι οριστικό", αντήχησα ακούσια. "Είναι οριστικό", είπε ο Χολμς.

Κάτι στον τόνο του έπιασε το αυτί μου και γύρισα να τον κοιτάξω. Μια εξαιρετική αλλαγή είχε επέλθει στο πρόσωπό του. Σπαρταρούσε από εσωτερική ευθυμία. Τα δύο του μάτια έλαμπαν σαν αστέρια. Μου φάνηκε ότι κατέβαλλε απεγνωσμένες προσπάθειες να συγκρατήσει μια σπασμωδική κρίση γέλιου.

"Θεέ μου! Αγαπητέ μου!" είπε τελικά. "Λοιπόν, ποιος θα το φανταζόταν; Και πόσο απατηλά μπορεί να είναι τα φαινόμενα, για να είμαστε σίγουροι! Τόσο ωραίος νεαρός για να τον κοιτάξεις! Είναι ένα μάθημα για μας να μην εμπιστευόμαστε την κρίση μας, έτσι δεν είναι, Λεστράντ;"

"Ναι, μερικοί από εμάς τείνουν να είναι λίγο υπερβολικά σίγουροι, κ. Χολμς", είπε ο Λεστράντ. Η αυθάδεια του ανθρώπου ήταν εξοργιστική,

αλλά δεν μπορούσαμε να δυσανασχετήσουμε.

"Τι προνοητικό που αυτός ο νεαρός άνδρας πίεσε τον δεξί του αντίχειρα στον τοίχο, όταν έβγαζε το καπέλο του από το μανταλάκι! Μια πολύ φυσική πράξη, επίσης, αν το καλοσκεφτείς". Ο Χολμς ήταν εξωτερικά ήρεμος, αλλά ολόκληρο το σώμα του έδειχνε ένα τίναγμα καταπιεσμένου ενθουσιασμού καθώς μιλούσε. "Παρεμπιπτόντως, Λεστράντ, ποιος έκανε αυτή την αξιοσημείωτη ανακάλυψη;"

"Ήταν η οικονόμος, η κυρία Λέξινγκτον, που επέστησε την προσοχή του νυχτοφύλακα".

"Πού ήταν ο νυχτοφύλακας;"

"Παρέμεινε σε επιφυλακή στην κρεβατοκάμαρα όπου διαπράχθηκε το έγκλημα, ώστε να φροντίσει να μην αγγιχτεί τίποτα".

"Αλλά γιατί η αστυνομία δεν είδε αυτό το σημάδι χθες;"

"Λοιπόν, δεν είχαμε ιδιαίτερο λόγο να εξετάσουμε προσεκτικά την αίθουσα. Άλλωστε, όπως βλέπετε, δεν είναι σε πολύ περίοπτη θέση".

"Όχι, όχι, φυσικά όχι. Υποθέτω ότι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το σημάδι ήταν εκεί χθες;"

Ο Λεστράντ κοίταξε τον Χολμς σαν να πίστευε ότι θα τρελαινόταν. Ομολογώ ότι ξεπλάγην κι εγώ ο ίδιος τόσο με τον ξεκαρδιστικό τρόπο του όσο και με την μάλλον άγρια παρατήρησή του.

"Δεν ξέρω αν πιστεύετε ότι ο McFarlane βγήκε από τη φυλακή μέσα στη νύχτα για να ενισχύσει τα στοιχεία εναντίον του", είπε ο Lestrade. "Το αφήνω στον οποιονδήποτε ειδικό του κόσμου αν αυτό δεν είναι το σημάδι του αντίχειρά του".

"Είναι αναμφισβήτητο το σημάδι του αντίχειρά του".

"Ορίστε, αρκετά", είπε ο Lestrade. "Είμαι πρακτικός άνθρωπος, κ. Holmes, και όταν έχω τα στοιχεία μου καταλήγω στα συμπεράσματά μου. Αν έχετε κάτι να πείτε, θα με βρείτε να γράφω την αναφορά μου στο καθιστικό".

Ο Χολμς είχε ανακτήσει την ψυχραιμία του, αν και εξακολουθούσα να διακρίνω λάμψεις διασκέδασης στην έκφρασή του.

"Αγαπητέ μου, αυτή είναι μια πολύ θλιβερή εξέλιξη, Watson, έτσι δεν είναι;" είπε. "Και όμως υπάρχουν κάποια μοναδικά σημεία που αφήνουν κάποιες ελπίδες για τον πελάτη μας".

"Χαίρομαι πολύ που το ακούω", είπα με μεγάλη καρδιά. "Φοβήθηκα ότι όλα είχαν τελειώσει μαζί του".

"Δεν θα έφτανα στο σημείο να το πω αυτό, αγαπητέ μου Γουάτσον. Το γεγονός είναι ότι υπάρχει ένα πραγματικά σοβαρό ελάττωμα σε αυτά τα στοιχεία στα οποία ο φίλος μας αποδίδει τόση σημασία".

"Πράγματι, Χολμς! Τι είναι;"

"Μόνο αυτό: ξέρω ότι αυτό το σημάδι δεν υπήρχε όταν εξέτασα την αίθουσα χθες. Και τώρα, Γουάτσον, ας κάνουμε μια μικρή βόλτα στη λιακάδα".

Με ένα μπερδεμένο μυαλό, αλλά με μια καρδιά στην οποία επέστρεφε κάποια ζεστασιά ελπίδας, συνόδευσα τον φίλο μου σε μια βόλτα στον κήπο. Ο Χολμς πήρε κάθε όψη του σπιτιού με τη σειρά και την εξέτασε με μεγάλο ενδιαφέρον. Στη συνέχεια, με οδήγησε στο εσωτερικό του κτιρίου και εξέτασε όλο το κτίριο από το υπόγειο μέχρι τις σοφίτες. Τα περισσότερα από τα δωμάτια δεν ήταν επιπλωμένα, αλλά παρ' όλα αυτά ο Χολμς τα εξέτασε όλα λεπτομερώς. Τέλος, στον τελευταίο διάδρομο, που περνούσε έξω από τρία ακατοίκητα υπνοδωμάτια, τον έπιασε και πάλι ένας σπασμός ευθυμίας.

"Υπάρχουν πραγματικά κάποια πολύ μοναδικά χαρακτηριστικά σε αυτή την υπόθεση, Watson", δήλωσε. "Νομίζω ότι ήρθε η ώρα να εμπιστευτούμε τον φίλο μας τον Lestrade. Είχε το μικρό του χαμόγελο εις βάρος μας, και ίσως μπορούμε να κάνουμε το ίδιο και με αυτόν, αν η ανάγνωση του προβλήματος αποδειχθεί σωστή. Ναι, ναι, νομίζω ότι βλέπω πώς πρέπει να το προσεγγίσουμε".

Ο επιθεωρητής της Scotland Yard εξακολουθούσε να γράφει στο σαλόνι όταν τον διέκοψε ο Holmes.

"Κατάλαβα ότι γράφατε μια έκθεση για την υπόθεση αυτή",
είπε. "Έτσι κάνω."

"Δεν νομίζετε ότι είναι λίγο πρόωρο; Δεν μπορώ να μην σκέφτομαι ότι τα στοιχεία σας δεν είναι πλήρη".

Ο Λεστράντ γνώριζε τον φίλο μου πολύ καλά για να αγνοήσει τα λόγια του. Άφησε κάτω το στυλό του και τον κοίταξε περίεργα.

"Τι εννοείτε, κύριε Χολμς;"

"Μόνο ότι υπάρχει ένας σημαντικός μάρτυρας τον οποίο δεν έχετε
δει". "Μπορείτε να τον παρουσιάσετε;"

"Νομίζω ότι
μπορώ." "Τότε
κάνε το."

"Θα βάλω τα δυνατά μου. Πόσους αστυφύλακες
έχετε;" "Υπάρχουν τρεις εντός κλήσης."

"Εξαιρετικά!" είπε ο Holmes. "Μπορώ να ρωτήσω αν είναι όλοι τους
μεγαλόσωμοι, εύρωστοι άντρες με δυνατές φωνές;"

"Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι είναι, αν και δεν μπορώ να καταλάβω τι
σχέση έχουν οι φωνές τους με αυτό".

"Ίσως μπορώ να σας βοηθήσω να το δείτε αυτό και ένα ή δύο άλλα
πράγματα", είπε ο Χολμς. "Καλέστε τους άνδρες σας και θα προσπαθήσω".

Πέντε λεπτά αργότερα τρεις αστυνομικοί είχαν συγκεντρωθεί στην αίθουσα.

"Στο αποχωρητήριο θα βρείτε μια σημαντική ποσότητα άχυρου", είπε ο Χολμς. "Θα σας ζητήσω να μεταφέρετε δύο δεσμίδες. Νομίζω ότι θα είναι η μεγαλύτερη δυνατή βοήθεια για την προσαγωγή του μάρτυρα που χρειάζομαι. Σας ευχαριστώ πολύ. Πιστεύω ότι έχετε μερικά σπίρτα στην τσέπη σας, Watson. Τώρα, κ. Lestrade, θα σας ζητήσω να με συνοδεύσετε όλοι στην πάνω αποβάθρα".

Όπως είπα, υπήρχε ένας φαρδύς διάδρομος εκεί, ο οποίος περνούσε έξω από τρία άδεια υπνοδωμάτια. Στη μία άκρη του διαδρόμου ήμασταν όλοι μαζεμένοι από τον Σέρλοκ Χολμς, οι αστυφύλακες χαμογελούσαν και ο Λεστράντ κοιτούσε τον φίλο μου με την έκπληξη, την προσδοκία και τον χλευασμό να κυνηγούν ο ένας τον άλλον στα χαρακτηριστικά του. Ο Χολμς στεκόταν μπροστά μας με τον αέρα ενός ταχυδακτυλουργού που εκτελεί ένα κόλπο.

"Θα μπορούσατε να στείλετε έναν από τους αστυνόμους σας για δύο κουβάδες νερό; Βάλτε τα άχυρα στο πάτωμα εδώ, ελεύθερα από τον τοίχο και στις δύο πλευρές. Τώρα νομίζω ότι είμαστε όλοι έτοιμοι".

Το πρόσωπο του Lestrade είχε αρχίσει να κοκκινίζει και να θυμώνει.

"Δεν ξέρω αν παίζετε κάποιο παιχνίδι μαζί μας, κύριε Σέρλοκ Χολμς", είπε. "Αν ξέρετε κάτι, μπορείτε σίγουρα να το πείτε χωρίς όλες αυτές τις ανοησίες".

"Σε διαβεβαιώνω, καλέ μου Λεστράντ, ότι έχω έναν εξαιρετικό λόγο για ό,τι κάνω. Ίσως να θυμάστε ότι με τσακίσατε λίγο πριν από μερικές ώρες, όταν ο ήλιος φαινόταν στη δική σας πλευρά του φράχτη, οπότε δεν πρέπει να μου ζηλεύετε λίγη μεγαλοπρέπεια και τελετή τώρα. Μπορώ να σου ζητήσω, Γουάτσον, να ανοίξεις αυτό το παράθυρο και μετά να βάλεις ένα σπίρτο στην άκρη του άχυρου;"

Το έκανα, και, οδηγούμενος από το ρεύμα, μια σπείρα γκρίζου καπνού στροβιλίστηκε στο διάδρομο, ενώ το ξερό άχυρο τρεμόπαιζε και φλεγόταν.

"Τώρα πρέπει να δούμε αν μπορούμε να βρούμε αυτόν τον μάρτυρα για σένα, Λεστράντ. Μπορώ να σας ζητήσω να φωνάξετε όλοι μαζί "Φωτιά!"; Τώρα, λοιπόν, ένα, δύο, τρία..."

"Φωτιά!" φωνάξαμε όλοι.

"Σας ευχαριστώ. Θα σας απασχολήσω για άλλη μια φορά". "Φωτιά!"

"Μόνο άλλη μια φορά, κύριοι, και όλοι μαζί".

"Πυρ!" Η κραυγή πρέπει να χτύπησε το Norwood.

Μόλις είχε σβήσει όταν συνέβη κάτι εκπληκτικό. Μια πόρτα άνοιξε ξαφνικά μέσα από έναν τοίχο που φαινόταν να είναι συμπαγής στο τέλος του διαδρόμου και ένας μικρός, γερασμένος άντρας πετάχτηκε έξω από αυτήν, σαν λαγός από τη φωλιά του.

"Κεφάλαιο!" είπε ο Holmes, ήρεμα. "Γουάτσον, έναν κουβά νερό πάνω από το άχυρο. Αυτό θα κάνει! Lestrade, επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τον κύριο που σας λείπει.

μάρτυρας, ο κ. Jonas Oldacre."

Ο ντετέκτιβ κοίταξε τον νεοεισερχόμενο με κενή έκπληξη. Ο τελευταίος ανοιγόκλεινε τα μάτια στο έντονο φως του διαδρόμου και κοιτούσε εμάς και την πυρκαγιά που σιγόκαιγε. Ήταν ένα αποκρουστικό πρόσωπο - πονηρό, μοχθηρό, κακόβουλο, με σκιερά, γκρίζα μάτια και λευκές βλεφαρίδες.

"Τι είναι αυτό, λοιπόν;" είπε ο Lestrade τελικά. "Τι έκανες όλο αυτό τον καιρό, ε;"

Ο Όλντακρ γέλασε αμήχανα, αποφεύγοντας το έξαλλο κόκκινο πρόσωπο του θυμωμένου ντετέκτιβ.

"Δεν έκανα κακό."

"Δεν πειράζει; Κάνατε ό,τι μπορούσατε για να κρεμάσετε έναν αθώο άνθρωπο. Αν δεν ήταν αυτός ο κύριος εδώ, δεν είμαι σίγουρος ότι δεν θα τα είχατε καταφέρει".

Το άθλιο πλάσμα άρχισε να κλαψουρίζει.

"Είμαι σίγουρος, κύριε, ότι ήταν μόνο η φάρσα μου".

"Ω! Ένα αστείο, ήταν; Δεν θα βρείτε το γέλιο με το μέρος σας, σας το υπόσχομαι. Πάρτε τον κάτω και κρατήστε τον στο καθιστικό μέχρι να έρθω. Κύριε Χολμς", συνέχισε, όταν έφυγαν, "δεν θα μπορούσα να μιλήσω ενώπιον των αστυφυλάκων, αλλά δεν με πειράζει να πω, παρουσία του Δρ Γουάτσον, ότι αυτό είναι το πιο λαμπρό πράγμα που έχετε κάνει μέχρι τώρα, αν και μου είναι μυστήριο πώς το κάνετε. Σώσατε τη ζωή ενός αθώου ανθρώπου και αποτρέψατε ένα πολύ σοβαρό σκάνδαλο, το οποίο θα κατέστρεφε τη φήμη μου στο Σώμα".

Ο Χολμς χαμογέλασε και χτύπησε τον Λεστράντ στον ώμο.

"Αντί να καταστραφείτε, καλέ μου κύριε, θα διαπιστώσετε ότι η φήμη σας έχει ενισχυθεί πάρα πολύ. Αρκεί να κάνετε μερικές αλλαγές στην αναφορά που γράφατε, και θα καταλάβουν πόσο δύσκολο είναι να ρίχνεις σκόνη στα μάτια του επιθεωρητή Λεστράντ".

"Και δεν θέλετε να εμφανιστεί το όνομά σας;"

"Καθόλου. Η δουλειά είναι η δική της ανταμοιβή. Ίσως να πάρω κι εγώ τα εύσημα σε κάποια μακρινή μέρα, όταν επιτρέψω στον ένθερμο ιστορικό μου να ξαναστρώσει το χαρτί του - ε, Γουάτσον; Λοιπόν, τώρα, ας δούμε πού κρύβεται αυτός ο αρουραίος".

Ένα διαχωριστικό από λάμα και γύψο είχε τοποθετηθεί κατά μήκος του διαδρόμου έξι πόδια από το τέλος, με μια πόρτα πονηρά κρυμμένη μέσα σε αυτό. Φωτιζόταν εσωτερικά από σχισμές κάτω από τις μαρκίζες. Μέσα υπήρχαν μερικά έπιπλα, τρόφιμα και νερό, καθώς και ορισμένα βιβλία και χαρτιά.

"Αυτό είναι το πλεονέκτημα του να είσαι οικοδόμος", είπε ο Χολμς, καθώς βγαίναμε έξω. "Μπόρεσε να φτιάξει τη δική του μικρή κρυψώνα χωρίς κανέναν σύμμαχο - εκτός, φυσικά, από την πολύτιμη οικονόμο του, την οποία δεν θα χάσω χρόνο να προσθέσω στην τσάντα σου, Λεστράντ".

"Θα ακολουθήσω τη συμβουλή σου. Αλλά πώς μάθατε γι' αυτό το μέρος, κύριε Χολμς;" "Αποφάσισα ότι ο τύπος κρυβόταν στο σπίτι. Όταν περπατούσε σε έναν διάδρομο και τον έβρισκε έξι μέτρα κοντύτερο από τον αντίστοιχο διάδρομο από κάτω, ήταν αρκετά σαφές πού βρισκόταν. Σκέφτηκα ότι δεν είχε το θράσος να μείνει ήσυχος μπροστά σε συναγερμό φωτιάς. Θα μπορούσαμε, βέβαια, να μπούμε μέσα και να τον πιάσουμε, αλλά με διασκέδασε να τον κάνω να αποκαλυφθεί- εξάλλου, σου χρωστούσα μια μικρή μυστικοποίηση, Λεστράντ, για την πρωινή σου τσαχπινιά".

"Λοιπόν, κύριε, σε αυτό το θέμα σίγουρα είστε ίσος μαζί μου. Αλλά πώς στο καλό ξέρατε ότι ήταν στο σπίτι;"

"Το σημάδι του αντίχειρα, Λεστράντ. Είπες ότι ήταν οριστικό- και έτσι ήταν, με μια πολύ διαφορετική έννοια. Ήξερα ότι δεν ήταν εκεί την προηγούμενη μέρα. Δίνω μεγάλη προσοχή σε θέματα λεπτομερειών, όπως ίσως έχετε παρατηρήσει, και είχα εξετάσει την αίθουσα και ήμουν σίγουρος ότι ο τοίχος ήταν καθαρός. Επομένως, είχε τοποθετηθεί κατά τη διάρκεια της νύχτας".

"Αλλά πώς;"

"Πολύ απλά. Όταν σφραγίστηκαν αυτά τα πακέτα, ο Jonas Oldacre έβαλε τον McFarlane να ασφαλίσει μία από τις σφραγίδες βάζοντας τον αντίχειρά του πάνω στο μαλακό κερί. Αυτό γινόταν τόσο γρήγορα και τόσο φυσικά που τολμώ να πω ότι ο ίδιος ο νεαρός δεν το θυμάται. Πολύ πιθανόν να συνέβη έτσι απλά, και ο ίδιος ο Oldacre δεν είχε ιδέα για τη χρήση που θα το έκανε. Σκεπτόμενος την υπόθεση στο κρησφύγετό του, του ήρθε ξαφνικά στο μυαλό τι απολύτως καταδικαστικά στοιχεία θα μπορούσε να βγάλει εναντίον του McFarlane χρησιμοποιώντας αυτό το σημάδι του αντίχειρα. Ήταν το απλούστερο πράγμα στον κόσμο για εκείνον να πάρει ένα αποτύπωμα από κερί από τη σφραγίδα, να το βρέξει με όσο αίμα μπορούσε να πάρει από ένα τσίμπημα με βελόνα και να τοποθετήσει το σημάδι στον τοίχο κατά τη διάρκεια της νύχτας, είτε με το δικό του χέρι είτε με εκείνο της οικονόμου του. Αν εξετάσετε ανάμεσα στα έγγραφα που πήρε μαζί του στο καταφύγιό του, θα βάλω στοίχημα ότι θα βρείτε τη σφραγίδα με το σημάδι του αντίχειρα πάνω της".

"Υπέροχα!" είπε ο Lestrade. "Υπέροχα! Είναι όλα ξεκάθαρα σαν κρύσταλλο, όπως το θέτετε. Αλλά ποιος είναι ο σκοπός αυτής της βαθιάς εξαπάτησης, κύριε Χολμς;"

Μου ήταν διασκεδαστικό να βλέπω πώς ο αυταρχικός τρόπος του ντετέκτιβ είχε αλλάξει ξαφνικά σε αυτόν ενός παιδιού που κάνει ερωτήσεις στον δάσκαλό του.

"Λοιπόν, δεν νομίζω ότι είναι πολύ δύσκολο να το εξηγήσω. Ένα πολύ βαθύ, κακόβουλο, εκδικητικό άτομο είναι ο κύριος που μας περιμένει τώρα κάτω. Ξέρετε ότι κάποτε η μητέρα του McFarlane τον είχε απορρίψει; Δεν το ξέρετε! Σας είπα ότι πρέπει να πάτε πρώτα στο Blackheath και μετά στο Norwood. Λοιπόν, αυτός ο τραυματισμός, όπως θα τον θεωρούσε, έχει φουντώσει στο πονηρό, ραδιούργο μυαλό του, και όλη του τη ζωή λαχταρούσε να εκδικηθεί, αλλά ποτέ δεν είδε την ευκαιρία του. Κατά τη διάρκεια του τελευταίου ενός ή δύο ετών τα πράγματα έχουν πάει εναντίον του - μυστικές εικασίες, νομίζω - και βρίσκεται σε άσχημη θέση. Αποφασίζει να εξαπατήσει τους πιστωτές του και για τον σκοπό αυτό πληρώνει μεγάλες επιταγές σε κάποιον κ. Κορνήλιο, ο οποίος, φαντάζομαι, είναι ο ίδιος με άλλο όνομα. Δεν έχω εντοπίσει ακόμη αυτές τις επιταγές, αλλά δεν έχω καμία αμφιβολία ότι κατατέθηκαν με αυτό το όνομα σε κάποια επαρχιακή πόλη όπου ο Oldacre κατά καιρούς ζούσε διπλή ζωή. Σκόπευε να αλλάξει εντελώς το όνομά του, να σηκώσει αυτά τα χρήματα και να εξαφανιστεί, ξεκινώντας τη ζωή του ξανά αλλού".

"Λοιπόν, αυτό είναι αρκετά πιθανό."

"Θα του φαινόταν ότι εξαφανιζόμενος θα μπορούσε να αποπροσανατολίσει κάθε καταδίωξη από τα ίχνη του και ταυτόχρονα να πάρει μια άφθονη και συντριπτική εκδίκηση από την παλιά του αγαπημένη, αν μπορούσε να δώσει την εντύπωση ότι δολοφονήθηκε από το μοναχοπαίδι της. Ήταν ένα αριστούργημα κακοήθειας και το πραγματοποίησε σαν δάσκαλος. Η ιδέα της διαθήκης, η οποία θα έδινε ένα προφανές κίνητρο για το έγκλημα, η μυστική επίσκεψη που δεν γνώριζαν οι ίδιοι οι γονείς του, η διατήρηση του ξύλου, του αίματος και των υπολειμμάτων ζώων και των κουμπιών στο σωρό των ξύλων, όλα ήταν αξιοθαύμαστα. Ήταν ένα δίχτυ από το οποίο μου φαινόταν πριν από λίγες ώρες ότι δεν υπήρχε καμία πιθανότητα διαφυγής. Αλλά δεν είχε αυτό το υπέρτατο χάρισμα του καλλιτέχνη, τη γνώση του πότε να σταματήσει. Ήθελε να βελτιώσει αυτό που ήταν ήδη τέλειο - να τραβήξει το σχοινί ακόμα πιο σφιχτά γύρω από το λαιμό του άτυχου θύματός του - και έτσι τα κατέστρεψε όλα. Ας κατέβουμε, Λεστράντ. Υπάρχουν μόνο μία ή δύο ερωτήσεις που θα ήθελα να του κάνω".

Το κακόβουλο πλάσμα καθόταν στο σαλόνι του με έναν αστυνομικό σε κάθε πλευρά του.

"Ήταν ένα αστείο, καλέ μου κύριε, μια φάρσα, τίποτα περισσότερο", γκρίνιαζε αδιάκοπα. "Σας διαβεβαιώνω, κύριε, ότι απλώς κρύφτηκα για να δω το αποτέλεσμα της εξαφάνισής μου και είμαι σίγουρος ότι δεν θα ήσασταν τόσο άδικος ώστε να φανταστείτε ότι θα επέτρεπα να πάθει κακό ο καημένος ο νεαρός κύριος ΜακΦαρλέιν".

"Αυτό θα το αποφασίσουν οι ένορκοι", είπε ο Lestrade. "Όπως και να 'χει, θα σας κατηγορήσουμε για συνωμοσία, αν όχι για απόπειρα δολοφονίας".

"Και πιθανότατα θα διαπιστώσετε ότι οι πιστωτές σας θα κατασχέσουν τον τραπεζικό λογαριασμό του κ. Cornelius", είπε ο Holmes.

Ο ανθρωπάκος ξεκίνησε και έστρεψε τα κακόβουλα μάτια του στο φίλο μου.

"Πρέπει να σας ευχαριστήσω για μια καλή συμφωνία", είπε. "Ίσως κάποια μέρα ξεπληρώσω το χρέος μου".

Ο Χολμς χαμογέλασε επιεικώς.

"Φαντάζομαι ότι για μερικά χρόνια θα βρίσκετε τον χρόνο σας πολύ απασχολημένο", είπε. "Παρεμπιπτόντως, τι ήταν αυτό που έβαλες στο σωρό με τα ξύλα εκτός από το παλιό σου παντελόνι; Ένα ψόφιο σκύλο, ή κουνέλια, ή τι άλλο; Δεν θα μου πεις; Θεέ μου, πόσο αγενές εκ μέρους σου! Λοιπόν, λοιπόν, τολμώ να πω ότι ένα ζευγάρι κουνέλια θα μπορούσε να εξηγήσει τόσο το αίμα όσο και τις απανθρακωμένες στάχτες. Αν ποτέ γράψεις έναν απολογισμό, Γουάτσον, μπορείς να βάλεις τα κουνέλια να υπηρετήσουν τη σειρά σου".

Κεφάλαιο 3

Η περιπέτεια των ανδρών που χορεύουν

Ο Χολμς καθόταν για μερικές ώρες σιωπηλός, με τη μακριά, λεπτή πλάτη του κυρτωμένη πάνω από ένα χημικό δοχείο στο οποίο παρασκεύαζε ένα ιδιαίτερα δύσσομο προϊόν. Το κεφάλι του ήταν βυθισμένο στο στήθος του, και από τη δική μου οπτική γωνία έμοιαζε με ένα παράξενο, αδύνατο πουλί, με θαμπό γκρίζο φτέρωμα και μαύρο κότσο στην κορυφή.

"Ωστε, Γουάτσον", είπε ξαφνικά, "δεν προτίθεστε να επενδύσετε σε νοτιοαφρικανικούς τίτλους;"

Έμεινα έκπληκτος. Συνηθισμένη στις περίεργες ικανότητες του Χολμς, αυτή η ξαφνική εισβολή στις πιο προσωπικές μου σκέψεις ήταν εντελώς ανεξήγητη.

"Πώς στο καλό το ξέρεις αυτό;" Ρώτησα.

Γύρισε γύρω από το σκαμνί του, με έναν αχνιστό δοκιμαστικό σωλήνα στο χέρι και μια λάμψη διασκέδασης στα βαθιά μάτια του.

"Τώρα, Γουάτσον, ομολόγησε ότι έχεις μείνει εντελώς έκπληκτος", είπε. "Είμαι."

"Θα έπρεπε να σας βάλω να υπογράψετε ένα σχετικό χαρτί". "Γιατί;"

"Γιατί σε πέντε λεπτά θα πείτε ότι όλα αυτά είναι τόσο παράλογα απλά". "Είμαι σίγουρος ότι δεν θα πω τίποτα τέτοιο."

"Βλέπεις, αγαπητέ μου Γουάτσον" - στήριξε τον δοκιμαστικό σωλήνα στο ράφι και άρχισε να δίνει διάλεξη με τον αέρα ενός καθηγητή που απευθύνεται στην τάξη του - "δεν είναι πραγματικά δύσκολο να κατασκευάσουμε μια σειρά από συμπεράσματα, καθένα από τα οποία εξαρτάται από το προηγούμενο και καθένα είναι απλό από μόνο του. Αν, αφού το κάνει κανείς, απλώς χτυπήσει όλα τα κεντρικά συμπεράσματα και παρουσιάσει στο ακροατήριό του την αφετηρία και το συμπέρασμα, μπορεί να παραγάγει ένα εκπληκτικό, αν και πιθανώς μερεμέτιο, αποτέλεσμα. Τώρα, δεν ήταν πραγματικά δύσκολο, με μια επιθεώρηση του αυλακιού μεταξύ του αριστερού δείκτη και του αντίχειρά σας, να αισθανθώ σίγουρος ότι δεν προτείνατε να επενδύσετε το μικρό σας κεφάλαιο στα χρυσοφόρα κοιτάσματα".

"Δεν βλέπω καμία σχέση."

"Πολύ πιθανόν όχι, αλλά μπορώ να σας δείξω γρήγορα μια στενή σχέση. Εδώ είναι οι κρίκοι που λείπουν από την πολύ απλή αλυσίδα

1. Είχατε κιμωλία ανάμεσα στο αριστερό σας δάχτυλο και τον αντίχειρα όταν επιστρέψατε από το κλαμπ χθες το βράδυ.
2. Βάζετε κιμωλία εκεί όταν παίζετε μπιλιάρδο για να σταθεροποιήσετε τη στέκα.
3. Δεν παίζεις ποτέ μπιλιάρδο παρά μόνο με τον Thurston.
4. Μου είπατε πριν από τέσσερις εβδομάδες ότι ο Thurston είχε δικαίωμα προαίρεσης για κάποια νοτιοαφρικανική ιδιοκτησία που θα έληγε σε ένα μήνα και την οποία επιθυμούσε να μοιραστείτε μαζί του.
5. Το μπλοκ επιταγών σας είναι κλειδωμένο στο συρτάρι μου και δεν ζητήσατε το κλειδί.
6. Δεν προτίθεστε να επενδύσετε τα χρήματά σας με αυτόν τον τρόπο".

"Πόσο παράλογα απλό!" φώναξα.

"Ακριβώς έτσι!" είπε, λίγο εκνευρισμένος. "Κάθε πρόβλημα γίνεται πολύ παιδαριώδες όταν σου το εξηγήσουν. Εδώ είναι ένα ανεξήγητο. Δες τι μπορείς να βγάλεις από αυτό, φίλε Γουάτσον". Πέταξε ένα φύλλο χαρτί στο τραπέζι και στράφηκε για άλλη μια φορά στη χημική του ανάλυση.

Κοίταξα με έκπληξη τα παράλογα ιερογλυφικά πάνω στο χαρτί.

"Μα, Χολμς, είναι παιδική ζωγραφιά", φώναξα.

"Ω, αυτή είναι δική σου ιδέα!" "Τι άλλο θα έπρεπε να είναι;"

"Αυτό είναι που ο κ. Hilton Cubitt, του Riding Thorpe Manor, στο Norfolk, θέλει πολύ να μάθει. Αυτό το μικρό αίνιγμα ήρθε με το πρώτο ταχυδρομείο και επρόκειτο να ακολουθήσει με το επόμενο τρένο. Χτυπάει το κουδούνι, Γουάτσον. Δεν θα με εξέπληττε ιδιαίτερα αν ήταν αυτός".

Ένα βαρύ βήμα ακούστηκε στις σκάλες, και μια στιγμή αργότερα μπήκε ένας ψηλός, κατακόκκινος, καθαρά ξυρισμένος κύριος, του οποίου τα καθαρά μάτια και τα ανθισμένα μάγουλα μαρτυρούσαν μια ζωή μακριά από την ομίχλη της Baker Street. Φαινόταν να φέρνει μια μυρωδιά από τον δυνατό, φρέσκο, αναζωογονητικό αέρα της ανατολικής ακτής μαζί του καθώς έμπαινε. Αφού έσφιξε το χέρι στον καθένα μας, ετοιμαζόταν να καθίσει, όταν το μάτι του έπεσε πάνω στο χαρτί με τα περίεργα σημάδια, το οποίο μόλις είχα εξετάσει και αφήσει στο τραπέζι.

"Λοιπόν, κύριε Χολμς, τι γνώμη έχετε γι' αυτά;" φώναξε. "Μου είπαν ότι σας αρέσουν τα περίεργα μυστήρια, και δεν νομίζω ότι μπορείτε να βρείτε πιο περίεργο από αυτό. Έστειλα το χαρτί μπροστά, ώστε να έχετε χρόνο να το μελετήσετε πριν έρθω".

"Είναι σίγουρα μια περίεργη παραγωγή", είπε ο Χολμς. "Με την πρώτη ματιά θα φαινόταν να είναι κάποια παιδική φάρσα. Αποτελείται από έναν αριθμό παράλογων μικρών φιγούρων που χορεύουν πάνω στο χαρτί πάνω στο οποίο έχουν σχεδιαστεί. Γιατί να αποδώσετε κάποια σημασία σε ένα τόσο γκροτέσκο αντικείμενο;"

"Ποτέ δεν θα το έκανα, κύριε Χολμς. Αλλά η γυναίκα μου το κάνει. Την τρομάζει μέχρι θανάτου. Δεν λέει τίποτα, αλλά βλέπω τον τρόμο στα μάτια της. Γι' αυτό θέλω να κοσκινίσω το θέμα μέχρι τέλους".

Ο Χολμς σήκωσε το χαρτί έτσι ώστε το φως του ήλιου να λάμψει πλήρως πάνω του. Ήταν μια σελίδα από ένα σημειωματάριο. Τα σημάδια ήταν γραμμένα με μολύβι.

[σύμβολα]

Ο Χολμς το εξέτασε για αρκετή ώρα και, αφού το δίπλωσε προσεκτικά, το έβαλε στο βιβλίο τσέπης του.

"Αυτή η υπόθεση υπόσχεται να είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα και ασυνήθιστη υπόθεση", είπε. "Μου δώσατε μερικές λεπτομέρειες στην επιστολή σας, κύριε Hilton Cubitt, αλλά θα σας ήμουν ευγνώμων αν είχατε την καλοσύνη να τα ξαναδείτε όλα προς όφελος του φίλου μου, του δρος Watson".

"Δεν είμαι και πολύ καλός παραμυθάς", είπε ο επισκέπτης μας, σφίγγοντας και ξεσφίγγοντας νευρικά τα μεγάλα, δυνατά του χέρια. "Απλώς θα με ρωτάτε ό,τι δεν ξεκαθαρίζω. Θα ξεκινήσω από την εποχή του γάμου μου πέρυσι- αλλά θέλω να πω πρώτα απ' όλα ότι, αν και δεν είμαι πλούσιος άνθρωπος, οι δικοί μου βρίσκονται στο Ρίντλινγκ Θορπ εδώ και πέντε αιώνες και δεν υπάρχει πιο γνωστή οικογένεια στην κομητεία του Νόρφολκ. Πέρυσι ήρθα στο Λονδίνο για το Ιωβηλαίο και σταμάτησα σε μια πανσιόν στην πλατεία Ράσελ, επειδή έμενε εκεί ο Πάρκερ, ο εφημέριος της ενορίας μας. Υπήρχε μια νεαρή Αμερικανίδα εκεί - Patrick ήταν το όνομά της - Elsie Patrick. Κατά κάποιο τρόπο γίναμε φίλοι, μέχρι που πριν περάσει ο μήνας μου ήμουν τόσο ερωτευμένος όσο δεν θα μπορούσε να είναι ένας άνδρας. Παντρευτήκαμε αθόρυβα σε ένα ληξιαρχείο και επιστρέψαμε στο Νόρφολκ παντρεμένοι. Θα το θεωρήσετε πολύ τρελό, κύριε Χολμς, ότι ένας άνδρας από μια καλή παλιά οικογένεια παντρεύεται μια γυναίκα με αυτόν τον τρόπο, χωρίς να γνωρίζει τίποτα για το παρελθόν της ή για τους ανθρώπους της- αλλά αν την βλέπατε και την γνωρίζατε θα σας βοηθούσε να καταλάβετε.

"Η Elsie ήταν πολύ ειλικρινής. Δεν μπορώ να πω ότι δεν μου έδωσε κάθε ευκαιρία να ξεφύγω, αν το επιθυμούσα. "Είχα κάποιες πολύ δυσάρεστες συναναστροφές στη ζωή μου", ε ί π ε . "Επιθυμώ να ξεχάσω όλα αυτά.

γι' αυτούς. Θα προτιμούσα να μην αναφερθώ ποτέ στο παρελθόν, γιατί είναι πολύ οδυνηρό για μένα. Αν με δεχτείς, Χίλτον, θα δεχτείς μια γυναίκα που δεν έχει τίποτα για το οποίο θα πρέπει να ντρέπεται προσωπικά- αλλά θα πρέπει να αρκεστείς στον λόγο μου και να μου επιτρέψεις να σιωπήσω για όλα όσα πέρασαν μέχρι τη στιγμή που έγινα δική σου. Αν αυτοί οι όροι είναι πολύ σκληροί, τότε επιστρέψτε στο Νόρφολκ και αφήστε με στη μοναχική ζωή στην οποία με βρήκατε". Ήταν μόλις την ημέρα πριν από τον γάμο μας που μου είπε αυτά ακριβώς τα λόγια. Της είπα ότι ήμουν ικανοποιημένος να την δεχτώ με τους δικούς της όρους, και κράτησα τον λόγο μου.

"Λοιπόν, είμαστε παντρεμένοι εδώ και ένα χρόνο και είμαστε πολύ ευτυχισμένοι. Αλλά πριν από περίπου ένα μήνα, στα τέλη Ιουνίου, είδα για πρώτη φορά σημάδια προβλήματος. Μια μέρα η γυναίκα μου έλαβε ένα γράμμα από την Αμερική. Είδα την αμερικανική σφραγίδα. Έγινε θανάσιμα λευκή, διάβασε το γράμμα και το πέταξε στη φωτιά. Δεν έκανε καμία αναφορά σ' αυτό αργότερα, ούτε κι εγώ έκανα καμία, γιατί η υπόσχεση είναι υπόσχεση- αλλά από εκείνη τη στιγμή δεν γνώρισε ούτε μια εύκολη ώρα. Υπάρχει πάντα ένα βλέμμα φόβου στο πρόσωπό της - ένα βλέμμα σαν να περιμένει και να αναμένει. Θα ήταν καλύτερα να με εμπιστευτεί. Θα ανακάλυπτε ότι ήμουν ο καλύτερος φίλος της. Αλλά μέχρι να μιλήσει δεν μπορώ να πω τίποτα. Λάβετε υπόψη σας ότι είναι μια ειλικρινής γυναίκα, κ. Χολμς, και ότι πρόβλημα μπορεί να υπήρξε στην προηγούμενη ζωή της δεν ήταν δικό της λάθος. Είμαι μόνο ένας απλός νορφολκικός ιπποκόμος, αλλά δεν υπάρχει άνθρωπος στην Αγγλία που να εκτιμά την οικογενειακή του τιμή περισσότερο από μένα. Το ξέρει καλά, και το ήξερε καλά πριν με παντρευτεί. Ποτέ δεν θα την αμαύρωνε - γι' αυτό είμαι σίγουρος.

"Λοιπόν, τώρα έρχομαι στο περίεργο μέρος της ιστορίας μου. Πριν από μια εβδομάδα περίπου -ήταν η Τρίτη της προηγούμενης εβδομάδας- βρήκα σε ένα από τα περβάζια του παραθύρου έναν αριθμό από παράλογες μικρές φιγούρες που χόρευαν, όπως αυτές πάνω στο χαρτί. Ήταν γραμμένες με κιμωλία. Σκέφτηκα ότι τις είχε ζωγραφίσει ο σταβλίτης, αλλά το παλικάρι ορκίστηκε ότι δεν ήξερε τίποτα γι' αυτό. Τέλος πάντων, είχαν έρθει εκεί κατά τη διάρκεια της νύχτας. Τα ξέπλυνα και ανέφερα το θέμα μόνο στη γυναίκα μου αργότερα. Προς έκπληξή μου, το πήρε πολύ σοβαρά και με παρακάλεσε, αν έρχονταν κι άλλοι, να τους αφήσει να τους δει. Κανείς δεν ήρθε για μια εβδομάδα, και τότε χθες το πρωί βρήκα αυτό το χαρτί να βρίσκεται στο ρολόι του ήλιου στον κήπο. Το έδειξα στην Elsie, και έπεσε λιπόθυμη κάτω. Από τότε έμοιαζε με γυναίκα σε όνειρο, μισοζαλισμένη και με τον τρόπο να караδοκεί πάντα στα μάτια της. Τότε ήταν που έγραψα και έστειλα την εφημερίδα σε σας, κ. Χολμς. Δεν ήταν κάτι που θα μπορούσα να πάω στην αστυνομία, γιατί θα με κορόιδευαν, αλλά εσείς θα μου πείτε τι

να κάνω. Δεν είμαι πλούσιος άνθρωπος, αλλά αν υπάρχει κάτι...

κίνδυνο που απειλεί τη μικρή μου γυναίκα, θα ξόδευα τον τελευταίο μου χαλκό για να την προστατεύσω".

Ήταν ένα ωραίο πλάσμα, αυτός ο άντρας της παλιάς αγγλικής γης, απλός, ευθύς και ευγενικός, με τα μεγάλα, σοβαρά μπλε μάτια του και το πλατύ, όμορφο πρόσωπο. Η αγάπη του για τη γυναίκα του και η εμπιστοσύνη του σ' αυτήν έλαμπαν στα χαρακτηριστικά του. Ο Χολμς είχε ακούσει την ιστορία του με απόλυτη προσοχή και τώρα καθόταν για αρκετή ώρα σε σιωπηλή σκέψη.

"Δεν νομίζετε, κ. Κιούμπιτ", είπε τελικά, "ότι το καλύτερο σχέδιό σας θα ήταν να απευθυνθείτε απευθείας στη σύζυγό σας και να της ζητήσετε να μοιραστεί μαζί σας το μυστικό της;"

Ο Hilton Cubitt κούνησε το τεράστιο κεφάλι του.

"Η υπόσχεση είναι υπόσχεση, κύριε Χολμς. Αν η Elsie ήθελε να μου το πει, θα το έκανε. Αν όχι, δεν είναι στο χέρι μου να της επιβάλλω την εμπιστοσύνη. Αλλά είμαι δικαιολογημένος να ακολουθήσω τη δική μου γραμμή - και θα το κάνω".

"Τότε θα σε βοηθήσω με όλη μου την καρδιά. Κατ' αρχάς, έχετε ακούσει να έχουν δει κανέναν ξένο στη γειτονιά σας;"

"Όχι."

"Υποθέτω ότι είναι ένα πολύ ήσυχο μέρος. Οποιοδήποτε νέο πρόσωπο θα προκαλούσε σχόλια;"

"Στην άμεση γειτονιά, ναι. Αλλά έχουμε αρκετές μικρά ποτιστήρια όχι πολύ μακριά. Και οι αγρότες δέχονται ενοικιαστές."

"Αυτά τα ιερογλυφικά έχουν προφανώς κάποιο νόημα. Αν είναι καθαρά αυθαίρετο, ίσως είναι αδύνατο να το λύσουμε. Αν, από την άλλη πλευρά, είναι συστηματικό, δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα φτάσουμε στο τέλος του. Αλλά το συγκεκριμένο δείγμα είναι τόσο μικρό που δεν μπορώ να κάνω τίποτα, και τα γεγονότα που μου φέρατε είναι τόσο αόριστα που δεν έχουμε καμία βάση για έρευνα. Θα σας πρότεινα να επιστρέψετε στο Νόρφολκ, να έχετε μια έντονη επιφυλακή και να πάρετε ακριβές αντίγραφο οποιουδήποτε νέου χορευτή που μπορεί να εμφανιστεί. Είναι χίλια κρίματα που δεν έχουμε ένα αντίγραφο εκείνων που είχαν γίνει με κιμωλία στο περβάζι του παραθύρου. Κάντε μια διακριτική έρευνα και για τυχόν ξένους στη γειτονιά. Όταν συγκεντρώσετε νέα στοιχεία, ελάτε ξανά σε μένα. Αυτή είναι η καλύτερη συμβουλή που μπορώ να σας δώσω, κ. Hilton Cubitt. Αν υπάρξουν επείγουσες νέες εξελίξεις, θα είμαι πάντα έτοιμος να τρέξω και να σας δω στο σπίτι σας στο Νόρφολκ".

Η συνέντευξη άφησε τον Σέρλοκ Χολμς πολύ σκεπτικό, και αρκετές φορές τις επόμενες ημέρες τον είδα να παίρνει το χαρτί από το

σημειωματάριό του και να κοιτάζει επίμονα και σοβαρά τις περίεργες
φιγούρες που ήταν γραμμένες πάνω του. Δεν έκανε καμία

αναφορά στην υπόθεση, ωστόσο, μέχρι ένα απόγευμα περίπου δύο εβδομάδες αργότερα. Είχα βγει έξω όταν με κάλεσε πίσω.

"Καλύτερα να μείνεις εδώ,
Γουάτσον". "Γιατί;"

"Επειδή είχα ένα τηλεγράφημα από τον Χίλτον Κιούμπιτ σήμερα το πρωί - θυμάστε τον Χίλτον Κιούμπιτ, από τους χορευτές; Θα έφτανε στη Λίβερπουλ Στριτ στις 1:20. Μπορεί να είναι εδώ ανά πάσα στιγμή. Από το τηλεγράφημά του συμπεραίνω ότι υπήρξαν κάποια νέα σημαντικά περιστατικά".

Δεν χρειάστηκε να περιμένουμε πολύ, γιατί ο νορφολκικός μας άρχοντας ήρθε κατευθείαν από το σταθμό όσο πιο γρήγορα μπορούσε να τον φέρει μια άμαξα. Έδειχνε ανήσυχος και καταθλιπτικός, με κουρασμένα μάτια και γραμμωμένο μέτωπο.

"Μου έχει σπάσει τα νεύρα αυτή η δουλειά, κύριε Χολμς", είπε, καθώς βυθίστηκε, σαν κουρασμένος άνθρωπος, σε μια πολυθρόνα. "Είναι αρκετά κακό να αισθάνεσαι ότι περιβάλλεσαι από αόρατους, άγνωστους ανθρώπους, οι οποίοι έχουν κάποιο σχέδιο εναντίον σου- αλλά όταν, επιπλέον, γνωρίζεις ότι πρόκειται να σκοτώσουν τη γυναίκα σου με το σταγονόμετρο, τότε γίνεται τόσο δύσκολο όσο μπορεί να αντέξει η σάρκα και το αίμα. Αυτή φθείρεται από αυτό - φθείρεται μπροστά στα μάτια μου".

"Είπε τίποτα ακόμα;"

"Όχι, κ. Χολμς, δεν έχει. Και όμως, υπήρξαν φορές που το καημένο το κορίτσι ήθελε να μιλήσει, αλλά δεν μπορούσε να το τολμήσει. Προσπάθησα να τη βοηθήσω, αλλά τολμώ να πω ότι το έκανα αδέξια και την τρόμαξα. Μίλησε για την παλιά μου οικογένεια, για τη φήμη μας στην κομητεία και για την υπερηφάνειά μας για την αμόλυντη τιμή μας, και πάντα ένιωθα ότι οδηγούσε στο σημείο- αλλά κάπως έστριψε πριν φτάσουμε εκεί".

"Αλλά έχετε ανακαλύψει κάτι για τον εαυτό σας;"

"Πολλά, κύριε Χολμς. Έχω αρκετές φρέσκες φωτογραφίες χορευτών για να τις εξετάσετε, και, το πιο σημαντικό, έχω δει τον τύπο".

"Τι, ο άνθρωπος που τα ζωγραφίζει;"

"Ναι, τον είδα στη δουλειά του. Αλλά θα σας τα πω όλα με τη σειρά. Όταν επέστρεψα μετά την επίσκεψή μου σε σας, το πρώτο πράγμα που είδα το επόμενο πρωί ήταν μια νέα σοδειά από χορευτές. Είχαν ζωγραφιστεί με κιμωλία πάνω στη μαύρη ξύλινη πόρτα της εργαλειοθήκης, η οποία στέκεται δίπλα στο γκαζόν σε πλήρη θέα των μπροστινών παραθύρων. Πήρα ένα ακριβές αντίγραφο και να το." Ξεδίπλωσε ένα χαρτί και το άφησε στο τραπέζι. Εδώ είναι ένα αντίγραφο των ιερογλυφικών: -

"Εξαιρετικά!" είπε ο Holmes. "Εξαιρετικά! Προσευχηθείτε να συνεχίσετε."

"Όταν πήρα το αντίγραφο, έσβησα τα σημάδια, αλλά δύο πρωινά αργότερα εμφανίστηκε μια νέα επιγραφή. Έχω ένα αντίγραφο της εδώ":-
[σύμβολα]

Ο Χολμς έτριψε τα χέρια του και γέλασε από χαρά.

"Το υλικό μας συσσωρεύεται γρήγορα", είπε.

"Τρεις ημέρες αργότερα ένα μήνυμα έμεινε γραμμένο σε χαρτί και τοποθετήθηκε κάτω από ένα βότσαλο στο ρολόι του ήλιου. Εδώ είναι. Οι χαρακτήρες είναι, όπως βλέπετε, ακριβώς οι ίδιοι με τον προηγούμενο. Μετά από αυτό αποφάσισα να παραφυλάξω- έτσι έβγαλα το περιστροφό μου και κάθισα στο γραφείο μου, που έχει θέα στο γκαζόν και τον κήπο. Γύρω στις δύο τα ξημερώματα καθόμουν στο παράθυρο, όλα ήταν σκοτεινά εκτός από το φεγγαρόφωτο έξω, όταν άκουσα βήματα πίσω μου, και εκεί ήταν η γυναίκα μου με τη ρόμπα της. Με παρακάλεσε να έρθω στο κρεβάτι. Της είπα ειλικρινά ότι ήθελα να δω ποιος ήταν αυτός που μας έπαιζε τόσο παράλογα παιχνίδια. Μου απάντησε ότι επρόκειτο για κάποια παράλογη φάρσα και ότι δεν έπρεπε να δώσω καμία σημασία.

"Αν πραγματικά σε ενοχλεί, Χίλτον, θα μπορούσαμε να πάμε να ταξιδέψουμε, εσύ κι εγώ, και έτσι να αποφύγουμε αυτή την ενόχληση.

"Τι, να μας διώξει από το ίδιο μας το σπίτι ένας φαρσέρ;" είπα εγώ.
"Γιατί, θα έπρεπε να γελάσει μαζί μας όλη η κομητεία.

"Λοιπόν, έλα στο κρεβάτι", είπε εκείνη, "και μπορούμε να το συζητήσουμε το πρωί".

"Ξαφνικά, καθώς μιλούσε, είδα το λευκό πρόσωπό της να γίνεται ακόμα πιο λευκό στο φεγγαρόφωτο και το χέρι της έσφιξε τον ώμο μου. Κάτι κινούνταν στη σκιά της εργαλειοθήκης. Είδα μια σκοτεινή, έρπουσα φιγούρα που σύρθηκε στη γωνία και κάθισε οκλαδόν μπροστά στην πόρτα. Αρπάζοντας το πιστόλι μου βγήκα έξω, όταν η γυναίκα μου έριξε τα χέρια της γύρω μου και με κράτησε με σπασμωδική δύναμη. Προσπάθησα να την πετάξω από πάνω μου, αλλά εκείνη κρατήθηκε πάνω μου με μεγάλη απελπισία. Τελικά κατάφερα να ξεφύγω, αλλά μέχρι να ανοίξω την πόρτα και να φτάσω στο σπίτι το πλάσμα είχε εξαφανιστεί. Είχε όμως αφήσει ένα ίχνος της παρουσίας του, γιατί εκεί στην πόρτα υπήρχε η ίδια ακριβώς διάταξη των χορευτών που είχε ήδη εμφανιστεί δύο φορές και την οποία έχω αντιγράψει σε αυτό το χαρτί. Δεν υπήρχε κανένα άλλο σημάδι του τύπου πουθενά, παρόλο που έτρεξα σε όλο το οικόπεδο. Κι όμως, το εκπληκτικό είναι ότι πρέπει να ήταν εκεί όλη την ώρα, γιατί όταν εξέτασα ξανά την πόρτα το πρωί, είχε γράψει μερικές ακόμη από τις εικόνες του κάτω από τη γραμμή που είχα ήδη δει".

"Έχετε εκείνο το φρέσκο σχέδιο;"

"Ναι, είναι πολύ σύντομο, αλλά το αντέγραψα και το έχω εδώ". Και πάλι έβγαλε ένα χαρτί.

[σύμβολα]

"Πες μου", είπε ο Χολμς -και μπορούσα να δω από τα μάτια του ότι ήταν πολύ ενθουσιασμένος- "ήταν αυτό μια απλή προσθήκη στην πρώτη, ή φαινόταν να είναι εντελώς ξεχωριστό;"

"Ήταν σε διαφορετικό πάνελ της πόρτας".

"Εξαιρετικά! Αυτό είναι μακράν το πιο σημαντικό από όλα για τον σκοπό μας. Με γεμίζει ελπίδες. Τώρα, κύριε Χίλτον Κιούμπιτ, παρακαλώ συνεχίστε την πολύ ενδιαφέρουσα δήλωσή σας".

"Δεν έχω τίποτε άλλο να πω, κ. Χολμς, εκτός από το ότι ήμουν θυμωμένος με τη γυναίκα μου εκείνο το βράδυ που με κράτησε πίσω όταν θα μπορούσα να είχα πιάσει τον κακοποιό. Είπε ότι φοβόταν ότι θα μπορούσα να πάθω κακό. Για μια στιγμή πέρασε από το μυαλό μου ότι ίσως αυτό που πραγματικά φοβόταν ήταν ότι ΑΥΤΟΣ θα μπορούσε να πάθει κακό, γιατί δεν μπορούσα να αμφιβάλλω ότι ήξερε ποιος ήταν αυτός ο άνθρωπος και τι εννοούσε με αυτά τα παράξενα σήματα. Αλλά υπάρχει ένας τόνος στη φωνή της συζύγου μου, κύριε Χολμς, και ένα βλέμμα στα μάτια της που απαγορεύουν την αμφιβολία, και είμαι σίγουρος ότι ήταν πράγματι η δική μου ασφάλεια που είχε στο μυαλό της. Αυτή είναι όλη η υπόθεση, και τώρα θέλω τη συμβουλή σας για το τι πρέπει να κάνω. Η δική μου τάση είναι να βάλω μισή ντουζίνα από τα παλικάρια της φάρμας μου στους θάμνους, και όταν αυτός ο τύπος ξαναέρθει να του δώσω τέτοιο κρυφτό που θα μας αφήσει ήσυχους για το μέλλον".

"Φοβάμαι ότι η υπόθεση είναι πολύ βαθιά για τόσο απλές θεραπείες", είπε ο Χολμς. "Πόσο καιρό μπορείτε να μείνετε στο Λονδίνο;"

"Πρέπει να επιστρέψω σήμερα. Δεν θα άφηνα τη γυναίκα μου μόνη όλη τη νύχτα για τίποτα. Είναι πολύ νευρική και με παρακάλεσε να επιστρέψω".

"Τολμώ να πω ότι έχετε δίκιο. Αλλά αν μπορούσατε να είχατε σταματήσει, θα μπορούσα ενδεχομένως να επιστρέψω μαζί σας σε μία ή δύο ημέρες. Εν τω μεταξύ θα μου αφήσετε αυτά τα χαρτιά και νομίζω ότι είναι πολύ πιθανό να μπορέσω να σας επισκεφθώ σύντομα και να ρίξω φως στην υπόθεσή σας".

Ο Σέρλοκ Χολμς διατήρησε τον ήρεμο επαγγελματικό του τρόπο μέχρι να φύγει ο επισκέπτης μας, αν και ήταν εύκολο για μένα, που τον ήξερα τόσο καλά, να δω ότι ήταν βαθιά ενθουσιασμένος. Τη στιγμή που η φαρδιά πλάτη του Hilton Cubitt είχε εξαφανιστεί από την πόρτα, ο σύντροφός μου έτρεξε στο τραπέζι, άπλωσε μπροστά του όλα τα χαρτάκια με τους χορευτές και ρίχτηκε σε έναν περίπλοκο και περίτεχνο υπολογισμό. Επί δύο ώρες τον παρακολουθούσα καθώς κάλυπτε το ένα φύλλο χαρτιού μετά το άλλο με αριθμούς και γράμματα, τόσο απορροφημένος από το έργο του που προφανώς είχε ξεχάσει την παρουσία μου. Κάποιες φορές σημείωνε πρόοδο

και σφύριζε και τραγουδούσε στη δουλειά του- άλλες φορές ήταν προβληματισμένος και καθόταν για μεγάλα διαστήματα με αυλακωμένο το μέτωπο και ένα

κενό μάτι. Τελικά πετάχτηκε από την καρέκλα του με μια κραυγή ικανοποίησης και περπάτησε πάνω κάτω στο δωμάτιο τρίβοντας τα χέρια του. Στη συνέχεια έγραψε ένα μακρύ τηλεγράφημα σε μια φόρμα τηλεγραφημάτων. "Αν η απάντησή μου σε αυτό είναι όπως ελπίζω, θα έχεις μια πολύ όμορφη θήκη να προσθέσεις στη συλλογή σου, Γουάτσον", είπε. "Περιμένω ότι θα μπορέσουμε να κατέβουμε αύριο στο Νόρφολκ και να μεταφέρουμε στον φίλο μας κάποια πολύ συγκεκριμένα νέα σχετικά με το μυστικό της ενόχλησής του".

Ομολογώ ότι ήμουν γεμάτος περιέργεια, αλλά γνώριζα ότι ο Χολμς ήθελε να κάνει τις αποκαλύψεις του στον δικό του χρόνο και με τον δικό του τρόπο- έτσι περίμενα μέχρι να τον βολέψει να με εμπιστευτεί.

Όμως το απαντητικό τηλεγράφημα καθυστέρησε και ακολούθησαν δύο ημέρες ανυπομονησίας, κατά τις οποίες ο Χολμς τσίμπησε τα αυτιά του σε κάθε χτύπημα του κουδουνιού. Το βράδυ της δεύτερης ήρθε ένα γράμμα από τον Hilton Cubitt. Όλα ήταν ήσυχα μαζί του, εκτός από το γεγονός ότι μια μεγάλη επιγραφή είχε εμφανιστεί εκείνο το πρωί στο βάθρο του ηλιακού ρολογιού. Έστειλε ένα αντίγραφό της, το οποίο αναπαράγεται εδώ.

[σύμβολα]

Ο Χολμς έσκυψε για μερικά λεπτά πάνω από αυτό το γκροτέσκο διάζωμα και μετά ξαφνικά πετάχτηκε στα πόδια του με ένα επιφώνημα έκπληξης και αποτροπιασμού. Το πρόσωπό του ήταν καταβεβλημένο από την αγωνία.

"Αφήσαμε αυτή την υπόθεση να προχωρήσει αρκετά", είπε. "Υπάρχει τρένο για το North Walsham απόψε;"

Ανέβασα το χρονοδιάγραμμα. Η τελευταία είχε μόλις φύγει.

"Τότε θα πάρουμε πρωινό νωρίς και θα φύγουμε με την πρώτη το πρωί", είπε ο Χολμς. "Η παρουσία μας χρειάζεται επείγοντως. Α! Εδώ είναι το αναμενόμενο τηλεγράφημά μας. Ένα λεπτό, κυρία Hudson, μπορεί να υπάρχει απάντηση. Όχι, αυτό είναι ακριβώς όπως το περίμενα. Αυτό το μήνυμα καθιστά ακόμη πιο σημαντικό να μη χάσουμε ούτε μια ώρα για να ενημερώσουμε τον Χίλτον Κάμπιτ πώς έχουν τα πράγματα, γιατί είναι ένας ιδιότυπος και επικίνδυνος ιστός στον οποίο έχει μπλέξει ο απλός μας νορφολκικός άρχοντας".

Πράγματι, έτσι αποδείχτηκε, και καθώς φτάνω στο σκοτεινό τέλος μιας ιστορίας που μου φαινόταν απλώς παιδική και παράξενη, βιώνω για άλλη μια φορά την απογοήτευση και τον τρόπο με τον οποίο είχα γεμίσει. Μακάρι να είχα κάποιο καλύτερο τέλος να ανακοινώσω στους αναγνώστες μου, αλλά αυτά είναι τα χρονικά των γεγονότων, και πρέπει να ακολουθήσω μέχρι τη σκοτεινή κρίση τους την παράξενη αλυσίδα γεγονότων που για μερικές ημέρες έκαναν το Ridling Thorpe Manor μια οικεία λέξη σε όλη την Αγγλία.

Μόλις αποβιβαστήκαμε στο North Walsham και αναφέραμε το όνομα του προορισμού μας, όταν ο σταθμάρχης έσπευσε προς το μέρος μας. "Υποθέτω ότι είστε οι ντετέκτιβ από το Λονδίνο;" είπε.

Μια έκφραση ενόχλησης πέρασε από το πρόσωπο του Χολμς. "Τι σε κάνει να πιστεύεις κάτι τέτοιο;"

"Επειδή μόλις πέρασε ο επιθεωρητής Μάρτιν από το Νόργουιτς. Αλλά ίσως εσείς είστε οι χειρουργοί. Δεν είναι νεκρή - ή δεν ήταν, σύμφωνα με τις τελευταίες πληροφορίες. Ίσως προλάβετε να τη σώσετε ακόμα - έστω και για την αγχόνη".

Το μέτωπο του Χολμς ήταν σκοτεινό από ανησυχία.

"Θα πάμε στην έπαυλη Ρίντλινγκ Θορπ", είπε, "αλλά δεν έχουμε ακούσει τίποτα για το τι συνέβη εκεί".

"Είναι μια τρομερή δουλειά", είπε ο σταθμάρχης. "Πυροβολήθηκαν, τόσο ο κ. Hilton Cubitt όσο και η σύζυγός του. Τον πυροβόλησε και μετά τον εαυτό της - έτσι λένε οι υπηρέτες. Αυτός είναι νεκρός και η ζωή της είναι απελπισμένη. Αγαπητή, αγαπητή, μια από τις παλαιότερες οικογένειες στην κομητεία του Νόρφολκ και μια από τις πιο τιμημένες".

Χωρίς να πει λέξη, ο Χολμς έσπευσε στην άμαξα και κατά τη διάρκεια της μακράς διαδρομής των επτά μιλίων δεν άνοιξε ποτέ το στόμα του. Σπάνια τον είχα δει τόσο απόλυτα απελπισμένο. Ήταν ανήσυχος καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού μας από την πόλη, και είχα παρατηρήσει ότι είχε γυρίσει τις πρωινές εφημερίδες με ανήσυχη προσοχή- αλλά τώρα αυτή η ξαφνική συνειδητοποίηση των χειρότερων φόβων του τον άφησε σε μια κενή μελαγχολία. Έγειρε πίσω στο κάθισμά του, χαμένος σε μελαγχολικές σκέψεις. Ωστόσο, υπήρχαν πολλά γύρω μας που μας ενδιέφεραν, γιατί περνούσαμε μέσα από μια χώρα τόσο μοναδική όσο καμία άλλη στην Αγγλία, όπου μερικά διάσπαρτα σπίτια αντιπροσώπευαν τον σημερινό πληθυσμό, ενώ από παντού τεράστιες τετράγωνες εκκλησίες με πύργους ξεπρόβαλλαν από το επίπεδο, πράσινο τοπίο και έλεγαν για τη δόξα και την ευημερία της παλιάς Ανατολικής Αγγλίας. Τελικά, το ιώδες χείλος του Γερμανικού Ωκεανού φάνηκε πάνω από την πράσινη άκρη της ακτής του Νόρφολκ και ο οδηγός έδειξε με το μαστίγιο του δύο παλιές πλινθόκτιστες και ξύλινες αετώματα που προεξείχαν από ένα άλσος δέντρων. "Αυτό είναι το Ridling Thorpe Manor", είπε.

Καθώς οδηγούσαμε μέχρι την εξώπορτα με τη στοά, παρατήρησα μπροστά της, δίπλα στο γκαζόν του τένις, τη μαύρη εργαλειοθήκη και το βάθρο με το ηλιακό ρολόι, με το οποίο είχαμε τόσο περίεργους συνειρμούς. Ένας κομψός ανθρωπάκος, με γρήγορο, προσεκτικό τρόπο και κερωμένο μουστάκι, είχε μόλις κατέβει από ένα ψηλό σκυλάδικο. Παρουσιάστηκε ως επιθεωρητής Μάρτιν, της αστυνομίας του Νόρφολκ, και εξεπλάγη αρκετά

όταν άκουσε το όνομα του συντρόφου μου.

"Μα, κύριε Χολμς, το έγκλημα διαπράχθηκε μόλις στις τρεις το πρωί.
Πώς μπόρεσες να το μάθεις στο Λονδίνο και να φτάσεις στο σημείο τόσο γρήγορα όσο
εγώ;"

"Το περίμενα. Ήρθα με την ελπίδα να το αποτρέψω".

"Τότε θα πρέπει να έχετε σημαντικά στοιχεία για τα οποία εμείς αγνοούμε, γιατί λέγεται ότι ήταν ένα πολύ ενωμένο ζευγάρι".

"Έχω μόνο τις αποδείξεις των χορευτών", είπε ο Χολμς. "Θα σας εξηγήσω το θέμα αργότερα. Εν τω μεταξύ, επειδή είναι πολύ αργά για να αποτρέψω αυτή την τραγωδία, είμαι πολύ ανήσυχος να χρησιμοποιήσω τις γνώσεις που κατέχω για να εξασφαλίσω ότι θα αποδοθεί δικαιοσύνη. Θα με συνεργαστείτε στην έρευνά σας ή προτιμάτε να ενεργήσω ανεξάρτητα;"

"Θα ήμουν περήφανος να νιώθω ότι ενεργούμε από κοινού, κύριε Χολμς", είπε ο επιθεωρητής με σοβαρότητα.

"Σε αυτή την περίπτωση, θα ήμουν ευτυχής να ακούσω τα στοιχεία και να εξετάσω τις εγκαταστάσεις χωρίς ούτε μια στιγμή περιττής καθυστέρησης".

Ο επιθεωρητής Μάρτιν είχε την ευθυκρισία να αφήσει τον φίλο μου να κάνει τα πράγματα με τον δικό του τρόπο και αρκέστηκε στο να σημειώσει προσεκτικά τα αποτελέσματα. Ο τοπικός χειρουργός, ένας γέρος, ασπρομάλλης άνδρας, είχε μόλις κατέβει από το δωμάτιο της κυρίας Hilton Cubitt και ανέφερε ότι τα τραύματά της ήταν σοβαρά, αλλά όχι απαραίτητα θανατηφόρα. Η σφαίρα είχε περάσει από το μπροστινό μέρος του εγκεφάλου της, και πιθανώς θα περνούσε αρκετός καιρός μέχρι να ανακτήσει τις αισθήσεις της. Στο ερώτημα αν είχε πυροβοληθεί ή είχε αυτοπυροβοληθεί δεν θα τολμούσε να εκφράσει κάποια αποφασιστική άποψη. Σίγουρα η σφαίρα είχε εκπυρσοκροτήσει από πολύ κοντινή απόσταση. Υπήρχε μόνο το ένα πιστόλι που βρέθηκε στο δωμάτιο, του οποίου οι δύο κάννες είχαν αδειάσει. Ο κ. Hilton Cubitt είχε πυροβοληθεί στην καρδιά. Ήταν εξίσου πιθανό να είχε πυροβολήσει πρώτα εκείνη και μετά τον εαυτό του ή να ήταν εκείνη η δράστιδα, γιατί το περίστροφο βρισκόταν στο πάτωμα στη μέση του δρόμου ανάμεσα τους.

"Έχει μετακινηθεί;" ρώτησε ο Holmes.

"Δεν μετακινήσαμε τίποτα εκτός από την κυρία. Δεν μπορούσαμε να την αφήσουμε τραυματισμένη στο πάτωμα".

"Πόσο καιρό είστε εδώ, γιατρέ;" "Από τις τέσσερις η ώρα."

"Κάποιος άλλος;"

"Ναι, ο αστυφύλακας εδώ."

"Και δεν έχετε αγγίξει τίποτα;"

"Τίποτα."

"Ενεργήσατε με μεγάλη διακριτικότητα. Ποιος σας κάλεσε;"

"Η υπηρέτρια, Saunders."

"Ήταν αυτή που σήμανε τον συναγερμό;"

"Αυτή και η κυρία Κινγκ, η
μαγείρισσα". "Πού είναι τώρα;"
"Στην κουζίνα, νομίζω."

"Τότε νομίζω ότι πρέπει να ακούσουμε αμέσως την ιστορία τους".

Η παλιά αίθουσα, με τα δρύινα τζάμια και τα ψηλά παράθυρα, είχε μετατραπεί σε ανακριτικό δικαστήριο. Ο Χολμς καθόταν σε μια μεγάλη, παλιομοδίτικη καρέκλα, με τα αμείλικτα μάτια του να λάμπουν μέσα από το καταβεβλημένο πρόσωπό του. Μπορούσα να διαβάσω σε αυτά έναν αποφασισμένο σκοπό να αφιερώσει τη ζωή του σε αυτή την αναζήτηση μέχρι να εκδικηθεί επιτέλους τον πελάτη που δεν κατάφερε να σώσει. Ο περιποιημένος επιθεωρητής Μάρτιν, ο γέρικος, γκριζομάλλης αγροτικός γιατρός, εγώ και ένας άκαμπτος αστυνομικός του χωριού αποτελούσαν την υπόλοιπη παράξενη παρέα.

Οι δύο γυναίκες διηγήθηκαν την ιστορία τους με αρκετή σαφήνεια. Είχαν ξυπνήσει από τον ύπνο τους από τον ήχο μιας έκρηξης, την οποία ακολούθησε ένα λεπτό αργότερα μια δεύτερη. Κοιμόντουσαν σε διπλανά δωμάτια και η κυρία Κινγκ είχε σπεύσει στον Σόντερς. Μαζί κατέβηκαν τις σκάλες. Η πόρτα του γραφείου ήταν ανοιχτή και ένα κερί έκαιγε πάνω στο τραπέζι. Ο αφέντης τους βρισκόταν μπρούμυτα στο κέντρο του δωματίου. Ήταν εντελώς νεκρός. Κοντά στο παράθυρο η γυναίκα του ήταν σκυμμένη, με το κεφάλι της ακουμπισμένο στον τοίχο. Ήταν φρικτά τραυματισμένη και το πρόσωπο της ήταν κόκκινο από το αίμα. Ανέπνεε βαριά, αλλά ήταν ανίκανη να πει οτιδήποτε. Ο διάδρομος, όπως και το δωμάτιο, ήταν γεμάτο καπνό και μυρωδιά μπαρουτιού. Το παράθυρο ήταν σίγουρα κλειστό και στερεωμένο από μέσα. Και οι δύο γυναίκες ήταν σίγουρες γι' αυτό. Έστειλαν αμέσως τον γιατρό και τον αστυφύλακα. Στη συνέχεια, με τη βοήθεια του γαμπρού και του σταβλίτη, μετέφεραν την τραυματισμένη κυρία τους στο δωμάτιό της. Τόσο εκείνη όσο και ο σύζυγός της είχαν καταλάβει το κρεβάτι. Εκείνη είχε φορέσει το φόρεμά της - εκείνος τη ρόμπα του, πάνω από τα νυχτικά του. Τίποτα δεν είχε μετακινηθεί στο γραφείο. Απ' όσο γνώριζαν, δεν είχε υπάρξει ποτέ καυγάς μεταξύ των συζύγων. Τους έβλεπαν πάντα σαν ένα πολύ ενωμένο ζευγάρι.

Αυτά ήταν τα κύρια σημεία των αποδεικτικών στοιχείων των υπαλλήλων. Απαντώντας στον επιθεωρητή Martin ήταν ξεκάθαροι ότι κάθε πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα και ότι κανείς δεν μπορούσε να διαφύγει από το σπίτι. Απαντώντας στον Χολμς, θυμήθηκαν και οι δύο ότι είχαν συνείδηση της μυρωδιάς σκόνης από τη στιγμή που βγήκαν τρέχοντας από τα δωμάτιά τους στον τελευταίο όροφο. "Θέτω αυτό το γεγονός πολύ προσεκτικά στην προσοχή σας", είπε ο Χολμς στον επαγγελματία συνάδελφό του. "Και τώρα νομίζω ότι είμαστε σε θέση να προβούμε σε ενδελεχή εξέταση του δωματίου".

Το γραφείο αποδείχτηκε ότι ήταν μια μικρή αίθουσα, με βιβλία από τρεις πλευρές και ένα γραφείο απέναντι από ένα συνηθισμένο παράθυρο, το οποίο έβλεπε στον κήπο. Η πρώτη μας προσοχή δόθηκε στο σώμα του άτυχου άρχοντα, του οποίου το τεράστιο σώμα ήταν απλωμένο σε όλο το δωμάτιο. Το ακατάστατο ντύσιμό του έδειχνε ότι είχε ξυπνήσει βιαστικά από τον ύπνο. Η σφαίρα είχε πυροβοληθεί εναντίον του από μπροστά και είχε παραμείνει στο σώμα του αφού διαπέρασε την καρδιά. Ο θάνατός του ήταν σίγουρα ακαριαίος και ανώδυνος. Δεν υπήρχαν σημάδια από μαρούτι ούτε στη ρόμπα του ούτε στα χέρια του. Σύμφωνα με τον αγροτικό χειρουργό, η κυρία είχε λεκέδες στο πρόσωπό της, αλλά κανέναν στο χέρι της. "Η απουσία του τελευταίου δεν σημαίνει τίποτα, αν και η παρουσία του μπορεί να σημαίνει τα πάντα", είπε ο Χολμς. "Εκτός κι αν το μαρούτι από ένα κακώς τοποθετημένο φυσίγγιο τύχει να εκτοξευτεί προς τα πίσω, μπορεί κανείς να ρίξει πολλές βολές χωρίς να αφήσει σημάδι. Θα πρότεινα ότι το πτώμα του κ. Cubitt μπορεί τώρα να απομακρυνθεί. Υποθέτω, γιατρέ, δεν βρήκατε τη σφαίρα που τραυμάτισε την κυρία;"

"Θα χρειαστεί μια σοβαρή επέμβαση για να γίνει αυτό. Αλλά υπάρχουν ακόμα τέσσερα φυσίγγια στο περιστροφικό. Δύο έχουν εκπυρσοκροτηθεί και δύο τραύματα έχουν προκληθεί, έτσι ώστε κάθε σφαίρα να μπορεί να καταλογιστεί".

"Έτσι φαίνεται", είπε ο Χολμς. "Ίσως μπορείτε να εξηγήσετε και τη σφαίρα που τόσο εμφανώς χτύπησε την άκρη του παραθύρου;"

Είχε γυρίσει ξαφνικά, και το μακρύ, λεπτό δάχτυλό του έδειχνε μια τρύπα που είχε ανοίξει στο κάτω μέρος του παραθύρου, περίπου μια ίντσα πάνω από το κάτω μέρος.

"Μα το Θεό!" φώναξε ο επιθεωρητής. "Πώς το είδατε αυτό;"

"Επειδή το έψαξα."

"Υπέροχα!" είπε ο αγροτικός γιατρός. "Σίγουρα έχετε δίκιο, κύριε. Τότε έχει πέσει και τρίτος πυροβολισμός και επομένως πρέπει να ήταν παρών και τρίτο άτομο. Αλλά ποιος μπορεί να ήταν αυτός και πώς μπόρεσε να ξεφύγει;"

"Αυτό είναι το πρόβλημα που θα λύσουμε τώρα", είπε ο Σέρλοκ Χολμς. "Θυμάστε, επιθεωρητά Μάρτιν, όταν οι υπηρέτες είπαν ότι βγαίνοντας από το δωμάτιό τους είχαν αμέσως συνείδηση μιας μυρωδιάς σκόνης, παρατήρησα ότι το σημείο ήταν εξαιρετικά σημαντικό;"

"Μάλιστα, κύριε, αλλά ομολογώ ότι δεν σας κατάλαβα καλά".

"Υποδηλώνει ότι κατά τη στιγμή των πυροβολισμών το παράθυρο καθώς και η πόρτα του δωματίου ήταν ανοιχτά. Διαφορετικά, οι αναθυμιάσεις της πυρίτιδας δεν θα μπορούσαν να διαρρεύσουν τόσο γρήγορα μέσα στο σπίτι. Ένα ρεύμα στο δωμάτιο ήταν απαραίτητο γι' αυτό. Ωστόσο, τόσο η πόρτα

όσο και το παράθυρο ήταν ανοιχτά μόνο για πολύ μικρό χρονικό διάστημα".

"Πώς το αποδεικνύεις αυτό;"

"Επειδή το κερί δεν έχει σβήσει."

"Κεφαλή!" φώναξε ο επιθεωρητής.

"Κεφάλαιο!"

"Νιώθοντας σίγουρος ότι το παράθυρο ήταν ανοιχτό την ώρα της τραγωδίας, σκέφτηκα ότι μπορεί να υπήρχε ένα τρίτο πρόσωπο στην υπόθεση, το οποίο βρισκόταν έξω από αυτό το άνοιγμα και πυροβολούσε από αυτό. Οποιαδήποτε βολή κατευθυνόταν προς αυτό το πρόσωπο θα μπορούσε να χτυπήσει το παραθυρόφυλλο. Κοίταξα, και εκεί, σίγουρα, υπήρχε το σημάδι της σφαίρας!"

"Αλλά πώς έγινε το παράθυρο να κλείσει και να στερεωθεί;"

"Το πρώτο ένστικτο της γυναίκας θα ήταν να κλείσει και να ασφαλίσει το παράθυρο. Αλλά, τι είναι αυτό;"

Ήταν μια γυναικεία τσάντα που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι του γραφείου - μια κομψή μικρή τσάντα από δέρμα κροκόδειλου και ασήμι. Ο Χολμς την άνοιξε και ξεδίπλωσε το περιεχόμενό της. Υπήρχαν είκοσι χαρτονομίσματα των πενήντα λιρών της Τράπεζας της Αγγλίας, που συγκρατούνταν με μια ταινία από καουτσούκ ινδίας - τίποτε άλλο.

"Αυτό πρέπει να φυλαχτεί, γιατί θα εμφανιστεί στη δίκη", είπε ο Χολμς, καθώς παρέδωσε την τσάντα με το περιεχόμενό της στον επιθεωρητή. "Τώρα είναι απαραίτητο να προσπαθήσουμε να ρίξουμε λίγο φως σε αυτή την τρίτη σφαίρα, η οποία είναι σαφές ότι, από το θρυμματισμό του ξύλου, πυροδοτήθηκε από το εσωτερικό του δωματίου. Θα ήθελα να ξαναδώ την κυρία Κινγκ, τη μαγείρισσα. Είπατε, κυρία Κινγκ, ότι ξυπνήσατε από μια δυνατή έκρηξη. Όταν το είπατε αυτό, εννοούσατε ότι σας φάνηκε πιο δυνατή από τη δεύτερη;"

"Λοιπόν, κύριε, με ξύπνησε από τον ύπνο μου και έτσι είναι δύσκολο να κρίνω. Αλλά μου φάνηκε πολύ δυνατό."

"Δεν πιστεύετε ότι μπορεί να ήταν δύο πυροβολισμοί που έπεσαν σχεδόν την ίδια στιγμή;"

"Είμαι σίγουρος ότι δεν θα μπορούσα να πω, κύριε".

"Πιστεύω ότι ήταν αναμφίβολα έτσι. Νομίζω μάλλον, επιθεωρητά Μάρτιν, ότι τώρα έχουμε εξαντλήσει όλα όσα μπορεί να μας διδάξει αυτό το δωμάτιο. Αν έχετε την καλοσύνη να έρθετε μαζί μου, θα δούμε τι νέα στοιχεία έχει να μας προσφέρει ο κήπος".

Ένα παρτέρι με λουλούδια έφτανε μέχρι το παράθυρο του γραφείου, και όλοι μας ξεσπάσαμε σε ένα επιφώνημα καθώς το πλησιάσαμε. Τα λουλούδια ήταν ποδοπατημένα, και το μαλακό χώμα είχε αποτυπωθεί παντού με ίχνη ποδιών. Ήταν μεγάλα, αρρενωπά πόδια, με ιδιαίτερα μακριά, αιχμηρά δάχτυλα. Ο Χολμς κυνηγούσε ανάμεσα στο χορτάρι και τα φύλλα, όπως ένα κυνηγόσκυλο που κυνηγάει ένα πληγωμένο πουλί. Στη συνέχεια, με μια κραυγή ικανοποίησης, έσκυψε μπροστά και σήκωσε έναν

μικρό μπρούτζινο κύλινδρο.

"Το φαντάστηκα", είπε- "το περίστροφο είχε εκτοξευτήρα, και εδώ είναι το τρίτο φυσίγγιο. Πραγματικά πιστεύω, επιθεωρητά Μάρτιν, ότι η υπόθεσή μας είναι σχεδόν πλήρης".

Το πρόσωπο του επιθεωρητή της επαρχίας είχε δείξει την έντονη έκπληξή του για την ταχεία και αριστοτεχνική πρόοδο της έρευνας του Χολμς. Στην αρχή είχε δείξει κάποια διάθεση να διεκδικήσει τη δική του θέση, αλλά τώρα τον είχε κυριεύσει ο θαυμασμός και ήταν έτοιμος να ακολουθήσει χωρίς ερωτήσεις όπου οδηγούσε ο Χολμς.

"Ποιον υποψιάζεστε;" ρώτησε.

"Θα αναφερθώ σε αυτό αργότερα. Υπάρχουν αρκετά σημεία σε αυτό το πρόβλημα τα οποία δεν μπόρεσα να σας εξηγήσω ακόμα. Τώρα που έφτασα ως εδώ, θα ήταν καλύτερα να προχωρήσω με τις δικές μου κατευθύνσεις και μετά να ξεκαθαρίσω το όλο θέμα μια για πάντα".

"Όπως επιθυμείτε, κύριε Χολμς, αρκεί να βρούμε τον άνθρωπό μας".

"Δεν επιθυμώ να κάνω μυστήρια, αλλά είναι αδύνατο τη στιγμή της δράσης να μπω σε μακροσκελείς και πολύπλοκες εξηγήσεις. Έχω τα νήματα αυτής της υπόθεσης στο χέρι μου. Ακόμη και αν η κυρία αυτή δεν ανακτήσει ποτέ τις αισθήσεις της, μπορούμε να ανασυνθέσουμε τα γεγονότα της χθεσινής νύχτας και να εξασφαλίσουμε ότι θα αποδοθεί δικαιοσύνη. Πρώτα απ' όλα θα ήθελα να μάθω αν υπάρχει κάποιο πανδοχείο σε αυτή τη γειτονιά γνωστό ως 'Elrige's'".

Οι υπηρέτες ρωτήθηκαν, αλλά κανείς τους δεν είχε ακούσει για ένα τέτοιο μέρος. Ο σταβλίτης έριξε φως στο θέμα θυμόμενος ότι ένας αγρότης με αυτό το όνομα ζούσε μερικά μίλια μακριά, στην κατεύθυνση του East Ruston.

"Είναι μια μοναχική
φάρμα;" "Πολύ
μοναχική, κύριε."

"Ίσως δεν έχουν ακούσει ακόμα για όλα όσα συνέβησαν εδώ κατά τη διάρκεια της νύχτας;"

"Ίσως όχι, κύριε."

Ο Χολμς σκέφτηκε για λίγο και μετά ένα περίεργο χαμόγελο έπαιξε στο πρόσωπό του. "Σέλωσε ένα άλογο, παλικάρι μου", είπε. "Θα ήθελα να πάρεις ένα σημείωμα στο
Το αγρόκτημα του Elrige."

Έβγαλε από την τσέπη του τα διάφορα δελτία των χορευτών. Με αυτά μπροστά του εργάστηκε για αρκετή ώρα στο τραπέζι της μελέτης. Τελικά παρέδωσε ένα σημείωμα στο αγόρι, με οδηγίες να το δώσει στα χέρια του προσώπου στο οποίο απευθυνόταν και κυρίως να μην απαντήσει σε καμία ερώτηση οποιουδήποτε είδους που θα του γινόταν. Είδα το εξωτερικό μέρος του σημειώματος, το οποίο απευθυνόταν με άναρχους, ακανόνιστους χαρακτήρες, που διέφεραν πολύ από το συνηθισμένο ακριβές χέρι του Χολμς. Αποστελλόταν στον κ. Abe Slaney, Elrige's Farm, East Ruston, Norfolk.

"Νομίζω, επιθεωρητά", παρατήρησε ο Χολμς, "ότι καλά θα κάνετε να τηλεγραφήσετε για μια συνοδεία, καθώς, αν οι υπολογισμοί μου αποδειχθούν σωστοί, μπορεί να έχετε έναν ιδιαίτερα επικίνδυνο κρατούμενο να μεταφέρετε στη φυλακή της κομητείας. Το αγόρι

που λαμβάνει αυτό το σημείωμα θα μπορούσε αναμφίβολα να διαβιβάσει το τηλεγράφημά σας. Αν υπάρχει απογευματινό τρένο για την πόλη, Γουάτσον, νομίζω ότι καλό θα ήταν να το πάρουμε, καθώς έχω να τελειώσω μια χημική ανάλυση που έχει κάποιο ενδιαφέρον, και αυτή η έρευνα πλησιάζει γρήγορα στο τέλος της".

Όταν ο νεαρός έφυγε με το σημείωμα, ο Σέρλοκ Χολμς έδωσε τις οδηγίες του στους υπηρέτες. Αν κάποιος επισκέπτης τηλεφωνούσε ζητώντας την κυρία Hilton Cubitt, δεν θα έπρεπε να του δοθεί καμία πληροφορία για την κατάστασή της, αλλά θα τον οδηγούσαν αμέσως στο σαλόνι. Τους επέβαλε αυτά τα σημεία με τη μεγαλύτερη δυνατή σοβαρότητα. Τέλος, τους οδήγησε στο σαλόνι με την παρατήρηση ότι η υπόθεση δεν ήταν πλέον στο χέρι μας και ότι έπρεπε να περάσουμε την ώρα μας όσο καλύτερα μπορούσαμε μέχρι να δούμε τι μας περίμενε. Ο γιατρός είχε αναχωρήσει για τους ασθενείς του, και μόνο ο επιθεωρητής και εγώ είχαμε μείνει.

"Νομίζω ότι μπορώ να σας βοηθήσω να περάσετε μια ώρα με ενδιαφέροντα και κερδοφόρο τρόπο", είπε ο Χολμς, πλησιάζοντας την καρέκλα του στο τραπέζι και απλώνοντας μπροστά του τα διάφορα χαρτιά στα οποία καταγράφονταν τα καμώματα των χορευτών. "Όσο για σένα, φίλε Γουάτσον, σου οφείλω κάθε εξιλέωση που άφησα τη φυσική σου περιέργεια να μείνει τόσο καιρό ανικανοποίητη. Για εσάς, επιθεωρητά, το όλο περιστατικό μπορεί να σας φανεί ως μια αξιοσημείωτη επαγγελματική μελέτη. Πρέπει να σας πω πρώτα απ' όλα τις ενδιαφέρουσες περιστάσεις που συνδέονται με τις προηγούμενες διαβουλεύσεις που είχε μαζί μου ο κ. Χίλτον Κιούμπιτ στην οδό Μπέικερ". Στη συνέχεια ανακεφαλαίωσε σύντομα τα γεγονότα που έχουν ήδη καταγραφεί. "Έχω εδώ μπροστά μου αυτές τις μοναδικές παραγωγές, με τις οποίες θα μπορούσε κανείς να χαμογελάσει, αν δεν είχαν αποδειχθεί προάγγελοι μιας τόσο τρομερής τραγωδίας. Είμαι αρκετά εξοικειωμένος με όλες τις μορφές μυστικών γραφών και είμαι ο ίδιος συγγραφέας μιας ασημαντής μονογραφίας πάνω στο θέμα, στην οποία αναλύω εκατόν εξήντα ξεχωριστά κρυπτογραφήματα-αλλά ομολογώ ότι αυτό είναι εντελώς καινούργιο για μένα. Ο σκοπός αυτών που επινόησαν το σύστημα ήταν προφανώς να αποκρύψουν ότι οι χαρακτήρες αυτοί μεταφέρουν κάποιο μήνυμα και να δώσουν την ιδέα ότι πρόκειται απλώς για τυχαία σκίτσα παιδιών.

"Αφού, ωστόσο, αναγνώρισα ότι τα σύμβολα συμβόλιζαν γράμματα και εφάρμοσα τους κανόνες που μας καθοδηγούν σε όλες τις μορφές μυστικών γραφών, η λύση ήταν αρκετά εύκολη. Το πρώτο μήνυμα που μου υποβλήθηκε ήταν τόσο σύντομο που μου ήταν αδύνατο να κάνω κάτι περισσότερο από το να πω με κάποια σιγουριά ότι το σύμβολο [σύμβολο] αντιπροσώπευε το Ε. Όπως γνωρίζετε, το Ε είναι το πιο κοινό γράμμα του

αγγλικού αλφαβήτου, και κυριαρχεί σε τόσο έντονο βαθμό ώστε ακόμη και σε μια σύντομη πρόταση θα περίμενε κανείς να το συναντήσει πιο συχνά.

Από τα δεκαπέντε σύμβολα του πρώτου μηνύματος τα τέσσερα ήταν τα ίδια, οπότε ήταν λογικό να καταγραφεί ως E. Είναι αλήθεια ότι σε ορισμένες περιπτώσεις η φιγούρα έφερε σημαία και σε ορισμένες όχι, αλλά από τον τρόπο με τον οποίο διανεμήθηκαν οι σημαίες ήταν πιθανό να χρησιμοποιήθηκαν για να διασπάσουν την πρόταση σε λέξεις. Το δέχτηκα αυτό ως υπόθεση και σημείωσα ότι το E αναπαρίσταται από το [σύμβολο].

"Αλλά τώρα ήρθε η πραγματική δυσκολία της έρευνας. Η σειρά των αγγλικών γραμμάτων μετά το E δεν είναι καθόλου καλά σημειωμένη, και οποιαδήποτε υπεροχή που μπορεί να φανεί στον μέσο όρο ενός τυπωμένου φύλλου μπορεί να ανατραπεί σε μια μόνο σύντομη πρόταση. Μιλώντας χοντρικά, T, A, O, I, N, S, H, P, Δ και Λ είναι η αριθμητική σειρά με την οποία εμφανίζονται τα γράμματα- αλλά τα T, A, O και I βρίσκονται πολύ κοντά το ένα στο άλλο, και θα ήταν ατελείωτο έργο να δοκιμάσει κανείς κάθε συνδυασμό μέχρι να καταλήξει σε ένα νόημα. Επομένως, περίμενα νέο υλικό. Στη δεύτερη συνέντευξή μου με τον κ. Hilton Cubitt μπόρεσε να μου δώσει άλλες δύο σύντομες προτάσεις και ένα μήνυμα, το οποίο φαινόταν - αφού δεν υπήρχε σημαία

- να είναι μία μόνο λέξη. Εδώ είναι τα σύμβολα. Τώρα, στην ενιαία λέξη έχω ήδη τα δύο E που έρχονται δεύτερα και τέταρτα σε μια λέξη πέντε γραμμάτων. Θα μπορούσε να είναι "πάντα" ή "πάντα" ή "ποτέ". Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το τελευταίο ως απάντηση σε μια έκκληση είναι μακράν το πιο πιθανό, και οι περιστάσεις έδειχναν ότι ήταν μια απάντηση γραμμένη από την κυρία. Αποδεχόμενοι το ως ορθό, είμαστε τώρα σε θέση να πούμε ότι τα σύμβολα αντιπροσωπεύουν αντίστοιχα τα N, V και R.

"Ακόμη και τώρα βρίσκονται σε μεγάλη δυσκολία, αλλά μια ευτυχής σκέψη με έφερε στην κατοχή μου αρκετές άλλες επιστολές. Μου πέρασε από το μυαλό ότι, αν αυτές οι εκκλήσεις προέρχονταν, όπως περίμενα, από κάποιον που είχε στενή σχέση με την κυρία στην πρώιμη ζωή της, ένας συνδυασμός που περιείχε δύο E με τρία γράμματα ανάμεσά τους θα μπορούσε κάλλιστα να αντιπροσωπεύει το όνομα 'ELSIE'. Κατά την εξέταση διαπίστωσα ότι ένας τέτοιος συνδυασμός αποτελούσε την κατάληξη του μηνύματος που επαναλήφθηκε τρεις φορές. Ήταν σίγουρα κάποια έκκληση προς την 'Elsie'. Με αυτόν τον τρόπο είχα πάρει το L, S και I. Αλλά τι έκκληση θα μπορούσε να είναι; Υπήρχαν μόνο τέσσερα γράμματα στη λέξη που προηγήθηκε του "Ελσι" και τελείωνε σε E. Σίγουρα η λέξη πρέπει να είναι "ΕΛΑ". Δοκίμασα όλα τα άλλα τέσσερα γράμματα που τελειώνουν σε E, αλλά δεν μπόρεσα να βρω κανένα που να ταιριάζει στην περίπτωση. Έτσι, τώρα είχα στην κατοχή μου το C, το O και το M, και ήμουν σε θέση να επιθετώ στο πρώτο μήνυμα για άλλη μια φορά, χωρίζοντάς το σε λέξεις και βάζοντας τελείες για κάθε σύμβολο που εξακολουθούσε να είναι άγνωστο. Έτσι αντιμετωπίστηκε με τον εξής

τρόπο: -

.M .ERE ..E SL.NE.

"Τώρα το πρώτο γράμμα ΜΠΟΡΕΙ να είναι μόνο το Α, που είναι μια πολύ χρήσιμη ανακάλυψη, αφού εμφανίζεται τουλάχιστον τρεις φορές σε αυτή τη σύντομη πρόταση, και το Η είναι επίσης εμφανές στη δεύτερη λέξη. Τώρα γίνεται: -

ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ Α.Ε SLANE.

Ή, συμπληρώνοντας τα προφανή κενά στο όνομα: - ΕΙΜΑΙ ΕΔΩ ΑΒΕ ΣΛΑΝΕΪ.

Είχα πλέον τόσες πολλές επιστολές που μπορούσα να προχωρήσω με αρκετή σιγουριά στο δεύτερο μήνυμα, το οποίο εξελίχθηκε ως εξής:-

Α. ELRI.ES.

Εδώ μπορούσα να βγάλω νόημα μόνο βάζοντας τα γράμματα Τ και Γ για τα γράμματα που έλειπαν και υποθέτοντας ότι το όνομα ήταν αυτό κάποιου σπιτιού ή πανδοχείου στο οποίο έμενε ο συγγραφέας".

Ο επιθεωρητής Μάρτιν και εγώ είχαμε ακούσει με εξαιρετικό ενδιαφέρον την πλήρη και σαφή περιγραφή του τρόπου με τον οποίο ο φίλος μου παρήγαγε τα αποτελέσματα που οδήγησαν σε μια τόσο πλήρη αντιμετώπιση των δυσκολιών μας.

"Τι κάνατε τότε, κύριε;" ρώτησε ο επιθεωρητής.

"Είχα κάθε λόγο να υποθέσω ότι αυτός ο Abe Slaney ήταν Αμερικανός, αφού ο Abe είναι μια αμερικανική σύντμηση, και αφού μια επιστολή από την Αμερική ήταν η αφετηρία όλων των προβλημάτων. Είχα επίσης κάθε λόγο να πιστεύω ότι υπήρχε κάποιο εγκληματικό μυστικό στην υπόθεση. Οι υπαιτιγμοί της κυρίας για το παρελθόν της και η άρνησή της να εμπιστευτεί τον σύζυγό της έδειχναν προς αυτή την κατεύθυνση. Τηλεγράφησα λοιπόν στον φίλο μου, Wilson Hargreave, του αστυνομικού γραφείου της Νέας Υόρκης, ο οποίος έχει χρησιμοποιήσει περισσότερες από μία φορές τις γνώσεις μου για το έγκλημα του Λονδίνου. Τον ρώτησα αν του ήταν γνωστό το όνομα του Έιμπ Σλάνεϊ. Ακολουθεί η απάντησή του: "Ο πιο επικίνδυνος απατεώνας στο Σικάγο". Το ίδιο βράδυ που έλαβα την απάντησή του, ο Hilton Cubitt μου έστειλε το τελευταίο μήνυμα του Slaney. Δουλεύοντας με γνωστά γράμματα είχε την εξής μορφή: -

ΈΛΣΙ... ΘΑ ΣΕ ΣΥΝΑΝΤΗΣΩ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΟΥ.

Η προσθήκη ενός Ρ και ενός D συμπλήρωσε ένα μήνυμα που μου έδειξε ότι ο κατεργάρης προχωρούσε από την πειθώ στις απειλές, και η γνώση μου για τους απατεώνες του Σικάγο με προετοίμασε να διαπιστώσω ότι θα μπορούσε πολύ γρήγορα να κάνει τα λόγια του πράξη. Ήρθα αμέσως στο Νόρφολκ μαζί με τον φίλο και συνάδελφό μου, τον Δρ Γουάτσον, αλλά, δυστυχώς, μόνο εγκαίρως για να διαπιστώσω ότι τα χειρότερα είχαν ήδη συμβεί".

"Είναι προνόμιο να συνεργάζομαι μαζί σας στη διεκπεραίωση μιας

υπόθεσης", είπε ο επιθεωρητής με θέρμη. "Θα με συγχωρήσετε, ωστόσο, αν σας μιλήσω ειλικρινά. Εσείς λογοδοτείτε μόνο στον εαυτό σας, αλλά εγώ πρέπει να λογοδοτήσω στον

προϊστάμενοι. Αν αυτός ο Abe Slaney, που μένει στου Elrige, είναι πράγματι ο δολοφόνος, και αν έχει διαφύγει ενώ εγώ κάθομαι εδώ, σίγουρα θα έχω σοβαρούς μπελάδες".

"Δεν χρειάζεται να ανησυχείτε. Δεν θα προσπαθήσει να δραπετεύσει". "Πώς το ξέρεις;"

"Το να πετάξεις θα ήταν ομολογία ενοχής".

"Τότε ας πάμε να τον συλλάβουμε."

"Τον περιμένω εδώ κάθε στιγμή."

"Μα γιατί να έρθει;"

"Επειδή του έγραψα και τον ρώτησα."

"Μα αυτό είναι απίστευτο, κύριε Χολμς! Γιατί να έρθει επειδή του το ζητήσατε; Ένα τέτοιο αίτημα δεν θα προκαλούσε μάλλον τις υποψίες του και δεν θα τον έκανε να φύγει;"

"Νομίζω ότι ήξερα πώς να παισιώσω το γράμμα", είπε ο Σέρλοκ Χολμς. "Στην πραγματικότητα, αν δεν κάνω μεγάλο λάθος, να ο κύριος που έρχεται από την είσοδο".

Ένας άνδρας ανέβαινε το μονοπάτι που οδηγούσε στην πόρτα. Ήταν ένας ψηλός, όμορφος, μελαμψός τύπος, ντυμένος με ένα κοστούμι από γκρίζα φανέλα, με καπέλο Παναμά, μαύρη γενειάδα και μεγάλη, επιθετική αγκυλωτή μύτη, και κρατούσε ένα μαστούνι καθώς περπατούσε. Ανέβηκε το μονοπάτι σαν να του ανήκε ο τόπος, και ακούσαμε το δυνατό, γεμάτο αυτοπεποίθηση χτύπημά του στο κουδούνι.

"Νομίζω, κύριοι", είπε ο Χολμς ήρεμα, "ότι θα ήταν καλύτερα να πάρουμε θέση πίσω από την πόρτα. Κάθε προφύλαξη είναι απαραίτητη όταν έχουμε να κάνουμε με έναν τέτοιο τύπο. Θα χρειαστείτε τις χειροπέδες σας, επιθεωρητά. Μπορείτε να αφήσετε την κουβέντα σε μένα".

Περιμέναμε σιωπηλά για ένα λεπτό - ένα από εκείνα τα λεπτά που δεν μπορεί κανείς να ξεχάσει ποτέ. Τότε η πόρτα άνοιξε και ο άντρας μπήκε μέσα. Σε μια στιγμή ο Χολμς του έβαλε ένα πιστόλι στο κεφάλι και ο Μάρτιν του πέρασε τις χειροπέδες από τους καρπούς. Όλα έγιναν τόσο γρήγορα και επιδέξια που ο τύπος ήταν αβοήθητος πριν καταλάβει ότι του επιτέθηκαν. Μας κοίταζε από τον έναν στον άλλο με ένα ζευγάρι φλεγόμενα μαύρα μάτια. Μετά ξέσπασε σε ένα πικρό γέλιο.

"Λοιπόν, κύριοι, αυτή τη φορά με κερδίσατε. Φαίνεται ότι χτύπησα σε κάτι σκληρό. Αλλά ήρθα εδώ για να απαντήσω σε ένα γράμμα της κυρίας Hilton Cubitt. Μη μου πείτε ότι είναι μέσα σ' αυτό; Μη μου πείτε ότι βοήθησε να μου στήσουν παγίδα;"

"Η κυρία Hilton Cubitt τραυματίστηκε σοβαρά και βρίσκεται στο κατώφλι του θανάτου". Ο άνδρας έβγαλε μια βραχνή κραυγή θλίψης που ακούστηκε στο σπίτι.

"Είσαι τρελή!" φώναξε με σφοδρότητα. "Αυτός ήταν που πληγώθηκε, όχι εκείνη. Ποιος θα μπορούσε να βλάψει τη μικρή Έλσι; Μπορεί να την απείλησα, ο Θεός να με συγχωρέσει, αλλά δεν θα άγγιζα ούτε μια τρίχα από το όμορφο κεφαλάκι της. Πάρτε το πίσω - εσείς! Πες ότι δεν έχει πληγωθεί!"

"Βρέθηκε βαριά τραυματισμένη στο πλευρό του νεκρού συζύγου της".

Βυθίστηκε με ένα βαθύ βογγητό στον καναπέ και έθαψε το πρόσωπό του στα χειροπόδαρα χέρια του. Για πέντε λεπτά ήταν σιωπηλός. Μετά σήκωσε ξανά το πρόσωπό του και μίλησε με την ψυχρή ψυχραιμία της απελπισίας.

"Δεν έχω τίποτα να σας κρύψω, κύριοι", είπε. "Αν πυροβόλησα τον άνθρωπο, αυτός με πυροβόλησε, και δεν υπάρχει φόνος σε αυτό. Αλλά αν νομίζετε ότι θα μπορούσα να βλάψω εκείνη τη γυναίκα, τότε δεν ξέρετε ούτε εμένα ούτε εκείνη. Σας λέω ότι ποτέ δεν υπήρξε άνδρας σε αυτόν τον κόσμο που να αγάπησε μια γυναίκα περισσότερο από όσο την αγάπησα εγώ. Είχα δικαίωμα σε αυτήν. Μου την είχαν υποσχεθεί πριν από χρόνια. Ποιος ήταν αυτός ο 'γγλος που μπήκε ανάμεσά μας; Σας λέω ότι εγώ είχα το πρώτο δικαίωμα πάνω της και ότι το μόνο που διεκδικούσα ήταν το δικό μου".

"Απομακρύνθηκε από την επιρροή σας όταν ανακάλυψε τον άνθρωπο που είστε", είπε ο Χολμς με αυστηρότητα. "Εφυγε από την Αμερική για να σας αποφύγει και παντρεύτηκε έναν έντιμο κύριο στην Αγγλία. Την κυνηγούσατε και την ακολουθούσατε και της κάνατε τη ζωή μαρτύριο, προκειμένου να την παρακινήσετε να εγκαταλείψει τον σύζυγο που αγαπούσε και σεβόταν για να πετάξει μαζί σας, τον οποίο φοβόταν και μισούσε. Καταλήξατε να προκαλέσετε τον θάνατο ενός ευγενούς άνδρα και να οδηγήσετε τη σύζυγό του στην αυτοκτονία. Αυτός είναι ο φάκελός σας σε αυτή την υπόθεση, κύριε Έιμπ Σλάνει, και θα λογοδοτήσετε γι' αυτό στο νόμο".

"Αν η Elsie πεθάνει, δεν με νοιάζει τι θα απογίνω εγώ", είπε ο Αμερικανός. Άνοιξε το ένα του χέρι και κοίταξε ένα σημείωμα τσαλακωμένο στην παλάμη του. "Κοίτα εδώ, κύριε", φώναξε, με μια λάμψη καχυποψίας στα μάτια του, "δεν προσπαθείς να με τρομάξεις γι' αυτό, έτσι δεν είναι; Αν η κυρία έχει χτυπήσει τόσο άσχημα όσο λέτε, ποιος ήταν αυτός που έγραψε αυτό το σημείωμα;" Το πέταξε μπροστά στο τραπέζι.

"Το έγραψα για να σε φέρω εδώ".

"Εσύ το έγραψες; Δεν υπήρχε κανείς στη γη εκτός του Joint που να γνώριζε το μυστικό των χορευτών. Πώς το έγραψες εσύ;"

"Ό,τι μπορεί να εφεύρει ένας άνθρωπος, μπορεί να το ανακαλύψει ένας άλλος", είπε ο Χολμς. Έρχεται ένα ταξί για να σας μεταφέρει στο Νόργουιτς, κ. Σλάνει. Αλλά, εν τω μεταξύ, έχετε χρόνο να κάνετε κάποια

μικρή επανόρθωση για τον τραυματισμό που προκαλέσατε. Γνωρίζετε ότι η κυρία Χίλτον Κάμπιτ βρισκόταν η ίδια κάτω από σοβαρές υποψίες για τη δολοφονία του συζύγου της και ότι μόνο η παρουσία μου εδώ και η γνώση που έτυχε να κατέχω την έσωσαν από την

κατηγορία; Το λιγότερο που της οφείλετε είναι να καταστήσετε σαφές σε όλο τον κόσμο ότι δεν ήταν σε καμία περίπτωση, άμεσα ή έμμεσα, υπεύθυνη για το τραγικό τέλος του".

"Δεν ζητάω τίποτα καλύτερο", είπε ο Αμερικανός. "Υποθέτω ότι η καλύτερη υπόθεση που μπορώ να υποστηρίξω για τον εαυτό μου είναι η απόλυτη γυμνή αλήθεια".

"Είναι καθήκον μου να σας προειδοποιήσω ότι θα χρησιμοποιηθεί εναντίον σας", φώναξε ο επιθεωρητής, με το υπέροχο δίκαιο παιχνίδι του βρετανικού ποινικού δικαίου.

Ο Slaney σήκωσε τους ώμους του.

"Θα το ρισκάρω", είπε. "Πρώτα απ' όλα, θέλω κύριοι να καταλάβετε ότι γνωρίζω αυτή την κυρία από παιδί. Ήμασταν επτά από εμάς σε μια συμμορία στο Σικάγο, και ο πατέρας της Elsie ήταν το αφεντικό της συμμορίας. Ήταν ένας έξυπνος άνθρωπος, ήταν ο γερο-Πάτρικ. Ήταν αυτός που εφηύρε αυτή τη γραφή, η οποία θα περνούσε σαν παιδικό μουτζούρωμα, εκτός κι αν τύχαινε να έχεις το κλειδί της. Λοιπόν, η Elsie έμαθε μερικούς από τους τρόπους μας- αλλά δεν άντεχε τη δουλειά, και είχε και λίγα δικά της τίμια χρήματα, οπότε μας έδιωξε όλους και έφυγε για το Λονδίνο. Είχε αρραβωνιαστεί μαζί μου, και θα με παντρευόταν, πιστεύω, αν είχα αναλάβει άλλο επάγγελμα- αλλά δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με τίποτα πάνω στον σταυρό. Μόνο μετά τον γάμο της με αυτόν τον Άγγλο μπόρεσα να μάθω πού βρισκόταν. Της έγραψα, αλλά δεν πήρα καμία απάντηση. Μετά από αυτό ήρθα εδώ, και, καθώς τα γράμματα δεν είχαν νόημα, έβαλα τα μηνύματά μου εκεί όπου μπορούσε να τα διαβάσει.

"Λοιπόν, είμαι εδώ ένα μήνα τώρα. Ζούσα σε αυτό το αγρόκτημα, όπου είχα ένα δωμάτιο κάτω από το σπίτι, και μπορούσα να μπεινοβγαίνω κάθε βράδυ, χωρίς κανείς να το καταλάβει. Προσπάθησα όσο μπορούσα να πείσω την Έλσι να φύγει. Ήξερα ότι διάβαζε τα μηνύματα, γιατί μια φορά έγραψε μια απάντηση κάτω από ένα από αυτά. Τότε η ψυχραιμία μου με κυρίευσε και άρχισα να την απειλώ. Μου έστειλε τότε ένα γράμμα, με παρακαλούσε να φύγω και έλεγε ότι θα της ράγιζε την καρδιά αν κάποιο σκάνδαλο έβρισκε τον άντρα της. Είπε ότι θα κατέβαινε όταν ο σύζυγός της θα κοιμόταν στις τρεις το πρωί και θα μου μιλούσε από το παράθυρο στο τέλος, αν μετά έφευγα και την άφηνα ήσυχη. Κατέβηκε και έφερε χρήματα μαζί της, προσπαθώντας να με δωροδοκήσει για να φύγω. Αυτό με εξόργισε, την έπιασα από το χέρι και προσπάθησα να την τραβήξω από το παράθυρο. Εκείνη τη στιγμή όρμησε μέσα ο σύζυγος με το περίστροφο στο χέρι. Η Elsie είχε πέσει στο πάτωμα και βρεθήκαμε πρόσωπο με πρόσωπο. Ήμουν κι εγώ πεσμένη και σήκωσα το όπλο μου για να τον τρομάξω και να με αφήσει να φύγω. Πυροβόλησε και δεν με πέτυχε. Απομακρύνθηκα σχεδόν την ίδια στιγμή και έπεσε κάτω. Διέσχισα τον κήπο και καθώς

πήγαινα άκουσα το παράθυρο να κλείνει πίσω μου. Αυτή είναι η αλήθεια του Θεού, κύριοι, κάθε λέξη της, και δεν άκουσα τίποτε άλλο γι' αυτό μέχρι που

εκείνο το παλικάρι ήρθε καβάλα με ένα σημείωμα που με έκανε να έρθω εδώ μέσα σαν τσαλαπετεινός και να παραδοθώ στα χέρια σας".

Ενώ ο Αμερικανός μιλούσε, είχε έρθει ένα ταξί. Δύο ένστολοι αστυνομικοί κάθονταν μέσα. Ο επιθεωρητής Μάρτιν σηκώθηκε και άγγιξε τον κρατούμενο στον ώμο.

"Ηρθε η ώρα να φύγουμε". "Μπορώ να τη δω πρώτα;"

"Όχι, δεν έχει τις αισθήσεις της. Κύριε Σέρλοκ Χολμς, το μόνο που ελπίζω είναι ότι αν ποτέ ξανά έχω μια σημαντική υπόθεση, θα έχω την τύχη να σας έχω δίπλα μου".

Σταθήκαμε στο παράθυρο και παρακολουθήσαμε το ταξί να απομακρύνεται. Καθώς γύρισα πίσω, το μάτι μου έπεσε πάνω στο χαρτί που είχε πετάξει ο κρατούμενος στο τραπέζι. Ήταν το σημείωμα με το οποίο ο Χολμς τον είχε δελεάσει.

"Δες αν μπορείς να το διαβάσεις, Γουάτσον", είπε χαμογελώντας. Δεν περιείχε καμιά λέξη, αλλά μια μικρή σειρά από χορευτές.

"Αν χρησιμοποιήσετε τον κώδικα που σας εξήγησα", είπε ο Χολμς, "θα διαπιστώσετε ότι σημαίνει απλώς `Ελα αμέσως εδώ`. Ήμουν πεπεισμένος ότι επρόκειτο για μια πρόσκληση που δεν θα μπορούσε να αρνηθεί, αφού δεν μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι θα μπορούσε να προέρχεται από οποιονδήποτε άλλον εκτός από την κυρία. Και έτσι, αγαπητέ μου Γουάτσον, τελειώσαμε μετατρέποντας τους χορευτές σε καλούς, ενώ τόσο συχνά υπήρξαν φορείς του κακού, και νομίζω ότι εκπλήρωσα την υπόσχεσή μου να σου δώσω κάτι ασυνήθιστο για το σημειωματάριό σου. Στις τρεις και σαράντα είναι το τρένο μας, και φαντάζομαι ότι θα είμαστε πίσω στην Μπέικερ Στριτ για το δείπνο.

Μόνο μια λέξη επιλόγου. Ο Αμερικανός, Abe Slaney, καταδικάστηκε σε θάνατο κατά τις χειμερινές εκλογές στο Norwich- αλλά η ποινή του μετατράπηκε σε ποινική δουλεία, λαμβάνοντας υπόψη ελαφρυντικά και τη βεβαιότητα ότι ο Hilton Cubitt είχε ρίξει τον πρώτο πυροβολισμό. Για την κ. Hilton Cubitt γνωρίζω μόνο ότι άκουσα ότι ανάρρωσε πλήρως και ότι εξακολουθεί να παραμένει χήρα, αφιερώνοντας ολόκληρη τη ζωή της στη φροντίδα των φτωχών και στη διαχείριση της περιουσίας του συζύγου της.

Κεφάλαιο 4

Η περιπέτεια του μοναχικού ποδηλάτη

Από το 1894 έως το 1901 ο κ. Σέρλοκ Χολμς ήταν ένας πολύ πολυάσχολος άνθρωπος. Είναι ασφαλές να πούμε ότι δεν υπήρξε δημόσια υπόθεση οποιασδήποτε δυσκολίας για την οποία να μην τον συμβουλευτήκαν κατά τη διάρκεια αυτών των οκτώ ετών, και υπήρξαν εκατοντάδες ιδιωτικές υποθέσεις, μερικές από τις οποίες είχαν τον πιο περίπλοκο και ασυνήθιστο χαρακτήρα, στις οποίες έπαιξε εξέχοντα ρόλο. Πολλές εντυπωσιακές επιτυχίες και μερικές αναπόφευκτες αποτυχίες ήταν το αποτέλεσμα αυτής της μακράς περιόδου συνεχούς εργασίας. Καθώς έχω διατηρήσει πολύ πλήρεις σημειώσεις για όλες αυτές τις υποθέσεις και συμμετείχα προσωπικά σε πολλές από αυτές, μπορεί να φανταστεί κανείς ότι δεν είναι εύκολο να ξέρω ποιες θα πρέπει να επιλέξω για να παρουσιάσω στο κοινό. Θα διατηρήσω, ωστόσο, τον προηγούμενο κανόνα μου και θα προτιμήσω εκείνες τις υποθέσεις που αντλούν το ενδιαφέρον τους όχι τόσο από τη βιαιότητα του εγκλήματος όσο από την ευρηματικότητα και τη δραματικότητα της λύσης. Για το λόγο αυτό θα θέσω τώρα ενώπιον του αναγνώστη τα γεγονότα που συνδέονται με τη δεσποινίδα Violet Smith, τη μοναχική ποδηλάτισσα του Charlington, και την περίεργη συνέχεια της έρευνάς μας, η οποία κατέληξε σε απροσδόκητη τραγωδία. Είναι αλήθεια ότι οι περιστάσεις δεν επέτρεπαν καμία εντυπωσιακή απεικόνιση των δυνάμεων για τις οποίες ο φίλος μου ήταν διάσημος, αλλά υπήρχαν κάποια σημεία στην υπόθεση που την έκαναν να ξεχωρίζει από τα μακρά αρχεία εγκλημάτων από τα οποία συγκεντρώνω το υλικό για αυτές τις μικρές αφηγήσεις.

Ανατρέχοντας στο σημειωματάριό μου για το έτος 1895, διαπιστώνω ότι ήταν το Σάββατο, στις 23 Απριλίου, που ακούσαμε για πρώτη φορά για τη δεσποινίδα Violet Smith. Η επίσκεψή της ήταν, θυμάμαι, εξαιρετικά ανεπιθύμητη για τον Χολμς, διότι ήταν βυθισμένος εκείνη τη στιγμή σε ένα πολύ ασαφές και περίπλοκο πρόβλημα σχετικά με την ιδιότυπη δίωξη στην οποία είχε υποβληθεί ο Τζον Βίνσεντ Χάρντεν, ο γνωστός εκατομμυριούχος του καπνού. Ο φίλος μου, που αγαπούσε πάνω απ' όλα την ακρίβεια και τη συγκέντρωση της σκέψης, δυσανασχετούσε με οτιδήποτε αποσπούσε την προσοχή του από το συγκεκριμένο θέμα. Και

όμως, χωρίς μια σκληρότητα που ήταν ξένη προς τη φύση του, ήταν αδύνατο να αρνηθεί να ακούσει την ιστορία της νεαρής και όμορφης γυναίκας, ψηλής, χαριτωμένης και βασιλικής, που

παρουσιάστηκε στην οδό Μπέικερ αργά το βράδυ και τον παρακάλεσε για βοήθεια και συμβουλές. Ήταν μάταιο να τον προτρέψει ότι ο χρόνος του ήταν ήδη πλήρως απασχολημένος, διότι η νεαρή κοπέλα είχε έρθει με την αποφασιστικότητα να πει την ιστορία της και ήταν προφανές ότι τίποτα λιγότερο από τη βία δεν θα μπορούσε να την απομακρύνει από το δωμάτιο μέχρι να το κάνει. Με έναν παραιτημένο αέρα και ένα κάπως κουρασμένο χαμόγελο, ο Χολμς παρακάλεσε την όμορφη εισβολέα να καθίσει και να μας ενημερώσει τι ήταν αυτό που την απασχολούσε.

"Τουλάχιστον δεν μπορεί να φταίει η υγεία σας", είπε, καθώς τα έντονα μάτια του την περιεργάζονταν- "μια τόσο ένθερμη ποδηλάτισσα πρέπει να είναι γεμάτη ενέργεια".

Κοίταξε έκπληκτη τα πόδια της και παρατήρησα την ελαφριά τραχύτητα της πλευράς της σόλας που προκλήθηκε από την τριβή της άκρης του πεντάλ.

"Ναι, κάνω πολύ ποδήλατο, κ. Χολμς, και αυτό έχει να κάνει με την επίσκεψή μου σε σας σήμερα".

Ο φίλος μου πήρε το χέρι της κυρίας χωρίς γάντια και το εξέτασε με τόσο μεγάλη προσοχή και τόσο λίγο συναίσθημα όσο θα έδειχνε ένας επιστήμονας σε ένα δείγμα.

"Θα με συγχωρήσετε, είμαι σίγουρος. Είναι η δουλειά μου", είπε, καθώς το πέταξε. "Παραλίγο να υποπέσω στο λάθος να υποθέσω ότι γράφατε δακτυλογράφο. Φυσικά, είναι προφανές ότι πρόκειται για μουσική. Παρατηρήσατε το σπαρταριστό άκρο του δακτύλου, Watson, που είναι κοινό και στα δύο επαγγέλματα; Υπάρχει όμως μια πνευματικότητα στο πρόσωπο" -το έστρεψε απαλά προς το φως- "την οποία δεν παράγει η γραφομηχανή. Αυτή η κυρία είναι μουσικός".

"Ναι, κύριε Χολμς, διδάσκω μουσική".

"Στην εξοχή, υποθέτω, από την επιδερμίδα σας".

"Ναι, κύριε, κοντά στο Φάρναμ, στα σύνορα του Σάρεϊ."

"Μια όμορφη γειτονιά και γεμάτη από τις πιο ενδιαφέρουσες ενώσεις. Θυμάσαι, Γουάτσον, ότι εκεί κοντά είχαμε συλλάβει τον Άρτσι Στάμφορντ, τον πλαστογράφο. Τώρα, δεσποινίς Βάιολετ, τι σας συνέβη κοντά στο Φάρναμ, στα σύνορα του Σάρεϊ;"

Η νεαρή κοπέλα, με μεγάλη σαφήνεια και ψυχραιμία, έκανε την ακόλουθη περίεργη δήλωση:-

"Ο πατέρας μου είναι νεκρός, κύριε Χολμς. Ήταν ο Τζέιμς Σμιθ, ο οποίος διηύθυνε την ορχήστρα στο παλιό Imperial Theatre. Η μητέρα μου κι εγώ μέيناμε χωρίς συγγενή στον κόσμο, εκτός από έναν θείο, τον Ραλφ Σμιθ, ο οποίος πήγε στην Αφρική πριν από είκοσι πέντε χρόνια, και έκτοτε

δεν έχουμε ακούσει ούτε μια λέξη από αυτόν. Όταν πέθανε ο πατέρας μας
μείναμε πολύ φτωχοί, αλλά μια μέρα μας είπαν ότι υπήρχε μια αγγελία
στους Times που ρωτούσε για το πού βρισκόμαστε. Μπορείτε να

φανταστείτε πόσο ενθουσιασμένοι ήμασταν, γιατί νομίζαμε ότι κάποιος μας είχε αφήσει μια περιουσία. Πήγαμε αμέσως στον δικηγόρο του οποίου το όνομα αναγραφόταν στην εφημερίδα. Εκεί συναντήσαμε δύο κυρίους, τον κ. Carruthers και τον κ. Woodley, οι οποίοι επέστρεφαν για επίσκεψη από τη Νότια Αφρική. Είπαν ότι ο θεός μου ήταν φίλος τους, ότι είχε πεθάνει μερικούς μήνες πριν σε μεγάλη φτώχεια στο Γιοχάνεσμπουργκ και ότι τους είχε ζητήσει με την τελευταία του πνοή να κυνηγήσουν τους συγγενείς του και να φροντίσουν να μην έχουν καμία ανάγκη. Μας φάνηκε παράξενο το γεγονός ότι ο θεός Ραλφ, ο οποίος δεν μας έδινε καμία σημασία όταν ήταν ζωντανός, θα έπρεπε να φροντίζει τόσο πολύ για εμάς όταν ήταν νεκρός- αλλά ο κ. Carruthers εξήγησε ότι ο λόγος ήταν ότι ο θεός μου μόλις είχε μάθει για τον θάνατο του αδελφού του και έτσι αισθανόταν υπεύθυνος για τη μοίρα μας".

"Με συγχωρείτε", είπε ο Χολμς, "πότε έγινε αυτή η συνέντευξη;" "Τον περασμένο Δεκέμβριο - πριν από τέσσερις μήνες."

"Προσευχηθείτε να προχωρήσετε."

"Ο κ. Woodley μου φάνηκε να είναι ένα πολύ απεχθές άτομο. Με κοίταζε συνέχεια - ένας χοντροκομμένος, με φουσκωμένο πρόσωπο, με κόκκινο μουστάκι, με τα μαλλιά του κολλημένα σε κάθε πλευρά του μετώπου του. Νόμιζα ότι ήταν απόλυτα απεχθής - και ήμουν σίγουρη ότι ο Κύριλλος δεν θα ήθελε να γνωρίσω ένα τέτοιο άτομο".

"Ω, Κύριλλος είναι το όνομά του!" είπε ο Χολμς χαμογελώντας. Η νεαρή κοκκίνισε και γέλασε.

"Ναι, κύριε Χολμς, ο Σάιριλ Μόρτον, ηλεκτρολόγος μηχανικός, και ελπίζουμε να παντρευτούμε στο τέλος του καλοκαιριού. Αγαπητέ μου, πώς έπιασα να μιλάω γι' αυτόν; Αυτό που ήθελα να πω ήταν ότι ο κ. Woodley ήταν απολύτως απεχθής, αλλά ότι ο κ. Carruthers, ο οποίος ήταν πολύ μεγαλύτερος, ήταν πιο ευχάριστος. Ήταν ένας σκούρος, ωχρός, ξυρισμένος, σιωπηλός άνθρωπος- αλλά είχε ευγενικούς τρόπους και ένα ευχάριστο χαμόγελο. Ρώτησε πώς μας έμεινε, και όταν διαπίστωσε ότι ήμασταν πολύ φτωχοί, μου πρότεινε να έρθω και να διδάξω μουσική στη μοναχοκόρη του, ηλικίας δέκα ετών. Του είπα ότι δεν ήθελα να αφήσω τη μητέρα μου, οπότε μου πρότεινε να πηγαίνω σπίτι της κάθε Σαββατοκύριακο και μου πρόσφερε εκατό ευρώ το χρόνο, που ήταν σίγουρα θαυμάσια αμοιβή. Έτσι κατέληξε με την αποδοχή μου, και πήγα στο Chiltern Grange, περίπου έξι μίλια από το Farnham. Ο κ. Carruthers ήταν χήρος, αλλά είχε προσλάβει μια οικονόμο, ένα πολύ αξιοσέβαστο, ηλικιωμένο άτομο, που ονομαζόταν κυρία Dixon, για να φροντίζει την εγκατάστασή του. Το παιδί ήταν αγαπητό και όλα υποσχόταν καλά. Ο κ. Carruthers ήταν πολύ ευγενικός και

πολύ μουσικός, και περάσαμε τα πιο ευχάριστα βράδια μαζί. Κάθε Σαββατοκύριακο πήγαινα σπίτι στη μητέρα μου στην πόλη.

"Το πρώτο ελάττωμα στην ευτυχία μου ήταν η άφιξη του κυρίου Woodley με το κόκκινο μουστάκι. Ήρθε για μια επίσκεψη μιας εβδομάδας, και ω, μου φάνηκε τρεις μήνες! Ήταν ένα φοβερό άτομο, ένας νταής για όλους τους άλλους, αλλά για μένα κάτι απείρως χειρότερο. Μου έκανε απεχθή έρωτα, καυχιόταν για τον πλούτο του, έλεγε ότι αν τον παντρευτώ θα έχω τα ωραιότερα διαμάντια του Λονδίνου, και τελικά, όταν δεν ήθελα να έχω καμία σχέση μαζί του, με άρπαξε στην αγκαλιά του μια μέρα μετά το δείπνο - ήταν φρικτά δυνατός - και μου ορκίστηκε ότι δεν θα με άφηνε να φύγω αν δεν τον φιλούσα. Ο κ. Carruthers μπήκε μέσα και τον έσκισε από πάνω μου, με αποτέλεσμα να στραφεί εναντίον του ίδιου του οικοδεσπότη του, να τον ρίξει κάτω και να του ανοίξει το πρόσωπο. Αυτό ήταν το τέλος της επίσκεψής του, όπως μπορείτε να φανταστείτε. Ο κ. Carruthers μου ζήτησε συγγνώμη την επόμενη ημέρα και με διαβεβαίωσε ότι δεν θα ξαναέμενα ποτέ εκτεθειμένος σε τέτοια προσβολή. Από τότε δεν έχω ξαναδεί τον κ. Woodley.

"Και τώρα, κύριε Χολμς, έρχομαι επιτέλους στο ιδιαίτερο θέμα που με έκανε να ζητήσω τη συμβουλή σας σήμερα. Πρέπει να ξέρετε ότι κάθε Σάββατο μεσημέρι πηγαίνω με το ποδήλατό μου στο σταθμό του Φάρναμ για να πάρω το τρένο των 12.22 για την πόλη. Ο δρόμος από το Chiltern Grange είναι μοναχικός, και σε ένα σημείο είναι ιδιαίτερα μοναχικός, γιατί βρίσκεται για πάνω από ένα μίλι ανάμεσα στο Charlington Heath από τη μία πλευρά και στο δάσος που βρίσκεται γύρω από το Charlington Hall από την άλλη. Δεν θα μπορούσατε να βρείτε πουθενά πιο μοναχικό κομμάτι του δρόμου, και είναι αρκετά σπάνιο να συναντήσετε έστω και ένα κάρο ή έναν αγρότη, μέχρι να φτάσετε στον κεντρικό δρόμο κοντά στο Crooksbury Hill. Πριν από δύο εβδομάδες περνούσα από αυτό το μέρος, όταν έτυχε να κοιτάξω πίσω από τον ώμο μου, και περίπου διακόσια μέτρα πίσω μου είδα έναν άνδρα, επίσης με ποδήλατο. Φαινόταν να είναι μεσήλικας, με κοντό, σκούρο μούσι. Κοίταξα πίσω πριν φτάσω στο Farnham, αλλά ο άνδρας είχε φύγει, οπότε δεν το σκέφτηκα άλλο. Αλλά μπορείτε να φανταστείτε πόσο έκπληκτος ήμουν, κ. Holmes, όταν επιστρέφοντας τη Δευτέρα είδα τον ίδιο άνδρα στο ίδιο τμήμα του δρόμου. Η έκπληξή μου αυξήθηκε όταν το περιστατικό συνέβη ξανά, ακριβώς όπως και πριν, το επόμενο Σάββατο και τη Δευτέρα. Κρατούσε πάντα απόσταση και δεν με παρενοχλούσε με κανέναν τρόπο, αλλά και πάλι ήταν σίγουρα πολύ περίεργο. Το ανέφερα στον κ. Carruthers, ο οποίος φάνηκε να ενδιαφέρεται για τα λεγόμενά μου και μου είπε ότι είχε παραγγείλει ένα άλογο και μια παγίδα, ώστε στο μέλλον να μην περνάω από αυτούς τους μοναχικούς δρόμους χωρίς κάποιον σύντροφο.

"Το άλογο και η παγίδα έπρεπε να είχαν έρθει αυτή την εβδομάδα, αλλά

για κάποιο λόγο δεν παραδόθηκαν και πάλι έπρεπε να πάω με το ποδήλατο στο σταθμό. Αυτό έγινε σήμερα το πρωί. Μπορείτε να φανταστείτε ότι κοίταξα έξω όταν έφτασα στο Charlington Heath, και εκεί, σίγουρα, ήταν ο άνθρωπος, ακριβώς όπως ήταν και τις δύο προηγούμενες εβδομάδες. Ήταν πάντα τόσο μακριά μου που δεν μπορούσα να δω καθαρά το πρόσωπό του,

αλλά σίγουρα ήταν κάποιος που δεν γνώριζα. Ήταν ντυμένος με σκούρο κοστούμι και υφασμάτινο καπέλο. Το μόνο πράγμα στο πρόσωπό του που μπορούσα να διακρίνω καθαρά ήταν η σκούρα γενειάδα του. Σήμερα δεν ανησύχησα, αλλά με είχε γεμίσει περιέργεια και αποφάσισα να μάθω ποιος ήταν και τι ήθελε. Επιβράδυνα τη μηχανή μου, αλλά εκείνος επιβράδυνε τη δική του. Τότε σταμάτησα εντελώς, αλλά σταμάτησε κι αυτός. Τότε του έστησα μια παγίδα. Υπάρχει μια απότομη στροφή του δρόμου, την οποία περπάτησα πολύ γρήγορα και μετά σταμάτησα και περίμενα. Περίμενα ότι θα γυρνούσε και θα με προσπερνούσε πριν προλάβει να σταματήσει. Αλλά δεν εμφανίστηκε ποτέ. Μετά γύρισα πίσω και κοίταξα γύρω από τη γωνία. Μπορούσα να δω ένα μίλι δρόμο, αλλά δεν ήταν εκεί. Για να το κάνω ακόμα πιο εκπληκτικό, δεν υπήρχε κανένας παράδρομος σε αυτό το σημείο από τον οποίο θα μπορούσε να κατέβει".

Ο Χολμς γέλασε και έτριψε τα χέρια του. "Αυτή η υπόθεση παρουσιάζει σίγουρα κάποια δικά της χαρακτηριστικά", είπε. "Πόσος χρόνος πέρασε από τη στιγμή που στρίψατε στη γωνία και ανακαλύψατε ότι ο δρόμος ήταν ελεύθερος;"

"Δύο ή τρία λεπτά."

"Τότε δεν θα μπορούσε να υποχωρήσει στο δρόμο, και λέτε ότι δεν υπάρχουν παράδρομοι;"

"Κανένα."

"Τότε σίγουρα πήρε ένα μονοπάτι από τη μία ή την άλλη πλευρά".

"Δεν θα μπορούσε να είναι από την πλευρά του ρείθρου, αλλιώς θα τον είχα δει". "Έτσι, με τη διαδικασία του αποκλεισμού καταλήγουμε στο γεγονός ότι πήρε το δρόμο του

προς το Charlinton Hall, το οποίο, όπως καταλαβαίνω, βρίσκεται στον δικό του χώρο στη μία πλευρά του δρόμου. Τίποτα άλλο;"

"Τίποτα, κύριε Χολμς, εκτός από το ότι ήμουν τόσο μπερδεμένη που ένιωθα ότι δεν θα ήμουν ευτυχισμένη αν δεν σας έβλεπα και δεν είχα τη συμβουλή σας".

Ο Χολμς κάθισε σιωπηλός για λίγη ώρα.

"Πού είναι ο κύριος με τον οποίο είστε αρραβωνιασμένη;" ρώτησε, τελικά. "Είναι στην εταιρεία Midland Electrical Company, στο Κόβεντρι".

"Δεν θα σας έκανε μια αιφνιδιαστική επίσκεψη;"

"Ω, κύριε Χολμς! Λες και δεν τον ξέρω!" "Είχατε άλλους θαυμαστές;"

"Αρκετά πριν γνωρίσω τον

Κύριλλο". "Και από τότε;"

"Υπήρχε αυτός ο τρομερός άνθρωπος, ο Γούντλεϊ, αν μπορείς να τον

αποκαλέσεις θαυμαστή". "Κανείς άλλος;"
Ο δίκαιος πελάτης μας φάνηκε λίγο
μπερδεμένος. "Ποιος ήταν αυτός;" ρώτησε
ο Χολμς.

"Ω, μπορεί να είναι μια απλή φαντασίωσή μου, αλλά μερικές φορές μου φάνηκε ότι ο εργοδότης μου, ο κ. Carruthers, ενδιαφέρεται πολύ για μένα. Είμαστε αρκετά κοντά. Παίζω τη συνοδεία του το βράδυ. Δεν έχει πει ποτέ τίποτα. Είναι ένας τέλειος κύριος. Αλλά ένα κορίτσι πάντα ξέρει."

"Χα!" Ο Χολμς φάνηκε σοβαρός. "Τι δουλειά κάνει;"

"Είναι πλούσιος άνθρωπος."

"Χωρίς άμαξες ή άλογα;"

"Λοιπόν, τουλάχιστον είναι αρκετά εύπορος. Αλλά πηγαίνει στην πόλη δύο ή τρεις φορές την εβδομάδα. Ενδιαφέρεται πολύ για τις μετοχές χρυσού της Νότιας Αφρικής".

"Θα με ενημερώνετε για κάθε νέα εξέλιξη, δεσποινίς Σμιθ. Είμαι πολύ απασχολημένος αυτή τη στιγμή, αλλά θα βρω χρόνο να κάνω κάποιες έρευνες για την περίπτωσή σας. Εν τω μεταξύ, μην κάνετε κανένα βήμα χωρίς να με ενημερώσετε. Αντίο, και πιστεύω ότι θα έχουμε μόνο καλά νέα από εσάς".

"Είναι μέρος της σταθερής τάξης της Φύσης ότι ένα τέτοιο κορίτσι πρέπει να έχει οπαδούς", είπε ο Χολμς, καθώς τραβούσε τη στοχαστική πίπα του, "αλλά για επιλογή όχι σε ποδήλατα σε μοναχικούς επαρχιακούς δρόμους. Κάποιος μυστικοπαθής εραστής, πέρα από κάθε αμφιβολία. Αλλά υπάρχουν περίεργες και ενδεικτικές λεπτομέρειες σχετικά με την υπόθεση, Γουάτσον".

"Ότι θα έπρεπε να εμφανιστεί μόνο σε αυτό το σημείο;"

"Ακριβώς. Η πρώτη μας προσπάθεια πρέπει να είναι να βρούμε ποιοι είναι οι ένοικοι του Charlington Hall. Τότε, πάλι, τι σχέση υπάρχει μεταξύ Carruthers και Woodley, αφού φαίνεται να είναι άνθρωποι τόσο διαφορετικού τύπου; Πώς έγινε και οι δύο να είναι τόσο πρόθυμοι να αναζητήσουν τις συγγένειες του Ραλφ Σμιθ; Ένα ακόμη σημείο. Τι είδους ménage είναι αυτό που πληρώνει διπλάσια τιμή από την αγοραία για μια γκουβερνάντα, αλλά δεν διατηρεί άλογο, παρόλο που απέχει έξι μίλια από το σταθμό; Παράξενο, Watson - πολύ παράξενο!"

"Θα κατέβεις;"

"Όχι, αγαπητέ μου φίλε, ΕΣΥ θα κατέβεις. Μπορεί να πρόκειται για μια ασήμαντη ίντριγκα και δεν μπορώ να διακόψω την άλλη σημαντική μου έρευνα για χάρη της. Τη Δευτέρα θα φτάσετε νωρίς στο Φάρναμ- θα κρυφτείτε κοντά στο Τσάρλινγκτον Χιθ- θα παρατηρήσετε αυτά τα γεγονότα μόνοι σας και θα ενεργήσετε όπως σας συμβουλεύει η κρίση σας. Στη συνέχεια, αφού ενημερωθείτε για τους ενοίκους του Hall, θα επιστρέψετε σε μένα και θα μου αναφέρετε. Και τώρα, Γουάτσον, μην πεις άλλη λέξη για το θέμα μέχρι να έχουμε μερικά στέρεα σκαλοπάτια πάνω στα οποία μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα φτάσουμε στη λύση μας".

Είχαμε διαπιστώσει από την κυρία ότι κατέβαινε τη Δευτέρα με το τρένο που φεύγει από το Waterloo στις 9.50, οπότε ξεκίνησα νωρίς και πρόλαβα το

9.13. Στο σταθμό του Φάρναμ δεν είχα καμία δυσκολία να κατευθυνθώ στο Τσάρλινγκτον.

Heath. Ήταν αδύνατο να παρεξηγήσει κανείς τον τόπο της περιπέτειας της νεαρής κοπέλας, διότι ο δρόμος περνάει ανάμεσα στον ανοιχτό κάμπο από τη μία πλευρά και σε έναν παλιό φράχτη από πουρνάρι από την άλλη, που περιβάλλει ένα πάρκο γεμάτο υπέροχα δέντρα. Υπήρχε μια κεντρική πύλη από πέτρα με λειχήνες, με κάθε πλευρικό πυλώνα να επιστέφεται από αποσαθρωμένα εραλδικά εμβλήματα- αλλά εκτός από αυτή την κεντρική είσοδο για τις άμαξες παρατήρησα διάφορα σημεία όπου υπήρχαν κενά στον φράχτη και μονοπάτια που οδηγούσαν μέσα από αυτά. Το σπίτι ήταν άορατο από το δρόμο, αλλά το περιβάλλον έδειχνε σκοτάδι και παρακμή.

Τα ρείκια ήταν καλυμμένα με χρυσές κηλίδες ανθισμένου γκορτσιού, που έλαμπαν υπέροχα στο φως του λαμπερού ανοιξιάτικου ήλιου. Πίσω από μια από αυτές τις συστάδες πήρα θέση, έτσι ώστε να βλέπω τόσο την πύλη του Hall όσο και μια μεγάλη έκταση του δρόμου εκατέρωθεν. Ο δρόμος ήταν έρημος όταν τον άφησα, αλλά τώρα είδα έναν ποδηλάτη να τον κατηφορίζει από την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη με την οποία είχα έρθει. Ήταν ντυμένος με σκούρο κοστούμι και είδα ότι είχε μαύρη γενειάδα. Φτάνοντας στο τέλος του λόφου Charlington πετάχτηκε από τη μηχανή του και την οδήγησε μέσα από ένα κενό στον φράχτη, εξαφανιζόμενος από το οπτικό μου πεδίο.

Πέρασε ένα τέταρτο της ώρας και τότε εμφανίστηκε ένας δεύτερος ποδηλάτης. Αυτή τη φορά ήταν η νεαρή κοπέλα που ερχόταν από το σταθμό. Την είδα να κοιτάζει γύρω της καθώς έφτανε στον φράχτη Charlington. Μια στιγμή αργότερα ο άνδρας βγήκε από την κρυψώνα του, ανέβηκε στο ποδήλατό του και την ακολούθησε. Σε όλο το ευρύ τοπίο αυτές ήταν οι μόνες κινούμενες φιγούρες, η χαριτωμένη κοπέλα που καθόταν πολύ ίσια πάνω στη μηχανή της και ο άντρας πίσω της που έσκυβε χαμηλά πάνω από το τιμόνι του, με μια περίεργα κρυφή υπόνοια σε κάθε κίνηση. Τον κοίταξε και επιβράδυνε το βήμα της. Κι εκείνος επιβράδυνε επίσης. Εκείνη σταμάτησε. Σταμάτησε κι εκείνος αμέσως, κρατώντας διακόσια μέτρα πίσω της. Η επόμενη κίνησή της ήταν τόσο απροσδόκητη όσο και ζωηρή. Ξαφνικά έστριψε τις ρόδες της και έτρεξε κατευθείαν πάνω του! Εκείνος όμως ήταν εξίσου γρήγορος με εκείνη και έφυγε με απελπισμένη φυγή. Σύντομα επέστρεψε και πάλι στο δρόμο, με το κεφάλι της ψηλά στον αέρα, χωρίς να καταδέχεται να προσέξει περαιτέρω τον σιωπηλό συνοδό της. Εκείνος είχε επίσης γυρίσει και εξακολουθούσε να κρατάει την απόστασή του μέχρι που η στροφή του δρόμου τους έκρυψε από τα μάτια μου.

Παρέμεινα στην κρυψώνα μου, και καλά έκανα, γιατί σε λίγο ο άντρας εμφανίστηκε και πάλι, γυρνώντας αργά πίσω με το ποδήλατο. Έστριψε στις πύλες του Hall και κατέβηκε από τη μηχανή του. Για μερικά λεπτά τον

έβλεπα να στέκεται ανάμεσα στα δέντρα. Τα χέρια του ήταν υψωμένα και φαινόταν να τακτοποιεί τη γραβάτα του. Στη συνέχεια ανέβηκε στο ποδήλατό του και έφυγε μακριά μου από το δρόμο...

προς την αίθουσα. Διέσχισα τρέχοντας το ρείθρο και κοίταξα μέσα από τα δέντρα. Από μακριά μπορούσα να δω φευγαλέα το παλιό γκρίζο κτίριο με τις καμινάδες του Tudor, αλλά ο δρόμος περνούσε μέσα από πυκνούς θάμνους και δεν είδα τον άνθρωπό μου.

Ωστόσο, μου φάνηκε ότι είχα κάνει μια αρκετά καλή πρωινή δουλειά και επέστρεψα με καλή διάθεση στο Φάρναμ. Ο τοπικός μεσίτης σπιτιών δεν μπορούσε να μου πει τίποτα για το Charlington Hall και με παρέπεμψε σε μια γνωστή εταιρεία στο Pall Mall. Εκεί σταμάτησα καθώς επέστρεφα στο σπίτι μου, και ο εκπρόσωπος με αντιμετώπισε με ευγένεια. Όχι, δεν μπορούσα να έχω το Charlington Hall για το καλοκαίρι. Είχα αργήσει πολύ. Είχε νοικιαστεί πριν από ένα μήνα περίπου. Το όνομα του ενοικιαστή ήταν κ. Γουίλιαμσον. Ήταν ένας αξιοσέβαστος ηλικιωμένος κύριος. Ο ευγενικός πράκτορας φοβήθηκε ότι δεν μπορούσε να πει περισσότερα, καθώς οι υποθέσεις των πελατών του δεν ήταν θέματα που μπορούσε να συζητήσει.

Ο κ. Σέρλοκ Χολμς άκουσε με προσοχή τη μακροσκελή έκθεση που μπόρεσα να του παρουσιάσω εκείνο το βράδυ, αλλά δεν απέσπασε τον σύντομο έπαινο που ήλπιζα και θα έπρεπε να εκτιμήσω. Αντιθέτως, το αυστηρό πρόσωπό του ήταν ακόμη πιο αυστηρό από ό,τι συνήθως, καθώς σχολίαζε τα πράγματα που είχα κάνει και τα πράγματα που δεν είχα κάνει.

"Η κρυψώνα σου, αγαπητέ μου Γουάτσον, ήταν πολύ ελαττωματική. Έπρεπε να βρίσκεστε πίσω από τον φράχτη- τότε θα μπορούσατε να δείτε από κοντά αυτό το ενδιαφέρον πρόσωπο. Όπως και να έχει, ήσασταν μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά και μπορείτε να μου πείτε ακόμα λιγότερα από τη δεσποινίδα Σμιθ. Νομίζει ότι δεν γνωρίζει τον άνθρωπο-εγώ είμαι πεπεισμένος ότι τον γνωρίζει. Γιατί, διαφορετικά, θα έπρεπε να είναι τόσο απελπισμένα ανήσυχος για να μην τον πλησιάσει τόσο πολύ ώστε να δει τα χαρακτηριστικά του; Τον περιγράφετε να σκύβει πάνω από το τιμόνι. Πάλι απόκρυψη, βλέπετε. Πραγματικά τα πήγατε πολύ άσχημα. Επιστρέφει στο σπίτι και θέλετε να μάθετε ποιος είναι. Έρχεστε σε έναν Λονδρέζο μεσίτη σπιτιών!"

"Τι θα έπρεπε να είχα κάνει;" φώναξα, με κάποια θέρμη.

"Πήγε στο πλησιέστερο μπαρ. Αυτό είναι το κέντρο του κουτσομπολιού της χώρας. Θα σας έλεγαν όλα τα ονόματα, από τον αφέντη μέχρι την καμαριέρα. Γουίλιαμσον! Δεν μου μεταφέρει τίποτα στο μυαλό. Αν είναι ηλικιωμένος άνδρας, δεν είναι αυτός ο δραστήριος ποδηλάτης που φεύγει με σπριντ από την καταδίωξη εκείνης της αθλητικής νεαρής κοπέλας. Τι κερδίσαμε από την αποστολή σας; Τη γνώση ότι η ιστορία του κοριτσιού είναι αληθινή. Ποτέ δεν αμφέβαλα γι' αυτό. Ότι υπάρχει σύνδεση μεταξύ του ποδηλάτη και του Hall. Ούτε αυτό αμφισβήτησα ποτέ. Ότι η αίθουσα ενοικιάζεται από τον Γουίλιαμσον. Ποιος είναι καλύτερος γι' αυτό; Λοιπόν, λοιπόν, αγαπητέ μου κύριε, μην δείχνετε τόσο καταθλιπτικός.

Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι περισσότερο μέχρι το επόμενο Σάββατο, και στο μεταξύ ίσως κάνω κι εγώ μια-δυο έρευνες".

Το επόμενο πρωί λάβαμε ένα σημείωμα από τη δεσποινίδα Σμιθ, το οποίο εξιστορούσε σύντομα και με ακρίβεια τα ίδια τα περιστατικά που είχα δει, αλλά η ουσία της επιστολής βρισκόταν στο υστερόγραφο.

"Είμαι βέβαιος ότι θα σεβαστείτε την εμπιστοσύνη μου, κ. Χολμς, όταν σας λέω ότι η θέση μου εδώ έχει γίνει δύσκολη λόγω του γεγονότος ότι ο εργοδότης μου μου έκανε πρόταση γάμου. Είμαι πεπεισμένος ότι τα αισθήματά του είναι πολύ βαθιά και πολύ έντιμα. Ταυτόχρονα, η υπόσχεσή μου είναι, φυσικά, δεδομένη. Αντιμετώπισε την άρνησή μου πολύ σοβαρά, αλλά και πολύ ευγενικά. Μπορείτε να καταλάβετε, ωστόσο, ότι η κατάσταση είναι λίγο τεταμένη".

"Ο νεαρός φίλος μας φαίνεται να μπαίνει σε βαθιά νερά", είπε ο Χολμς σκεπτόμενος, καθώς τελείωνε το γράμμα. "Η υπόθεση παρουσιάζει σίγουρα περισσότερα ενδιαφέροντα χαρακτηριστικά και περισσότερες δυνατότητες εξέλιξης απ' ό,τι είχα αρχικά σκεφτεί. Δεν θα ήμουν καθόλου χειρότερος για μια ήσυχη, ειρηνική μέρα στην εξοχή, και έχω την τάση να κατέβω σήμερα το απόγευμα και να δοκιμάσω μια ή δύο θεωρίες που έχω σχηματίσει".

Η ήσυχη μέρα του Χολμς στην εξοχή είχε μια περίεργη κατάληξη, καθώς έφτασε στην οδό Μπέικερ αργά το βράδυ με κομμένο χείλος και ένα αποχρωματισμένο εξόγκωμα στο μέτωπό του, εκτός από μια γενική ατμόσφαιρα ακολασίας που θα έκανε το πρόσωπό του το κατάλληλο αντικείμενο έρευνας της Σκότλαντ Γιαρντ. Τον γαργαλούσαν αφάνταστα οι περιπέτειές του και γελούσε από καρδιάς καθώς τις αφηγούνταν.

"Έχω τόσο λίγη ενεργητική άσκηση που είναι πάντα μια απόλαυση", είπε. "Γνωρίζετε ότι έχω κάποιες ικανότητες στο παλιό καλό βρετανικό άθλημα της πυγμαχίας. Περιστασιακά είναι χρήσιμο. Σήμερα, για παράδειγμα, θα είχα υποστεί πολύ δυσάρεστη θλίψη χωρίς αυτό".

Τον παρακάλεσα να μου πει τι είχε συμβεί.

"Βρήκα εκείνη την επαρχιακή παμπ που σας είχα ήδη συστήσει και εκεί έκανα τις διακριτικές μου έρευνες. Βρισκόμουν στο μπαρ και ένας φλύαρος ιδιοκτήτης μου έδινε όλα όσα ήθελα. Ο Γουίλιαμσον είναι ένας λευκογέννητος άντρας, και ζει μόνος του με ένα μικρό προσωπικό υπηρετών στο Hall. Υπάρχει κάποια φήμη ότι είναι ή υπήρξε κληρικός-αλλά ένα ή δύο περιστατικά της σύντομης διαμονής του στο Hall μου φάνηκαν ιδιαίτερος αντιεκκλησιαστικά. Έχω ήδη κάνει κάποιες έρευνες σε ένα πρακτορείο κληρικών, και μου είπαν ότι ΥΠΗΡΧΕ ένας άνδρας με αυτό το όνομα σε παραγγελίες, του οποίου η καριέρα ήταν εξαιρετικά σκοτεινή. Ο σπιτονοικοκύρης με ενημέρωσε επίσης ότι συνήθως τα Σαββατοκύριακα υπάρχουν

τους επισκέπτες - "μια ζεστή παρέα, κύριε" - στο Hall, και ιδιαίτερα έναν κύριο με κόκκινο μουστάκι, τον κύριο Woodley, που ήταν πάντα εκεί. Είχαμε φτάσει ως εδώ, όταν μπήκε μέσα ο ίδιος ο κύριος, ο οποίος έπινε τη μπίρα του στην αίθουσα με τις βρύσες και είχε ακούσει όλη τη συζήτηση. Ποιος ήμουν εγώ; Τι ήθελα; Τι εννοούσα κάνοντας ερωτήσεις; Είχε ωραία γλωσσική ροή και τα επίθετά του ήταν πολύ έντονα. Τελείωσε μια σειρά από προσβολές με ένα άγριο πισώπλατο χτύπημα που δεν κατάφερα να αποφύγω εντελώς. Τα επόμενα λεπτά ήταν απολαυστικά. Ήταν μια ευθεία αριστερή γροθιά ενάντια σε έναν κακοποιό. Βγήκα όπως με βλέπετε. Ο κύριος Γούντλεϊ πήγε σπίτι του με ένα καρότσι. Έτσι τελείωσε το ταξίδι μου στην εξοχή, και πρέπει να ομολογήσω ότι, όσο ευχάριστη κι αν ήταν, η μέρα μου στα σύνορα του Σάρεϊ δεν ήταν πολύ πιο αποδοτική από τη δική σας".

Η Πέμπτη μας έφερε άλλη μια επιστολή από τον πελάτη μας.

"Δεν θα εκπλαγείτε, κ. Χολμς", είπε, "όταν ακούσετε ότι εγκαταλείπω την εργασία του κ. Καρράδερς. Ακόμη και η υψηλή αμοιβή δεν μπορεί να με συμφιλιώσει με τις ενοχλήσεις της κατάστασής μου. Το Σάββατο έρχομαι στην πόλη και δεν σκοπεύω να επιστρέψω. Ο κ. Carruthers έχει βρει μια παγίδα, και έτσι οι κίνδυνοι του μοναχικού δρόμου, αν υπήρξαν ποτέ κίνδυνοι, έχουν πλέον τελειώσει.

"Όσον αφορά την ειδική αιτία της αποχώρησής μου, δεν είναι μόνο η τεταμένη κατάσταση με τον κ. Carruthers, αλλά και η επανεμφάνιση αυτού του απεχθούς ανθρώπου, του κ. Woodley. Ήταν πάντα αποτρόπαιος, αλλά τώρα φαίνεται πιο τρομερός από ποτέ, γιατί φαίνεται ότι είχε ένα ατύχημα και είναι πολύ παραμορφωμένος. Τον είδα από το παράθυρο, αλλά χαίρομαι που λέω ότι δεν τον συνάντησα. Είχε μια μακρά συζήτηση με τον κ. Carruthers, ο οποίος φάνηκε πολύ ενθουσιασμένος στη συνέχεια. Ο Woodley πρέπει να μένει στη γειτονιά, γιατί δεν κοιμήθηκε εδώ, και όμως τον είδα ξανά σήμερα το πρωί να κρύβεται στους θάμνους. Θα προτιμούσα να είχα ένα άγριο ζώο ελεύθερο στο μέρος. Τον απεχθάνομαι και τον φοβάμαι περισσότερο από όσο μπορώ να πω. Πώς μπορεί ο κ. Carruthers να αντέξει ένα τέτοιο πλάσμα έστω και για μια στιγμή; Ωστόσο, όλα μου τα προβλήματα θα τελειώσουν το Σάββατο".

"Έτσι πιστεύω, Γουάτσον, έτσι πιστεύω", είπε ο Χολμς με σοβαρότητα. "Υπάρχει κάποια βαθιά ίντριγκα γύρω από αυτή τη μικρή γυναίκα, και είναι καθήκον μας να φροντίσουμε να μην την ενοχλήσει κανείς σε αυτό το τελευταίο ταξίδι. Νομίζω, Γουάτσον, ότι πρέπει να διαθέσουμε χρόνο για να κατέβουμε μαζί το Σάββατο το πρωί και να βεβαιωθούμε ότι αυτή η περίεργη και ατελέσφορη έρευνα δεν θα έχει δυσάρεστη κατάληξη".

Ομολογώ ότι μέχρι τώρα δεν είχα δει πολύ σοβαρά την υπόθεση, η οποία

μου φαινόταν μάλλον αλλόκοτη και παράξενη παρά επικίνδυνη. Το ότι ένας άντρας παραμονεύει και ακολουθεί μια πολύ όμορφη γυναίκα δεν είναι κάτι ανήκουστο, και αν είχε τόσο λίγο θράσος που όχι μόνο δεν τόλμησε να της απευθυνθεί,

αλλά ακόμη και αν έφυγε από την προσέγγισή της, δεν ήταν πολύ τρομακτικός επιτιθέμενος. Ο κακοποιός Woodley ήταν ένα πολύ διαφορετικό πρόσωπο, αλλά, εκτός από μια φορά, δεν είχε παρενοχλήσει την πελάτισσά μας, και τώρα επισκεπτόταν το σπίτι της Carruthers χωρίς να εισβάλλει στην παρουσία της. Ο άντρας στο ποδήλατο ήταν αναμφίβολα μέλος εκείνων των πάρτι του Σαββατοκύριακου στο Hall για τα οποία είχε μιλήσει ο ταβερνιάρης- αλλά ποιος ήταν ή τι ήθελε ήταν τόσο ασαφές όσο ποτέ άλλοτε. Ήταν η αυστηρότητα του τρόπου του Χολμς και το γεγονός ότι έβαλε ένα περίστροφο στην τσέπη του πριν φύγει από τα δωμάτιά μας που μου έκαναν εντύπωση ότι πίσω από αυτή την περίεργη εξέλιξη των γεγονότων θα μπορούσε να κρύβεται μια τραγωδία.

Μετά από μια βροχερή νύχτα ακολούθησε ένα λαμπρό πρωινό, και η κατάφυτη εξοχή με τις πυρακτωμένες συστάδες ανθισμένου γκόρσι φάνταζε ακόμα πιο όμορφη στα μάτια που είχαν κουραστεί από τα μουντά και γκρίζα χρώματα του Λονδίνου. Ο Χολμς κι εγώ περπατήσαμε κατά μήκος του πλατιού, αμμώδους δρόμου εισπνέοντας τον φρέσκο πρωινό αέρα και χαίροντας τη μουσική των πουλιών και τη φρέσκια ανάσα της άνοιξης. Από ένα ύψωμα του δρόμου στον ώμο του Crooksbury Hill μπορούσαμε να δούμε το βλοσυρό Hall να ξεπροβάλλει ανάμεσα στις αρχαίες βελανιδιές, οι οποίες, όσο παλιές κι αν ήταν, ήταν ακόμα νεότερες από το κτίριο που περιέβαλλαν. Ο Χολμς έδειξε το μακρύ κομμάτι του δρόμου που περιέτρεχε, μια κοκκινοκίτρινη λωρίδα, ανάμεσα στο καφέ του ρείθρου και το εκκολαπτόμενο πράσινο του δάσους. Μακριά, μια μαύρη κουκίδα, μπορούσαμε να δούμε ένα όχημα να κινείται προς την κατεύθυνσή μας. Ο Χολμς αναφώνησε με ανυπομονησία.

"Είχα δώσει περιθώριο μισής ώρας", είπε. "Αν αυτή είναι η παγίδα της, πρέπει να πηγαίνει για το προηγούμενο τρένο. Φοβάμαι, Watson, ότι θα έχει περάσει το Charlington πριν προλάβουμε να την συναντήσουμε".

Από τη στιγμή που περάσαμε την ανηφόρα δεν μπορούσαμε πλέον να δούμε το όχημα, αλλά προχωρούσαμε με τέτοιο ρυθμό που η καθιστική μου ζωή άρχισε να με επηρεάζει και αναγκάστηκα να μείνω πίσω. Ο Χολμς, ωστόσο, ήταν πάντα σε προπόνηση, γιατί είχε ανεξάντλητα αποθέματα νευρικής ενέργειας από τα οποία μπορούσε να αντλήσει. Το ελατήριο βήμα του δεν επιβράδυνε ποτέ, ώσπου ξαφνικά, όταν βρισκόταν εκατό μέτρα μπροστά μου, σταμάτησε και τον είδα να σηκώνει το χέρι του με μια χειρονομία θλίψης και απελπισίας. Την ίδια στιγμή, ένα άδαιο σκυλάδικο, με το άλογο να καλπάζει και τα χαλινάρια να κρέμονται, εμφανίστηκε στη στροφή του δρόμου και κούνησε γρήγορα προς το μέρος μας.

"Πολύ αργά, Γουάτσον, πολύ αργά!" φώναξε ο Χολμς, καθώς έτρεξα ασθμαίνοντας στο πλευρό του. "Ανόητος που δεν πρόλαβα να υπολογίσω το

τρένο που θα ερχόταν νωρίτερα! Είναι απαγωγή, Γουάτσον - απαγωγή!
Δολοφονία! Ένας Θεός ξέρει τι! Αποκλείστε το δρόμο! Σταματήστε το
άλογο!

Σωστά. Τώρα, πηδήξτε μέσα, και ας δούμε αν μπορώ να διορθώσω τις συνέπειες της δικής μου γκάφας".

Είχαμε πηδήξει στο σκυλάμαξο, και ο Χολμς, αφού έστριψε το άλογο, του έδωσε ένα απότομο χτύπημα με το μαστίγιο, και πετάξαμε πίσω στο δρόμο. Καθώς στρίψαμε στη στροφή, όλο το κομμάτι του δρόμου μεταξύ του Hall και του ρείθρου άνοιξε. Έπιασα το χέρι του Χολμς.

"Αυτός είναι ο άνθρωπος!" Αναστέναξα.

Ένας μοναχικός ποδηλάτης ερχόταν προς το μέρος μας. Το κεφάλι του ήταν σκυμμένο και οι ώμοι του στρογγυλεμένοι, καθώς έβαζε κάθε ίχνος ενέργειας που διέθετε στα πεντάλ. Πετούσε σαν αγωνιστής. Ξαφνικά σήκωσε το γενειοφόρο πρόσωπό του, μας είδε κοντά του, και τράβηξε προς τα πάνω, ξεπηδώντας από τη μηχανή του. Η κατάμαυρη γενειάδα του έρχονταν σε μοναδική αντίθεση με την ωχρότητα του προσώπου του, και τα μάτια του ήταν τόσο φωτεινά σαν να είχε πυρετό. Μας κοίταζε επίμονα και το αμαξάκι με τα σκυλιά. Στη συνέχεια, το πρόσωπό του πήρε μια έκφραση έκπληξης.

"Γεια σας! Σταματήστε εκεί!" φώναξε, κρατώντας το ποδήλατό του για να μας κλείσει το δρόμο. "Πού βρήκατε αυτό το καρότσι με τα σκυλιά; Σταμάτα, φίλε!" φώναξε, βγάζοντας ένα πιστόλι από την πλαϊνή του τσέπη. "Σταμάτα, σου λέω, αλλιώς, μα το Θεό, θα σου φυτέψω μια σφαίρα στο άλογό σου".

Ο Χολμς πέταξε τα χαλινάρια στην αγκαλιά μου και κατέβηκε από το κάρο.

"Είσαι ο άνθρωπος που θέλουμε να δούμε. Πού είναι η δεσποινίς Βάιολετ Σμιθ;" είπε με τον γρήγορο, σαφή τρόπο του.

"Αυτό είναι που σας ζητώ. Είσαι στο σκυλοκάροτό της. Θα έπρεπε να ξέρεις πού είναι."

"Συναντήσαμε το κάρο με τα σκυλιά στο δρόμο. Δεν υπήρχε κανείς μέσα. Γυρίσαμε πίσω για να βοηθήσουμε τη νεαρή κυρία".

"Θεέ μου! Θεέ μου! τι να κάνω;" φώναξε ο ξένος, σε έκσταση απελπισίας. "Την έχουν πιάσει, αυτό το κολασμένο σκυλί ο Γούντλεϊ και ο παπαδοπατέρας. Έλα, άνθρωπε, έλα, αν είσαι πραγματικά φίλος της. Μείνε δίπλα μου και θα τη σώσουμε, ακόμα κι αν χρειαστεί να αφήσω το κουφάρι μου στο Charlington Wood".

Έτρεξε αφηρημένος, με το πιστόλι στο χέρι, προς ένα κενό στον φράχτη. Ο Χολμς τον ακολούθησε και εγώ, αφήνοντας το άλογο να βόσκει δίπλα στο δρόμο, ακολούθησα τον Χολμς.

"Από εδώ πέρασαν", είπε, δείχνοντας τα σημάδια αρκετών ποδιών στο λασπωμένο μονοπάτι. "Αλόα! Σταματήστε ένα λεπτό! Ποιος είναι αυτός στο θάμνο;"

Ήταν ένας νεαρός γύρω στα δεκαεπτά, ντυμένος σαν οστλέρ, με

δερμάτινα κορδόνια και γκέτες. Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με τα γόνατά του τραβηγμένα προς τα πάνω, ένα τρομερό κόψιμο...

στο κεφάλι του. Ήταν αναίσθητος, αλλά ζωντανός. Μια ματιά στην πληγή του μου είπε ότι δεν είχε διαπεράσει το οστό.

"Αυτός είναι ο Πέτρος, ο γαμπρός", φώναξε ο ξένος. "Αυτός την οδήγησε. Τα θηρία τον τράβηξαν και τον χτύπησαν με ρόπαλο. Αφήστε τον να ξαπλώσει- δεν μπορούμε να του κάνουμε τίποτα καλό, αλλά μπορούμε να τη σώσουμε από τη χειρότερη μοίρα που μπορεί να συμβεί σε μια γυναίκα".

Τρέξαμε μανιωδώς στο μονοπάτι, το οποίο ελίσσεται ανάμεσα στα δέντρα. Είχαμε φτάσει στους θάμνους που περιέβαλλαν το σπίτι, όταν ο Χολμς σταμάτησε.

"Δεν πήγαν στο σπίτι. Εδώ είναι τα σημάδια τους στα αριστερά - εδώ, δίπλα στους θάμνους δάφνης! Α, το είπα!"

Καθώς μιλούσε, μια γυναικεία κραυγή - μια κραυγή που δονούταν από μια φρενήρη φρίκη - ξεπήδησε από την πυκνή πράσινη συστάδα θάμνων μπροστά μας. Κατέληξε ξαφνικά στην υψηλότερη νότα της με έναν πνιγμό και ένα γουργουρητό.

"Από εδώ! Από εδώ! Είναι στο μπόουλινγκ", φώναξε ο άγνωστος, πετώντας μέσα από τους θάμνους. "Αχ, τα δειλά σκυλιά! Ακολουθήστε με, κύριοι! Πολύ αργά! Πολύ αργά! Μα τον ζωντανό Τζίνγκο!"

Ξαφνικά βρεθήκαμε σε ένα υπέροχο ξέφωτο πρασίνου που περιβαλλόταν από αρχαία δέντρα. Στην άλλη πλευρά του, κάτω από τη σκιά μιας πανίσχυρης βελανιδιάς, στεκόταν μια μοναδική ομάδα τριών ατόμων. Η μία ήταν μια γυναίκα, η πελάτισσά μας, πεσμένη και λιπόθυμη, με ένα μαντήλι γύρω από το στόμα της. Απέναντί της στεκόταν ένας βάνανσος, βαρύς, με κόκκινο μουστάκι νεαρός, με τα γερμανοπόδαρά του πόδια ανοιχτά, με το ένα χέρι αφηνιασμένο, με το άλλο να κουνάει μια ιπασσία, με όλη του τη στάση να παραπέμπει σε θριαμβευτική μαγκιά. Ανάμεσά τους, ένας ηλικιωμένος, γκριζομάλλης άνδρας, φορώντας ένα κοντό σέρβις πάνω από ένα ελαφρύ τούντ κοστούμι, είχε προφανώς μόλις ολοκληρώσει τη γαμήλια λειτουργία, γιατί έβαλε στην τσέπη το προσευχητάρι του όταν εμφανιστήκαμε και χτύπησε τον σκοτεινό γαμπρό στην πλάτη για να τον συγχαρεί.

"Είναι παντρεμένοι!" Αναστέναξα.

"Ελάτε!" φώναξε ο οδηγός μας, "ελάτε!" Έσπευσε να διασχίσει το ξέφωτο, με τον Χολμς και εμένα στο κατόπι του. Καθώς πλησιάζαμε, η κυρία ακουμπούσε στον κορμό του δέντρου για στήριξη. Ο Γουίλιαμσον, ο πρώην κληρικός, μας υποκλίθηκε με κοροϊδευτική ευγένεια, και ο νταής Γούντλεϊ προχώρησε με μια κραυγή βάνανσου και θριαμβευτικού γέλιου.

"Μπορείς να βγάλεις το μούσι σου, Μπομπ", είπε. "Σε ξέρω αρκετά καλά. Λοιπόν, εσύ και οι φίλοι σου ήρθατε πάνω στην ώρα για να μπορέσω

να σας συστήσω στην κυρία Γούντλεϊ".

Η απάντηση του οδηγού μας ήταν μοναδική. Έβγαλε τη σκούρα γενειάδα που τον είχε μεταμφιέσει και την πέταξε στο έδαφος, αποκαλύπτοντας ένα μακρύ,

ωχρό, ξυρισμένο πρόσωπο από κάτω. Στη συνέχεια σήκωσε το περίστροφό του και κάλυψε τον νεαρό κακοποιό, ο οποίος προχωρούσε προς το μέρος του με την επικίνδυνη ράβδο ιππασίας να αιωρείται στο χέρι του.

"Ναι", είπε ο σύμμαχός μας, "ΕΙΜΑΙ ο Bob Carruthers, και θα φροντίσω να διορθώσω αυτή τη γυναίκα, ακόμα κι αν χρειαστεί να το κάνω. Σας είπα τι θα έκανα αν την παρενοχλούσατε, και, μα τον Θεό, θα κρατήσω τον λόγο μου!"

"Αργήσατε πολύ. Είναι η γυναίκα μου!" "Όχι, είναι η χήρα σου."

Το περίστροφό του ράγισε και είδα το αίμα να ξεχειλίζει από το μπροστινό μέρος του γιλέκου του Γούντλεϊ. Γύρισε με μια κραυγή και έπεσε ανάσκελα, με το φρικτό κόκκινο πρόσωπό του να μετατρέπεται ξαφνικά σε μια φοβερή χλωμάδα. Ο γέρος, ντυμένος ακόμα με το ράσο του, ξέσπασε σε μια σειρά από βρισιές που δεν έχω ξανακούσει και έβγαλε ένα δικό του περίστροφο, αλλά πριν προλάβει να το σηκώσει, κοίταξε την κάννη του όπλου του Χολμς.

"Αρκετά μ' αυτό", είπε ο φίλος μου ψυχρά. "Πέτα το πιστόλι! Watson, σήκωσέ το! Κράτα το στο κεφάλι του! Σας ευχαριστώ. Εσύ, Carruthers, δώσε μου το περίστροφο. Δεν θα έχουμε άλλη βία. Έλα, δώσ' το μου!"

"Ποιος είσαι, λοιπόν;"

"Το όνομά μου είναι Σέρλοκ Χολμς". "Θεέ μου!"

"Έχετε ακούσει για μένα, βλέπω. Θα εκπροσωπήσω την επίσημη αστυνομία μέχρι την άφιξή της. Εδώ, εσύ!" φώναξε σε έναν φοβισμένο γαμπρό που είχε εμφανιστεί στην άκρη του ξέφωτου. "Έλα εδώ. Πάρε αυτό το σημείωμα όσο πιο γρήγορα μπορείς και πήγαινε στο Φάρναμ". Έγραψε μερικές λέξεις σε ένα φύλλο από το σημειωματάριό του. "Δώσε το στον επιθεωρητή στο αστυνομικό τμήμα. Μέχρι να έρθει πρέπει να σας κρατήσω όλους υπό την προσωπική μου επιτήρηση".

Η ισχυρή, αριστοτεχνική προσωπικότητα του Χολμς κυριαρχούσε στην τραγική σκηνή και όλοι ήταν εξίσου μαριονέτες στα χέρια του. Ο Williamson και ο Carruthers βρέθηκαν να μεταφέρουν τον τραυματισμένο Woodley στο σπίτι, και εγώ έδωσα το χέρι μου στην τρομαγμένη κοπέλα. Ο τραυματίας ξαπλώθηκε στο κρεβάτι του, και κατόπιν αιτήματος του Χολμς τον εξέτασα. Μετέφερα την έκθεσή μου εκεί όπου καθόταν στην παλιά ταπισερί κρεμασμένη τραπεζαρία με τους δύο φυλακισμένους του μπροστά του.

"Θα ζήσει", είπα.

"Τι!" φώναξε ο Carruthers, πετώντας από την καρέκλα του. "Θα πάω

επάνω και θα τον αποτελειώσω πρώτος. Μου λες ότι αυτό το κορίτσι, αυτός ο άγγελος, θα είναι ισόβια δεμένος με τον Roaring Jack Woodley;"

"Δεν χρειάζεται να ανησυχείτε γι' αυτό", είπε ο Χολμς. "Υπάρχουν δύο πολύ καλοί λόγοι για τους οποίους δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να γίνει γυναίκα του. Πρώτον, είμαστε πολύ ασφαλείς αν αμφισβητήσουμε το δικαίωμα του κ. Γουίλιαμσον να τελέσει γάμο".

"Έχω χειροτονηθεί", φώναξε ο γερο-κατεργάρης. "Και επίσης χωρίς ιεροσύνη."

"Μια φορά κληρικός, πάντα κληρικός".

"Δεν νομίζω. Τι γίνεται με την άδεια;"

"Είχαμε άδεια γάμου. Την έχω εδώ στην τσέπη μου".

"Τότε το πήρες με ένα κόλπο. Αλλά σε κάθε περίπτωση ένας εξαναγκαστικός γάμος δεν είναι γάμος, αλλά είναι ένα πολύ σοβαρό κακούργημα, όπως θα ανακαλύψετε πριν τελειώσετε. Θα έχεις χρόνο να σκεφτείς το θέμα κατά τη διάρκεια των επόμενων δέκα περίπου ετών, εκτός αν κάνω λάθος. Όσο για σένα, Carruthers, θα ήταν καλύτερα να είχες κρατήσει το πιστόλι σου στην τσέπη σου".

"Αρχίζω να το σκέφτομαι, κύριε Χολμς, αλλά όταν σκέφτηκα όλες τις προφυλάξεις που είχα λάβει για να προστατεύσω αυτό το κορίτσι -γιατί την αγαπούσα, κύριε Χολμς, και είναι η μόνη φορά που γνώρισα ποτέ τι είναι αγάπη- με τρέλανε η σκέψη ότι βρισκόταν στην εξουσία του μεγαλύτερου κτήνους και νταή στη Νότια Αφρική, ενός ανθρώπου που το όνομά του είναι ιερός τρόμος από το Κίμπερλεϊ μέχρι το Γιοχάνεσμπουργκ. Κύριε Χολμς, δύσκολα θα το πιστέψετε, αλλά από τότε που αυτό το κορίτσι είναι στη δουλειά μου, δεν την άφησα ούτε μια φορά να περάσει από αυτό το σπίτι, όπου ήξερα ότι караδοκούσαν αυτοί οι κατεργάρηδες, χωρίς να την ακολουθήσω με το ποδήλατό μου για να δω ότι δεν θα πάθει τίποτα. Κρατούσα απόσταση από αυτήν και φορούσα μούσι για να μη με αναγνωρίσει, γιατί είναι καλό και ζωηρό κορίτσι και δεν θα έμενε για πολύ στην εργασία μου αν νόμιζε ότι την ακολουθούσα στους επαρχιακούς δρόμους".

"Γιατί δεν της είπες για τον κίνδυνο που διατρέχει;"

"Γιατί τότε, και πάλι, θα με άφηνε, και δεν θα άντεχα να το αντιμετωπίσω αυτό. Ακόμα κι αν δεν μπορούσε να με αγαπήσει, ήταν πολύ σημαντικό για μένα να βλέπω τη χαριτωμένη μορφή της μέσα στο σπίτι και να ακούω τον ήχο της φωνής της".

"Λοιπόν", είπα, "εσείς το λέτε αυτό αγάπη, κύριε Carruthers, αλλά εγώ θα το έλεγα εγωισμό".

"Ίσως τα δύο πράγματα πάνε μαζί. Τέλος πάντων, δεν μπορούσα να την αφήσω να φύγει. Εξάλλου, με αυτό το πλήθος γύρω της, ήταν καλό να έχει κάποιον κοντά της να την προσέχει. Μετά, όταν ήρθε το τηλεγράφημα, ήξερα ότι ήταν βέβαιο ότι θα έκαναν κάποια κίνηση".

"Τι καλώδιο;"

Ο Carruthers έβγαλε ένα τηλεγράφημα από την τσέπη του. "Αυτό είναι", είπε.

Ήταν σύντομο και περιεκτικό: "Ο γέρος είναι νεκρός".

"Χουμ!" είπε ο Χολμς. "Νομίζω ότι καταλαβαίνω πώς λειτουργούν τα πράγματα και μπορώ να καταλάβω πώς αυτό το μήνυμα, όπως λέτε, θα τα έφερνε σε δύσκολη θέση. Αλλά όσο περιμένουμε, μπορείτε να μου πείτε ό,τι μπορείτε".

Ο γερο-καταφρονεμένος με το ράσο ξέσπασε σε μια ομοβροντία βρισιάς.

"Μα τον ουρανό", είπε, "αν μας καρφώσεις, Μπομπ Καράδερς, θα σε σερβίρω

όπως υπηρέτησες τον Τζακ Γούντλεϊ. Μπορείς να κλαψουρίζεις για το κορίτσι με την καρδιά σου, γιατί αυτό είναι δική σου υπόθεση, αλλά αν γυρίσεις τους φίλους σου σε αυτόν τον απλό μπάτσο θα είναι η χειρότερη δουλειά που έκανες ποτέ".

"Ο σεβασμιότατος δεν χρειάζεται να είναι ενθουσιασμένος", είπε ο Χολμς, ανάβοντας ένα τσιγάρο. "Η υπόθεση είναι αρκετά ξεκάθαρη εναντίον σας, και το μόνο που ζητώ είναι μερικές λεπτομέρειες για την προσωπική μου περιέργεια. Ωστόσο, αν υπάρχει κάποια δυσκολία στο να μου τα πείτε, θα μιλήσω εγώ, και τότε θα δείτε κατά πόσο έχετε πιθανότητες να κρατήσετε τα μυστικά σας κρυφά. Κατ' αρχάς, τρεις από εσάς ήρθατε από τη Νότια Αφρική σε αυτό το παιχνίδι - εσείς ο Γουίλιαμσον, εσείς ο Καράδερς και ο Γούντλεϊ".

"Ψέμα νούμερο ένα", είπε ο γέρος, "δεν είδα ποτέ κανέναν από τους δύο μέχρι πριν από δύο μήνες, και δεν έχω πάει ποτέ στη ζωή μου στην Αφρική, οπότε μπορείτε να το βάλετε στην πίπα σας και να το καπνίσετε, κύριε Σπασίκλα Χολμς!".

"Αυτό που λέει είναι αλήθεια", είπε ο Carruthers.

"Λοιπόν, λοιπόν, ήρθατε εσείς οι δύο. Ο σεβασμιότατος είναι το δικό μας αυτοσχέδιο προϊόν. Είχατε γνωρίσει τον Ραλφ Σμιθ στη Νότια Αφρική. Είχατε λόγους να πιστεύετε ότι δεν θα ζούσε για πολύ. Μάθατε ότι η ανιψιά του θα κληρονομούσε την περιουσία του. Πώς σας φαίνεται αυτό - ε;"

Ο Carruthers έγνεψε και ο Williamson ορκίστηκε.

"Ήταν αναμφίβολα η πλησιέστερη συγγενής και γνωρίζατε ότι ο γέρος δεν θα έκανε διαθήκη".

"Δεν μπορούσε να διαβάσει ή να γράψει", είπε ο Carruthers.

"Ήρθατε λοιπόν οι δυο σας και κυνηγήσατε το κορίτσι. Η ιδέα ήταν ότι ο ένας από εσάς θα την παντρευόταν και ο άλλος θα είχε μερίδιο από τη λεία. Για κάποιο λόγο ο Woodley επιλέχθηκε ως σύζυγος. Γιατί έγινε αυτό;"

"Παίζαμε χαρτιά γι' αυτήν κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Κέρδισε."

"Κατάλαβα. Πήρατε τη νεαρή κοπέλα στην υπηρεσία σας, και εκεί ο Γούντλεϊ έπρεπε να κάνει το φλερτ. Εκείνη αναγνώρισε το μεθυσμένο κτήνος που ήταν και δεν ήθελε να έχει καμία σχέση μαζί του. Εν τω μεταξύ, η συμφωνία σας ήταν μάλλον αναστατωμένη

από το γεγονός ότι εσείς ο ίδιος είχατε ερωτευτεί την κυρία. Δεν μπορούσατε να αντέξετε άλλο την ιδέα ότι αυτός ο κακοποιός την είχε στην κατοχή του".

"Όχι, μα το Θεό, δεν θα μπορούσα!"

"Υπήρξε ένας καυγάς μεταξύ σας. Σας άφησε οργισμένος και άρχισε να κάνει τα δικά του σχέδια ανεξάρτητα από εσάς".

"Μου φαίνεται, Γουίλιαμσον, ότι δεν υπάρχουν και πολλά που μπορούμε να πούμε σ' αυτόν τον κύριο", φώναξε ο Καρράδερς με πικρό γέλιο. "Ναι, καυγαδίσαμε και με έριξε κάτω. Σε αυτό το θέμα είμαι στα ίσα μαζί του, όπως και να 'χει. Μετά τον έχασα από τα μάτια μου. Τότε ήταν που τα έφτιαξε μ' αυτόν εδώ τον παπά. Ανακάλυψα ότι είχαν εγκατασταθεί μαζί σε αυτό το μέρος της γραμμής που έπρεπε να περάσει για το σταθμό. Την παρακολουθούσα από τότε, γιατί ήξερα ότι υπήρχε κάτι διαβολικό στον άνεμο. Τους έβλεπα από καιρό σε καιρό, γιατί ήθελα να μάθω τι κυνηγούσαν. Πριν από δύο ημέρες ο Woodley ήρθε στο σπίτι μου με αυτό το τηλεγράφημα, το οποίο έδειχνε ότι ο Ralph Smith ήταν νεκρός. Με ρώτησε αν θα κρατούσα τη συμφωνία. Είπα ότι δεν θα το έκανα. Με ρώτησε αν θα παντρευόμουν την κοπέλα ο ίδιος και θα του έδινα ένα μερίδιο. Είπα ότι θα το έκανα πρόθυμα, αλλά ότι εκείνη δεν με ήθελε. Είπε: "Ας την παντρέψουμε πρώτα, και μετά από μια ή δύο εβδομάδες ίσως δει τα πράγματα λίγο διαφορετικά". Είπα ότι δεν θα είχα καμία σχέση με τη βία. Έτσι έφυγε βρίζοντας, σαν ο αθυρόστομος μαυραγορίτης που ήταν, και ορκίστηκε ότι θα την είχε ακόμα. Θα με άφηνε αυτό το Σαββατοκύριακο, και είχα βρει μια παγίδα για να την πιάει στο σταθμό, αλλά ήμουν τόσο ανήσυχος στο μυαλό μου που την ακολούθησα με το ποδήλατό μου. Είχε πάρει φόρα, όμως, και πριν προλάβω να την πιάσω, το κακό είχε γίνει. Το πρώτο πράγμα που κατάλαβα γι' αυτό ήταν όταν είδα εσάς τους δύο κυρίους να επιστρέφετε με το σκυλάκι της".

Ο Χολμς σηκώθηκε και πέταξε την άκρη του τσιγάρου του στη σχάρα. "Ημουν πολύ αμβλύς, Γουάτσον", είπε. "Όταν στην αναφορά σου είπες ότι είδες τον ποδηλάτη όπως νόμιζες να τακτοποιεί τη γραβάτα του μέσα στους θάμνους, αυτό από μόνο του θα έπρεπε να μου τα είχε πει όλα. Ωστόσο, μπορούμε να συγχαρούμε τους εαυτούς μας για μια περίεργη και από ορισμένες απόψεις μοναδική υπόθεση. Διαπιστώνω τρεις αστυνομικούς της κομητείας να οδηγούν, και χαίρομαι που βλέπω ότι ο μικρός ποδηλάτης είναι σε θέση να τους ακολουθήσει- έτσι είναι πιθανό ότι ούτε αυτός ούτε ο ενδιαφέρων γαμπρός θα πάθουν μόνιμη ζημιά από τις πρωινές τους περιπέτειες. Νομίζω, Watson, ότι με την ιατρική σου ιδιότητα θα μπορούσες να περιμένεις τη δεσποινίδα Smith και να της πεις ότι αν αναρρώσει επαρκώς, θα χαρούμε να τη συνοδεύσουμε στο σπίτι της μητέρας της. Αν δεν έχει αναρρώσει πλήρως, θα διαπιστώσετε ότι μια

υπόδειξη ότι θα τηλεγραφούσαμε σε έναν νεαρό ηλεκτρολόγο στα Midlands θα ολοκλήρωνε μάλλον τη θεραπεία. Όσον αφορά εσάς, κ. Carruthers, νομίζω ότι είστε...

κάνατε ό,τι μπορούσατε για να επανορθώσετε για το μερίδιο σας σε μια σατανική συνωμοσία. Ορίστε η κάρτα μου, κύριε, και αν τα στοιχεία μου μπορούν να σας βοηθήσουν στη δίκη σας, θα είναι στη διάθεσή σας".

Μέσα στη δίνη της αδιάκοπης δραστηριότητάς μας ήταν συχνά δύσκολο για μένα, όπως πιθανώς έχει παρατηρήσει ο αναγνώστης, να ολοκληρώνω τις αφηγήσεις μου και να δίνω εκείνες τις τελικές λεπτομέρειες που θα περίμενε ο περίεργος. Κάθε περίπτωση ήταν το προοίμιο μιας άλλης, και όταν η κρίση τελείωνε, οι πρωταγωνιστές περνούσαν για πάντα από την πολυάσχολη ζωή μας. Βρίσκω, ωστόσο, ένα σύντομο σημείωμα στο τέλος των χειρογράφων μου που ασχολούνται με αυτή την υπόθεση, στο οποίο έχω καταγράψει ότι η δεσποινίς Βάιολετ Σμιθ κληρονόμησε πράγματι μια μεγάλη περιουσία και ότι είναι τώρα σύζυγος του Σάιριλ Μόρτον, του ανώτερου συνεταίρου των Μόρτον & Κένεντι, των διάσημων ηλεκτρολόγων του Γουεστμίνστερ. Ο Williamson και ο Woodley δικάστηκαν και οι δύο για απαγωγή και επίθεση, ο πρώτος έφαγε επτά χρόνια και ο δεύτερος δέκα. Για την τύχη του Carruthers δεν έχω κανένα αρχείο, αλλά είμαι βέβαιος ότι η επίθεσή του δεν αντιμετωπίστηκε πολύ σοβαρά από το δικαστήριο, δεδομένου ότι ο Woodley είχε τη φήμη του πιο επικίνδυνου κακοποιού, και νομίζω ότι λίγοι μήνες ήταν αρκετοί για να ικανοποιήσουν τις απαιτήσεις της δικαιοσύνης.

Κεφάλαιο 5

Η περιπέτεια του σχολείου Priory

Είχαμε μερικές δραματικές εισόδους και εξόδους στη μικρή μας σκηνή στην οδό Μπέικερ, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα πιο ξαφνικό και εντυπωσιακό από την πρώτη εμφάνιση του Thorneycroft Huxtable, M.A., Ph.D., κ.λπ. Η κάρτα του, η οποία φαινόταν πολύ μικρή για να φέρει το βάρος των ακαδημαϊκών του διακρίσεων, προηγήθηκε κατά μερικά δευτερόλεπτα, και στη συνέχεια μπήκε ο ίδιος - τόσο μεγάλος, τόσο πομπώδης και τόσο αξιοπρεπής που ήταν η προσωποποίηση της αυτοκυριαρχίας και της στερεότητας. Και όμως, η πρώτη του κίνηση όταν η πόρτα έκλεισε πίσω του ήταν να τρεκλίζει προς το τραπέζι, απ' όπου γλίστρησε στο πάτωμα, και εκεί ήταν αυτή η μεγαλοπρεπής φιγούρα πεσμένη και αναίσθητη πάνω στο μαξιλάρι της καρδιάς μας από δέρμα αρκούδας.

Σηκωθήκαμε στα πόδια μας και για λίγες στιγμές κοιτάξαμε με σιωπηλή έκπληξη αυτό το βαρύ ναυάγιο, που μαρτυρούσε κάποια ξαφνική και μοιραία καταιγίδα μακριά στον ωκεανό της ζωής. Τότε ο Χολμς έσπευσε με ένα μαξιλάρι για το κεφάλι του και εγώ με κονιάκ για τα χείλη του. Το βαρύ λευκό πρόσωπο ήταν ραμμένο από γραμμές προβλήματος, οι κρεμασμένες θήκες κάτω από τα κλειστά μάτια είχαν μολυβένιο χρώμα, το χαλαρό στόμα έπεφτε μελαγχολικά στις γωνίες, τα κυλιόμενα πηγούνια ήταν αζύριστα. Ο γιακάς και το πουκάμισο έφεραν τη βρωμιά ενός μεγάλου ταξιδιού, και τα μαλλιά έβγαιναν ατημέλητα από το καλοσχηματισμένο κεφάλι. Ήταν ένας πολύ ταλαιπωρημένος άνθρωπος που βρισκόταν μπροστά μας.

"Τι είναι, Watson;" ρώτησε ο Holmes.

"Απόλυτη εξάντληση - πιθανώς απλή πείνα και κούραση", είπα, με το δάχτυλό μου στον αδύναμο σφυγμό, όπου το ρεύμα της ζωής έτρεχε λεπτό και μικρό.

"Εισιτήριο επιστροφής από το Μάκλετον, στη Βόρεια Αγγλία", είπε ο Χολμς, βγάζοντάς το από την τσέπη του ρολογιού του. "Δεν είναι ακόμα δώδεκα η ώρα. Σίγουρα ξεκίνησε νωρίς".

Τα ζαρωμένα βλέφαρα είχαν αρχίσει να τρέμουν, και τώρα ένα ζευγάρι κενά, γκριζα μάτια μάς κοίταζαν. Μια στιγμή αργότερα ο άντρας

σηκώθηκε στα πόδια του,

το πρόσωπό του κατακόκκινο από ντροπή.

"Συγχωρήστε μου αυτή την αδυναμία, κύριε Χολμς- ήμουν λίγο υπερβολικός. Σας ευχαριστώ, αν μπορούσα να έχω ένα ποτήρι γάλα και ένα μπισκότο δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα είμαι καλύτερα. Ήρθα προσωπικά, κ. Χολμς, για να βεβαιωθώ ότι θα επιστρέψετε μαζί μου. Φοβήθηκα ότι κανένα τηλεγράφημα δεν θα σας έπειθε για τον απόλυτο επείγοντα χαρακτήρα της υπόθεσης".

"Όταν αποκατασταθείς..."

"Είμαι και πάλι αρκετά καλά. Δεν μπορώ να φανταστώ πώς έγινα τόσο αδύναμη. Θα ήθελα, κύριε Χολμς, να έρθετε μαζί μου στο Μάκλετον με το επόμενο τρένο".

Ο φίλος μου κούνησε το κεφάλι του.

"Ο συνάδελφός μου, ο Δρ Γουάτσον, θα μπορούσε να σας πει ότι είμαστε πολύ απασχολημένοι αυτή τη στιγμή. Έχω διατηρηθεί σε αυτή την υπόθεση των εγγράφων Ferrers, και η δολοφονία του Abergavenny πλησιάζει προς δίκη. Μόνο ένα πολύ σημαντικό θέμα θα μπορούσε να με καλέσει από το Λονδίνο αυτή τη στιγμή".

"Σημαντικό!" Ο επισκέπτης μας σήκωσε τα χέρια ψηλά. "Δεν έχετε ακούσει τίποτα για την απαγωγή του μοναχογιού του δούκα του Χόλντερνες;"

"Τι! Ο αείμνηστος υπουργός;"

"Ακριβώς. Είχαμε προσπαθήσει να το κρατήσουμε μακριά από τις εφημερίδες, αλλά υπήρχαν κάποιες φήμες στην GLOBE χθες το βράδυ. Σκέφτηκα ότι μπορεί να έφτασε στα αυτιά σας".

Ο Χολμς άπλωσε το μακρύ, λεπτό του χέρι και διάλεξε τον τόμο "Η" στην εγκυκλοπαίδεια αναφοράς του.

"Holdernes, 6ος Δούκας, K.G., P.C." - το μισό αλφάβητο! "Βαρόνος Beverley, κόμης του Carston" - αγαπητέ μου, τι κατάλογος! "Λόρδος Υπολοχαγός του Hallamshire από το 1900. Παντρεύτηκε την Edith, κόρη του Sir Charles Appledore, το 1888. Κληρονόμος και μοναχοπαίδι, Λόρδος Σάλτιρ. Κατέχει περίπου διακόσιες πενήντα χιλιάδες στρέμματα. Ορυκτά στο Lancashire και την Ουαλία. Διεύθυνση: Carlton House Terrace-Holdernes Hall, Hallamshire- Carston Castle, Bangor, Ουαλία. Λόρδος του Ναυαρχείου, 1872- Αρχιγραμματέας του Υπουργείου Εξωτερικών για -' Βρε, βρε, αυτός ο άνθρωπος είναι σίγουρα ένας από τους σπουδαιότερους υπηκόους του Στέμματος!".

"Ο μεγαλύτερος και ίσως ο πλουσιότερος. Γνωρίζω, κ. Χολμς, ότι έχετε πολύ υψηλή στάση στα επαγγελματικά θέματα και ότι είστε έτοιμος να εργαστείτε για χάρη της δουλειάς. Μπορώ, ωστόσο, να σας πω ότι η Εξοχότητά του έχει ήδη αφήσει να εννοηθεί ότι μια επιταγή πέντε χιλιάδων λιρών θα παραδοθεί σε εκείνον που θα μπορέσει να του πει πού βρίσκεται ο

γιος του και άλλες χίλιες σε εκείνον που θα μπορέσει να κατονομάσει τον άνθρωπο ή τους ανθρώπους που τον έχουν απαγάγει".

"Είναι μια πριγκιπική προσφορά", είπε ο Χολμς. "Watson, νομίζω ότι θα συνοδεύσουμε τον Dr. Huxtable πίσω στη Βόρεια Αγγλία. Και τώρα, ο Δρ.

Huxtable, όταν καταναλώσετε αυτό το γάλα, θα έχετε την καλοσύνη να μου πείτε τι συνέβη, πότε συνέβη, πώς συνέβη και, τέλος, τι σχέση έχει ο Δρ Thorneycroft Huxtable, από το Priory School, κοντά στο Mackleton, με το θέμα και γιατί έρχεται τρεις μέρες μετά από ένα γεγονός - η κατάσταση του πηγουνιού σας δίνει την ημερομηνία - να ζητήσει τις ταπεινές μου υπηρεσίες".

Ο επισκέπτης μας είχε καταναλώσει το γάλα και τα μπισκότα του. Το φως είχε επανέλθει στα μάτια του και το χρώμα στα μάγουλά του, καθώς ξεκίνησε με μεγάλη ζωντάνια και διαύγεια να εξηγήσει την κατάσταση.

"Πρέπει να σας ενημερώσω, κύριοι, ότι το Priory είναι ένα προπαρασκευαστικό σχολείο, του οποίου είμαι ο ιδρυτής και διευθυντής. Το βιβλίο "Huxtable's Sidelights on Horace" μπορεί ενδεχομένως να ανακαλέσει το όνομά μου στη μνήμη σας. Το Priory είναι, χωρίς εξαίρεση, το καλύτερο και πιο εκλεκτό προπαρασκευαστικό σχολείο στην Αγγλία. Ο λόρδος Leverstoke, ο κόμης του Blackwater, ο Sir Cathcart Soames - όλοι τους μου εμπιστεύτηκαν τους γιους τους. Αλλά ένιωσα ότι το σχολείο μου είχε φτάσει στο ζενίθ του όταν, πριν από τρεις εβδομάδες, ο Δούκας του Holderness έστειλε τον κ. James Wilder, τον γραμματέα του, με την ειδοποίηση ότι ο νεαρός Lord Saltire, δέκα ετών, ο μοναδικός γιος και κληρονόμος του, επρόκειτο να ανατεθεί στην επιμέλειά μου. Δεν φανταζόμουν ότι αυτό θα αποτελούσε το προοίμιο της πιο συντριπτικής ατυχίας της ζωής μου.

"Την 1η Μαΐου έφτασε το αγόρι, που ήταν η αρχή της θερινής περιόδου. Ήταν ένας γοητευτικός νέος, και σύντομα προσαρμόστηκε στους τρόπους μας. Μπορώ να σας πω -πιστεύω ότι δεν είμαι αδιάκριτος, αλλά οι μισές εμπιστευτικές πληροφορίες είναι παράλογες σε μια τέτοια περίπτωση - ότι δεν ήταν απόλυτα ευτυχισμένος στο σπίτι. Είναι κοινό μυστικό ότι ο έγγαμος βίος του Δούκα δεν ήταν ειρηνικός, και το θέμα κατέληξε σε χωρισμό με αμοιβαία συναίνεση, ενώ η Δούκισσα εγκαταστάθηκε στη Νότια Γαλλία. Αυτό είχε συμβεί πολύ λίγο πριν, και είναι γνωστό ότι η συμπάθεια του αγοριού ήταν έντονα προς τη μητέρα του. Μετά την αποχώρησή της από το Holderness Hall παραπονιόταν και για τον λόγο αυτό ο Δούκας επιθυμούσε να τον στείλει στο κατάστημά μου. Σε ένα δεκαπενθήμερο το αγόρι ήταν σαν στο σπίτι του μαζί μας, και ήταν προφανώς απόλυτα ευτυχισμένο.

"Εθεάθη για τελευταία φορά το βράδυ της 13ης Μαΐου, δηλαδή το βράδυ της περασμένης Δευτέρας. Το δωμάτιό του βρισκόταν στον δεύτερο όροφο και προσεγγιζόταν μέσω ενός άλλου μεγαλύτερου δωματίου στο οποίο κοιμόντουσαν δύο αγόρια. Τα αγόρια αυτά δεν είδαν και δεν άκουσαν τίποτα, οπότε είναι βέβαιο ότι ο νεαρός Saltire δεν έφυγε από εκεί. Το παράθυρό του ήταν ανοιχτό και υπάρχει ένα ισχυρό φυτό κισσού που

οδηγεί στο έδαφος. Δεν μπορέσαμε να εντοπίσουμε ίχνη ποδιών κάτω από αυτό, αλλά είναι βέβαιο ότι αυτή είναι η μόνη πιθανή έξοδος.

"Η απουσία του διαπιστώθηκε στις επτά το πρωί της Τρίτης. Το κρεβάτι του είχε κοιμηθεί. Είχε ντυθεί πλήρως πριν φύγει με το συνηθισμένο σχολικό του κοστούμι, μαύρο σακάκι Eton και σκούρο γκρι παντελόνι. Δεν υπήρχαν σημάδια ότι κάποιος είχε μπει στο δωμάτιο και είναι απολύτως βέβαιο ότι θα είχε ακουστεί κάτι σαν κραυγή ή πάλη, αφού ο Caunter, το μεγαλύτερο αγόρι στο εσωτερικό δωμάτιο, κοιμάται πολύ ελαφρά.

"Όταν ανακαλύφθηκε η εξαφάνιση του Λόρδου Σάλτιρ, κάλεσα αμέσως σε καταγραφή όλο το ίδρυμα, αγόρια, δασκάλους και υπηρέτες. Τότε διαπιστώσαμε ότι ο Λόρδος Σάλτιρ δεν είχε φύγει μόνος του. Ο Χάιντεγκερ, ο Γερμανός δάσκαλος, αγνοούνταν. Το δωμάτιό του βρισκόταν στον δεύτερο όροφο, στην πιο απομακρυσμένη άκρη του κτιρίου, με θέα προς την ίδια κατεύθυνση με το δωμάτιο του λόρδου Σάλτιρ. Στο κρεβάτι του είχε επίσης κοιμηθεί- αλλά προφανώς είχε φύγει μερικώς ντυμένος, αφού το πουκάμισο και οι κάλτσες του βρίσκονταν στο πάτωμα. Είχε αναμφίβολα πέσει κάτω από τον κισσό, γιατί μπορούσαμε να δούμε τα σημάδια των ποδιών του όπου είχε προσγειωθεί στο γκαζόν. Το ποδήλατό του φυλασσόταν σε ένα μικρό υπόστεγο δίπλα στο γκαζόν, το οποίο επίσης είχε εξαφανιστεί.

"Ήταν μαζί μου για δύο χρόνια και είχε τις καλύτερες συστάσεις, αλλά ήταν ένας σιωπηλός, σκυθρωπός άνθρωπος, όχι πολύ δημοφιλής ούτε στους δασκάλους ούτε στα αγόρια. Κανένα ίχνος των φυγάδων δεν βρέθηκε, και τώρα, την Πέμπτη το πρωί, είμαστε τόσο άσχετοι όσο ήμασταν την Τρίτη. Η έρευνα έγινε, φυσικά, αμέσως στο Holderness Hall. Είναι μόνο λίγα μίλια μακριά, και φανταστήκαμε ότι σε κάποια ξαφνική κρίση αρρώστιας στο σπίτι είχε επιστρέψει στον πατέρα του- αλλά δεν είχε ακουστεί τίποτα γι' αυτόν. Ο Δούκας είναι πολύ ταραγμένος - και όσον αφορά εμένα, είδατε μόνοι σας την κατάσταση νευρικής κατάπτωσης στην οποία με έχουν φέρει η αγωνία και η ευθύνη. Κύριε Χολμς, αν ποτέ προβάλετε όλες σας τις δυνάμεις, σας ικετεύω να το κάνετε τώρα, γιατί ποτέ στη ζωή σας δεν θα μπορούσατε να έχετε μια υπόθεση που να τις αξίζει περισσότερο".

Ο Σέρλοκ Χολμς είχε ακούσει με μεγάλη προσοχή τη δήλωση του δυστυχισμένου δασκάλου. Τα σφιγμένα φρύδια του και η βαθιά αύλακα ανάμεσά τους έδειχναν ότι δεν χρειαζόταν καμία παρότρυνση για να συγκεντρώσει όλη του την προσοχή σε ένα πρόβλημα που, πέρα από τα τεράστια συμφέροντα που εμπλέκονταν, έπρεπε να απευθύνεται τόσο άμεσα στην αγάπη του για το σύνθετο και το ασυνήθιστο. Τώρα έβγαλε το σημειωματάριό του και σημείωσε ένα ή δύο σημειώματα.

"Ήσασταν πολύ απρόσεκτος που δεν ήρθατε σε μένα νωρίτερα", είπε αυστηρά. "Με ξεκινάτε στην έρευνά μου με ένα πολύ σοβαρό μειονέκτημα. Είναι αδιανόητο, για παράδειγμα, ότι αυτός ο κισσός και αυτό το γκαζόν

δεν θα έδιναν τίποτα σε έναν έμπειρο παρατηρητή".

"Δεν φταίω εγώ, κύριε Χολμς. Η εξοχότητά του επιθυμούσε πολύ να αποφύγει κάθε δημόσιο σκάνδαλο. Φοβόταν μήπως η οικογενειακή του δυστυχία συρθεί μπροστά στον κόσμο. Έχει έναν βαθύ τρόπο για οτιδήποτε τέτοιο".

"Αλλά έχει γίνει κάποια επίσημη έρευνα;"

"Μάλιστα, κύριε, και αποδείχθηκε πολύ απογοητευτικό. Ένα προφανές στοιχείο αποκτήθηκε αμέσως, καθώς ένα αγόρι και ένας νεαρός άνδρας αναφέρθηκε ότι εθεάθησαν να φεύγουν από έναν γειτονικό σταθμό με ένα πρωινό τρένο. Μόλις χθες το βράδυ είχαμε την είδηση ότι το ζευγάρι είχε κυνηγηθεί στο Λίβερπουλ και αποδείχθηκε ότι δεν είχε καμία σχέση με το συγκεκριμένο θέμα. Τότε ήταν που μέσα στην απελπισία και την απογοήτευσή μου, μετά από μια άγρυπνη νύχτα, ήρθα κατευθείαν σε εσάς με το πρωινό τρένο".

"Υποθέτω ότι η τοπική έρευνα ήταν χαλαρή, ενώ αυτή η ψευδής ένδειξη ακολουθούταν;"

"Απορρίφθηκε εντελώς."

"Οπότε τρεις μέρες πήγαν χαμένες. Η υπόθεση αντιμετωπίστηκε με τον πιο αξιοθρήνητο τρόπο".

"Το νιώθω και το παραδέχομαι".

"Και όμως, το πρόβλημα θα πρέπει να είναι ικανό για τελική λύση. Θα χαρώ πολύ να το εξετάσω. Καταφέρατε να εντοπίσετε κάποια σχέση μεταξύ του αγνοούμενου αγοριού και αυτού του Γερμανού δασκάλου;"

"Καθόλου."

"Ήταν στην τάξη του δασκάλου;"

"Όχι, δεν αντάλλαξε ποτέ μια λέξη μαζί του, απ' όσο ξέρω".

"Αυτό είναι σίγουρα πολύ περίεργο. Είχε το αγόρι ποδήλατο;" "Όχι."

"Ελειπε κάποιο άλλο ποδήλατο;"

"Όχι."

"Είναι αυτό

σίγουρο;"

"Αρκετά."

"Λοιπόν, τώρα, δεν εννοείτε σοβαρά να υπονοήσετε ότι αυτός ο Γερμανός έφυγε με ποδήλατο μέσα στη νύχτα κρατώντας το αγόρι στην αγκαλιά του;"

"Σίγουρα όχι."

"Τότε ποια είναι η θεωρία που έχετε στο μυαλό σας;"

"Το ποδήλατο μπορεί να ήταν τυφλό. Μπορεί να ήταν κρυμμένο κάπου και το ζευγάρι να έφυγε με τα πόδια".

"Ακριβώς, αλλά φαίνεται μάλλον παράλογο, έτσι δεν είναι;

Υπήρχαν και άλλα ποδήλατα σε αυτό το υπόστεγο;"

"Αρκετές."

"Δεν θα έκρυβε ένα ζευγάρι αν ήθελε να δώσει την εντύπωση ότι είχαν φύγει από πάνω τους;"

"Υποθέτω ότι θα το έκανε."

"Φυσικά και θα το έκανε. Η τυφλή θεωρία δεν αρκεί. Αλλά το περιστατικό είναι μια αξιοθαύμαστη αφετηρία για μια έρευνα. Εξάλλου, ένα ποδήλατο δεν είναι εύκολο να κρυφτεί ή να καταστραφεί. Μια άλλη ερώτηση. Τηλεφώνησε κανείς να δει το αγόρι την ημέρα πριν εξαφανιστεί;"

"Όχι."

"Πήρε κανένα
γράμμα;" "Ναι, ένα
γράμμα."

"Από ποιον;"

"Από τον πατέρα
του."

"Ανοίγεις τα γράμματα των
αγοριών;" "Όχι."

"Πώς ξέρεις ότι ήταν από τον πατέρα;"

"Το οικόσημο ήταν στον φάκελο και είχε παραλήπτη το ιδιαίτερο σκληρό χέρι του Δούκα. Εξάλλου, ο Δούκας θυμάται ότι είχε γράψει".

"Πότε είχε γράψει γράμμα πριν
από αυτό;" "Για αρκετές ημέρες."

"Είχε ποτέ έναν από τη Γαλλία;"

"Όχι, ποτέ."

"Καταλαβαίνετε το νόημα των ερωτήσεών μου, φυσικά. Είτε το αγόρι παρασύρθηκε με τη βία είτε πήγε με τη θέλησή του. Στη δεύτερη περίπτωση θα περίμενε κανείς ότι θα χρειαζόταν κάποια προτροπή από έξω για να κάνει ένα τόσο νεαρό παιδί να κάνει κάτι τέτοιο. Αν δεν είχε επισκέψεις, αυτή η προτροπή πρέπει να ήρθε με γράμματα. Ως εκ τούτου, προσπαθώ να μάθω ποιοι ήταν οι ανταποκριτές του".

"Φοβάμαι ότι δεν μπορώ να σας βοηθήσω πολύ. Ο μόνος ανταποκριτής του, απ' όσο γνωρίζω, ήταν ο ίδιος του ο πατέρας".

"Ποιος του έγραψε την ίδια μέρα της εξαφάνισής του. Ήταν οι σχέσεις μεταξύ πατέρα και γιου πολύ φιλικές;"

"Η Χάρη του δεν είναι ποτέ πολύ φιλική με κανέναν. Είναι εντελώς βυθισμένος σε μεγάλα δημόσια ζητήματα και είναι μάλλον απρόσιτος σε όλα τα συνηθισμένα συναισθήματα. Αλλά ήταν πάντα ευγενικός με το αγόρι με τον δικό του τρόπο".

"Αλλά οι συμπάθειες της τελευταίας ήταν με τη
μητέρα;" "Ναι."

"Το είπε,"

"Όχι."

"Ο Δούκας,
λοιπόν;" "Θεέ μου,
όχι!"

"Τότε πώς μπορείς να ξέρεις;"

"Είχα κάποιες εμπιστευτικές συνομιλίες με τον κ. Τζέιμς Γουάιλντερ, τον γραμματέα της Εξοχότητάς του. Αυτός ήταν που μου έδωσε τις πληροφορίες για τα συναισθήματα του λόρδου Σάλτιρ".

"Κατάλαβα. Παρεμπιπτόντως, το τελευταίο γράμμα του Δούκα - βρέθηκε στο δωμάτιο του αγοριού αφού έφυγε;"

"Όχι, το είχε πάρει μαζί του. Νομίζω, κύριε Χολμς, ότι είναι καιρός να φύγουμε για το Γιούστον".

"Θα παραγγείλω ένα τετράτροχο. Σε ένα τέταρτο της ώρας θα είμαστε στη διάθεσή σας. Αν τηλεγραφείτε στην πατρίδα σας, κύριε Huxtable, καλό θα ήταν να αφήσετε τους ανθρώπους στη γειτονιά σας να φανταστούν ότι η έρευνα συνεχίζεται ακόμη στο Λίβερπουλ ή όπου αλλού σας οδήγησε αυτή η κόκκινη ρέγγα. Εν τω μεταξύ, θα κάνω λίγη ήσυχη δουλειά στις δικές σας πόρτες, και ίσως η μυρωδιά δεν είναι τόσο κρύα, αλλά δύο γέρικα κυνηγόσκυλα σαν τον Γουάτσον και εμένα να μπορέσουν να την μυριστούν".

Εκείνο το βράδυ βρεθήκαμε στην ψυχρή, αναζωογονητική ατμόσφαιρα της περιοχής Peak, στην οποία βρίσκεται το διάσημο σχολείο του Δρ Χάξταμπλ. Είχε ήδη σκοτεινιάσει όταν φτάσαμε. Μια κάρτα βρισκόταν πάνω στο τραπέζι της αίθουσας και ο μπάτλερ ψιθύρισε κάτι στον κύριό του, ο οποίος γύρισε προς το μέρος μας με ταραχή σε κάθε βαρύ χαρακτηριστικό.

"Ο Δούκας είναι εδώ", είπε. "Ο Δούκας και ο κ. Γουάιλντερ είναι στο γραφείο. Ελάτε, κύριοι, και θα σας συστήσω".

Ήμουν, φυσικά, εξοικειωμένος με τις εικόνες του διάσημου πολιτικού, αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος ήταν πολύ διαφορετικός από την απεικόνισή του. Ήταν ένα ψηλό και επιβλητικό πρόσωπο, σχολαστικά ντυμένο, με ένα τραβηγμένο, λεπτό πρόσωπο και μια μύτη που ήταν αλλόκοτα κυρτή και μακριά. Η επιδερμίδα του είχε μια νεκρική ωχρότητα, η οποία ήταν πιο εντυπωσιακή σε αντίθεση με μια μακριά, φθίνουσα γενειάδα ζωηρού κόκκινου χρώματος, η οποία κατέληγε πάνω από το λευκό του γιλέκο, με την αλυσίδα του ρολογιού του να λάμπει μέσα από το περιθώριο της. Τέτοια ήταν η επιβλητική παρουσία που μας κοίταζε επίμονα από το κέντρο του σπιτιού του Dr. Huxtable. Δίπλα του στεκόταν ένας πολύ νεαρός άνδρας, τον οποίο κατάλαβα ότι ήταν ο Γουάιλντερ, ο προσωπικός γραμματέας. Ήταν μικρόσωμος, νευρικός, σε εγρήγορση, με έξυπνα, γαλάζια μάτια και κινητά χαρακτηριστικά. Ήταν αυτός που αμέσως, με

έντονο και θετικό τόνο, άνοιξε τη συζήτηση.

"Τηλεφώνησα σήμερα το πρωί, Δρ Χάξταμπλ, πολύ αργά για να σας εμποδίσω να ξεκινήσετε για το Λονδίνο. Έμαθα ότι ο σκοπός σας ήταν να προσκαλέσετε τον κ. Σέρλοκ Χολμς να αναλάβει τη διεκπεραίωση αυτής της υπόθεσης. Η Εξοχότητά του εκπλήσσεται, Δρ Χάξταμπλ, που κάνατε ένα τέτοιο βήμα χωρίς να τον συμβουλευτείτε".

"Όταν έμαθα ότι η αστυνομία απέτυχε..."

"Η Εξοχότητά του δεν είναι καθόλου πεπεισμένη ότι η αστυνομία απέτυχε". "Αλλά σίγουρα, κ. Wilder --"

"Γνωρίζετε πολύ καλά, Δρ Χάξταμπλ, ότι η Εξοχότητά του είναι ιδιαίτερα ανήσυχη για την αποφυγή κάθε δημόσιου σκανδάλου. Προτιμά να παίρνει όσο το δυνατόν λιγότερους ανθρώπους στην εμπιστοσύνη του".

"Το θέμα μπορεί εύκολα να διορθωθεί", είπε ο γιατρός με τα χτυπημένα φρύδια, "ο κ. Ο Σέρλοκ Χολμς μπορεί να επιστρέψει στο Λονδίνο με το πρωινό τρένο".

"Σχεδόν αυτό, γιατρέ, σχεδόν αυτό", είπε ο Χολμς με την πιο γλυκιά του φωνή. "Αυτός ο βόρειος αέρας είναι αναζωογονητικός και ευχάριστος, οπότε προτείνω να περάσω λίγες μέρες στους βάλτους σας και να απασχολήσω το μυαλό μου όσο καλύτερα μπορώ. Το αν θα έχω το καταφύγιο της στέγης σας ή του πανδοχείου του χωριού είναι, φυσικά, δική σας απόφαση".

Έβλεπα ότι ο άτυχος γιατρός βρισκόταν στο τελευταίο στάδιο της αναποφασιστικότητας, από το οποίο τον έσωσε η βαθιά, ηχηρή φωνή του κοκκινογένη Δούκα, που βροντοφώναζε σαν γκονγκ.

"Συμφωνώ με τον κ. Γουάιλντερ, Δρ Χάξταμπλ, ότι θα ήταν σοφό να με συμβουλευτείτε. Εφόσον όμως ο κ. Χολμς έχει ήδη μπει στην εμπιστοσύνη σας, θα ήταν πράγματι παράλογο να μην αξιοποιήσουμε τις υπηρεσίες του. Μακριά από το να πάτε στο πανδοχείο, κύριε Χολμς, θα ήμουν ευτυχής αν ερχόσασταν να μείνετε μαζί μου στο Holdernes Hall".

"Ευχαριστώ την Εξοχότητά σας. Για τους σκοπούς της έρευνάς μου νομίζω ότι θα ήταν σοφότερο να παραμείνω στον τόπο του μυστηρίου".

"Όπως θέλετε, κύριε Χολμς. Οποιαδήποτε πληροφορία μπορεί να σας δώσει ο κ. Γουάιλντερ ή εγώ, είναι φυσικά στη διάθεσή σας".

"Πιθανόν να χρειαστεί να σας δω στο Hall", είπε ο Holmes. "Θα ήθελα μόνο να σας ρωτήσω τώρα, κύριε, αν έχετε σχηματίσει κάποια εξήγηση στο μυαλό σας σχετικά με τη μυστηριώδη εξαφάνιση του γιου σας;"

"Όχι, κύριε, δεν έχω."

"Συγχαρώστε με αν αναφέρομαι σε αυτό που είναι οδυνηρό για εσάς, αλλά δεν έχω άλλη επιλογή. Πιστεύετε ότι η Δούκισσα είχε κάποια σχέση με το θέμα;"

Ο μεγάλος υπουργός έδειξε αισθητό δισταγμό.

"Δεν το νομίζω", είπε τελικά.

"Η άλλη πιο προφανής εξήγηση είναι ότι το παιδί έχει απαχθεί με σκοπό την είσπραξη λύτρων. Δεν είχατε καμία απαίτηση αυτού του είδους;"

"Όχι, κύριε."

"Μια ακόμη ερώτηση, Εξοχότατε. Καταλαβαίνω ότι γράψατε στον γιο σας την ημέρα που συνέβη αυτό το περιστατικό".

"Όχι, το έγραψα την προηγούμενη μέρα".

"Ακριβώς. Αλλά το έλαβε εκείνη την ημέρα;" "Ναι."

"Υπήρχε κάτι στην επιστολή σας που θα μπορούσε να τον αποπροσανατολίσει ή να τον ωθήσει να κάνει ένα τέτοιο βήμα;"

"Όχι, κύριε, σίγουρα όχι."

"Εσείς ταχυδρομήσατε αυτό το γράμμα;"

Την απάντηση του ευγενή διέκοψε ο γραμματέας του, ο οποίος μπήκε στο θέμα με κάποια θέρμη.

"Η Εξοχότητά του δεν συνηθίζει να ταχυδρομεί επιστολές ο ίδιος", είπε. "Αυτό το γράμμα ήταν τοποθετημένο μαζί με άλλα στο τραπέζι του γραφείου και τα έβαλα εγώ ο ίδιος στον ταχυδρομικό σάκο".

"Είσαι σίγουρος ότι αυτός ήταν ανάμεσά

τους;" "Ναι, το παρατήρησα."

"Πόσα γράμματα έγραψε η Χάρη σας εκείνη την ημέρα;"

"Είκοσι ή τριάντα. Έχω μεγάλη αλληλογραφία. Αλλά σίγουρα αυτό είναι κάπως άσχετο;"

"Όχι εντελώς", είπε ο Χολμς.

"Από την πλευρά μου", συνέχισε ο Δούκας, "συμβούλεψα την αστυνομία να στρέψει την προσοχή της στη Νότια Γαλλία. Είπα ήδη ότι δεν πιστεύω ότι η Δούκισσα θα ενθάρρυνε μια τόσο τερατώδη πράξη, αλλά το παλικάρι είχε τις πιο λανθασμένες απόψεις και είναι πιθανό να κατέφυγε σ' αυτήν, με τη βοήθεια και τη συνδρομή αυτού του Γερμανού. Νομίζω, Δρ Χάξταμπλ, ότι τώρα θα επιστρέψουμε στο Μέγαρο".

Μπορούσα να δω ότι υπήρχαν και άλλες ερωτήσεις που ο Χολμς θα ήθελε να θέσει- αλλά ο απότομος τρόπος του ευγενή έδειξε ότι η συνέντευξη είχε τελειώσει. Ήταν προφανές ότι για την έντονα αριστοκρατική φύση του αυτή η συζήτηση των οικείων οικογενειακών του υποθέσεων με έναν ξένο ήταν άκρως απεχθής και ότι φοβόταν μήπως κάθε νέα ερώτηση θα έριχνε ένα πιο έντονο φως στις διακριτικά σκιερές γωνιές της δουκικής του ιστορίας.

Όταν ο ευγενής και ο γραμματέας του έφυγαν, ο φίλος μου ρίχτηκε αμέσως με χαρακτηριστική προθυμία στην έρευνα.

Ο θάλαμος του αγοριού εξετάστηκε προσεκτικά και δεν έδειξε τίποτε άλλο εκτός από την απόλυτη πεποίθηση ότι μόνο από το παράθυρο θα μπορούσε να είχε διαφύγει. Το δωμάτιο και τα αντικείμενα του Γερμανού κυρίου δεν έδωσαν κανένα άλλο στοιχείο. Στην περίπτωση του ένα τρέιλερ κισσού είχε υποχωρήσει κάτω από το βάρος του, και είδαμε με το φως ενός φανού το σημάδι στο γκαζόν όπου είχαν πέσει οι φτέρνες του. Αυτή η μία χαραμάδα στο κοντό πράσινο γρασίδι ήταν ο μόνος υλικός μάρτυρας που είχε απομείνει για την ανεξήγητη αυτή νυχτερινή φυγή.

Ο Σέρλοκ Χολμς έφυγε μόνος του από το σπίτι και επέστρεψε μετά τις έντεκα. Είχε προμηθευτεί έναν μεγάλο χάρτη της γειτονιάς, τον οποίο έφερε στο δωμάτιό μου, όπου τον άπλωσε στο κρεβάτι και, αφού ισορρόπησε τη λάμπα στη μέση του, άρχισε να καπνίζει πάνω του και κατά διαστήματα να δείχνει τα ενδιαφέροντα αντικείμενα με το κεχριμπάρι της πίπας του που μύριζε.

"Αυτή η υπόθεση με απασχολεί, Watson", είπε. "Υπάρχουν σίγουρα κάποια σημεία ενδιαφέροντος σε σχέση με αυτήν. Σε αυτό το πρώιμο στάδιο θέλω να συνειδητοποιήσετε εκείνα τα γεωγραφικά χαρακτηριστικά που μπορεί να έχουν μεγάλη σχέση με την έρευνά μας.

"Κοιτάξτε αυτόν τον χάρτη. Αυτό το σκούρο τετράγωνο είναι το σχολείο Priory. Θα βάλω μια καρφίτσα σε αυτό. Τώρα, αυτή η γραμμή είναι ο κεντρικός δρόμος. Βλέπετε ότι περνάει ανατολικά και δυτικά δίπλα από το σχολείο, και βλέπετε επίσης ότι δεν υπάρχει κανένας παράδρομος για ένα μίλι προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Αν αυτοί οι δύο άνθρωποι πέρασαν από δρόμο ήταν ΑΥΤΟΣ ο δρόμος".

"Ακριβώς."

"Από μια μοναδική και ευτυχή συγκυρία είμαστε σε θέση να ελέγξουμε σε κάποιο βαθμό τι πέρασε κατά μήκος αυτού του δρόμου κατά τη διάρκεια της εν λόγω νύχτας. Σε αυτό το σημείο, όπου τώρα αναπαύεται η πίπα μου, ένας χωροφύλακας είχε υπηρεσία από τις δώδεκα έως τις έξι. Είναι, όπως αντιλαμβάνεστε, το πρώτο σταυροδρόμι στην ανατολική πλευρά. Ο άνθρωπος αυτός δηλώνει ότι δεν έλειψε από το πόστο του ούτε μια στιγμή και είναι σίγουρος ότι ούτε αγόρι ούτε άνδρας θα μπορούσε να περάσει αθέατος από εκείνο το δρόμο. Μίλησα με αυτόν τον αστυνομικό απόψε, και μου φαίνεται απόλυτα αξιόπιστο άτομο. Αυτό εμποδίζει αυτό το τέλος. Τώρα πρέπει να ασχοληθούμε με το άλλο. Υπάρχει ένα πανδοχείο εδώ, το Red Bull, η ιδιοκτήτρια του οποίου ήταν άρρωστη. Είχε στείλει στον Mackleton για γιατρό, αλλά αυτός δεν έφτασε μέχρι το πρωί, καθώς απουσίαζε σε μια άλλη υπόθεση. Οι άνθρωποι στο πανδοχείο ήταν σε εγρήγορση όλη τη νύχτα, περιμένοντας τον ερχομό του, και ο ένας ή ο άλλος από αυτούς φαίνεται να είχε συνεχώς το νου του στο δρόμο. Δηλώνουν ότι δεν πέρασε κανείς. Αν οι αποδείξεις τους είναι σωστές, τότε

είμαστε αρκετά τυχεροί για να μπορέσουμε να αποκλείσουμε τη δυτική πλευρά, αλλά και για να μπορέσουμε να πούμε ότι οι φυγάδες δεν χρησιμοποίησαν καθόλου το δρόμο".

"Αλλά το ποδήλατο;" Διαφώνησα.

"Ακριβώς. Θα έρθουμε στο ποδήλατο σύντομα. Για να συνεχίσουμε το συλλογισμό μας: αν αυτοί οι άνθρωποι δεν πήγαν από το δρόμο, πρέπει να διέσχισαν τη χώρα βόρεια του σπιτιού ή νότια του σπιτιού. Αυτό είναι βέβαιο. Ας ζυγίσουμε το ένα ενάντια στο άλλο. Στα νότια του σπιτιού υπάρχει, όπως αντιλαμβάνεστε, μια μεγάλη περιοχή με καλλιεργήσιμη γη, κομμένη σε μικρά χωράφια, με πέτρινους τοίχους ανάμεσά τους. Εκεί, παραδέχομαι ότι ένα ποδήλατο είναι αδύνατο. Μπορούμε να απορρίψουμε την ιδέα. Στρεφόμαστε προς τη χώρα στα βόρεια. Εδώ βρίσκεται ένα άλσος δέντρων, που χαρακτηρίζεται ως "Ragged Shaw", και στην άλλη πλευρά εκτείνεται ένας μεγάλος κυλινδρικός βάλτος, ο Lower Gill Moor, που εκτείνεται για δέκα μίλια και έχει κλίση σταδιακά προς τα πάνω. Εδώ, στη μία πλευρά αυτής της ερημιάς, βρίσκεται το Holderness Hall, δέκα μίλια οδικώς, αλλά μόνο έξι μίλια μέσα στο βάλτο. Πρόκειται για μια ιδιαίτερα έρημη πεδιάδα. Λίγοι αγρότες του βάλτου έχουν μικρές εκμεταλλεύσεις, όπου εκτρέφουν πρόβατα και βοοειδή. Εκτός από αυτούς, το γλαρόνι και το κατσικάκι είναι οι μόνοι κάτοικοι μέχρι να φτάσετε στον αυτοκινητόδρομο του Τσέστερφιλντ. Υπάρχει μια εκκλησία εκεί, βλέπετε, μερικά σπίτια και ένα πανδοχείο. Από εκεί και πέρα οι λόφοι γίνονται απόκρημνοι. Σίγουρα η αναζήτησή μας πρέπει να είναι εδώ, στα βόρεια".

"Αλλά το ποδήλατο;" Επέμεινα.

"Λοιπόν, λοιπόν!" είπε ο Holmes με ανυπομονησία. "Ένας καλός ποδηλάτης δεν χρειάζεται έναν υψηλό δρόμο. Ο βάλτος διασταυρώνεται με μονοπάτια και το φεγγάρι ήταν στην πανσέληνο. Τι είναι αυτό;"

Ακούστηκε ένα ταραγμένο χτύπημα στην πόρτα και αμέσως μετά ο Δρ Χάξταμπλ μπήκε στο δωμάτιο. Στο χέρι του κρατούσε ένα μπλε σκουφάκι κρίκετ, με ένα λευκό σέβρο στην κορυφή.

"Επιτέλους έχουμε ένα στοιχείο!" φώναξε. "Δόξα τω Θεώ! Επιτέλους είμαστε στα ίχνη του αγαπημένου μας παιδιού! Είναι το καπέλο του."

"Πού βρέθηκε;"

"Στο φορτηγάκι των τσιγγάνων που κατασκήνωσαν στο βάλτο. Έφυγαν την Τρίτη. Σήμερα η αστυνομία τους εντόπισε και εξέτασε το τροχόσπιτό τους. Αυτό βρέθηκε."

"Πώς το εξηγούν;"

"Ανακάτεψαν και είπαν ψέματα - είπαν ότι το βρήκαν στο βάλτο το πρωί της Τρίτης. Ξέρουν πού είναι, οι κατεργάρηδες! Δόξα τω Θεώ, είναι όλοι ασφαλείς κάτω από κλειδαριά και κλειδί. Είτε ο φόβος του νόμου είτε το πορτοφόλι του Δούκα θα τους βγάλει σίγουρα όλα όσα ξέρουν".

"Μέχρι εδώ, όλα καλά", είπε ο Χολμς, όταν ο γιατρός έφυγε επιτέλους από το δωμάτιο. "Τουλάχιστον επιβεβαιώνεται η θεωρία ότι από την πλευρά του Lower Gill Moor πρέπει να ελπίζουμε σε αποτελέσματα. Η

αστυνομία δεν έχει κάνει τίποτα σε τοπικό επίπεδο,

εκτός από τη σύλληψη αυτών των τσιγγάνων. Κοίτα εδώ, Γουάτσον! Υπάρχει ένα ποτάμι απέναντι από το βάλτο. Το βλέπεις σημειωμένο εδώ στο χάρτη. Σε μερικά σημεία διευρύνεται σε βάλτο. Αυτό συμβαίνει ιδιαίτερα στην περιοχή μεταξύ του Holdernes Hall και του σχολείου. Είναι μάταιο να ψάχνουμε αλλού για ίχνη με αυτόν τον ξηρό καιρό- αλλά σε ΑΥΤΟ το σημείο υπάρχει σίγουρα η πιθανότητα να έχει μείνει κάποιο αρχείο. Θα σας καλέσω νωρίς αύριο το πρωί, και εσείς κι εγώ θα προσπαθήσουμε αν μπορούμε να ρίξουμε λίγο φως στο μυστήριο".

Η μέρα μόλις είχε αρχίσει να ξημερώνει όταν ξύπνησα και βρήκα τη μακριά, λεπτή μορφή του Χολμς δίπλα στο κρεβάτι μου. Ήταν πλήρως ντυμένος και προφανώς είχε ήδη βγει έξω.

"Έχω κάνει το γκαζόν και την αποθήκη ποδηλάτων", είπε. "Έκανα επίσης μια βόλτα στο Ragged Shaw. Τώρα, Γουάτσον, στο διπλανό δωμάτιο είναι έτοιμο το κακάο. Πρέπει να σε παρακαλέσω να βιαστείς, γιατί έχουμε μια μεγάλη μέρα μπροστά μας".

Τα μάτια του έλαμπαν και το μάγουλό του ήταν αναψοκοκκινισμένο από τη χαρά του τεχνίτη που βλέπει το έργο του να είναι έτοιμο μπροστά του. Ένας πολύ διαφορετικός Χολμς, αυτός ο δραστήριος, άγρυπνος άνθρωπος, από τον εσωστρεφή και χλωμό ονειροπόλο της οδού Μπέικερ. Ένιωσα, καθώς κοίταζα αυτή την ευλύγιστη φιγούρα, ζωντανή από νευρική ενέργεια, ότι μας περίμενε πράγματι μια επίπονη μέρα.

Και όμως άνοιξε με την πιο μαύρη απογοήτευση. Με μεγάλες ελπίδες διασχίσαμε το τυρφώδες, καστανόχρωμο βάλτο, που διασταυρωνόταν με χίλια μονοπάτια προβάτων, μέχρι που φτάσαμε στην πλατιά, ανοιχτοπράσινη ζώνη που σηματοδοτούσε το τέλος ανάμεσα σε εμάς και το Holdernes. Σίγουρα, αν το παλικάρι είχε γυρίσει πίσω, θα πρέπει να είχε περάσει από εδώ, και δεν θα μπορούσε να περάσει χωρίς να αφήσει τα ίχνη του. Όμως δεν υπήρχε κανένα ίχνος του ή του Γερμανού. Με ένα πρόσωπο που σκοτείνιαζε, ο φίλος μου βάδιζε κατά μήκος του περιθωρίου, παρατηρώντας με προθυμία κάθε λασπωμένο λεκέ πάνω στη βρύα επιφάνεια. Τα σημάδια από πρόβατα υπήρχαν σε αφθονία, και σε ένα σημείο, μερικά μίλια πιο κάτω, αγελάδες είχαν αφήσει τα ίχνη τους. Τίποτα περισσότερο.

"Έλεγχος νούμερο ένα", είπε ο Χολμς, κοιτάζοντας μελαγχολικά την έκταση του βάλτου. "Υπάρχει ένα άλλο τέλμα εκεί κάτω και ένας στενός λαιμός ανάμεσά τους. Αλόα! Αλόα! Αλόα! Τι έχουμε εδώ;"

Είχαμε έρθει σε μια μικρή μαύρη κορδέλα μονοπατιού. Στη μέση της, με ευδιάκριτο σημάδι στο μουσκεμένο χώμα, ήταν το ίχνος ενός ποδηλάτου.

"Ζήτη!" Φώναξα. "Το βρήκαμε."

Όμως ο Χολμς κούνησε το κεφάλι του και το πρόσωπό του ήταν μάλλον

αμήχανο και αναμενόμενο παρά χαρούμενο.

"Ένα ποδήλατο, σίγουρα, αλλά όχι το ποδήλατο", είπε. "Γνωρίζω σαράντα δύο διαφορετικά αποτυπώματα που αφήνουν τα ελαστικά. Αυτό, όπως αντιλαμβάνεστε, είναι ένα

Dunlop, με ένα μπάλωμα στο εξωτερικό κάλυμμα. Τα ελαστικά του Heidegger ήταν της Palmer, αφήνοντας διαμήκεις λωρίδες. Ο Aveling, ο μαθηματικός δάσκαλος, ήταν σίγουρος σε αυτό το σημείο. Επομένως, δεν είναι η πίστα του Χάιντεγκερ".

"Του αγοριού, λοιπόν;"

"Πιθανόν, αν μπορούσαμε να αποδείξουμε ότι είχε στην κατοχή του ένα ποδήλατο. Αλλά αυτό δεν το καταφέραμε καθόλου. Αυτό το ίχνος, όπως αντιλαμβάνεστε, έγινε από έναν αναβάτη που πήγαινε από την κατεύθυνση του σχολείου".

"Η προς τα εκεί;"

"Όχι, όχι, αγαπητέ μου Γουάτσον. Η πιο βαθιά βυθισμένη εντύπωση είναι, φυσικά, ο πίσω τροχός, πάνω στον οποίο στηρίζεται το βάρος. Αντιλαμβάνεστε αρκετά σημεία όπου έχει περάσει απέναντι και έχει σβήσει το πιο ρηχό σημάδι του μπροστινού. Αναμφίβολα κατευθυνόταν μακριά από το σχολείο. Μπορεί να συνδέεται ή να μην συνδέεται με την έρευνά μας, αλλά θα το ακολουθήσουμε προς τα πίσω πριν προχωρήσουμε παραπέρα".

Το κάναμε, και στο τέλος μερικών εκατοντάδων μέτρων χάσαμε τα ίχνη καθώς βγαίναμε από το βαλτώδες τμήμα του βάλτου. Ακολουθώντας το μονοπάτι προς τα πίσω, ξεχωρίσαμε ένα άλλο σημείο, όπου έτρεχε μια πηγή. Εδώ, για άλλη μια φορά, υπήρχε το σημάδι του ποδηλάτου, αν και σχεδόν εξαφανισμένο από τις οπλές των αγελάδων. Μετά από αυτό δεν υπήρχε κανένα σημάδι, αλλά το μονοπάτι περνούσε ακριβώς μέσα στο Ragged Shaw, το δάσος που βρισκόταν πίσω από το σχολείο. Από αυτό το δάσος πρέπει να βγήκε το ποδήλατο. Ο Χολμς κάθισε σε έναν ογκόλιθο και στήριξε το πηγούνι του στα χέρια του. Είχα καπνίσει δύο τσιγάρα πριν κουνηθεί.

"Καλά, καλά", είπε τελικά. "Είναι, βέβαια, πιθανό ένας πονηρός άνθρωπος να αλλάξει το λάστιχο του ποδηλάτου του για να αφήσει άγνωστα ίχνη. Ένας εγκληματίας που ήταν ικανός για μια τέτοια σκέψη είναι ένας άνθρωπος με τον οποίο θα ήμουν περήφανος να κάνω δουλειές. Θα αφήσουμε αυτό το ερώτημα αδιευκρίνιστο και θα ξαναγυρίσουμε στον βάλτο μας, γιατί έχουμε αφήσει πολλά ανεξερεύνητα".

Συνεχίσαμε τη συστηματική μας έρευνα στην άκρη του μουσκεμένου τμήματος του βάλτου, και σύντομα η επιμονή μας ανταμείφθηκε ένδοξα. Ακριβώς απέναντι από το κατώτερο τμήμα του βάλτου βρισκόταν ένα μουχλιασμένο μονοπάτι. Ο Χολμς έβγαλε μια κραυγή ευχαρίστησης καθώς το πλησίαζε. Ένα αποτύπωμα σαν μια ωραία δέσμη τηλεγραφικών καλωδίων διέτρεχε το κέντρο του. Ήταν το ελαστικό του Πάλμερ.

"Εδώ είναι ο κύριος Χάιντεγκερ, σίγουρα!" φώναξε ο Χολμς με

ενθουσιασμό. "Ο συλλογισμός μου φαίνεται να ήταν αρκετά σωστός, Γουάτσον".

"Σας συγχαίρω."

"Αλλά έχουμε πολύ δρόμο ακόμα να διανύσουμε. Παρακαλούμε να απομακρυνθείτε από το μονοπάτι. Τώρα ας ακολουθήσουμε το μονοπάτι. Φοβάμαι ότι δεν θα οδηγήσει πολύ μακριά."

Διαπιστώσαμε, ωστόσο, καθώς προχωρούσαμε, ότι αυτό το τμήμα του βάλτου διαπερνάται από μαλακά σημεία και, αν και συχνά χάναμε το μονοπάτι, καταφέραμε πάντα να το ξαναβρούμε.

"Παρατηρείτε", είπε ο Χολμς, "ότι ο αναβάτης πιέζει τώρα αναμφίβολα το ρυθμό; Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία γι' αυτό. Κοιτάξτε αυτό το αποτύπωμα, όπου και τα δύο ελαστικά είναι καθαρά. Το ένα είναι τόσο βαθύ όσο και το άλλο. Αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει ότι ο αναβάτης ρίχνει το βάρος του στο τιμόνι, όπως κάνει ένας άνθρωπος όταν κάνει σπριντ. Μα τον Δία! Είχε μια πτώση".

Υπήρχε μια πλατιά, ακανόνιστη κηλίδα που κάλυπτε μερικά μέτρα της διαδρομής. Στη συνέχεια, υπήρχαν μερικά ίχνη και το λάστιχο επανεμφανίστηκε για άλλη μια φορά. "Μια πλευρική ολίσθηση", πρότεινα.

Ο Χολμς σήκωσε ψηλά ένα τσαλακωμένο κλαδί ανθισμένου γκόρτσι. Με τρόπο διαπίστωση ότι τα κίτρινα άνθη ήταν όλα πασαλειμμένα με βυσσινί. Στο μονοπάτι, επίσης, και ανάμεσα στα ρείκια υπήρχαν σκούροι λεκέδες από πηχτό αίμα.

"Κακό!" είπε ο Χολμς. "Κακό! Απομακρύνσου, Γουάτσον! Ούτε ένα περιττό βήμα! Τι διαβάζω εδώ; Έπεσε τραυματισμένος, σηκώθηκε, ανέβηκε ξανά, συνέχισε. Αλλά δεν υπάρχει άλλο ίχνος. Τα βοοειδή είναι σε αυτό το μονοπάτι. Σίγουρα δεν τον έγδαρε ταύρος; Αδύνατον! Αλλά δεν βλέπω ίχνη από κανέναν άλλο. Πρέπει να συνεχίσουμε, Γουάτσον. Σίγουρα με τους λεκέδες καθώς και το ίχνος να μας καθοδηγούν δεν μπορεί να μας ξεφύγει τώρα".

Η αναζήτησή μας δεν κράτησε πολύ. Τα ίχνη του ελαστικού άρχισαν να καμπυλώνουν φανταστικά πάνω στο υγρό και λαμπερό μονοπάτι. Ξαφνικά, καθώς κοίταξα μπροστά, η λάμψη του μετάλλου τράβηξε το βλέμμα μου ανάμεσα στους πυκνούς θάμνους αγκινάρας. Από αυτούς σύραμε ένα ποδήλατο, με λάστιχο Palmer, το ένα πεντάλ λυγισμένο και ολόκληρο το μπροστινό μέρος του τρομερά λερωμένο και σαλιωμένο με αίμα. Από την άλλη πλευρά των θάμνων προεξείχε ένα παπούτσι. Τρέξαμε τριγύρω και εκεί βρισκόταν ο άτυχος αναβάτης. Ήταν ένας ψηλός άντρας, γεμάτος γένια, με γυαλιά, των οποίων το ένα γυαλί είχε σπάσει. Η αιτία του θανάτου του ήταν ένα τρομακτικό χτύπημα στο κεφάλι, το οποίο είχε συνθλίψει μέρος του κρανίου του. Το γεγονός ότι μπόρεσε να συνεχίσει μετά από ένα τέτοιο τραύμα λέει πολλά για τη ζωτικότητα και το θάρρος του ανθρώπου. Φορούσε παπούτσια, αλλά όχι κάλτσες, και το ανοιχτό παλτό του αποκάλυπτε ένα νυχτικό πουκάμισο από κάτω. Ήταν αναμφίβολα ο Γερμανός δάσκαλος.

Ο Χολμς γύρισε το πτώμα με ευλάβεια και το εξέτασε με μεγάλη

προσοχή. Στη συνέχεια κάθισε για λίγο σε βαθιά σκέψη, και μπορούσα να δω από το τσαλακωμένο του μέτωπο ότι αυτή η ζοφερή ανακάλυψη δεν μας είχε, κατά τη γνώμη του, προχωρήσει πολύ στην έρευνά μας.

"Είναι λίγο δύσκολο να ξέρεις τι να κάνεις, Γουάτσον", είπε τελικά. "Οι δικές μου τάσεις είναι να προωθήσουμε αυτή την έρευνα, γιατί έχουμε ήδη χάσει τόσο πολύ χρόνο που δεν έχουμε την πολυτέλεια να χάσουμε άλλη μια ώρα. Από την άλλη πλευρά, είμαστε υποχρεωμένοι να ενημερώσουμε την αστυνομία για την ανακάλυψη και να φροντίσουμε να περιποιηθούν το πτώμα του καημένου".

"Θα μπορούσα να πάρω ένα σημείωμα πίσω."

"Αλλά χρειάζομαι την παρέα και τη βοήθειά σας. Περιμένετε λίγο! Υπάρχει ένας τύπος που κόβει τύρφη εκεί πέρα. Φέρτε τον εδώ και θα καθοδηγήσει την αστυνομία".

Έφερα τον χωρικό απέναντι και ο Χολμς έστειλε τον φοβισμένο άνδρα με ένα σημείωμα στον Δρ Χάξταμπλ.

"Λοιπόν, Γουάτσον", είπε, "βρήκαμε δύο στοιχεία σήμερα το πρωί. Το ένα είναι το ποδήλατο με το λάστιχο του Πάλμερ, και βλέπουμε πού μας οδήγησε. Το άλλο είναι το ποδήλατο με το μπαλωμένο Dunlop. Πριν αρχίσουμε να το ερευνούμε αυτό, ας προσπαθήσουμε να συνειδητοποιήσουμε αυτά που ξέρουμε, ώστε να τα αξιοποιήσουμε στο έπακρο και να διαχωρίσουμε το ουσιώδες από το τυχαίο".

"Πρώτα απ' όλα θέλω να σας εντυπωσιάσω ότι το αγόρι έφυγε σίγουρα με τη θέλησή του. Κατέβηκε από το παράθυρό του και έφυγε, είτε μόνος του είτε με κάποιον. Αυτό είναι σίγουρο".

Συμφώνησα.

"Λοιπόν, τώρα, ας στραφούμε σε αυτόν τον άτυχο Γερμανό δάσκαλο. Το αγόρι ήταν πλήρως ντυμένο όταν έφυγε. Ως εκ τούτου, προέβλεψε τι θα έκανε. Αλλά ο Γερμανός πήγε χωρίς τις κάλτσες του. Σίγουρα ενήργησε σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα".

"Αναμφίβολα."

"Γιατί έφυγε; Επειδή, από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς του, είδε τη φυγή του αγοριού. Επειδή ήθελε να τον προλάβει και να τον φέρει πίσω. Άρπαξε το ποδήλατό του, καταδίωξε το παλικάρι και καταδιώκοντάς το βρήκε το θάνατο".

"Έτσι φαίνεται."

"Τώρα έρχομαι στο κρίσιμο σημείο του επιχειρήματός μου. Η φυσική ενέργεια ενός ανθρώπου που κυνηγάει ένα μικρό αγόρι θα ήταν να τρέξει πίσω του. Θα ήξερε ότι θα μπορούσε να το προσπεράσει. Αλλά ο Γερμανός δεν το κάνει αυτό. Στρέφεται προς το ποδήλατό του. Μου είπαν ότι ήταν εξαιρετικός ποδηλάτης. Δεν θα το έκανε αυτό αν δεν έβλεπε ότι το αγόρι είχε κάποιο γρήγορο μέσο διαφυγής".

"Το άλλο ποδήλατο."

"Ας συνεχίσουμε την ανοικοδόμησή μας. Βρίσκει το θάνατό του πέντε

μίλια μακριά από το σχολείο - όχι από σφαίρα, σημειώστε το, την οποία θα μπορούσε να εκτοξεύσει ακόμη και ένα παλικάρι, αλλά από ένα άγριο χτύπημα από ένα δυνατό χέρι. Το παλικάρι, λοιπόν, είχε έναν σύντροφο στη φυγή του. Και η φυγή ήταν γρήγορη, αφού χρειάστηκαν πέντε λεπτά...

μίλια πριν τους προσπεράσει ένας έμπειρος ποδηλάτης. Ωστόσο, ερευνούμε το έδαφος γύρω από τον τόπο της τραγωδίας. Τι βρίσκουμε; Μερικά ίχνη βοοειδών, τίποτα περισσότερο. Έκανα ένα μεγάλο γύρο, και δεν υπάρχει κανένα μονοπάτι σε απόσταση πενήντα μέτρων. Ένας άλλος ποδηλάτης δεν θα μπορούσε να έχει καμία σχέση με την πραγματική δολοφονία. Ούτε υπήρχαν ανθρώπινα ίχνη".

"Holmes", φώναξα, "αυτό είναι αδύνατον".

"Αξιοθαύμαστο!" είπε. "Μια πολύ διαφωτιστική παρατήρηση. ΕΙΝΑΙ αδύνατο όπως το δηλώνω, και επομένως πρέπει να το έχω δηλώσει από κάποια άποψη λάθος. Ωστόσο, το είδατε και μόνος σας. Μπορείτε να προτείνετε κάποιο σφάλμα;"

"Δεν θα μπορούσε να έχει σπάσει το κρανίο του σε μια πτώση;" "Σε ένα βάλτο, Γουάτσον;"

"Είμαι στα όριά μου."

"Έχουμε λύσει και χειρότερα προβλήματα. Τουλάχιστον έχουμε άφθονο υλικό, αρκεί να το χρησιμοποιήσουμε. Ελάτε, λοιπόν, και, αφού εξαντλήσουμε το Palmer, ας δούμε τι έχει να μας προσφέρει το Dunlop με το μπαλωμένο κάλυμμα".

Πήραμε το μονοπάτι και το ακολουθήσαμε προς τα εμπρός για κάποια απόσταση, αλλά σύντομα ο βάλτος ανέβηκε σε μια μακρά καμπύλη με ρείκια και αφήσαμε πίσω μας το ποτάμι. Δεν μπορούσαμε να ελπίζουμε σε περαιτέρω βοήθεια από τα ίχνη. Στο σημείο όπου είδαμε το τελευταίο ελαστικό Dunlop, θα μπορούσε εξίσου να οδηγεί στο Holderness Hall, οι επιβλητικοί πύργοι του οποίου υψώνονταν μερικά μίλια στα αριστερά μας, ή σε ένα χαμηλό, γκρίζο χωριό που βρισκόταν μπροστά μας και σηματοδοτούσε τη θέση του κεντρικού δρόμου του Chesterfield.

Καθώς πλησιάζαμε το απαγορευτικό και άθλιο πανδοχείο, με το σημάδι ενός κόκορα πάνω από την πόρτα, ο Χολμς έβγαλε έναν ξαφνικό αναστεναγμό και με έπιασε από τον ώμο για να σωθεί από την πτώση. Είχε πάθει ένα από εκείνα τα βίαια τραβήγματα στον αστράγαλο που αφήνουν τον άνθρωπο αβοήθητο. Με δυσκολία κουτσαίνοντας έφτασε στην πόρτα, όπου ένας κοντόχοντρος, μελαχρινός, ηλικιωμένος άνδρας κάπνιζε μια μαύρη πήλινη πίπα.

"Πώς είστε, κύριε Ρούμπεν Χείζ;" είπε ο Χολμς.

"Ποιος είσαι εσύ και πώς καταλαβαίνεις το όνομά μου τόσο εύκολα;" απάντησε ο συμπατριώτης του, με μια καχύποπτη λάμψη ενός ζεύγους πονηρών ματιών.

"Λοιπόν, είναι τυπωμένο στον πίνακα πάνω από το κεφάλι σας. Είναι εύκολο να δεις έναν άνθρωπο που είναι αφέντης του σπιτιού του. Υποθέτω ότι δεν έχετε κάτι σαν άμαξα στους στάβλους σας;"

"Όχι, δεν έχω."

"Με δυσκολία μπορώ να πατήσω το πόδι μου στο έδαφος". "Μην το ακουμπάς στο έδαφος."

"Αλλά δεν μπορώ να περπατήσω."

"Λοιπόν, τότε, χοπ."

Ο τρόπος του κ. Ρούμπεν Χείζ δεν ήταν καθόλου ευγενικός, αλλά ο Χολμς το αντιμετώπισε με αξιοθαύμαστη ευθυκρισία.

"Κοίτα εδώ, άνθρωπέ μου", είπε. "Αυτό είναι πραγματικά μια μάλλον αμήχανη κατάσταση για μένα. Δεν με νοιάζει πώς θα τα καταφέρω".

"Ούτε κι εγώ", είπε ο σκυθρωπός σπιτονοικοκύρης.

"Το θέμα είναι πολύ σημαντικό. Θα σας προσέφερα μια κυρίαρχη τιμή για τη χρήση ενός ποδηλάτου".

Ο σπιτονοικοκύρης τσίμπησε τα αυτιά του. "Πού θέλεις να πας;"

"Στο Holdernes Hall."

"Φίλοι του Ντουκ, υποθέτω;", είπε ο ιδιοκτήτης, εξετάζοντας με ειρωνικό βλέμμα τα λερωμένα από τη λάσπη ρούχα μας.

Ο Χολμς γέλασε καλοπροαίρετα.

"Θα χαρεί να μας δει, όπως και να 'χει". "Γιατί;"

"Επειδή του φέρνουμε νέα για τον χαμένο του γιο". Ο σπιτονοικοκύρης αναστατώθηκε εμφανώς. "Τι, είστε στα ίχνη του;"

"Τον έχουν ακούσει στο Λίβερπουλ. Περιμένουν να τον βρίσκουν κάθε ώρα".

Και πάλι μια γρήγορη αλλαγή πέρασε από το βαρύ, αξύριστο πρόσωπο. Ο τρόπος του έγινε ξαφνικά ευγενικός.

"Έχω λιγότερους λόγους να εύχομαι στον Ντουκ καλό από τους περισσότερους", είπε, "γιατί ήμουν κάποτε ο αμαξάς του και μου φέρθηκε σκληρά άσχημα. Αυτός ήταν που με απέλυσε χωρίς χαρακτήρα, με το λόγο ενός ψεύτη καλαμποκοποιού. Αλλά χαίρομαι που ακούω ότι ο νεαρός λόρδος ακούστηκε στο Λίβερπουλ, και θα σε βοηθήσω να μεταφέρεις τα νέα στο Χολ".

"Σας ευχαριστώ", είπε ο Χολμς. "Θα φάμε κάτι πρώτα. Μετά μπορείτε να φέρετε το ποδήλατο".

"Δεν έχω ποδήλατο." Ο Χολμς σήκωσε ένα νόμισμα.

"Σου λέω, φίλε, ότι δεν έχω κανένα. Θα σου δώσω δύο άλογα μέχρι το Hall".

"Καλά, καλά", είπε ο Χολμς, "θα το συζητήσουμε όταν φάμε κάτι".

Όταν μείναμε μόνοι μας στην κουζίνα με τις πέτρινες σημαίες, ήταν εκπληκτικό το πόσο γρήγορα επανήλθε ο αστράγαλος που είχε υποστεί διάστρεμμα. Είχε σχεδόν νυχτώσει, και εμείς

δεν είχε φάει τίποτα από νωρίς το πρωί, οπότε περάσαμε αρκετή ώρα με το γεύμα μας. Ο Χολμς ήταν χαμένος στις σκέψεις του, και μία ή δύο φορές πήγε στο παράθυρο και κοίταξε σοβαρά έξω. Ανοιγόταν σε μια άθλια αυλή. Στην άλλη γωνία υπήρχε ένα σιδηρουργείο, όπου ένα βρώμικο παλικάρι δούλευε. Στην άλλη πλευρά ήταν οι στάβλοι. Ο Χολμς είχε ξανακαθίσει μετά από μια από αυτές τις εξορμήσεις, όταν ξαφνικά πετάχτηκε από την καρέκλα του με ένα δυνατό επιφώνημα.

"Μα τον ουρανό, Γουάτσον, πιστεύω ότι το βρήκα!" φώναξε. "Ναι, ναι, έτσι πρέπει να είναι. Γουάτσον, θυμάσαι να είδες κανένα ίχνος αγελάδας σήμερα;"

"Ναι,
αρκετές."

"Πού;"

"Λοιπόν, παντού. Ήταν στο βούρκο, και πάλι στο μονοπάτι, και πάλι κοντά στο σημείο όπου ο καημένος ο Χάιντεγκερ βρήκε το θάνατο".

"Ακριβώς. Λοιπόν, Γουάτσον, πόσες αγελάδες είδες στο βάλτο;" "Δεν θυμάμαι να είδα καμία."

"Παράξενο, Γουάτσον, να βλέπουμε ίχνη σε όλο το μήκος της γραμμής μας, αλλά ούτε μια αγελάδα σε όλο το βάλτο- πολύ παράξενο, Γουάτσον, ε;"

"Ναι, είναι παράξενο."

"Τώρα, Γουάτσον, κάνε μια προσπάθεια, ρίξε το μυαλό σου πίσω! Μπορείς να δεις αυτά τα ίχνη στο μονοπάτι;"

"Ναι, μπορώ."

"Μπορείς να θυμηθείς ότι οι διαδρομές ήταν άλλοτε έτσι, Watson" - τακτοποίησε με αυτόν τον τρόπο μια σειρά από ψίχουλα ψωμιού - : : : : : : - "και άλλοτε έτσι" - : ... : ... : ... : ... - "και μερικές φορές έτσι" -

. "Μπορείς να το θυμηθείς αυτό;" "Όχι, δεν μπορώ."

"Αλλά μπορώ. Θα μπορούσα να το ορκιστώ. Ωστόσο, θα επιστρέψουμε με την ησυχία μας και θα το επαληθεύσουμε. Τι τυφλό σκαθάρι ήμουν που δεν έβγαλα το συμπέρασμά μου!"

"Και ποιο είναι το συμπέρασμά σας;"

"Μόνο ότι πρόκειται για μια αξιοσημείωτη αγελάδα που περπατάει, καλπάζει και καλπάζει. Μα το Θεό, Γουάτσον, δεν ήταν το μυαλό ενός χωρικού ταβερνιάρη που σκέφτηκε ένα τέτοιο τυφλό! Το πεδίο φαίνεται να είναι καθαρό, εκτός από εκείνο το παλικάρι στο σιδηρουργείο. Ας βγούμε έξω να δούμε τι μπορούμε να δούμε".

Υπήρχαν δύο άγουρα, ατημέλητα άλογα στον ετοιμόρροπο στάβλο.

Ο Χολμς σήκωσε το πίσω πόδι ενός από αυτά και γέλασε δυνατά.

"Παλιά παπούτσια, αλλά καινούργια παπούτσια - παλιά παπούτσια, αλλά καινούργια καρφιά. Αυτή η υπόθεση αξίζει να γίνει κλασική. Ας πάμε απέναντι στο σιδηρουργείο".

Το παλικάρι συνέχισε τη δουλειά του χωρίς να μας κοιτάξει. Είδα το μάτι του Χολμς να πετάγεται δεξιά και αριστερά ανάμεσα στα σκουπίδια από σίδερα και ξύλα που ήταν διάσπαρτα στο πάτωμα. Ξαφνικά, όμως, ακούσαμε ένα βήμα πίσω μας, και εκεί ήταν ο ιδιοκτήτης, με τα βαριά φρύδια του τραβηγμένα πάνω από τα άγρια μάτια του, με τα μελαμψά χαρακτηριστικά του σπασμένα από το πάθος. Κρατούσε στο χέρι του ένα κοντό ραβδί με μεταλλική κεφαλή και προχώρησε τόσο απειλητικά που χάρηκα που ένιωσα το περίστροφο στην τσέπη μου.

"Εσείς καταραμένοι κατάσκοποι!" φώναξε ο άνδρας. "Τι κάνετε εκεί;"

"Μα, κύριε Ρούμπεν Χέιζ", είπε ο Χολμς ψύχραιμα, "θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί ότι φοβάστε μήπως ανακαλύψουμε κάτι".

Ο άνδρας συγκρατήθηκε με μια βίαιη προσπάθεια και το βλοσυρό του στόμα λύθηκε σε ένα ψεύτικο γέλιο, το οποίο ήταν πιο απειλητικό από το συνοφρύωμά του.

"Είσαι ευπρόσδεκτος σε όλα όσα μπορείς να μάθεις στο σιδηρουργείο μου", είπε. "Αλλά κοίταξε εδώ, κύριε, δεν με νοιάζει να τριγυρνάει ο κόσμος στο σπίτι μου χωρίς την άδειά μου, οπότε όσο πιο γρήγορα πληρώσεις το χρέος σου και φύγεις από εδώ, τόσο καλύτερα θα είμαι ευχαριστημένος".

"Εντάξει, κύριε Χέιζ - δεν ήθελα να σας κάνω κακό", είπε ο Χολμς. "Ρίξαμε μια ματιά στα άλογά σας, αλλά νομίζω ότι τελικά θα περπατήσω. Δεν είναι μακριά, πιστεύω."

"Όχι περισσότερο από δύο μίλια μέχρι τις πύλες του Hall. Αυτός είναι ο δρόμος στα αριστερά". Μας παρακολουθούσε με σκυθρωπό βλέμμα μέχρι να φύγουμε από το χώρο του.

Δεν πήγαμε πολύ μακριά στο δρόμο, γιατί ο Χολμς σταμάτησε αμέσως μόλις η στροφή μας έκρυψε από τη θέα του σπιτονοικοκύρη.

"Ημασταν ζεστοί, όπως λένε τα παιδιά, σε εκείνο το πανδοχείο", είπε. "Εγώ φαίνεται να κρυώνω όλο και περισσότερο με κάθε βήμα που απομακρύνομαι από αυτό. Όχι, όχι, δεν μπορώ να το εγκαταλείψω".

"Είμαι πεπεισμένος", είπα, "ότι αυτός ο Ρούμπεν Χέιζ τα ξέρει όλα. Δεν έχω ξαναδεί πιο αυταπόδεικτο κακοποιό".

"Ω! Σας εντυπωσίασε με αυτόν τον τρόπο, έτσι δεν είναι; Υπάρχουν τα άλογα, υπάρχει το σιδηρουργείο. Ναι, είναι ένα ενδιαφέρον μέρος, αυτό το Fighting Cock. Νομίζω ότι θα του ρίξουμε άλλη μια ματιά με διακριτικό τρόπο".

Πίσω μας απλωνόταν μια μεγάλη, επικλινής πλαγιά, διάστικτη με γκρίζους ασβεστολιθικούς ογκόλιθους. Είχαμε στρίψει από το δρόμο και ανεβαίναμε το λόφο, όταν, κοιτάζοντας προς την κατεύθυνση του Holderness Hall, είδα έναν ποδηλάτη να έρχεται γρήγορα.

"Πέσε κάτω, Γουάτσον!" φώναξε ο Χολμς, με ένα βαρύ χέρι στον ώμο μου. Μόλις είχαμε βυθιστεί από το οπτικό πεδίο, όταν ο άνδρας πέταξε δίπλα μας στο δρόμο. Ανάμεσα σε ένα κυλιόμενο σύννεφο σκόνης έριξα μια ματιά σε ένα γλωμό, ταραγμένο πρόσωπο - ένα πρόσωπο

με τρόπο σε κάθε γραμμή, το στόμα ανοιχτό, τα μάτια να κοιτάζουν άγρια μπροστά. Ήταν σαν μια παράξενη καρικατούρα του κομψού Τζέιμς Γουάιλντερ που είχαμε δει το προηγούμενο βράδυ.

"Ο γραμματέας του Δούκα!" φώναξε ο Χολμς. "Έλα, Γουάτσον, ας δούμε τι κάνει".

Σκαρφαλώσαμε από βράχο σε βράχο μέχρι που σε λίγα λεπτά φτάσαμε σε ένα σημείο από το οποίο μπορούσαμε να δούμε την μπροστινή πόρτα του πανδοχείου. Το ποδήλατο του Γουάιλντερ ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο δίπλα του. Κανείς δεν κινούνταν στο σπίτι, ούτε μπορέσαμε να δούμε πρόσωπα στα παράθυρα. Το λυκόφως έπεφτε σιγά σιγά καθώς ο ήλιος βυθιζόταν πίσω από τους ψηλούς πύργους του Holderness Hall. Τότε, μέσα στο σκοτάδι, είδαμε τα δύο πλαϊνά φώτα μιας παγίδας να ανάβουν στην αυλή του στάβλου του πανδοχείου και λίγο αργότερα ακούσαμε τον κρότο των οπλών, καθώς βγήκε στον δρόμο και έφυγε με άγριο ρυθμό προς την κατεύθυνση του Τσέστερφιλντ.

"Τι λες γι' αυτό, Γουάτσον;" ψιθύρισε ο Χολμς.

"Μοιάζει με πτήση".

"Ένας άντρας σε ένα σκυλάμαξο, απ' όσο μπόρεσα να δω. Σίγουρα δεν ήταν ο κ. Τζέιμς Γουάιλντερ, γιατί εκεί είναι στην πόρτα".

Ένα κόκκινο τετράγωνο φωτός είχε ξεπηδήσει από το σκοτάδι. Στη μέση του βρισκόταν η μαύρη φιγούρα του γραμματέα, με το κεφάλι του προτεταμένο, κοιτάζοντας έξω στη νύχτα. Ήταν φανερό ότι περίμενε κάποιον. Τότε, επιτέλους, ακούστηκαν βήματα στο δρόμο, μια δεύτερη φιγούρα φάνηκε για μια στιγμή στο φως, η πόρτα έκλεισε και όλα ήταν μαύρα για άλλη μια φορά. Πέντε λεπτά αργότερα μια λάμπα άναψε σε ένα δωμάτιο στον πρώτο όροφο.

"Φαίνεται να είναι ένα περίεργο έθιμο που κάνει ο Fighting Cock", είπε ο Χολμς.

"Το μπαρ είναι στην άλλη πλευρά".

"Ακριβώς. Αυτοί είναι αυτό που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε ιδιωτικοί καλεσμένοι. Τώρα, τι στο καλό κάνει ο κ. Τζέιμς Γουάιλντερ σ' αυτό το κρησφύγετο τέτοια ώρα και ποιος είναι ο σύντροφος που έρχεται να τον συναντήσει εκεί; Έλα, Γουάτσον, πρέπει πραγματικά να ρισκάρουμε και να προσπαθήσουμε να το ερευνήσουμε λίγο πιο προσεκτικά".

Μαζί κατεβήκαμε κρυφά στο δρόμο και συρθήκαμε μέχρι την πόρτα του πανδοχείου. Το ποδήλατο ήταν ακόμα ακουμπισμένο στον τοίχο. Ο Χολμς άναψε ένα σπύρτο και το κράτησε στον πίσω τροχό, και τον άκουσα να καγχάζει καθώς το φως έπεφτε πάνω σε ένα μπαλωμένο λάστιχο Dunlop. Πάνω από εμάς ήταν το αναμμένο παράθυρο.

"Πρέπει να ρίξω μια ματιά μέσα από αυτό, Γουάτσον. Αν σκύψετε την

πλάτη σας και στηριχτείτε στον τοίχο, νομίζω ότι μπορώ να τα καταφέρω".

Μια στιγμή αργότερα τα πόδια του ήταν στους ώμους μου. Αλλά μόλις είχε σηκωθεί, ξανακατέβηκε κάτω.

"Ελα, φίλε μου", είπε, "η δουλειά της ημέρας μας ήταν αρκετά μεγάλη. Νομίζω ότι μαζέψαμε ό,τι μπορούσαμε. Ο δρόμος μέχρι το σχολείο είναι μακρύς και όσο πιο γρήγορα ξεκινήσουμε τόσο το καλύτερο".

Δεν άνοιξε σχεδόν καθόλου τα χείλη του κατά τη διάρκεια αυτής της κουραστικής διαδρομής στο βάλτο, ούτε μπήκε στο σχολείο όταν έφτασε, αλλά συνέχισε μέχρι το σταθμό Mackleton, απ' όπου μπορούσε να στείλει μερικά τηλεγραφήματα. Αργά το βράδυ τον άκουσα να παρηγορεί τον Dr. Huxtable, συντετριμμένο από την τραγωδία του θανάτου του δασκάλου του, και αργότερα μπήκε στο δωμάτιό μου σε εγρήγορση και με δύναμη όπως ήταν όταν ξεκίνησε το πρωί. "Όλα πάνε καλά, φίλε μου", είπε. "Υπόσχομαι ότι πριν από αύριο το βράδυ θα έχουμε φτάσει στη λύση του μυστηρίου".

Στις έντεκα το επόμενο πρωί ο φίλος μου κι εγώ περπατούσαμε στην περίφημη λεωφόρο πουρναριού του Holderness Hall. Μας οδήγησαν μέσα από τη μεγαλοπρεπή ελισαβετιανή πόρτα και στο γραφείο της εξοχότητάς του. Εκεί βρήκαμε τον κ. Τζέιμς Γουάιλντερ, σεμνό και ευγενικό, αλλά με κάποιο ίχνος εκείνου του άγριου τρόμου της προηγούμενης νύχτας να παραμονεύει ακόμα στα κρυφά του μάτια και στα τρεμάμενα χαρακτηριστικά του.

"Ηρθατε να δείτε την Εξοχότητά του; Λυπάμαι, αλλά το γεγονός είναι ότι ο Δούκας δεν είναι καθόλου καλά. Έχει αναστατωθεί πολύ από τα τραγικά νέα. Λάβαμε χθες το απόγευμα ένα τηλεγράφημα από τον δρ Χάξταμπλ, το οποίο μας ενημέρωσε για την ανακάλυψή σας".

"Πρέπει να δω τον Δούκα, κ.

Γουάιλντερ". "Μα είναι στο δωμάτιό του."

"Τότε πρέπει να πάω στο δωμάτιό του". "Πιστεύω ότι είναι στο κρεβάτι του." "Θα τον δω εκεί."

Ο ψυχρός και αδυσώπητος τρόπος του Χολμς έδειξε στον γραμματέα ότι ήταν ανώφελο να διαφωνήσει μαζί του.

"Πολύ καλά, κύριε Χολμς, θα του πω ότι είστε εδώ".

Μετά από μισή ώρα καθυστέρησης εμφανίστηκε ο μεγάλος ευγενής. Το πρόσωπό του ήταν πιο πτωματικό από ποτέ, οι ώμοι του είχαν στρογγυλοποιηθεί, και μου φάνηκε ότι ήταν συνολικά μεγαλύτερος άνθρωπος από ό,τι ήταν το προηγούμενο πρωί. Μας χαιρέτησε με μια επιβλητική ευγένεια και κάθισε στο γραφείο του, με την κόκκινη γενειάδα

του να πέφτει στο τραπέζι.

"Λοιπόν, κύριε Χολμς;" είπε.

Αλλά τα μάτια του φίλου μου ήταν καρφωμένα στον γραμματέα, ο οποίος στεκόταν δίπλα στην καρέκλα του κυρίου του.

"Νομίζω, Εξοχότατε, ότι θα μπορούσα να μιλήσω πιο ελεύθερα όταν ο κ. Γουάιλντερ απουσιάζει".

Ο άντρας έγινε πιο χλωμός και έριξε ένα κακόβουλο βλέμμα στον Χολμς. "Αν η εξοχότητά σας επιθυμεί..."

"Ναι, ναι, καλύτερα να φύγετε. Τώρα, κύριε Χολμς, τι έχετε να πείτε;" Ο φίλος μου περίμενε μέχρι να κλείσει η πόρτα πίσω από τον γραμματέα που αποχωρούσε. "Το γεγονός είναι, Εξοχότατε", είπε, "ότι ο συνάδελφός μου, ο Δρ. Γουάτσον, και ο ίδιος είχα τη διαβεβαίωση του Dr. Huxtable ότι είχε προσφερθεί αμοιβή για την υπόθεση αυτή. Θα ήθελα να το επιβεβαιώσετε από τα δικά σας χείλη".

"Βεβαίως, κύριε Χολμς".

"Ανέρχονταν, αν πληροφορήθηκα σωστά, σε πέντε χιλιάδες λίρες σε όποιον σας πει πού βρίσκεται ο γιος σας;"

"Ακριβώς."

"Και άλλες χίλιες στον άνθρωπο που θα κατονομάσει το πρόσωπο ή τα πρόσωπα που τον κρατούν υπό κράτηση;"

"Ακριβώς."

"Στην τελευταία κατηγορία περιλαμβάνονται, χωρίς αμφιβολία, όχι μόνο εκείνοι που μπορεί να τον πήραν μακριά, αλλά και εκείνοι που συνωμοτούν για να τον κρατήσουν στη σημερινή του θέση;"

"Ναι, ναι", φώναξε ο Δούκας με ανυπομονησία. "Αν κάνετε καλά τη δουλειά σας, κ. Σέρλοκ Χολμς, δεν θα έχετε λόγο να παραπονιέστε για φειδωλή μεταχείριση".

Ο φίλος μου έτριψε τα λεπτά του χέρια με μια λαχτάρα που με εξέπληξε, καθώς γνώριζα τα λιτά του γούστα.

"Φαντάζομαι ότι βλέπω το μπλοκ επιταγών της Εξοχότητάς σας πάνω στο τραπέζι", είπε. "Θα ήμουν ευτυχής αν μπορούσατε να μου εκδώσετε μια επιταγή για έξι χιλιάδες λίρες. Ίσως θα ήταν καλύτερα να την διασταυρώσετε. Η Capital and Counties Bank, υποκατάστημα της Oxford Street, είναι οι αντιπρόσωποί μου".

Η Εξοχότητά του κάθισε πολύ αυστηρά και όρθια στην καρέκλα του και κοίταξε επίμονα τον φίλο μου.

"Πρόκειται για αστείο, κύριε Χολμς; Δεν είναι καθόλου ευχάριστο θέμα". "Καθόλου, Εξοχότατε. Ποτέ δεν ήμουν πιο σοβαρός στη ζωή μου". "Τι εννοείτε, τότε;"

"Εννοώ ότι έχω κερδίσει την αμοιβή. Ξέρω πού βρίσκεται ο γιος σας και γνωρίζω μερικούς, τουλάχιστον, από αυτούς που τον κρατούν".

Τα γένια του Δούκα είχαν γίνει πιο επιθετικά κόκκινα από ποτέ σε σχέση με το φρικιαστικά λευκό πρόσωπό του.

"Πού είναι;" αναπνέει.

"Είναι, ή ήταν χθες βράδυ, στο Fighting Cock Inn, περίπου δύο μίλια από την πύλη του πάρκου σας".

Ο Δούκας έπεσε πίσω στην καρέκλα του. "Και ποιον κατηγορείτε;"

Η απάντηση του Σέρλοκ Χολμς ήταν εκπληκτική. Προχώρησε γρήγορα προς τα εμπρός και άγγιξε τον Δούκα στον ώμο.

"ΣΑΣ κατηγορώ", είπε. "Και τώρα, Εξοχότατε, θα σας προβληματίσω για την επιταγή."

Ποτέ δεν θα ξεχάσω την εμφάνιση του Δούκα, καθώς πετάχτηκε πάνω και έπιανε με τα χέρια του σαν κάποιος που βυθίζεται σε μια άβυσσο. Στη συνέχεια, με μια εξαιρετική προσπάθεια αριστοκρατικής αυτοσυγκράτησης, κάθισε και βύθισε το πρόσωπό του στα χέρια του. Πέρασαν μερικά λεπτά μέχρι να μιλήσει.

"Πόσα ξέρεις;" ρώτησε τελικά, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του.

"Σας είδα μαζί χθες το βράδυ."

"Το ξέρει κανείς άλλος εκτός από τον φίλο σου;" "Δεν έχω μιλήσει σε κανέναν."

Ο Δούκας πήρε ένα στυλό στα τρεμάμενα δάχτυλά του και άνοιξε το μπλοκ επιταγών του. "Θα τηρήσω τον λόγο μου, κύριε Χολμς. Πρόκειται να γράψω την επιταγή σας, όσο ανεπιθύμητες κι αν είναι για μένα οι πληροφορίες που έχετε αποκτήσει. Όταν η προσφορά έγινε για πρώτη φορά, δεν πίστευα ότι η τροπή που θα έπαιρναν τα γεγονότα... μπορεί να πάρει. Αλλά εσείς και ο φίλος σας είστε άνθρωποι της διακριτικότητας, κύριε Χολμς;" "Δύσκολα καταλαβαίνω τη χάρη σας."

"Πρέπει να το θέσω ξεκάθαρα, κ. Χολμς. Αν μόνο εσείς οι δύο γνωρίζετε αυτό το περιστατικό, δεν υπάρχει κανένας λόγος να πάει παραπέρα. Νομίζω ότι δώδεκα χιλιάδες λίρες είναι το ποσό που σας χρωστάω, έτσι δεν είναι;"

Αλλά ο Χολμς χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του.

"Φοβάμαι, Εξοχότατε, ότι τα πράγματα δύσκολα μπορούν να διευθετηθούν τόσο εύκολα. Υπάρχει ο θάνατος αυτού του δασκάλου που πρέπει να εξηγηθεί".

"Αλλά ο Τζέιμς δεν ήξερε τίποτα από αυτά. Δεν μπορείτε να τον θεωρήσετε υπεύθυνο γι' αυτό. Ήταν έργο αυτού του βάνουσου κακοποιού που είχε την ατυχία να προσλάβει".

"Πρέπει να θεωρήσω, Εξοχότατε, ότι όταν ένας άνθρωπος ξεκινάει ένα έγκλημα είναι ηθικά ένοχος για κάθε άλλο έγκλημα που μπορεί να προκύψει από αυτό".

"Ηθικά, κύριε Χολμς. Αναμφίβολα έχετε δίκιο. Αλλά σίγουρα όχι στα μάτια του νόμου. Ένας άνθρωπος δεν μπορεί να καταδικαστεί για ένα φόνο στον οποίο δεν ήταν

παρόν, και το οποίο απεχθάνεται και απεχθάνεται όσο και εσείς. Τη στιγμή που το άκουσε, μου έκανε μια πλήρη εξομολόγηση, τόσο γεμάτος τρόμο και τύψεις. Δεν έχασε ούτε μια ώρα για να έρθει σε πλήρη ρήξη με τον δολοφόνο. Ω, κύριε Χολμς, πρέπει να τον σώσετε - πρέπει να τον σώσετε! Σας λέω ότι πρέπει να τον σώσετε!" Ο Δούκας είχε εγκαταλείψει την τελευταία απόπειρα αυτοδιοίκησης και περπατούσε στο δωμάτιο με σπασμένο πρόσωπο και με τα σφιγμένα χέρια του να οργιάζουν στον αέρα. Τελικά συγκρατήθηκε και κάθισε ξανά στο γραφείο του. "Εκτιμώ τη συμπεριφορά σας που ήρθατε εδώ προτού μιλήσετε σε κάποιον άλλον", είπε. "Τουλάχιστον, μπορούμε να συμβουλευτούμε κατά πόσο μπορούμε να ελαχιστοποιήσουμε αυτό το φρικτό σκάνδαλο".

"Ακριβώς", είπε ο Holmes. "Νομίζω, Εξοχότατε, ότι αυτό μπορεί να γίνει μόνο με απόλυτη και πλήρη ειλικρίνεια μεταξύ μας. Είμαι διατεθειμένος να βοηθήσω την Εξοχότητά σας στο μέτρο των δυνατοτήτων μου- αλλά για να το κάνω αυτό πρέπει να καταλάβω μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια πώς είναι η κατάσταση. Αντιλαμβάνομαι ότι τα λόγια σας αφορούσαν τον κ. Τζέιμς Γουάιλντερ και ότι δεν είναι αυτός ο δολοφόνος".

"Όχι, ο δολοφόνος διέφυγε". Ο

Σέρλοκ Χολμς χαμογέλασε σεμνά.

"Η εξοχότητά σας δύσκολα θα έχει ακούσει για τη μικρή φήμη που έχω, αλλιώς δεν θα φανταζόσασταν ότι είναι τόσο εύκολο να μου ξεφύγει. Ο κ. Ρούμπεν Χέιζ συνελήφθη στο Τσέστερφιλντ κατόπιν δικών μου πληροφοριών στις έντεκα χθες το βράδυ. Είχα ένα τηλεγράφημα από τον επικεφαλής της τοπικής αστυνομίας πριν φύγω από το σχολείο σήμερα το πρωί".

Ο Δούκας έγειρε πίσω στην καρέκλα του και κοίταξε έκπληκτος τον φίλο του. "Φαίνεται ότι έχεις δυνάμεις που δεν είναι σχεδόν ανθρώπινες", είπε.

"Ωστε ο Ρούμπεν Χέιζ είναι πιασμένος; Χαίρομαι πολύ που το ακούω, αν αυτό δεν επηρεάζει τη μοίρα του

Τζέιμς".

"Η γραμματέας

σας;" "Όχι,

κύριε, ο γιος

μου."

Ήταν η σειρά του Χολμς να κοιτάξει έκπληκτος.

"Ομολογώ ότι αυτό είναι εντελώς καινούργιο για μένα, Εξοχότατε. Πρέπει να σας παρακαλέσω να γίνετε πιο σαφής".

"Δεν θα σας κρύψω τίποτα. Συμφωνώ μαζί σας ότι η απόλυτη ειλικρίνεια, όσο επώδυνη κι αν είναι για μένα, είναι η καλύτερη πολιτική σε αυτή την απελπιστική κατάσταση στην οποία μας έχουν φέρει η τρέλα και

η ζήλια του Τζέιμς. Όταν ήμουν πολύ νέος, κ. Χολμς, αγάπησα με μια αγάπη που έρχεται μόνο μια φορά στη ζωή. Προσέφερα στην κυρία γάμο, αλλά εκείνη αρνήθηκε με την αιτιολογία ότι ένα τέτοιο ταίριασμα θα μπορούσε να αμαυρώσει την καριέρα μου. Αν ζούσε, σίγουρα δεν θα έκανα ποτέ...

παντρευτεί κάποια άλλη. Πέθανε και άφησε αυτό το ένα παιδί, το οποίο για χάρη της αγαπούσα και φρόντιζα. Δεν θα μπορούσα να αναγνωρίσω την πατρότητά του στον κόσμο, αλλά του έδωσα την καλύτερη δυνατή εκπαίδευση και από τότε που ενηλικιώθηκε το κράτησα κοντά μου. Αιφνιδίασε το μυστικό μου, και έκτοτε θεωρεί ότι μπορεί να διεκδικήσει από μένα και να προκαλέσει ένα σκάνδαλο, το οποίο θα ήταν απεχθές για μένα. Η παρουσία του είχε κάποια σχέση με τη δυσάρεστη έκβαση του γάμου μου. Πάνω απ' όλα, μισούσε από την πρώτη στιγμή με επίμονο μίσος τον νεαρό νόμιμο κληρονόμο μου. Μπορεί να με ρωτήσετε γιατί, υπό αυτές τις συνθήκες, εξακολουθούσα να κρατώ τον Τζέιμς κάτω από τη στέγη μου. Σας απαντώ ότι το έκανα επειδή έβλεπα το πρόσωπο της μητέρας του στο δικό του και ότι για χάρη της δεν υπήρχε τέλος στη μακροθυμία μου. Όλοι οι όμορφοι τρόποι της, επίσης - δεν υπήρχε ούτε ένας από αυτούς που να μην μπορούσε να μου προτείνει και να μου τον φέρει στη μνήμη. Δεν ΜΠΟΡΟΥΣΑ να τον διώξω. Αλλά φοβήθηκα τόσο πολύ μήπως κάνει κακό στον Άρθουρ - δηλαδή στον Λόρδο Σάλτιρ - που τον έστειλα για ασφάλεια στο σχολείο του Δρ Χάξταμπλ.

"Ο Τζέιμς ήρθε σε επαφή με αυτόν τον Χέιζ, επειδή ο άνθρωπος ήταν ενοικιαστής μου και ο Τζέιμς ενεργούσε ως αντιπρόσωπος. Ο τύπος ήταν ένας κατεργάρης από την αρχή- αλλά με κάποιον εξαιρετικό τρόπο ο Τζέιμς έγινε οικείος μαζί του. Πάντα του άρεσαν οι χαμηλές παρέες. Όταν ο Τζέιμς αποφάσισε να απαγάγει τον Λόρδο Σάλτιρ, επωφελήθηκε από τις υπηρεσίες αυτού του ανθρώπου. Θυμάστε ότι έγραψα στον Άρθουρ εκείνη την τελευταία μέρα. Λοιπόν, ο Τζέιμς άνοιξε το γράμμα και έβαλε ένα σημείωμα που ζητούσε από τον Άρθουρ να τον συναντήσει σε ένα μικρό δάσος που ονομάζεται Ragged Shaw, το οποίο βρίσκεται κοντά στο σχολείο. Χρησιμοποίησε το όνομα της Δούκισσας και με αυτόν τον τρόπο έπεισε το αγόρι να έρθει. Εκείνο το βράδυ ο Τζέιμς έκανε ποδήλατο - σας λέω αυτό που μου εξομολογήθηκε ο ίδιος - και είπε στον Άρθουρ, τον οποίο συνάντησε στο δάσος, ότι η μητέρα του λαχταρούσε να τον δει, ότι τον περίμενε στο βάλτο και ότι αν επέστρεφε στο δάσος τα μεσάνυχτα θα έβρισκε έναν άνδρα με άλογο, ο οποίος θα τον πήγαινε σε αυτήν. Ο καημένος ο Αρθούρος έπεσε στην παγίδα. Ήρθε στο ραντεβού και βρήκε αυτόν τον τύπο, τον Hayes, με ένα πόνι που οδηγούσε. Ο Άρθουρ ανέβηκε στο άλογο και ξεκίνησαν μαζί. Φαίνεται - αν και ο James το άκουσε μόλις χθες - ότι τους καταδίωξαν, ότι ο Hayes χτύπησε τον διώκτη με το μπαστούνι του και ότι ο άνδρας πέθανε από τα τραύματά του. Ο Χέιζ έφερε τον Άρθουρ στη δημόσια ταβέρνα του, το Fighting Cock, όπου τον έκλεισαν σε ένα ανώτερο δωμάτιο, υπό τη φροντίδα της κυρίας Χέιζ, η οποία είναι μια ευγενική γυναίκα, αλλά τελεί υπό τον πλήρη έλεγχο του κτηνώδους συζύγου της.

"Λοιπόν, κύριε Χολμς, αυτή ήταν η κατάσταση των πραγμάτων όταν σας πρωτοείδα πριν από δύο ημέρες. Δεν είχα περισσότερη ιδέα για την αλήθεια από ό,τι εσείς. Θα με ρωτήσετε τι ήταν

το κίνητρο του Ιακώβου για μια τέτοια πράξη. Απαντώ ότι υπήρχαν πολλά παράλογα και φανατικά στο μίσος που έτρεφε για τον κληρονόμο μου. Κατά την άποψή του θα έπρεπε να είναι ο ίδιος κληρονόμος όλων των περιουσιών μου και δυσανασχετούσε βαθύτατα με τους κοινωνικούς νόμους που το καθιστούσαν αδύνατο. Ταυτόχρονα είχε και ένα συγκεκριμένο κίνητρο. Ήθελε διακαώς να σπάσω την κληρονομική σύμβαση και ήταν της γνώμης ότι ήταν στο χέρι μου να το κάνω. Σκόπευε να κάνει μια συμφωνία μαζί μου - να αποκαταστήσει τον Άρθουρ, αν έσπαγα την κληρονομική διαδοχή, και να καταστήσω έτσι δυνατή την κληρονομιά που θα του άφηνε η διαθήκη. Ήξερε καλά ότι δεν θα επικαλούνταν ποτέ πρόθυμα τη βοήθεια της αστυνομίας εναντίον του. Λέω ότι θα μου πρότεινε μια τέτοια συμφωνία, αλλά δεν το έκανε στην πραγματικότητα, διότι τα γεγονότα κινήθηκαν πολύ γρήγορα γι' αυτόν και δεν είχε χρόνο να θέσει σε εφαρμογή τα σχέδιά του.

"Αυτό που οδήγησε όλο το πονηρό σχέδιό του στο ναυάγιο ήταν η ανακάλυψη του πτώματος αυτού του ανθρώπου, του Χάιντεγκερ. Ο Τζέιμς έπαθε φρίκη με την είδηση. Μας ήρθε χθες καθώς καθόμασταν μαζί σε αυτό το γραφείο. Ο Δρ Χάξταμπλ είχε στείλει ένα τηλεγράφημα. Ο Τζέιμς ήταν τόσο συγκλονισμένος από τη θλίψη και την ταραχή που οι υποψίες μου, οι οποίες ποτέ δεν ήταν εντελώς απούσες, αυξήθηκαν αμέσως σε βεβαιότητα, και του φόρτωσα την πράξη. Έκανε μια πλήρη οικειοθελή ομολογία. Στη συνέχεια με παρακάλεσε να κρατήσω το μυστικό του για τρεις ημέρες ακόμη, ώστε να δώσω στον άθλιο συνεργό του την ευκαιρία να σώσει την ένοχη ζωή του. Υπέκυψα -όπως υπέκυψα πάντα- στις προσευχές του και αμέσως ο Τζέιμς έσπευσε στο Fighting Cock για να προειδοποιήσει τον Χέιζ και να του δώσει τα μέσα διαφυγής. Δεν μπορούσα να πάω εκεί με το φως της ημέρας χωρίς να προκαλέσω σχόλια, αλλά μόλις νύχτωσε έσπευσα να δω τον αγαπημένο μου Άρθουρ. Τον βρήκα σώο και αβλαβή, αλλά απίστευτα τρομοκρατημένο από την τρομερή πράξη που είχε δει. Σεβόμενος την υπόσχεσή μου, και πολύ ενάντια στη θέλησή μου, συμφώνησα να τον αφήσω εκεί για τρεις ημέρες υπό την επιμέλεια της κυρίας Χέις, καθώς ήταν προφανές ότι ήταν αδύνατο να ενημερώσω την αστυνομία για το πού βρισκόταν χωρίς να τους πω επίσης ποιος ήταν ο δολοφόνος, και δεν μπορούσα να δω πώς θα μπορούσε να τιμωρηθεί ο δολοφόνος χωρίς να καταστραφεί ο άτυχος Τζέιμς μου. Ζητήσατε ειλικρίνεια, κ. Χολμς, και σας πήρα το λόγο σας, διότι σας τα είπα όλα χωρίς καμία προσπάθεια περιστολής ή απόκρυψης. Να είστε κι εσείς με τη σειρά σας το ίδιο ειλικρινής μαζί μου".

"Θα το κάνω", είπε ο Χολμς. "Κατ' αρχάς, Εξοχότατε, είμαι υποχρεωμένος να σας πω ότι έχετε περιέλθει σε πολύ σοβαρή θέση στα

μάτια του νόμου. Συγχωρήσατε ένα κακούργημα και βοηθήσατε στη διαφυγή ενός δολοφόνου- γιατί δεν μπορώ να αμφιβάλλω ότι τα χρήματα που πήρε ο Τζέιμς Γουάιλντερ για να βοηθήσει τον συνεργό του στη φυγή του προήλθαν από το πορτοφόλι της Εξοχότητάς σας".

Ο Δούκας υποκλίθηκε.

"Αυτό είναι πράγματι ένα πολύ σοβαρό θέμα. Ακόμα πιο ένοχη κατά τη γνώμη μου, Εξοχότατε, είναι η στάση σας απέναντι στον μικρότερο γιο σας. Τον αφήνετε σε αυτό το κρησφύγετο επί τρεις ημέρες".

"Με επίσημες υποσχέσεις..."

"Τι είναι οι υποσχέσεις σε τέτοιους ανθρώπους όπως αυτοί; Δεν έχετε καμία εγγύηση ότι δεν θα τον ξαναπαίρνουν μακριά. Για να κάνετε το χατίρι του ένοχου μεγαλύτερου γιου σας εκθέσατε τον αθώο μικρότερο γιο σας σε άμεσο και περιττό κίνδυνο. Ήταν μια ενέργεια που δεν δικαιολογείται με τίποτα".

Ο περήφανος άρχοντας του Holdernessee δεν είχε συνηθίσει να αξιολογείται τόσο πολύ στην ίδια του τη δουκική αίθουσα. Το αίμα κοκκίνισε στο ψηλό μέτωπό του, αλλά η συνείδησή του τον κράτησε βουβό.

"Θα σας βοηθήσω, αλλά υπό έναν όρο μόνο. Να καλέσετε τον υπηρέτη και να με αφήσετε να δώσω τις εντολές που θέλω".

Χωρίς να πει λέξη, ο Δούκας πάτησε το ηλεκτρικό κουδούνι. Μπήκε ένας υπηρέτης.

"Θα χαρείτε να ακούσετε", είπε ο Χολμς, "ότι ο νεαρός αφέντης σας βρέθηκε. Είναι επιθυμία του Δούκα η άμαξα να πάει αμέσως στο Fighting Cock Inn για να φέρει τον Λόρδο Saltire στο σπίτι.

"Τώρα", είπε ο Χολμς, όταν ο χαρούμενος λακές εξαφανίστηκε, "έχοντας εξασφαλίσει το μέλλον, μπορούμε να είμαστε πιο επιεικείς με το παρελθόν. Δεν είμαι σε επίσημη θέση και δεν υπάρχει κανένας λόγος, εφόσον εξυπηρετούνται οι σκοποί της δικαιοσύνης, να αποκαλύψω όλα όσα γνωρίζω. Όσον αφορά τον Hayes δεν λέω τίποτα. Τον περιμένει η αγχόνη και δεν θα έκανα τίποτα για να τον σώσω από αυτήν. Τι θα αποκαλύψει δεν μπορώ να πω, αλλά δεν έχω καμία αμφιβολία ότι η Εξοχότητά σας θα μπορούσε να τον κάνει να καταλάβει ότι είναι προς το συμφέρον του να σιωπήσει. Από την άποψη της αστυνομίας, θα έχει απαγάγει το αγόρι με σκοπό τα λύτρα. Αν δεν το ανακαλύψουν οι ίδιοι, δεν βλέπω το λόγο για τον οποίο θα πρέπει να τους προτρέψω να υιοθετήσουν μια ευρύτερη άποψη. Θα ήθελα, ωστόσο, να προειδοποιήσω την Εξοχότητά σας ότι η συνεχιζόμενη παρουσία του κ. Τζέιμς Γουάιλντερ στο σπίτι σας μόνο σε κακοτυχία μπορεί να οδηγήσει".

"Το καταλαβαίνω αυτό, κύριε Χολμς, και έχει ήδη κανονιστεί ότι θα με αφήσει για πάντα και θα πάει να αναζητήσει την τύχη του στην Αυστραλία".

"Σε αυτή την περίπτωση, Εξοχότατε, εφόσον έχετε δηλώσει ο ίδιος ότι η όποια δυστυχία στον έγγαμο βίο σας προκλήθηκε από την παρουσία του, θα σας πρότεινα να επανορθώσετε όσο μπορείτε στη Δούκισσα και να

προσπαθήσετε να ξαναρχίσετε τις σχέσεις που διακόπηκαν τόσο δυστυχώς".

"Και αυτό το έχω κανονίσει, κ. Χολμς. Έγραψα στη Δούκισσα σήμερα το πρωί".

"Σε αυτή την περίπτωση", είπε ο Χολμς, σηκώνοντας το κεφάλι του, "νομίζω ότι ο φίλος μου και εγώ μπορούμε να συγχαρούμε τους εαυτούς μας για αρκετά πολύ ευτυχή αποτελέσματα από τη μικρή μας επίσκεψη στο Βορρά. Υπάρχει ένα άλλο μικρό σημείο στο οποίο θα ήθελα να ρίξω λίγο φως. Αυτός ο Hayes είχε πατήσει τα άλογά του με παπούτσια που παραποιούσαν τα ίχνη των αγελάδων. Μήπως από τον κ. Γουάιλντερ έμαθε μια τόσο ασυνήθιστη συσκευή;"

Ο Δούκας έμεινε σκεπτικός για μια στιγμή, με μια έκφραση έντονης έκπληξης στο πρόσωπό του. Στη συνέχεια άνοιξε μια πόρτα και μας οδήγησε σε ένα μεγάλο δωμάτιο επιπλωμένο σαν μουσείο. Μας οδήγησε σε μια γυάλινη βιτρίνα σε μια γωνία και έδειξε την επιγραφή.

"Αυτά τα παπούτσια", έγραφε, "ξεθάφτηκαν στην τάφο του Holdernes Hall. Είναι για τη χρήση των αλόγων, αλλά έχουν από κάτω ένα σιδερένιο πόδι, ώστε να ρίχνουν τους διώκτες εκτός πορείας. Υποτίθεται ότι ανήκαν σε κάποιους από τους ληστές βαρόνους του Holdernes κατά τον Μεσαίωνα".

Ο Χολμς άνοιξε τη θήκη και, βρέχοντας το δάχτυλό του, το πέρασε κατά μήκος του παπουτσιού. Ένα λεπτό φιλμ πρόσφατης λάσπης είχε μείνει στο δέρμα του.

"Σας ευχαριστώ", είπε, καθώς αντικαθιστούσε το ποτήρι. "Είναι το δεύτερο πιο ενδιαφέρον αντικείμενο που έχω δει στον Βορρά".

"Και το πρώτο;"

Ο Χολμς δίπλωσε την επιταγή του και την τοποθέτησε προσεκτικά στο σημειωματάριό του. "Είμαι ένας φτωχός άνθρωπος", είπε, καθώς την χάιδευε στοργικά και την έχωσε στα βάθη της εσωτερικής του τσέπης.

Κεφάλαιο 6

Η περιπέτεια του Μαύρου Πέτρου

Δεν έχω γνωρίσει ποτέ τον φίλο μου σε καλύτερη κατάσταση, τόσο πνευματική όσο και σωματική, από ό,τι το έτος '95. Η αυξανόμενη φήμη του είχε φέρει μαζί της μια τεράστια πρακτική, και θα έπρεπε να διαπράξω αδιακρισία αν υπονοούσα έστω και την ταυτότητα ορισμένων από τους επιφανείς πελάτες που πέρασαν το ταπεινό μας κατώφλι στην Baker Street. Ο Χολμς, ωστόσο, όπως όλοι οι μεγάλοι καλλιτέχνες, ζούσε για χάρη της τέχνης του και, εκτός από την περίπτωση του δούκα του Χόλντερνες, σπάνια τον γνώρισα να διεκδικεί κάποια μεγάλη αμοιβή για τις ανεκτίμητες υπηρεσίες του. Ήταν τόσο άκομπος -ή τόσο ιδιότροπος- που συχνά αρνιόταν τη βοήθειά του σε ισχυρούς και πλούσιους, όταν το πρόβλημα δεν προκαλούσε τη συμπάθειά του, ενώ αφιέρωνε εβδομάδες με την πιο έντονη ενασχόληση στις υποθέσεις κάποιου ταπεινού πελάτη, η υπόθεση του οποίου παρουσίαζε εκείνες τις παράξενες και δραματικές ιδιότητες που έλκυαν τη φαντασία του και προκαλούσαν την εφευρετικότητά του.

Κατά το αξέχαστο αυτό έτος '95, μια περίεργη και αταίριαστη διαδοχή υποθέσεων είχε απασχολήσει την προσοχή του, από την περίφημη έρευνά του για τον ξαφνικό θάνατο του καρδινάλιου Τόσκα - μια έρευνα που διεξήχθη από τον ίδιο κατόπιν ρητής επιθυμίας της Αγιότητάς του, του Πάπα - μέχρι τη σύλληψη του Γουίλσον, του διαβόητου εκπαιδευτή καναρινιών, η οποία απομάκρυνε μια εστία πανούκλας από το East-End του Λονδίνου. Κοντά σε αυτές τις δύο διάσημες υποθέσεις ακολούθησε η τραγωδία του Woodman's Lee και οι πολύ σκοτεινές συνθήκες που περιέβαλαν τον θάνατο του λοχαγού Peter Carey. Δεν θα ήταν πλήρης καμία καταγραφή των πεπραγμένων του κ. Σέρλοκ Χολμς που δεν θα περιλάμβανε κάποια περιγραφή αυτής της πολύ ασυνήθιστης υπόθεσης.

Κατά την πρώτη εβδομάδα του Ιουλίου ο φίλος μου έλειπε τόσο συχνά και τόσο πολύ από το κατάλυμά μας που ήξερα ότι κάτι είχε στα χέρια του. Το γεγονός ότι αρκετοί άντρες με άγρια εμφάνιση τηλεφώνησαν κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου και ρώτησαν για τον καπετάν Βασίλη με έκανε να καταλάβω ότι ο Χολμς εργαζόταν κάπου κάτω από μία από τις πολυάριθμες μεταμφιέσεις και τα ονόματα με τα οποία έκρυβε τη δική του τρομερή ταυτότητα. Είχε τουλάχιστον πέντε μικρά καταφύγια σε διάφορα

μέρη του

Λονδίνο στο οποίο μπόρεσε να αλλάξει την προσωπικότητά του. Δεν μου είπε τίποτα για τις δουλειές του, και δεν συνήθιζα να επιβάλλω μια εμπιστοσύνη. Το πρώτο θετικό σημάδι που μου έδωσε για την κατεύθυνση που έπαιρνε η έρευνά του ήταν εξαιρετικό. Είχε βγει πριν από το πρωινό, και εγώ είχα καθίσει στο δικό μου, όταν μπήκε στο δωμάτιο με το καπέλο του στο κεφάλι και ένα τεράστιο ακονισμένο ακόντιο κάτω από το μπράτσο του σαν ομπρέλα.

"Θεέ μου, Χολμς!" Φώναξα. "Δεν εννοείτε να πείτε ότι περιφέρεστε στο Λονδίνο με αυτό το πράγμα;"

"Πήγα στο κρεοπωλείο και επέστρεψα". "Στο κρεοπωλείο;"

"Και επιστρέφω με εξαιρετική όρεξη. Δεν υπάρχει αμφιβολία, αγαπητέ μου Watson, για την αξία της άσκησης πριν από το πρωινό. Αλλά είμαι διατεθειμένος να στοιχηματίσω ότι δεν θα μαντέψετε τη μορφή που πήρε η άσκησή μου".

"Δεν θα το επιχειρήσω."

Γέλασε καθώς έχυne τον καφέ.

"Αν μπορούσατε να κοιτάξετε μέσα στο μαγαζί του Allardyce θα βλέπατε ένα νεκρό γουρούνι να κρέμεται από έναν γάντζο στο ταβάνι και έναν κύριο με τα μανίκια του πουκαμίσου να το μαχαιρώνει με μανία με αυτό το όπλο. Εγώ ήμουν αυτός ο δραστήριος άνθρωπος και έχω βεβαιωθεί ότι με καμία προσπάθεια της δύναμής μου δεν μπορώ να διαπεράσω το γουρούνι με ένα μόνο χτύπημα. Ίσως θα θέλατε να δοκιμάσετε;"

"Όχι για κόσμους. Αλλά γιατί το έκανες αυτό;"

"Επειδή μου φάνηκε ότι είχε έμμεση σχέση με το μυστήριο του Woodman's Lee. Α, Hopkins, έλαβα το τηλεγράφημά σου χθες το βράδυ και σε περίμενα. Έλα να μας κάνεις παρέα".

Ο επισκέπτης μας ήταν ένας εξαιρετικά προσεκτικός άντρας, τριάντα ετών, ντυμένος με ένα ήσυχο τούντ κοστούμι, αλλά διατηρώντας την όρθια στάση ενός ανθρώπου που είχε συνηθίσει σε επίσημη στολή. Τον αναγνώρισα αμέσως ως τον Στάνλεϊ Χόπκινς, έναν νεαρό επιθεωρητή της αστυνομίας για το μέλλον του οποίου ο Χολμς είχε μεγάλες ελπίδες, ενώ εκείνος με τη σειρά του δήλωνε τον θαυμασμό και τον σεβασμό ενός μαθητή για τις επιστημονικές μεθόδους του διάσημου ερασιτέχνη. Το μέτωπο του Χόπκινς ήταν θολωμένο και κάθισε κάτω με έναν αέρα βαθιάς κατάθλιψης.

"Όχι, ευχαριστώ, κύριε. Έφαγα πρωινό πριν έρθω. Πέρασα τη νύχτα στην πόλη, γιατί ήρθα χθες για να δώσω αναφορά".

"Και τι είχατε να αναφέρετε;"

"Αποτυχία, κύριε, απόλυτη

αποτυχία". "Δεν κάνατε καμία
πρόοδο;" "Καμία."

"Θεέ μου! Πρέπει να ρίξω μια ματιά στο θέμα".

"Μακάρι να το κάνατε, κ. Χολμς. Είναι η πρώτη μου μεγάλη ευκαιρία και είμαι στα όριά μου. Για όνομα του Θεού, κατεβείτε και δώστε μου ένα χεράκι".

"Λοιπόν, λοιπόν, τυχαίνει να έχω ήδη διαβάσει όλα τα διαθέσιμα στοιχεία, συμπεριλαμβανομένης της έκθεσης της ανάκρισης, με κάποια προσοχή. Παρεμπιπτόντως, τι γνώμη έχετε για το σακουλάκι καπνού που βρέθηκε στον τόπο του εγκλήματος; Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο εκεί;"

Ο Hopkins έδειξε έκπληκτος.

"Ήταν το ίδιο το σακουλάκι του ανθρώπου, κύριε. Τα αρχικά του ήταν μέσα σε αυτό. Και ήταν από δέρμα φώκιας - και αυτός ήταν παλιός σφραγιδευτής".

"Αλλά δεν είχε πίπα."

"Όχι, κύριε, δεν μπορέσαμε να βρούμε πίπα- πράγματι, κάπνιζε πολύ λίγο. Κι όμως, μπορεί να είχε κρατήσει λίγο καπνό για τους φίλους του".

"Χωρίς αμφιβολία. Το αναφέρω μόνο επειδή αν χειριζόμουν εγώ την υπόθεση θα είχα την τάση να κάνω αυτό το σημείο εκκίνησης της έρευνάς μου. Ωστόσο, ο φίλος μου ο Δρ. Γουάτσον δεν γνωρίζει τίποτα για το θέμα αυτό και δεν θα ήμουν καθόλου χειρότερος αν άκουγα για άλλη μια φορά την αλληλουχία των γεγονότων. Απλά δώστε μας μια σύντομη σκιαγράφηση των ουσιωδών στοιχείων".

Ο Stanley Hopkins έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του.

"Έχω εδώ μερικές ημερομηνίες που θα σας δώσουν τη σταδιοδρομία του νεκρού, του λοχαγού Πίτερ Κάρεϊ. Γεννήθηκε το '45 - πενήντα ετών. Ήταν ένας πολύ τολμηρός και επιτυχημένος ψαράς φώκιας και φαλαινών. Το 1883 διοικούσε το ατμοκίνητο φώκιας SEA UNICORN, του Dundee. Είχε τότε πραγματοποιήσει πολλά επιτυχημένα ταξίδια στη σειρά και το επόμενο έτος, το 1884, αποσύρθηκε. Μετά από αυτό ταξίδεψε για μερικά χρόνια και τελικά αγόρασε ένα μικρό μέρος που ονομάζεται Woodman's Lee, κοντά στο Forest Row, στο Sussex. Εκεί έζησε για έξι χρόνια και εκεί πέθανε μόλις πριν από μια εβδομάδα σήμερα.

"Υπήρχαν μερικά πολύ ξεχωριστά σημεία σχετικά με τον άνθρωπο. Στη συνηθισμένη ζωή ήταν ένας αυστηρός πουριτανός - ένας σιωπηλός, μελαγχολικός άνθρωπος. Το νοικοκυριό του αποτελούνταν από τη σύζυγό του, την κόρη του, ηλικίας είκοσι ετών, και δύο υπηρέτριες. Αυτές οι τελευταίες άλλαζαν συνεχώς, γιατί ποτέ δεν ήταν μια πολύ χαρούμενη κατάσταση και μερικές φορές ξεπερνούσε κάθε όριο υπομονής. Ο άνδρας ήταν ένας διαλείπων μεθύστακας, και όταν τον έπιανε η κρίση ήταν ένας τέλειος δαίμονας. Ήταν γνωστό ότι έβγαζε τη γυναίκα του και την κόρη του έξω από την πόρτα μέσα στη νύχτα και τις μαστίγωνε μέσα στο πάρκο μέχρι που όλο το χωριό έβγαζε από τις πύλες ξεσηκώθηκε από τις κραυγές

τους.

"Κάποτε κλήθηκε για μια άγρια επίθεση εναντίον του ηλικιωμένου εφημέριου, ο οποίος τον είχε καλέσει για να του κάνει παρατήρηση για τη συμπεριφορά του. Εν ολίγοις, κ. Χολμς, δεν θα μπορούσατε να βρείτε πιο επικίνδυνο άνθρωπο από τον Πίτερ Κάρει, και άκουσα ότι είχε τον ίδιο χαρακτήρα όταν διοικούσε το πλοίο του. Ήταν γνωστός στο εμπόριο ως Μαύρος Πίτερ, και το όνομα αυτό του δόθηκε, όχι μόνο λόγω των μελαψών χαρακτηριστικών του και του χρώματος της τεράστιας γενειάδας του, αλλά και για τα χιούμορ που προκαλούσαν τρόμο σε όλους γύρω του. Δεν χρειάζεται να πω ότι όλοι οι γείτονές του τον μισούσαν και τον απέφευγαν και ότι δεν έχω ακούσει ούτε μια λέξη θλίψης για το τρομερό τέλος του.

"Θα πρέπει να έχετε διαβάσει στην αναφορά της ανάκρισης για την καμπίνα του άνδρα, κ. Χολμς, αλλά ίσως ο φίλος σας εδώ να μην το έχει ακούσει. Είχε χτίσει ένα ξύλινο παράπηγμα - το αποκαλούσε πάντα "καμπίνα" - μερικές εκατοντάδες μέτρα από το σπίτι του, και εδώ κοιμόταν κάθε βράδυ. Ήταν μια μικρή, μονόχωρη καλύβα, δεκαέξι πόδια επί δέκα. Κρατούσε το κλειδί στην τσέπη του, έφτιαχνε μόνος του το κρεβάτι του, το καθάριζε μόνος του και δεν επέτρεπε σε κανένα άλλο πόδι να περάσει το κατώφλι. Υπάρχουν μικρά παράθυρα σε κάθε πλευρά, τα οποία καλύπτονταν από κουρτίνες και δεν άνοιγαν ποτέ. Ένα από αυτά τα παράθυρα ήταν στραμμένο προς τον κεντρικό δρόμο, και όταν το φως έκαιγε σε αυτό τη νύχτα, οι κάτοικοι συνήθιζαν να το δείχνουν ο ένας στον άλλον και να αναρωτιούνται τι έκανε εκεί μέσα ο Μαύρος Πέτρος. Αυτό είναι το παράθυρο, κ. Χολμς, που μας έδωσε ένα από τα λίγα θετικά στοιχεία που προέκυψαν στην ανάκριση.

"Θυμάστε ότι ένας λιθοξόος, ονόματι Σλέιτερ, περπατώντας από το Φόρεστ Ρόου γύρω στη μία τα ξημερώματα -δύο μέρες πριν από το φόνο- σταμάτησε καθώς περνούσε από τον κήπο και κοίταξε το τετράγωνο του φωτός που έλαμπε ακόμα ανάμεσα στα δέντρα. Ορκίζεται ότι η σκιά του κεφαλιού ενός άνδρα γυρισμένου στο πλάι ήταν ευδιάκριτη πάνω στην περσίδα και ότι η σκιά αυτή δεν ήταν σίγουρα εκείνη του Peter Carey, τον οποίο γνώριζε καλά. Ήταν εκείνη ενός γενειοφόρου άνδρα, αλλά η γενειάδα ήταν κοντή και αγκαθωτή προς τα εμπρός με τρόπο πολύ διαφορετικό από εκείνον του καπετάνιου. Έτσι λέει ο ίδιος, αλλά είχε περάσει δύο ώρες στο δημόσιο κατάστημα, και η απόσταση από το δρόμο μέχρι το παράθυρο είναι αρκετή. Εκτός αυτού, αυτό αναφέρεται στη Δευτέρα, και το έγκλημα έγινε την Τετάρτη.

"Την Τρίτη ο Peter Carey ήταν σε μια από τις πιο μαύρες του διαθέσεις, κατακόκκινος από το ποτό και άγριος σαν επικίνδυνο άγριο θηρίο. Περιφερόταν γύρω από το σπίτι και οι γυναίκες έτρεχαν να το σκάσουν όταν τον άκουγαν να έρχεται. Αργά το βράδυ κατέβηκε στη δική του

καλύβα. Γύρω στις δύο η ώρα το επόμενο πρωί η κόρη του, που κοιμόταν με το παράθυρο ανοιχτό, άκουσε μια πολύ τρομακτική κραυγή από εκείνη την κατεύθυνση, αλλά δεν ήταν ασυνήθιστο πράγμα για εκείνον να ουρλιάζει και να φωνάζει

όταν έπινε, οπότε δεν του δόθηκε καμία σημασία. Όταν σηκώθηκε στις επτά, μια από τις υπηρέτριες παρατήρησε ότι η πόρτα της καλύβας ήταν ανοιχτή, αλλά ο τρόμος που προκαλούσε ο άνδρας ήταν τόσο μεγάλος που πέρασε το μεσημέρι μέχρι να τολμήσει κανείς να κατέβει για να δει τι απέγινε. Κρυφοκοιτάζοντας μέσα από την ανοιχτή πόρτα αντίκρισαν ένα θέαμα που τις έστειλε με άσπρα πρόσωπα στο χωριό. Μέσα σε μια ώρα βρέθηκαν στο σημείο και ανέλαβα την υπόθεση.

"Λοιπόν, έχω αρκετά σταθερά νεύρα, όπως ξέρετε, κ. Χολμς, αλλά σας δίνω το λόγο μου ότι έπαθα ένα κούνημα όταν έβαλα το κεφάλι μου σε εκείνο το μικρό σπίτι. Βροντούσε σαν αρμόνιο με τις μύγες και τις μπλε μπουκάλες, και το πάτωμα και οι τοίχοι ήταν σαν σφαγείο. Το είχε αποκαλέσει καμπίνα, και καμπίνα ήταν σίγουρα, γιατί θα νόμιζες ότι ήσουν σε πλοίο. Υπήρχε μια κουκέτα στη μια άκρη, ένα θαλασσινό σεντούκι, χάρτες και χάρτες, μια εικόνα του SEA UNICORN, μια σειρά από ημερολόγια σε ένα ράφι, όλα ακριβώς όπως θα περίμενε κανείς να τα βρει σε ένα δωμάτιο καπετάνιου. Και στη μέση βρισκόταν ο ίδιος ο άνθρωπος, με το πρόσωπό του στραβό σαν χαμένη ψυχή που βασανίζεται, και το μεγάλο, αγκαθωτό γένι του κολλημένο προς τα πάνω από την αγωνία του. Ένα ατσάλινο καμάκι είχε διαπεράσει το πλατύ στήθος του και είχε βυθιστεί βαθιά στο ξύλο του τοίχου πίσω του. Ήταν καρφωμένος σαν σκαθάρι σε χαρτί. Φυσικά, ήταν τελείως νεκρός, και ήταν έτσι από τη στιγμή που έβγαλε την τελευταία κραυγή αγωνίας.

"Γνωρίζω τις μεθόδους σας, κύριε, και τις εφάρμοσα. Προτού επιτρέψω να μετακινηθεί οτιδήποτε, εξέτασα πολύ προσεκτικά το έδαφος έξω, καθώς και το πάτωμα του δωματίου. Δεν υπήρχαν ίχνη ποδιών".

"Εννοώντας ότι δεν είδατε κανένα;"

"Σας διαβεβαιώνω, κύριε, ότι δεν υπήρχε κανένας".

"Καλέ μου Χόπκινς, έχω ερευνήσει πολλά εγκλήματα, αλλά δεν έχω δει ποτέ ένα που να διαπράχθηκε από ιπτάμενο πλάσμα. Όσο ο εγκληματίας παραμένει στα δύο πόδια, τόσο πρέπει να υπάρχει κάποιο βαθούλωμα, κάποιο γδάρσιμο, κάποια ασήμαντη μετατόπιση που μπορεί να εντοπιστεί από τον επιστημονικό ερευνητή. Είναι απίστευτο ότι αυτό το αιματοβαμμένο δωμάτιο δεν περιείχε κανένα ίχνος που θα μπορούσε να μας βοηθήσει. Καταλαβαίνω, ωστόσο, από την ανάκριση ότι υπήρχαν κάποια αντικείμενα τα οποία δεν παραλείψατε να παραβλέψετε;"

Ο νεαρός επιθεωρητής ανατρίχιασε με τα ειρωνικά σχόλια του συντρόφου μου.

"Ημουν ανόητος που δεν σας κάλεσα εκείνη τη στιγμή, κ. Χολμς. Ωστόσο, αυτό είναι παρελθόν και προσεύχομαι για τώρα. Ναι, υπήρχαν διάφορα αντικείμενα στο δωμάτιο που απαιτούσαν ιδιαίτερη προσοχή. Το ένα ήταν το καμάκι με το οποίο διαπράχθηκε η πράξη. Το είχαν αρπάξει

από ένα ράφι στον τοίχο. Δύο άλλα παρέμεναν εκεί, και υπήρχε μια κενή θέση για το τρίτο. Πάνω στο ράφι ήταν

χαραγμένο "Ss. SEA UNICORN, Dundee". Αυτό φαινόταν να αποδεικνύει ότι το έγκλημα είχε γίνει σε μια στιγμή οργής και ότι ο δολοφόνος είχε αρπάξει το πρώτο όπλο που βρέθηκε στο δρόμο του. Το γεγονός ότι το έγκλημα διαπράχθηκε στις δύο τα ξημερώματα, και παρόλα αυτά ο Peter Carey ήταν πλήρως ντυμένος, έδειχνε ότι είχε ραντεβού με τον δολοφόνο, κάτι που επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένα μπουκάλι ρούμι και δύο βρώμικα ποτήρια".

"Ναι", είπε ο Χολμς, "νομίζω ότι και τα δύο συμπεράσματα είναι επιτρεπτά. Υπήρχε κάποιο άλλο πνεύμα εκτός από το ρούμι στο δωμάτιο;"

"Ναι, υπήρχε ένα τανάλιο που περιείχε μπράντι και ουίσκι στο θαλασσινό σεντούκι. Ωστόσο, δεν έχει καμία σημασία για εμάς, αφού τα καράφια ήταν γεμάτα και επομένως δεν είχε χρησιμοποιηθεί".

"Παρ' όλα αυτά, η παρουσία του έχει κάποια σημασία", δήλωσε ο Holmes. "Ωστόσο, ας ακούσουμε περισσότερα για τα αντικείμενα που σας φαίνονται να σχετίζονται με την υπόθεση".

"Υπήρχε αυτό το σακουλάκι καπνού πάνω στο τραπέζι". "Σε ποιο μέρος του τραπεζιού;"

"Βρισκόταν στη μέση. Ήταν από χοντρό δέρμα φώκιας - το δέρμα με τα ίσια μαλλιά, με ένα δερμάτινο κορδόνι για να το δένει. Μέσα έγραφε "Π.Κ." στο πτερύγιο. Υπήρχε μισή ουγγιά ισχυρού καπνού πλοίου μέσα σε αυτό".

"Εξαιρετικά! Τι άλλο;"

Ο Stanley Hopkins έβγαλε από την τσέπη του ένα μονότονο σημειωματάριο. Το εξωτερικό του ήταν τραχύ και φθαρμένο, τα φύλλα αποχρωματισμένα. Στην πρώτη σελίδα ήταν γραμμένα τα αρχικά "J.H.N." και η ημερομηνία "1883". Ο Χολμς το άφησε στο τραπέζι και το εξέτασε με τον λεπτό του τρόπο, ενώ ο Χόπκινς κι εγώ κοιτάζαμε ο ένας πάνω από τον άλλο. Στη δεύτερη σελίδα υπήρχαν τα τυπωμένα γράμματα "C.P.R.", και στη συνέχεια ακολούθησαν διάφορα φύλλα με αριθμούς. Ένας άλλος τίτλος ήταν Αργεντινή, ένας άλλος Κόστα Ρίκα και ένας άλλος Σαν Πάολο, ο καθένας με σελίδες με σημεία και αριθμούς μετά από αυτόν.

"Τι γνώμη έχετε γι' αυτά;" ρώτησε ο Χολμς.

"Φαίνεται να είναι κατάλογοι τίτλων του Χρηματιστηρίου. Σκέφτηκα ότι 'J.H.N.' ήταν τα αρχικά ενός μεσίτη και ότι 'C.P.R.' μπορεί να ήταν πελάτης του".

"Δοκιμάστε τον Καναδικό Σιδηρόδρομο Ειρηνικού", είπε ο Holmes.

Ο Στάνλεϊ Χόπκινς έβρισε ανάμεσα στα δόντια του και χτύπησε τον μηρό του με το σφιγμένο χέρι του.

"Τι ανόητος που ήμουν!" φώναξε. "Φυσικά, είναι όπως το λέτε. Τότε 'J.H.N.' είναι τα μόνα αρχικά που πρέπει να λύσουμε. Έχω ήδη εξετάσει

τις παλιές λίστες του Χρηματιστηρίου και δεν μπορώ να βρω κανέναν το 1883 ούτε στη Βουλή ούτε στο Κοινοβούλιο.

μεταξύ των εξωτερικών μεσιτών των οποίων τα αρχικά αντιστοιχούν σε αυτά. Ωστόσο, αισθάνομαι ότι το στοιχείο αυτό είναι το πιο σημαντικό που έχω στα χέρια μου. Θα παραδεχτείτε, κ. Χολμς, ότι υπάρχει πιθανότητα αυτά τα αρχικά να είναι του δεύτερου ατόμου που ήταν παρών - με άλλα λόγια, του δολοφόνου. Θα ήθελα επίσης να τονίσω ότι η εισαγωγή στην υπόθεση ενός εγγράφου που αφορά μεγάλες μάζες πολύτιμων χρεογράφων μας δίνει για πρώτη φορά κάποια ένδειξη για το κίνητρο του εγκλήματος".

Το πρόσωπο του Σέρλοκ Χολμς έδειξε ότι είχε μείνει εντελώς έκπληκτος από αυτή τη νέα εξέλιξη.

"Πρέπει να παραδεχτώ και τα δύο σημεία σας", είπε. "Ομολογώ ότι αυτό το σημειωματάριο, το οποίο δεν εμφανίστηκε στην ανάκριση, τροποποιεί τις όποιες απόψεις είχα σχηματίσει. Είχα καταλήξει σε μια θεωρία για το έγκλημα στην οποία δεν μπορώ να βρω καμία θέση γι' αυτό. Προσπαθήσατε να εντοπίσετε κάποιο από τα αξιόγραφα που αναφέρονται εδώ;"

"Οι έρευνες γίνονται τώρα στα γραφεία, αλλά φοβάμαι ότι το πλήρες μητρώο των μετόχων αυτών των νοτιοαμερικανικών επιχειρήσεων βρίσκεται στη Νότια Αμερική και ότι πρέπει να περάσουν μερικές εβδομάδες μέχρι να μπορέσουμε να εντοπίσουμε τις μετοχές".

Ο Χολμς εξέταζε το εξώφυλλο του σημειωματαρίου με τον μεγεθυντικό φακό του.

"Σίγουρα υπάρχει κάποιος αποχρωματισμός εδώ", είπε.

"Ναι, κύριε, είναι μια κηλίδα αίματος. Σας είπα ότι μάζεψα το βιβλίο από το πάτωμα". "Ήταν η κηλίδα αίματος από πάνω ή από κάτω;"

"Στην πλευρά δίπλα στις σανίδες."

"Πράγμα που αποδεικνύει, φυσικά, ότι το βιβλίο εγκαταλείφθηκε μετά τη διάπραξη του εγκλήματος".

"Ακριβώς, κύριε Χολμς. Το εκτίμησα αυτό το σημείο και υπέθεσα ότι το άφησε ο δολοφόνος κατά τη βιαστική φυγή του. Βρισκόταν κοντά στην πόρτα".

"Υποθέτω ότι κανένα από αυτά τα χρεόγραφα δεν βρέθηκε στην περιουσία του νεκρού;"

"Όχι, κύριε."

"Έχετε κάποιο λόγο να υποπτεύεστε ληστεία;"

"Όχι, κύριε. Τίποτα δεν φάνηκε να έχει αγγιχτεί".

"Αγαπητέ μου, είναι σίγουρα μια πολύ ενδιαφέρουσα υπόθεση. Υπήρχε λοιπόν ένα μαχαίρι, έτσι δεν είναι;"

"Ένα μαχαίρι με θήκη, ακόμα στη θήκη του. Βρισκόταν στα πόδια του νεκρού. Η κα. Η Carey το αναγνώρισε ως ιδιοκτησία του συζύγου της". Ο Χολμς χάθηκε στη σκέψη για αρκετή ώρα.

"Λοιπόν", είπε τελικά, "υποθέτω ότι θα πρέπει να βγω έξω και να ρίξω μια ματιά".

Ο Stanley Hopkins έβαλε μια κραυγή χαράς.

"Σας ευχαριστώ, κύριε. Αυτό θα είναι πράγματι ένα βάρος από το μυαλό μου". Ο Χολμς κούνησε το δάχτυλό του προς τον επιθεωρητή.

"Θα ήταν πιο εύκολο έργο πριν από μια εβδομάδα", είπε. "Αλλά ακόμη και τώρα η επίσκεψή μου μπορεί να μην είναι εντελώς άκαρπη. Watson, αν μπορείτε να διαθέσετε χρόνο, θα ήμουν πολύ ευτυχής για την παρέα σας. Αν καλέσετε ένα τετράτροχο, Hopkins, θα είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε για το Forest Row σε ένα τέταρτο της ώρας".

Αποβιβαστήκαμε στον μικρό σταθμό του δρόμου και οδηγήσαμε για μερικά μίλια μέσα από τα απομεινάρια των εκτεταμένων δασών, που κάποτε αποτελούσαν μέρος του μεγάλου αυτού δάσους που κράτησε για τόσο πολύ καιρό τους Σάξονες εισβολείς μακριά - το αδιαπέραστο "weald", για εξήντα χρόνια το προπύργιο της Βρετανίας. Τεράστια τμήματα του έχουν αποψιλωθεί, διότι εδώ είναι η έδρα των πρώτων σιδηρουργείων της χώρας, και τα δέντρα έχουν κοπεί για να λιώσει το μετάλλευμα. Τώρα τα πλουσιότερα χωράφια του Βορρά έχουν απορροφήσει το εμπόριο, και τίποτε άλλο εκτός από αυτά τα ρημαγμένα άλση και τις μεγάλες ουλές στη γη δεν μαρτυρούν το έργο του παρελθόντος. Εδώ, σε ένα ξέφωτο στην καταπράσινη πλαγιά ενός λόφου, βρισκόταν ένα μακρύ, χαμηλό πέτρινο σπίτι, το οποίο προσεγγιζόταν από μια καμπύλη που περνούσε μέσα από τα χωράφια. Πιο κοντά στο δρόμο, και περιτριγυρισμένο από τρεις πλευρές από θάμνους, ήταν ένα μικρό παράπηγμα, με το ένα παράθυρο και την πόρτα προς τη δική μας κατεύθυνση. Ήταν ο τόπος του φόνου!

Ο Στάνλεϊ Χόπκινς μας οδήγησε πρώτα στο σπίτι, όπου μας σύστησε σε μια καταβεβλημένη, γκριζομάλλα γυναίκα, τη χήρα του δολοφονηθέντος άνδρα, της οποίας το λιπόσαρκο και βαθύγραμμο πρόσωπο, με το κρυφό βλέμμα τρόμου στο βάθος των κόκκινων ματιών της, μαρτυρούσε τα χρόνια κακουχιών και κακομεταχείρισης που είχε υπομείνει. Μαζί της ήταν και η κόρη της, ένα χλωμό, ξανθό κορίτσι, τα μάτια του οποίου έλαμπαν προκλητικά καθώς μας έλεγε ότι ήταν ευτυχής που ο πατέρας της ήταν νεκρός και ότι ευλογούσε το χέρι που τον είχε χτυπήσει. Ήταν ένα τρομερό νοικοκυριό που είχε φτιάξει ο Μαύρος Πίτερ Κάρεϊ για τον εαυτό του, και με μια αίσθηση ανακούφισης βρεθήκαμε ξανά στο φως του ήλιου και ακολουθήσαμε ένα μονοπάτι που είχαν διανύσει τα χωράφια τα πόδια του νεκρού.

Το παράπηγμα ήταν η πιο απλή κατοικία, με ξύλινους τοίχους, στέγη από βότσαλα, ένα παράθυρο δίπλα στην πόρτα και ένα στην άλλη πλευρά. Ο

Στάνλεϊ Χόπκινς έβγαλε το κλειδί από την τσέπη του και είχε σκύψει προς την κλειδαριά, όταν σταμάτησε με ένα βλέμμα προσοχής και έκπληξης στο πρόσωπό του.

"Κάποιος το έχει πειράξει", είπε.

Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία για το γεγονός. Το ξύλο ήταν κομμένο και οι γρατζουνιές έδειχναν λευκές μέσα από το χρώμα, σαν να είχαν γίνει εκείνη τη στιγμή. Ο Χολμς είχε εξετάσει το παράθυρο.

"Κάποιος προσπάθησε να το επιβάλει και αυτό. Όποιος κι αν ήταν δεν κατάφερε να μπει μέσα. Πρέπει να ήταν πολύ κακός διαρρήκτης".

"Αυτό είναι το πιο ασυνήθιστο πράγμα", είπε ο επιθεωρητής, "θα μπορούσα να ορκιστώ ότι αυτά τα σημάδια δεν υπήρχαν εδώ χθες το βράδυ".

"Ίσως κάποιο περίεργο άτομο από το χωριό", πρότεινα.

"Πολύ απίθανο. Λίγοι από αυτούς θα τολμούσαν να πατήσουν το πόδι τους στο χώρο, πολύ περισσότερο να προσπαθήσουν να μουν με τη βία στην καμπίνα. Τι πιστεύετε γι' αυτό, κύριε Χολμς;"

"Νομίζω ότι η τύχη είναι πολύ καλή μαζί μας".

"Εννοείς ότι το άτομο θα ξαναέρθει;"

"Είναι πολύ πιθανό. Ήρθε περιμένοντας να βρει την πόρτα ανοιχτή. Προσπάθησε να μπει μέσα με τη λεπίδα ενός πολύ μικρού σουγιά. Δεν τα κατάφερε. Τι θα μπορούσε να κάνει;"

"Ελάτε ξανά το επόμενο βράδυ με ένα πιο χρήσιμο εργαλείο".

"Έτσι πρέπει να πω. Εμείς θα φταίμε αν δεν είμαστε εκεί για να τον υποδεχτούμε. Εν τω μεταξύ, επιτρέψτε μου να δω το εσωτερικό της καμπίνας".

Τα ίχνη της τραγωδίας είχαν απομακρυνθεί, αλλά τα έπιπλα μέσα στο μικρό δωμάτιο εξακολουθούσαν να είναι όπως ήταν τη νύχτα του εγκλήματος. Επί δύο ώρες, με την πιο έντονη συγκέντρωση, ο Χολμς εξέταζε κάθε αντικείμενο με τη σειρά, αλλά το πρόσωπό του έδειχνε ότι η αναζήτησή του δεν ήταν επιτυχής. Μόνο μια φορά σταμάτησε την υπομονετική του έρευνα.

"Πήρες τίποτα από αυτό το ράφι, Χόπκινς;" "Όχι, δεν έχω μετακινήσει τίποτα."

"Κάτι έχει αφαιρεθεί. Υπάρχει λιγότερη σκόνη σε αυτή τη γωνιά του ράφι απ' ό,τι αλλού. Μπορεί να ήταν ένα βιβλίο που ήταν ξαπλωμένο στο πλάι. Μπορεί να ήταν ένα κουτί. Λοιπόν, λοιπόν, δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο. Ας περπατήσουμε σε αυτά τα όμορφα δάση, Watson, και ας χαρίσουμε μερικές ώρες στα πουλιά και τα λουλούδια. Θα σε συναντήσουμε εδώ αργότερα, Χόπκινς, και θα δούμε αν μπορούμε να έρθουμε πιο κοντά με τον κύριο που έκανε αυτή την επίσκεψη μέσα στη νύχτα".

Ήταν περασμένες έντεκα η ώρα όταν σχηματίσαμε τη μικρή μας ενέδρα. Ο Χόπκινς ήταν υπέρ του να αφήσουμε την πόρτα της καλύβας ανοιχτή, αλλά ο Χολμς ήταν της γνώμης ότι αυτό θα προκαλούσε τις υποψίες του ξένου. Η κλειδαριά ήταν εντελώς απλή και χρειαζόταν μόνο μια δυνατή λεπίδα για να την σπρώξουμε πίσω. Ο Χολμς πρότεινε επίσης να

περιμένουμε, όχι μέσα στην καλύβα, αλλά έξω από αυτήν, ανάμεσα στους θάμνους που φύτρωναν γύρω από το πιο απομακρυσμένο παράθυρο. Με αυτόν τον τρόπο θα μπορούσαμε

να παρακολουθήσουμε τον άνθρωπό μας αν άναβε φως και να δούμε ποιος ήταν ο σκοπός του σε αυτή την κρυφή νυχτερινή επίσκεψη.

Ήταν μια μακρά και μελαγχολική αργυρνία, η οποία όμως είχε κάτι από τη συγκίνηση που νιώθει ο κυνηγός όταν ξαπλώνει δίπλα στη λίμνη και περιμένει τον ερχομό του διψασμένου θηρίου. Ποιο άγριο πλάσμα θα μπορούσε να μας επιτεθεί από το σκοτάδι; Ήταν μια άγρια τίγρη του εγκλήματος, που θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί μόνο πολεμώντας σκληρά με δόντια και νύχια που αναβοσβήνουν, ή μήπως θα αποδεικνυόταν κάποιο κρυφτό τσακάλι, επικίνδυνο μόνο για τους αδύναμους και απροστάτευτους;

Σε απόλυτη σιωπή σκύψαμε ανάμεσα στους θάμνους, περιμένοντας ό,τι μπορούσε να έρθει. Στην αρχή, τα βήματα μερικών καθυστερημένων χωρικών ή ο ήχος φωνών από το χωριό φώτιζαν την αργυρνία μας, αλλά η μία μετά την άλλη αυτές οι διακοπές έσβηναν και μια απόλυτη ησυχία μας έπεφτε, εκτός από τις καμπάνες της μακρινής εκκλησίας, που μας έλεγαν για την πρόοδο της νύχτας, και από το θρόισμα και τον ψίθυρο μιας ωραίας βροχής που έπεφτε ανάμεσα στα φυλλώματα που μας σκέπαζαν.

Είχε χτυπήσει δύο και μισή και ήταν η πιο σκοτεινή ώρα που προηγείται της αυγής, όταν όλοι μας ξεκινήσαμε όταν ένα χαμηλό αλλά έντονο κλικ ακούστηκε από την κατεύθυνση της πύλης. Κάποιος είχε μπει στην είσοδο. Υπήρξε και πάλι μια μακρά σιωπή, και είχα αρχίσει να φοβάμαι ότι επρόκειτο για λάθος συναγερό, όταν ένα ύπουλο βήμα ακούστηκε στην άλλη πλευρά της καλύβας, και μια στιγμή αργότερα ένα μεταλλικό τρίξιμο και κροτάλισμα. Ο άντρας προσπαθούσε να παραβιάσει την κλειδαριά! Αυτή τη φορά η επιδεξιότητά του ήταν μεγαλύτερη ή το εργαλείο του καλύτερο, γιατί ακούστηκε ένα ξαφνικό σπάσιμο και το τρίξιμο των μεντεσέδων. Τότε ένα σπύρτο άναψε και την επόμενη στιγμή το σταθερό φως ενός κεριού γέμισε το εσωτερικό της καλύβας. Μέσα από την κουρτίνα από γάζα τα μάτια μας ήταν καρφωμένα στη σκηνή που διαδραματιζόταν στο εσωτερικό.

Ο νυχτερινός επισκέπτης ήταν ένας νεαρός άνδρας, εύθραυστος και αδύνατος, με μαύρο μουστάκι που ενίσχυε τη θανατηφόρα ωχρότητα του προσώπου του. Δεν μπορούσε να είναι πολύ πάνω από είκοσι ετών. Δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο που έμοιαζε να βρίσκεται σε τόσο αξιοθρήνητο τρόμο, γιατί τα δόντια του έτριζαν εμφανώς και έτρεμε σε κάθε του μέλος. Ήταν ντυμένος σαν κύριος, με σακάκι Norfolk και παντελόνι, με ένα υφασμάτινο καπέλο στο κεφάλι του. Τον παρακολουθούσαμε να κοιτάζει γύρω του με τρομαγμένα μάτια. Ύστερα άφησε το κερί πάνω στο τραπέζι και εξαφανίστηκε από τα μάτια μας σε μια από τις γωνίες. Επέστρεψε με ένα μεγάλο βιβλίο, ένα από τα ημερολόγια που σχημάτιζαν μια σειρά στα ράφια. Στηριζόμενος στο τραπέζι, γύρισε γρήγορα τα φύλλα αυτού του τόμου μέχρι που έφτασε στην εγγραφή που έψαχνε. Τότε, με ένα θυμωμένο

χειρονομία του σφιγμένου χεριού του, έκλεισε το βιβλίο, το τοποθέτησε στη γωνία και έσβησε το φως. Μόλις είχε γυρίσει για να φύγει από την καλύβα, όταν το χέρι του Χόπκινς βρέθηκε στο κολάρο του και άκουσα το δυνατό του αναστεναγμό από τον τρόπο, καθώς κατάλαβε ότι τον είχαν απαγάγει. Το κερί άναψε ξανά, και εκεί ήταν ο άθλιος αιχμάλωτός μας που έτρεμε και κούρνιαζε στην αγκαλιά του ντετέκτιβ. Έπεσε πάνω στο θαλάσσιο σεντούκι και κοίταζε αβοήθητος από τον έναν μας στον άλλον.

"Τώρα, ωραία μου φίλε", είπε ο Στάνλεϊ Χόπκινς, "ποιος είσαι και τι θέλεις εδώ;"

Ο άνδρας μαζεύτηκε και μας αντιμετώπισε με μια προσπάθεια αυτοσυγκράτησης.

"Είστε ντετέκτιβ, υποθέτω;" είπε. "Φαντάζεστε ότι έχω σχέση με το θάνατο του λοχαγού Πίτερ Κάρεϊ. Σας διαβεβαιώνω ότι είμαι αθώος".

"Θα το δούμε αυτό", είπε ο Hopkins. "Πρώτα απ' όλα, πώς σε λένε;"

"John Hopley Neligan".

Είδα τον Χολμς και τον Χόπκινς να ανταλλάσσουν μια γρήγορη ματιά. "Τι κάνεις εδώ;"

"Μπορώ να μιλήσω εμπιστευτικά;" "Όχι, βέβαια όχι."

"Γιατί να σου πω;"

"Αν δεν απαντήσετε, μπορεί να σας βγει σε κακό μάτι στη δίκη". Ο νεαρός ανατρίχιασε.

"Λοιπόν, θα σας πω", είπε. "Γιατί να μην το κάνω; Και όμως, δεν μου αρέσει να σκέφτομαι ότι αυτό το παλιό σκάνδαλο θα αποκτήσει νέα ζωή. Έχεις ακούσει ποτέ για τον Ντώσον και τον Νέλιγκαν;"

Από το πρόσωπο του Χόπκινς μπορούσα να δω ότι ποτέ δεν το είχε κάνει- αλλά ο Χολμς ενδιαφερόταν έντονα.

"Εννοείτε τους τραπεζίτες της Δυτικής χώρας", είπε. "Απέτυχαν για ένα εκατομμύριο, κατέστρεψαν τις μισές οικογένειες της κομητείας της Κορνουάλης και ο Νέλιγκαν εξαφανίστηκε".

"Ακριβώς. Ο Νέλιγκαν ήταν ο πατέρας μου".

Επιτέλους, είχαμε κάτι θετικό, και παρόλα αυτά φαινόταν μεγάλο το κενό ανάμεσα σε έναν διαφεύγοντα τραπεζίτη και τον καπετάνιο Πίτερ Κάρεϊ που ήταν καθηλωμένος στον τοίχο με ένα από τα δικά του καμάκια. Όλοι ακούγαμε με προσοχή τα λόγια του νεαρού άνδρα.

"Ο πατέρας μου ήταν αυτός που ανησυχούσε πραγματικά. Ο Dawson είχε αποσυρθεί. Ήμουν μόλις δέκα ετών τότε, αλλά ήμουν αρκετά μεγάλος για να νιώσω την ντροπή και τη φρίκη όλων αυτών. Πάντα έλεγαν ότι ο πατέρας μου έκλεψε όλα τα χρεόγραφα

και έφυγε. Δεν είναι αλήθεια. Ήταν πεποίθησή του ότι αν του δινόταν χρόνος για να τα πραγματοποιήσει, όλα θα ήταν καλά και κάθε πιστωτής θα πληρωνόταν πλήρως. Ξεκίνησε με το μικρό του γιοτ για τη Νορβηγία λίγο πριν εκδοθεί το ένταλμα σύλληψής του. Μπορώ να θυμηθώ εκείνο το τελευταίο βράδυ που αποχαιρέτησε τη μητέρα μου. Μας άφησε έναν κατάλογο με τις εγγυήσεις που θα έπαιρνε και ορκίστηκε ότι θα επέστρεφε με καθαρή την τιμή του και ότι κανείς από όσους τον εμπιστεύτηκαν δεν θα υπέφερε. Λοιπόν, δεν ξανακούσαμε ποτέ νέα του. Τόσο το γιοτ όσο και ο ίδιος εξαφανίστηκαν εντελώς. Πιστεύαμε, η μητέρα μου και εγώ, ότι αυτός και το γιοτ, μαζί με τα αξιόγραφα που είχε πάρει μαζί του, βρίσκονταν στον βυθό της θάλασσας. Είχαμε όμως έναν πιστό φίλο, ο οποίος είναι επιχειρηματίας, και ήταν αυτός που ανακάλυψε πριν από λίγο καιρό ότι κάποια από τα χρεόγραφα που είχε μαζί του ο πατέρας μου εμφανίστηκαν ξανά στην αγορά του Λονδίνου. Μπορείτε να φανταστείτε την έκπληξή μας. Ξόδεψα μήνες προσπαθώντας να τα εντοπίσω, και τελικά, μετά από πολλά διπλά και πολλές δυσκολίες, ανακάλυψα ότι ο αρχικός πωλητής ήταν ο λοχαγός Πίτερ Κάρεϊ, ο ιδιοκτήτης αυτής της καλύβας.

"Φυσικά, έκανα κάποιες έρευνες για τον άνθρωπο. Ανακάλυψα ότι ήταν επικεφαλής ενός φαλαιοθηρικού που επρόκειτο να επιστρέψει από τις αρκτικές θάλασσες την ίδια εποχή που ο πατέρας μου διέσχιζε τη Νορβηγία. Το φθινόπωρο εκείνης της χρονιάς ήταν θυελλώδες, και υπήρχε μια μακρά σειρά από νότιες θύελλες. Το σκάφος του πατέρα μου μπορεί κάλλιστα να είχε κατευθυνθεί προς τα βόρεια και εκεί να συναντήθηκε με το πλοίο του καπετάνιου Peter Carey. Αν ήταν έτσι, τι απέγινε ο πατέρας μου; Σε κάθε περίπτωση, αν μπορούσα να αποδείξω από την κατάθεση του Peter Carey πώς οι τίτλοι αυτοί βγήκαν στην αγορά, θα ήταν μια απόδειξη ότι ο πατέρας μου δεν τους είχε πουλήσει και ότι δεν είχε σκοπό να αποκομίσει προσωπικό κέρδος όταν τους πήρε.

"Κατέβηκα στο Σάσεξ με σκοπό να δω τον καπετάνιο, αλλά εκείνη τη στιγμή συνέβη ο φρικτός θάνατός του. Διάβασα στην ανάκριση μια περιγραφή της καμπίνας του, στην οποία αναφερόταν ότι σε αυτήν διατηρούνταν τα παλιά ημερολόγια του πλοίου του. Μου έκανε εντύπωση ότι αν μπορούσα να δω τι συνέβη τον Αύγουστο του 1883 στο SEA UNICORN, θα μπορούσα να λύσω το μυστήριο της μοίρας του πατέρα μου. Προσπάθησα χθες το βράδυ να μπω σε αυτά τα ημερολόγια, αλλά δεν μπόρεσα να ανοίξω την πόρτα. Απόψε προσπάθησα ξανά και τα κατάφερα, αλλά διαπίστωσα ότι οι σελίδες που αφορούσαν εκείνον τον μήνα έχουν αποκοπεί από το βιβλίο. Εκείνη τη στιγμή βρέθηκα αιχμάλωτος στα χέρια σας".

"Αυτό είναι όλο;" ρώτησε ο Hopkins.

"Ναι, αυτό είναι όλο." Τα μάτια του μετατοπίστηκαν καθώς το έλεγε. "Δεν έχεις τίποτα άλλο να μας πεις;" Δίστασε.

"Όχι, δεν υπάρχει τίποτα".

"Δεν ήσασταν εδώ πριν από χθες το βράδυ;" "Όχι."

"Τότε πώς το εξηγείτε αυτό;" φώναξε ο Hopkins, καθώς κρατούσε το καταδικαστικό σημειωματάριο, με τα αρχικά του κρατούμενου μας στο πρώτο φύλλο και την κηλίδα αίματος στο εξώφυλλο.

Ο άθλιος άνθρωπος κατέρρευσε. Βύθισε το πρόσωπό του στα χέρια του και έτρεμε ολόκληρος.

"Πού το βρήκες;" βογκούσε. "Δεν ήξερα. Νόμιζα ότι το είχα χάσει στο ξενοδοχείο".

"Αρκετά", είπε ο Hopkins, αυστηρά. "Ό,τι άλλο έχετε να πείτε, πρέπει να το πείτε στο δικαστήριο. Θα έρθεις μαζί μου τώρα στο αστυνομικό τμήμα. Λοιπόν, κύριε Χολμς, είμαι πολύ υποχρεωμένος σε εσάς και στον φίλο σας που ήρθατε να με βοηθήσετε. Όπως αποδεικνύεται η παρουσία σας ήταν περιττή και θα είχα φέρει την υπόθεση σε αυτή την επιτυχή έκβαση χωρίς εσάς, αλλά παρόλα αυτά σας είμαι ευγνώμων. Σας έχουν κρατηθεί δωμάτια στο ξενοδοχείο Brambletye Hotel, ώστε να μπορέσουμε να περπατήσουμε όλοι μαζί μέχρι το χωριό".

"Λοιπόν, Γουάτσον, πώς σου φαίνεται;" ρώτησε ο Χολμς, καθώς επιστρέφαμε το επόμενο πρωί.

"Βλέπω ότι δεν είσαι ικανοποιημένος".

"Ω, ναι, αγαπητέ μου Γουάτσον, είμαι απόλυτα ικανοποιημένος. Ταυτόχρονα, οι μέθοδοι του Stanley Hopkins δεν μου αρέσουν. Είμαι απογοητευμένος από τον Stanley Hopkins. Ήλπιζα σε καλύτερα πράγματα από αυτόν. Πρέπει πάντα να αναζητά κανείς μια πιθανή εναλλακτική λύση και να προνοεί γι' αυτήν. Είναι ο πρώτος κανόνας της ποινικής έρευνας".

"Ποια, λοιπόν, είναι η εναλλακτική λύση;"

"Η γραμμή της έρευνας την οποία ακολουθούσα ο ίδιος. Μπορεί να μη μας δώσει τίποτα. Δεν μπορώ να πω. Αλλά τουλάχιστον θα την ακολουθήσω μέχρι τέλους."

Πολλά γράμματα περίμεναν τον Χολμς στην οδό Μπέικερ. Άρπαξε ένα από αυτά, το άνοιξε και ξέσπασε σε ένα θριαμβευτικό γέλιο.

"Εξαιρετικά, Γουάτσον. Η εναλλακτική λύση αναπτύσσεται. Έχετε τηλεγραφικές φόρμες; Απλά γράψτε μερικά μηνύματα για μένα: "Σάμνερ, Ναυτιλιακός Πράκτορας, Ράτκλιφ Χάιγουεϊ". Στείλε τρεις άνδρες, να φτάσουν στις δέκα αύριο το πρωί. - Basil. Αυτό είναι το όνομά μου σ' εκείνα τα μέρη. Το άλλο είναι: "Επιθεωρητής Stanley Hopkins, 46, Lord Street, Brixton. Ελάτε για πρωινό αύριο στις 9:30. Σημαντικό. Τηλεγραφήστε αν δεν μπορείτε να έρθετε. - Σέρλοκ Χολμς. Ορίστε, Γουάτσον, αυτό το καταραμένο

η υπόθεση με στοιχειώνει εδώ και δέκα ημέρες. Με το παρόν την εξορίζω εντελώς από την παρουσία μου. Αύριο πιστεύω ότι θα την ακούσουμε για πάντα."

Ακριβώς την ώρα που είχε οριστεί εμφανίστηκε ο επιθεωρητής Stanley Hopkins και καθίσαμε μαζί στο εξαιρετικό πρωινό που είχε ετοιμάσει η κυρία Hudson. Ο νεαρός ντετέκτιβ ήταν σε μεγάλα κέφια για την επιτυχία του.

"Πιστεύετε πραγματικά ότι η λύση σας πρέπει να είναι σωστή;"

ρώτησε ο Holmes. "Δεν θα μπορούσα να φανταστώ μια πιο ολοκληρωμένη υπόθεση".

"Δεν μου φάνηκε πειστικό".

"Με εκπλήσσετε, κύριε Χολμς. Τι περισσότερο θα μπορούσε κανείς να ζητήσει;" "Η εξήγησή σας καλύπτει όλα τα σημεία;"

"Αναμφίβολα. Διαπιστώνω ότι ο νεαρός Νέλιγκαν έφτασε στο ξενοδοχείο Brambletye την ίδια ημέρα του εγκλήματος. Ήρθε με το πρόσχημα ότι θα έπαιζε γκολφ. Το δωμάτιό του ήταν στο ισόγειο και μπορούσε να βγει όποτε ήθελε. Το ίδιο βράδυ κατέβηκε στο Woodman's Lee, είδε τον Peter Carey στην καλύβα, διαπληκτίστηκε μαζί του και τον σκότωσε με το καμάκι. Στη συνέχεια, τρομοκρατημένος από αυτό που είχε κάνει, έφυγε από την καλύβα, αφήνοντας κάτω το σημειωματάριο που είχε φέρει μαζί του για να ανακρίνει τον Peter Carey σχετικά με αυτές τις διαφορετικές κινητές αξίες. Ίσως παρατηρήσατε ότι ορισμένα από αυτά ήταν σημειωμένα με τσιμπούρια, ενώ τα άλλα -η μεγάλη πλειοψηφία- δεν ήταν. Εκείνα που είναι σημειωμένα με τσιμπούρια έχουν εντοπιστεί στην αγορά του Λονδίνου- τα άλλα όμως πιθανώς βρίσκονταν ακόμη στην κατοχή του Carey, και ο νεαρός Neligan, σύμφωνα με τη δική του μαρτυρία, αγωνιούσε να τα ανακτήσει προκειμένου να πράξει το σωστό απέναντι στους πιστωτές του πατέρα του. Μετά τη φυγή του δεν τόλμησε να ξαναπλησιάσει την καλύβα για αρκετό καιρό- αλλά τελικά αναγκάστηκε να το κάνει για να λάβει τις πληροφορίες που χρειαζόταν. Σίγουρα όλα αυτά είναι απλά και προφανή;"

Ο Χολμς χαμογέλασε και κούνησε το κεφάλι του.

"Μου φαίνεται ότι έχει μόνο ένα μειονέκτημα, Χόπκινς, και αυτό είναι ότι είναι εγγενώς αδύνατο. Έχετε προσπαθήσει να περάσετε ένα καμάκι μέσα από ένα σώμα; Όχι; Καλά, καλά, αγαπητέ μου κύριε, πρέπει πραγματικά να δώσετε προσοχή σε αυτές τις λεπτομέρειες. Ο φίλος μου ο Γουάτσον θα μπορούσε να σας πει ότι πέρασα ένα ολόκληρο πρωινό σε αυτή την άσκηση. Δεν είναι εύκολη υπόθεση και απαιτεί ένα δυνατό και εξασκημένο χέρι. Αλλά αυτό το χτύπημα έγινε με τέτοια βία που η κεφαλή του όπλου βυθίστηκε βαθιά στον τοίχο. Φαντάζεστε ότι αυτός ο αναιμικός νέος ήταν ικανός για μια τόσο τρομακτική επίθεση; Είναι ο άνθρωπος που

συνευρέθηκε με ρούμι και νερό με τον Μαύρο Πέτρο μέσα στη νύχτα;
Ήταν το προφίλ του που είδατε στο τυφλό δύο νύχτες πριν; Όχι, όχι,
Χόπκινς- είναι ένα άλλο και πιο τρομερό πρόσωπο που πρέπει να
αναζητήσουμε".

Το πρόσωπο του ντετέκτιβ είχε μακρύνει όλο και περισσότερο κατά τη διάρκεια της ομιλίας του Χολμς. Οι ελπίδες και οι φιλοδοξίες του κατέρρεαν γύρω του. Αλλά δεν θα εγκατέλειπε τη θέση του χωρίς αγώνα.

"Δεν μπορείτε να αρνηθείτε ότι ο Νέλιγκαν ήταν παρών εκείνο το βράδυ, κ. Χολμς. Το βιβλίο θα το αποδείξει. Φαντάζομαι ότι έχω αρκετά στοιχεία για να ικανοποιήσω τους ενόρκους, ακόμη και αν εσείς είστε σε θέση να τα διακρίνετε. Εκτός αυτού, κ. Χολμς, έβαλα το χέρι μου πάνω στον άνθρωπό μου. Όσο για αυτό το τρομερό άτομο που έχετε, πού είναι;"

"Μάλλον φαντάζομαι ότι βρίσκεται στη σκάλα", είπε ο Χολμς, με ηρεμία. "Νομίζω, Γουάτσον, ότι θα ήταν καλό να βάλεις το περιστροφικό κάπου που να μπορείς να το φτάσεις". Σηκώθηκε και άφησε ένα γραπτό χαρτί πάνω σε ένα τραπεζάκι. "Τώρα είμαστε έτοιμοι", είπε.

Έξω ακούστηκαν κάποιες φωνές και τώρα η κυρία Χάντσον άνοιξε την πόρτα για να πει ότι τρεις άντρες ζητούσαν τον καπετάν Βασίλη.

"Φέρτε τους έναν έναν", είπε ο Χολμς.

Ο πρώτος που μπήκε μέσα ήταν ένας μικρός άντρας με κόκκινα μάγουλα και χνουδωτά λευκά μουστάκια. Ο Χολμς είχε βγάλει ένα γράμμα από την τσέπη του.

"Ποιο όνομα;" ρώτησε.

"Τζέιμς Λάνκαστερ".

"Λυπάμαι, Λάνκαστερ, αλλά η κουκέτα είναι γεμάτη. Ορίστε μισή λίρα για τον κόπο σας. Απλά περάστε σε αυτό το δωμάτιο και περιμένετε εκεί για λίγα λεπτά".

Ο δεύτερος άντρας ήταν ένα μακρύ, ξεραμένο πλάσμα, με μακρυά μαλλιά και ωχρά μάγουλα. Το όνομά του ήταν Hugh Pattins. Πήρε κι αυτός την απόλυσή του, το μισό ηγεμόνα του και την εντολή να περιμένει.

Ο τρίτος υποψήφιος ήταν ένας άνδρας με αξιοσημείωτη εμφάνιση. Ένα άγριο πρόσωπο ταυρομάχου πλαισιωνόταν από ένα συνονθύλευμα μαλλιών και γενειάδας, και δύο τολμηρά σκούρα μάτια έλαμπαν πίσω από την κάλυψη των πυκνών, φουντωτών, υπερυψωμένων φρυδιών. Χαιρέτησε και στάθηκε σαν ναύτης, γυρίζοντας το καπέλο του στα χέρια του.

"Το όνομά σας;" ρώτησε ο

Χολμς. "Patrick Cairns."

"Καμάκι;"

"Μάλιστα, κύριε. Είκοσι έξι ταξίδια". "Dundee, υποθέτω;"

"Μάλιστα, κύριε."

"Και είστε έτοιμοι να ξεκινήσετε με ένα πλοίο εξερεύνησης;" "Μάλιστα, κύριε."

"Τι μισθοί;"

"Οκτώ λίρες το μήνα."

"Μπορείτε να ξεκινήσετε

αμέσως;" "Μόλις πάρω

το κιτ μου." "Έχετε τα

χαρτιά σας;"

"Μάλιστα, κύριε." Έβγαλε από την τσέπη του μια δέσμη φθαρμένων και λιπαρών εντύπων.

Ο Χολμς τα κοίταξε και τα επέστρεψε.

"Είσαι ακριβώς ο άνθρωπος που θέλω", είπε. "Εδώ είναι η συμφωνία στο τραπέζι. Αν την υπογράψεις, το όλο θέμα θα διευθετηθεί".

Ο ναυτικός πέρασε από το δωμάτιο και πήρε το στυλό. "Να υπογράψω εδώ;" ρώτησε σκύβοντας πάνω από το τραπέζι.

Ο Χολμς έσκυψε πάνω από τον ώμο του και πέρασε και τα δύο του χέρια πάνω από το λαιμό του. "Αυτό είναι αρκετό", είπε.

Άκουσα ένα ατσάλινο κλικ και ένα ουρλιαχτό σαν εξαγριωμένο ταύρο. Την επόμενη στιγμή ο Χολμς και ο ναύτης κυλιόντουσαν μαζί στο έδαφος. Ήταν ένας άνθρωπος με τόσο γιγαντιαία δύναμη που, ακόμη και με τις χειροπέδες που ο Χολμς είχε τόσο επιδέξια στερεώσει στους καρπούς του, θα είχε πολύ γρήγορα εξουδετερώσει τον φίλο μου, αν ο Χόπκινς κι εγώ δεν είχαμε σπεύσει να τον σώσουμε. Μόνο όταν πίεσα την κρύα κάννη του περίστροφου στον κρόταφό του, κατάλαβε επιτέλους ότι η αντίσταση ήταν μάταιη. Του δέσαμε τους αστραγάλους με κορδόνι και σηκωθήκαμε λαχανιασμένοι από την πάλη.

"Πρέπει πραγματικά να ζητήσω συγγνώμη, Hopkins", είπε ο Sherlock Holmes- "φοβάμαι ότι η ομελέτα είναι κρύα. Ωστόσο, θα απολαύσετε το υπόλοιπο πρωινό σας πολύ καλύτερα, έτσι δεν είναι, για τη σκέψη ότι φέρατε την υπόθεσή σας σε θριαμβευτική κατάληξη".

Ο Στάνλεϊ Χόπκινς έμεινε άφωνος από την έκπληξή του.

"Δεν ξέρω τι να πω, κύριε Χολμς", ξεστόμισε τελικά, με πολύ κόκκινο πρόσωπο. "Μου φαίνεται ότι γελοιοποιήθηκα από την αρχή. Καταλαβαίνω τώρα, αυτό που δεν θα έπρεπε ποτέ να είχα ξεχάσει, ότι εγώ είμαι ο μαθητής και εσείς ο δάσκαλος. Ακόμα και τώρα βλέπω τι έκανες, αλλά δεν ξέρω πώς το έκανες ή τι σημαίνει".

"Καλά, καλά", είπε ο Χολμς με καλή διάθεση. "Όλοι μαθαίνουμε από την εμπειρία, και το μάθημά σας αυτή τη φορά είναι ότι δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάτε την εναλλακτική λύση. Ήσασταν τόσο απορροφημένοι από τον νεαρό Neligan που δεν μπορούσατε να αφιερώσετε ούτε μια σκέψη στον Patrick Cairns, τον πραγματικό δολοφόνο του Peter Carey".

Η βραχνή φωνή του ναυτικού διέκοψε τη συζήτησή μας.

"Κοιτάξτε εδώ, κύριε", είπε, "δεν παραπονιέμαι που με χειρίζονται με

αυτόν τον τρόπο, αλλά θα ήθελα να λέτε τα πράγματα με τα σωστά τους
ονόματα. Λέτε ότι εγώ

δολοφόνησε τον Πίτερ Κάρεϊ- εγώ λέω "Σκότωσα τον Πίτερ Κάρεϊ", και αυτή είναι η διαφορά. Ίσως να μην πιστεύετε αυτά που λέω. Ίσως νομίζεις ότι σου λέω απλώς ένα νήμα".

"Καθόλου", είπε ο Χολμς. "Αφήστε μας να ακούσουμε τι έχετε να πείτε".

"Είναι σύντομα ειπωμένο, και, μα τον Κύριο, κάθε λέξη του είναι αλήθεια. Γνώριζα τον Μαύρο Πέτρο, και όταν έβγαλε το μαχαίρι του, τον διαπέρασα με καμάκι απότομα, γιατί ήξερα ότι ήταν ή αυτός ή εγώ. Έτσι πέθανε. Μπορείτε να το πείτε φόνο. Όπως και να 'χει, θα πέθαινα με ένα σχοινί γύρω από το λαιμό μου, όσο και με το μαχαίρι του Μαύρου Πίτερ στην καρδιά μου".

"Πώς ήρθατε εκεί;" ρώτησε ο Χολμς.

"Θα σας το πω από την αρχή. Απλά καθίστε με λίγο πιο πάνω για να μπορώ να μιλήσω εύκολα. Ήταν το '83 που συνέβη - τον Αύγουστο εκείνης της χρονιάς. Ο Peter Carey ήταν πλοίαρχος του SEA UNICORN και εγώ ήμουν εφεδρικός καμάκι. Βγαίναμε από το παγόβουνο, επιστρέφοντας στο σπίτι μας, με αντίθετους ανέμους και νότιο μπουρίνι μιας εβδομάδας, όταν μαζέψαμε ένα μικρό σκάφος που είχε παρασυρθεί βόρεια. Υπήρχε ένας άνδρας πάνω του - ένας εργάτης γης. Το πλήρωμα πίστευε ότι θα βυθιστεί και είχε κατευθυνθεί προς τις νορβηγικές ακτές με τη λέμβο. Υποθέτω ότι πνίγηκαν όλοι. Λοιπόν, τον πήραμε στο πλοίο, αυτόν τον άνθρωπο, και αυτός και ο καπετάνιος είχαν κάποιες μακρές συζητήσεις στην καμπίνα. Όλες οι αποσκευές που πήραμε μαζί του ήταν ένα τενεκεδένιο κουτί. Απ' όσο ξέρω, το όνομα του ανθρώπου δεν αναφέρθηκε ποτέ, και τη δεύτερη νύχτα εξαφανίστηκε σαν να μην υπήρξε ποτέ. Δόθηκε η πληροφορία ότι είτε είχε πέσει στη θάλασσα είτε είχε πέσει στη θάλασσα με τον βαρύ καιρό που επικρατούσε. Μόνο ένας άνθρωπος ήξερε τι του είχε συμβεί, και αυτός ήμουν εγώ, γιατί με τα ίδια μου τα μάτια είδα τον καπετάνιο να του σηκώνει τα τακούνια και να τον βάζει στην κουπαστή στη μέση της βάρδιας μιας σκοτεινής νύχτας, δύο ημέρες πριν δούμε τα φώτα των Σέτλαντ.

"Λοιπόν, κράτησα τις γνώσεις μου για τον εαυτό μου και περίμενα να δω τι θα προκύψει από αυτό. Όταν επιστρέψαμε στη Σκωτία, το θέμα αποσιωπήθηκε εύκολα και κανείς δεν έκανε ερωτήσεις. Ένας ξένος πέθανε από ατύχημα και δεν ήταν δουλειά κανενός να ρωτήσει. Λίγο αργότερα ο Peter Carey εγκατέλειψε τη θάλασσα, και πέρασαν πολλά χρόνια μέχρι να μπορέσω να βρω πού βρισκόταν. Υπέθεσα ότι είχε κάνει την πράξη του για χάρη αυτού που υπήρχε σε εκείνο το τενεκεδένιο κουτί, και ότι είχε την πολυτέλεια να με πληρώσει καλά για να κρατήσω το στόμα μου κλειστό.

"Ανακάλυψα πού βρισκόταν μέσω ενός ναυτικού που τον είχε συναντήσει στο Λονδίνο, και κατέβηκα να τον στριμώξω. Την πρώτη νύχτα

ήταν αρκετά λογικός και ήταν έτοιμος να μου δώσει αυτό που θα με έκανε να απαλλαγώ από τη θάλασσα για μια ζωή. Θα τα κανονίζαμε όλα δύο νύχτες αργότερα. Όταν ήρθα, τον βρήκα τρεις

μέρη μεθυσμένος και σε άθλια διάθεση. Καθίσαμε και ήπιαμε και μιλήσαμε για τα παλιά, αλλά όσο πιο πολύ έπινε τόσο λιγότερο μου άρεσε το βλέμμα του. Εντόπισα το καμάκι στον τοίχο και σκέφτηκα ότι μπορεί να το χρειαστώ πριν τελειώσω. Τότε επιτέλους ξέσπασε πάνω μου, φτύνοντας και βρίζοντας, με φόνο στα μάτια του και ένα μεγάλο μαχαίρι στο χέρι του. Δεν πρόλαβε να το βγάλει από τη θήκη του πριν τον διαπεράσω με το καμάκι. Ουρανοί! Τι κραυγή έβγαλε- και το πρόσωπό του μπήκε ανάμεσα σε μένα και τον ύπνο μου! Στεκόμουν εκεί, με το αίμα του να πιτσιλάει γύρω μου, και περίμενα για λίγο- αλλά όλα ήταν ήσυχα, οπότε πήρα θάρρος για άλλη μια φορά. Κοίταξα τριγύρω, και εκεί ήταν το τενεκεδένιο κουτί σε ένα ράφι. Είχα το ίδιο δικαίωμα σε αυτό με τον Peter Carey, έτσι κι αλλιώς, το πήρα μαζί μου και έφυγα από την καλύβα. Σαν ανόητος άφησα το σακουλάκι με το μπακίκι πάνω στο τραπέζι.

"Τώρα θα σας πω το πιο περίεργο κομμάτι της όλης ιστορίας. Μόλις είχα βγει από την καλύβα όταν άκουσα κάποιον να έρχεται και κρύφτηκα ανάμεσα στους θάμνους. Ένας άντρας ήρθε γλιστρώντας, μπήκε μέσα στην καλύβα, έβγαλε μια κραυγή σαν να είχε δει φάντασμα και έτρεξε με τα πόδια όσο πιο γρήγορα μπορούσε μέχρι να εξαφανιστεί από τα μάτια μου. Ποιος ήταν ή τι ήθελε, δεν μπορώ να πω. Εγώ από την πλευρά μου περπάτησα δέκα μίλια, πήρα το τρένο στο Tunbridge Wells και έτσι έφτασα στο Λονδίνο, χωρίς κανείς να μάθει τίποτα.

"Λοιπόν, όταν ήρθα να εξετάσω το κουτί, διαπίστωσα ότι δεν είχε καθόλου χρήματα μέσα, αλλά μόνο χαρτιά που δεν θα τολμούσα να πουλήσω. Είχα χάσει την επαφή μου με τον Μαύρο Πίτερ και είχα μείνει στο Λονδίνο χωρίς ένα σελίνι. Μου είχε απομείνει μόνο το εμπόριο. Είδα αυτές τις αγγελίες για καμάκια και υψηλούς μισθούς, οπότε πήγα στους ναυτιλιακούς πράκτορες και με έστειλαν εδώ. Αυτά είναι όλα όσα ξέρω, και ξαναλέω ότι αν σκότωσα τον Μαύρο Πέτρο, ο νόμος θα πρέπει να με ευχαριστεί, γιατί τους γλίτωσα από την τιμή ενός κανναβένιου σχοινιού".

"Πολύ σαφής δήλωση", είπε ο Χολμς, σηκώθηκε και άναψε την πίπα του. "Νομίζω, Hopkins, ότι δεν πρέπει να χάσετε χρόνο για να μεταφέρετε τον κρατούμενο σας σε ασφαλές μέρος. Αυτό το δωμάτιο δεν είναι κατάλληλο για κελί και ο κ. Πάτρικ Κερνς καταλαμβάνει πολύ μεγάλο μέρος του χαλιού μας".

"Κύριε Χολμς", είπε ο Χόπκινς, "δεν ξέρω πώς να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου. Ακόμα και τώρα δεν καταλαβαίνω πώς φτάσατε σε αυτό το αποτέλεσμα".

"Απλά έχοντας την τύχη να έχεις το σωστό στοιχείο από την αρχή. Είναι πολύ πιθανό αν ήξερα για αυτό το σημειωματάριο να είχε παρασύρει τις σκέψεις μου, όπως τις δικές σας. Αλλά όλα όσα άκουσα έδειχναν προς μία κατεύθυνση. Η καταπληκτική δύναμη, η δεξιοτεχνία στη χρήση του

καμακίου, το ρούμι και το νερό, το σακουλάκι καπνού από δέρμα φώκιας, με τον χοντρό καπνό - όλα αυτά έδειχναν έναν ναυτικό, και μάλιστα κάποιον που είχε υπάρξει φαλαιοθήρας. Ήμουν πεπεισμένος ότι τα αρχικά

"P.C." πάνω στο σακουλάκι ήταν σύμπτωση και όχι του Peter Carey, καθώς ο ίδιος σπάνια κάπνιζε και δεν βρέθηκε πίπα στην καμπίνα του. Θυμάστε ότι ρώτησα αν υπήρχε ουίσκι και μπράντι στην καμπίνα. Είπατε ότι ήταν. Πόσοι είναι οι ντόπιοι που θα έπιναν ρούμι όταν θα μπορούσαν να προμηθευτούν αυτά τα άλλα αποστάγματα; Ναι, ήμουν σίγουρος ότι επρόκειτο για ναυτικό".

"Και πώς τον βρήκατε;"

"Αγαπητέ μου κύριε, το πρόβλημα είχε γίνει πολύ απλό. Αν επρόκειτο για ναυτικό, θα μπορούσε να είναι μόνο ένας ναυτικός που ήταν μαζί του στο Sea Unicorn. Απ' όσο μπορούσα να μάθω, δεν είχε ταξιδέψει με κανένα άλλο πλοίο. Πέρασα τρεις ημέρες με καλώδια στο Dundee, και στο τέλος αυτού του χρόνου είχα εξακριβώσει τα ονόματα του πληρώματος του Sea Unicorn το 1883. Όταν βρήκα τον Πάτρικ Κερνς μεταξύ των καμακιστών, η έρευνά μου πλησίαζε στο τέλος της. Υποστήριξα ότι ο άνδρας βρισκόταν πιθανώς στο Λονδίνο και ότι θα επιθυμούσε να εγκαταλείψει τη χώρα για κάποιο διάστημα. Πέρασα λοιπόν μερικές μέρες στο East-end, επινόησα μια αποστολή στην Αρκτική, έθεσα δελεαστικούς όρους για καμάκια που θα υπηρετούσαν υπό τον καπετάνιο Basil - και ιδού το αποτέλεσμα!".

"Υπέροχα!" φώναξε ο Hopkins. "Υπέροχα!"

"Πρέπει να πετύχετε την απελευθέρωση του νεαρού Νέλιγκαν το συντομότερο δυνατό", είπε ο Χολμς. "Ομολογώ ότι νομίζω ότι του οφείλετε μια συγγνώμη. Το τενεκεδένιο κουτί πρέπει να του επιστραφεί, αλλά, φυσικά, οι τίτλοι που πούλησε ο Peter Carey χάθηκαν για πάντα. Να το ταξί, Hopkins, και μπορείς να απομακρύνεις τον άνθρωπό σου. Αν με θέλετε για τη δίκη, η διεύθυνσή μου και η διεύθυνση του Γουάτσον θα είναι κάπου στη Νορβηγία - θα σας στείλω λεπτομέρειες αργότερα".

Κεφάλαιο 7

Η περιπέτεια του Charles Augustus Milverton

Έχουν περάσει χρόνια από τότε που συνέβησαν τα περιστατικά για τα οποία μιλάω, και παρόλα αυτά αναφέρομαι σε αυτά με επιφύλαξη. Για μεγάλο χρονικό διάστημα, ακόμη και με τη μεγαλύτερη δυνατή διακριτικότητα και επιφυλακτικότητα, θα ήταν αδύνατο να δημοσιοποιηθούν τα γεγονότα- αλλά τώρα το κύριο πρόσωπο που εμπλέκεται είναι εκτός της εμβέλειας του ανθρώπινου νόμου και με τη δέουσα καταστολή η ιστορία μπορεί να ειπωθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να μην βλάψει κανέναν. Καταγράφει μια απολύτως μοναδική εμπειρία στην καριέρα τόσο του κ. Σέρλοκ Χολμς όσο και εμού του ιδίου. Ο αναγνώστης θα με συγχωρήσει αν αποκρύψω την ημερομηνία ή οποιοδήποτε άλλο γεγονός με το οποίο θα μπορούσε να εντοπίσει το πραγματικό συμβάν.

Είχαμε βγει για μια από τις βραδινές μας βόλτες, ο Χολμς και εγώ, και είχαμε επιστρέψει γύρω στις έξι το απόγευμα, ένα κρύο, παγωμένο χειμωνιάτικο βράδυ. Καθώς ο Χολμς άναψε τη λάμπα, το φως έπεσε σε μια κάρτα πάνω στο τραπέζι. Την κοίταξε και στη συνέχεια, με μια εκφώνηση αηδίας, την πέταξε στο πάτωμα. Την σήκωσα και διάβασα: -

Charles Augustus Milverton,

Appledore Towers,

Πράκτορας.

Hampstead. "Ποιος

είναι αυτός;" Ρώτησα.

"Ο χειρότερος άνθρωπος στο Λονδίνο", απάντησε ο Χολμς, καθώς κάθισε και άπλωσε τα πόδια του μπροστά στη φωτιά. "Υπάρχει κάτι στο πίσω μέρος της κάρτας;"

Το γύρισα.

"Θα τηλεφωνήσω στις 6.30 - C.A.M.", διάβασα.

"Χουμ! Είναι σχεδόν έτοιμος. Αισθάνεσαι μια ανατριχιαστική, συρρικνωτική αίσθηση, Γουάτσον, όταν στέκεσαι μπροστά στα φίδια στο ζωολογικό κήπο και βλέπεις τα γλιστερά, γλιστερά, δηλητηριώδη πλάσματα, με τα θανατηφόρα μάτια και τα πονηρά, πεπλατυσμένα πρόσωπα; Λοιπόν, έτσι με εντυπωσιάζει ο Μίλβερτον. Είχα να κάνω με πενήντα δολοφόνους στην καριέρα μου, αλλά οι χειρότεροι από αυτούς δεν

μου προκάλεσαν ποτέ την απέχθεια που νιώθω γι' αυτόν τον τύπο. Κι όμως, δεν μπορώ να αποφύγω να κάνω δουλειές μαζί του - μάλιστα, βρίσκεται εδώ κατόπιν πρόσκλησής μου".

"Αλλά ποιος είναι αυτός;"

"Θα σου πω, Γουάτσον. Είναι ο βασιλιάς όλων των εκβιαστών. Ο Θεός να βοηθήσει τον άνδρα, και ακόμη περισσότερο τη γυναίκα, του οποίου το μυστικό και η φήμη έρχονται στην εξουσία του Milverton. Με ένα χαμογελαστό πρόσωπο και μια καρδιά από μάρμαρο θα τις πιέζει και θα τις πιέζει μέχρι να τις στεγνώσει. Ο τύπος είναι ιδιοφυΐα με τον τρόπο του και θα μπορούσε να έχει αφήσει το στίγμα του σε κάποιο πιο γευστικό επάγγελμα. Η μέθοδός του έχει ως εξής: Αφήνει να γίνει γνωστό ότι είναι διατεθειμένος να πληρώσει πολύ υψηλά ποσά για επιστολές που εκθέτουν ανθρώπους με πλούτο ή θέση. Λαμβάνει αυτά τα εμπορεύματα όχι μόνο από δόλιους υπηρέτες ή υπηρέτριες, αλλά συχνά και από ευγενικούς κακοποιούς που έχουν κερδίσει την εμπιστοσύνη και την αγάπη έμπιστων γυναικών. Δεν κάνει δουλειές με τσιγκούνηδες. Τυχαίνει να γνωρίζω ότι πλήρωσε επτακόσιες λίρες σε έναν υπηρέτη για ένα σημείωμα μήκους δύο γραμμών και ότι το αποτέλεσμα ήταν η καταστροφή μιας ευγενούς οικογένειας. Ό,τι κυκλοφορεί στην αγορά πηγαίνει στον Μίλβερτον, και υπάρχουν εκατοντάδες σ' αυτή τη μεγάλη πόλη που ασπρίζουν στο όνομά του. Κανείς δεν ξέρει πού μπορεί να πέσει η λαβή του, γιατί είναι πολύ πλούσιος και πολύ πονηρός για να δουλεύει από το χέρι στο στόμα. Θα κρατήσει ένα χαρτί για χρόνια για να το παίξει τη στιγμή που το στοίχημα αξίζει περισσότερο να κερδηθεί. Έχω πει ότι είναι ο χειρότερος άνθρωπος στο Λονδίνο, και θα σας ρωτούσα πώς θα μπορούσε κανείς να συγκρίνει τον κακοποιό που εν θερμώ χτυπάει τον σύντροφό του με αυτόν τον άνθρωπο, ο οποίος βασανίζει μεθοδικά και με την ησυχία του την ψυχή και σφίγγει τα νεύρα προκειμένου να προσθέσει στα ήδη φουσκωμένα του πορτοφόλια".

Σπάνια είχα ακούσει τον φίλο μου να μιλάει με τέτοια ένταση συναισθημάτων. "Μα σίγουρα", είπα, "ο τύπος πρέπει να είναι στα χέρια του νόμου".

"Τεχνικά, χωρίς αμφιβολία, αλλά πρακτικά όχι. Τι θα κέρδιζε μια γυναίκα, για παράδειγμα, να του εξασφαλίσει λίγους μήνες φυλάκισης, αν πρέπει να ακολουθήσει αμέσως η δική της καταστροφή; Τα θύματά του δεν τολμούν να αντεπιτεθούν. Αν ποτέ εκβίαζε έναν αθώο άνθρωπο, τότε, πράγματι, θα έπρεπε να τον πιάσουμε- αλλά είναι τόσο πονηρός όσο και ο Κακός. Όχι, όχι- πρέπει να βρούμε άλλους τρόπους να τον πολεμήσουμε".

"Και γιατί είναι εδώ;"

"Επειδή μια επιφανής πελάτισσα εμπιστεύτηκε την αξιοθρήνητη υπόθεσή της στα χέρια μου. Πρόκειται για τη Λαΐδη Eva Brackwell, την πιο όμορφη ντεμπιτάντ της περασμένης σεζόν. Πρόκειται να παντρευτεί σε δύο εβδομάδες τον κόμη του Ντόμπερκορτ. Αυτός ο δαίμονας έχει αρκετές απερίσκεπτες επιστολές - απερίσκεπτες, Γουάτσον, τίποτα χειρότερο - οι

οποίες γράφτηκαν σε έναν άφραγκο νεαρό ιπποκόμο στην εξοχή. Θα αρκούσαν για να διαλύσουν το γάμο. Ο Μίλβερτον θα στείλει τα γράμματα στον κόμη αν δεν του καταβληθεί ένα μεγάλο χρηματικό ποσό. Μου έχει ανατεθεί να τον συναντήσω και - να κάνω τους καλύτερους δυνατούς όρους".

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένας θόρυβος και ένας θόρυβος στο δρόμο από κάτω. Κοιτάζοντας κάτω είδα μια επιβλητική άμαξα και ένα ζευγάρι, με τις λαμπρές λάμπες να αστράφτουν στα γυαλιστερά πόδια των ευγενών καστανιών. Ένας υπηρέτης άνοιξε την πόρτα και κατέβηκε ένας μικρός, γεροδεμένος άντρας με ένα φουντωτό αραχνοῦφαντο παλτό. Ένα λεπτό αργότερα βρισκόταν στο δωμάτιο.

Ο Τσαρλς Αύγουστος Μίλβερτον ήταν ένας άντρας πενήντα ετών, με μεγάλο, διανοούμενο κεφάλι, στρογγυλό, παχουλό, άτριχο πρόσωπο, ένα μόνιμο παγωμένο χαμόγελο και δύο έντονα γκρίζα μάτια, που έλαμπαν έντονα πίσω από πλατιά γυαλιά με χρυσό σκελετό. Υπήρχε κάτι από την καλοσύνη του κ. Πίκγουικ στην εμφάνισή του, που αμαυρωνόταν μόνο από την ανειλικρίνεια του σταθερού χαμόγελου και από τη σκληρή λάμψη αυτών των ανήσυχων και διεισδυτικών ματιών. Η φωνή του ήταν τόσο απαλή και γλυκιά όσο και το πρόσωπό του, καθώς προχωρούσε με ένα παχουλό χεράκι απλωμένο, ψιθυρίζοντας τη λύπη του που δεν μας πρόλαβε στην πρώτη του επίσκεψη. Ο Χολμς αγνόησε το τεντωμένο χέρι και τον κοίταξε με πρόσωπο από γρανίτη. Το χαμόγελο του Μίλβερτον διευρύνθηκε- σήκωσε τους ώμους του, έβγαλε το παλτό του, το δίπλωσε με μεγάλη επιμέλεια στην πλάτη μιας καρέκλας και στη συνέχεια κάθισε.

"Αυτός ο κύριος;" είπε, με ένα νεύμα προς την κατεύθυνσή μου. "Είναι διακριτικός; Είναι σωστό;"

"Ο Δρ Γουάτσον είναι φίλος και συνεργάτης μου".

"Πολύ καλά, κύριε Χολμς. Διαμαρτυρήθηκα μόνο για το συμφέρον του πελάτη σας. Το θέμα είναι τόσο λεπτό..." "Ο Δρ

Γουάτσον το έχει ήδη ακούσει."

"Τότε μπορούμε να προχωρήσουμε στη δουλειά. Λέτε ότι ενεργείτε για λογαριασμό της Lady Eva. Σας εξουσιοδότησε εκείνη να δεχτείτε τους όρους μου;"

"Ποιοι είναι οι όροι σας;"

"Επτά χιλιάδες λίρες." "Και η εναλλακτική λύση;"

"Αγαπητέ μου κύριε, είναι οδυνηρό για μένα να το συζητώ, αλλά αν τα χρήματα δεν καταβληθούν στις 14 του μήνα, σίγουρα δεν θα γίνει γάμος στις 18 του μήνα". Το ανυπόφορο χαμόγελό του ήταν πιο εφησυχαστικό από ποτέ.

Ο Χολμς σκέφτηκε για λίγο.

"Μου φαίνεται", είπε τελικά, "ότι θεωρείς τα πράγματα πολύ δεδομένα. Γνωρίζω, φυσικά, το περιεχόμενο αυτών των επιστολών. Ο πελάτης μου θα κάνει σίγουρα ό,τι τον συμβουλεύω. Θα τη συμβουλέψω να πει στον μέλλοντα σύζυγό της όλη την ιστορία και να εμπιστευτεί τη γενναιοδωρία

του".

Ο Μίλβερτον γέλασε.

"Προφανώς δεν γνωρίζετε τον κόμη", είπε.

Από το σαστισμένο βλέμμα στο πρόσωπο του Χολμς μπορούσα να δω καθαρά ότι το έκανε. "Τι κακό έχουν τα γράμματα;" ρώτησε.

"Είναι ζωηροί - πολύ ζωηροί", απάντησε ο Milverton. "Η κυρία ήταν μια γοητευτική ανταποκρίτρια. Αλλά μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι ο κόμης του Ντόμπερκορτ δεν θα τις εκτιμούσε. Ωστόσο, αφού εσείς πιστεύετε το αντίθετο, θα το αφήσουμε έτσι. Είναι καθαρά επαγγελματικό θέμα. Αν πιστεύετε ότι είναι προς το συμφέρον του πελάτη σας να περιέλθουν οι επιστολές αυτές στα χέρια του κόμη, τότε θα ήταν πράγματι ανόητο να πληρώσετε ένα τόσο μεγάλο χρηματικό ποσό για να τις ανακτήσετε". Σηκώθηκε και άρπαξε το ατραχανές παλτό του.

Ο Χολμς γκριζάρισε από θυμό και ταπείνωση.

"Περίμενε λίγο", είπε. "Πηγαίνεις πολύ γρήγορα. Σίγουρα θα καταβάλουμε κάθε δυνατή προσπάθεια για να αποφύγουμε το σκάνδαλο σε ένα τόσο λεπτό θέμα".

Ο Μίλμπερτον έπεσε στην καρέκλα του.

"Ημουν σίγουρος ότι θα το έβλεπες έτσι", γουργούρισε.

"Ταυτόχρονα", συνέχισε ο Χολμς, "η Λαίδη Εύα δεν είναι πλούσια γυναίκα. Σας διαβεβαιώνω ότι οι δύο χιλιάδες λίρες θα ήταν μια εξάντληση των πόρων της και ότι το ποσό που αναφέρετε είναι εντελώς πέρα από τις δυνάμεις της. Σας ικετεύω, λοιπόν, να μετριάσετε τις απαιτήσεις σας και να επιστρέψετε τις επιστολές στην τιμή που σας αναφέρω, η οποία, σας διαβεβαιώνω, είναι η υψηλότερη που μπορείτε να πάρετε".

Το χαμόγελο του Μίλμπερτον διευρύνθηκε και τα μάτια του αστράφτουν με χιούμορ.

"Γνωρίζω ότι αυτό που λέτε είναι αλήθεια για τους πόρους της κυρίας", είπε. "Ταυτόχρονα, πρέπει να παραδεχτείτε ότι η περίπτωση του γάμου μιας κυρίας είναι μια πολύ κατάλληλη στιγμή για τους φίλους και τους συγγενείς της να καταβάλουν κάποια μικρή προσπάθεια για λογαριασμό της. Μπορεί να διστάζουν ως προς ένα αποδεκτό γαμήλιο δώρο. Επιτρέψτε μου να τους διαβεβαιώσω ότι αυτή η μικρή δέσμη επιστολών θα δώσει περισσότερη χαρά από όλα τα καντήλια και τα πιάτα βουτύρου στο Λονδίνο".

"Είναι αδύνατον", είπε ο Holmes.

"Θεέ μου, Θεέ μου, τι ατυχία!" φώναξε ο Μίλμπερτον, βγάζοντας ένα ογκώδες βιβλίο τσέπης. "Δεν μπορώ να μην σκεφτώ ότι οι κυρίες είναι κακόβουλο να μην κάνουν μια προσπάθεια. Κοιτάξτε αυτό!" Κρατούσε ένα μικρό σημείωμα με ένα οικόσημο στο φάκελο. "Ανήκει σε... ίσως δεν είναι δίκαιο να πω το όνομα μέχρι αύριο το πρωί. Αλλά εκείνη τη στιγμή θα είναι στα χέρια του συζύγου της κυρίας. Και όλα αυτά επειδή δεν θα βρει ένα ευτελές ποσό που θα μπορούσε να πάρει μετατρέποντας τα διαμάντια της σε πάστα. Είναι τόσο κρίμα. Θυμάστε το ξαφνικό τέλος του αρραβώνα

μεταξύ της αξιότιμης δεσποινίδας Μάιλς και του συνταγματάρχη
Ντόρκινγκ; Μόλις δύο μέρες πριν το γάμο υπήρχε μια παράγραφος...

στο MORNING POST για να πει ότι ήταν όλα εκτός. Και γιατί; Είναι σχεδόν απίστευτο, αλλά το παράλογο ποσό των δωδεκακοσίων λιρών θα έλυνε το όλο ζήτημα. Δεν είναι θλιβερό; Και εδώ σας βρίσκω, έναν άνθρωπο της λογικής, να ασχολείστε με όρους, όταν διακυβεύεται το μέλλον και η τιμή του πελάτη σας. Με εκπλήσσετε, κύριε Χολμς".

"Αυτό που λέω είναι αλήθεια", απάντησε ο Χολμς. "Τα χρήματα δεν μπορούν να βρεθούν. Σίγουρα είναι προτιμότερο για σας να πάρετε το σημαντικό ποσό που σας προσφέρω παρά να καταστρέψετε την καριέρα αυτής της γυναίκας, η οποία δεν μπορεί να σας ωφελήσει καθόλου;"

"Εδώ κάνετε ένα λάθος, κύριε Χολμς. Μια αποκάλυψη θα με ωφελούσε έμμεσα σε σημαντικό βαθμό. Έχω οκτώ ή δέκα παρόμοιες υποθέσεις που ωριμάζουν. Αν κυκλοφορούσε ανάμεσά τους ότι είχα παραδειγματίσει αυστηρά τη Λαΐδη Εύα, θα τους έβρισκα όλους πολύ πιο ανοιχτούς στη λογική. Καταλαβαίνετε τι εννοώ;"

Ο Χολμς πετάχτηκε από την καρέκλα του.

"Πήγαινε πίσω του, Γουάτσον! Μην τον αφήσεις να βγει έξω! Τώρα, κύριε, ας δούμε το περιεχόμενο αυτού του σημειωματάριου".

Ο Μίλβερτον είχε γλιστρήσει γρήγορα σαν αρουραίος στην άκρη του δωματίου και στεκόταν με την πλάτη στον τοίχο.

"Κύριε Χολμς, κύριε Χολμς", είπε, γυρίζοντας το μπροστινό μέρος του παλτού του και επιδεικνύοντας το κοντάκι ενός μεγάλου περίστροφου, το οποίο προεξείχε από την εσωτερική τσέπη. "Σας περίμενα να κάνετε κάτι πρωτότυπο. Αυτό έχει γίνει τόσο συχνά, και τι καλό έχει βγει ποτέ από αυτό; Σας διαβεβαιώνω ότι είμαι οπλισμένος μέχρι τα δόντια και είμαι απόλυτα προετοιμασμένος να χρησιμοποιήσω τα όπλα μου, γνωρίζοντας ότι ο νόμος θα με υποστηρίξει. Εξάλλου, η υπόθεσή σας ότι θα έφερνα τα γράμματα εδώ σε ένα σημειωματάριο είναι εντελώς λανθασμένη. Δεν θα έκανα τίποτα τόσο ανόητο. Και τώρα, κύριοι, έχω μία ή δύο μικρές συνεντεύξεις απόψε, και είναι μακρύς ο δρόμος για το Χάμπστεντ". Προχώρησε μπροστά, σήκωσε το παλτό του, έβαλε το χέρι του στο περίστροφό του και στράφηκε προς την πόρτα. Πήρα μια καρέκλα, αλλά ο Χολμς κούνησε το κεφάλι του και την ξανακατέβασα. Με μια υπόκλιση, ένα χαμόγελο και ένα τσίμπημα ο Μίλβερτον βγήκε από το δωμάτιο, και λίγες στιγμές μετά ακούσαμε το χτύπημα της πόρτας της άμαξας και το κροτάλισμα των τροχών καθώς έφευγε.

Ο Χολμς καθόταν ακίνητος δίπλα στη φωτιά, με τα χέρια του χωμένα βαθιά στις τσέπες του παντελονιού του, το πηγούνι του βυθισμένο στο στήθος του και τα μάτια του καρφωμένα στα πυρακτωμένα κάρβουνα. Για μισή ώρα ήταν σιωπηλός και ακίνητος. Στη συνέχεια, με τη χειρονομία ενός άνδρα που έχει πάρει την απόφασή του, σηκώθηκε όρθιος και πέρασε στην κρεβατοκάμαρά του. Λίγο αργότερα, ένας σκανδαλιάρης νεαρός εργάτης

με μούσι κατσίκας και καμάρι άναψε την πήλινη πίπα του στη λάμπα πριν κατέβει στο δρόμο. "Θα επιστρέψω κάποια στιγμή, Γουάτσον", είπε και εξαφανίστηκε μέσα στη νύχτα. Κατάλαβα

ότι είχε ξεκινήσει την εκστρατεία του εναντίον του Καρόλου Αύγουστου Μίλβερτον- αλλά δεν ονειρευόμουν την παράξενη μορφή που έμελλε να πάρει αυτή η εκστρατεία.

Για μερικές ημέρες ο Χολμς πηγαينوερχόταν όλες τις ώρες με αυτή τη στολή, αλλά πέρα από μια παρατήρηση ότι ο χρόνος του περνούσε στο Χάμπστεντ και ότι δεν πήγαινε χαμένος, δεν ήξερα τίποτα για το τι έκανε. Τελικά, όμως, ένα άγριο, θυελλώδες βράδυ, όταν ο άνεμος ούρλιαζε και κροτάλιζε στα παράθυρα, επέστρεψε από την τελευταία του αποστολή, και αφού έβγαλε τη μεταμφίεσή του, κάθισε μπροστά στη φωτιά και γέλασε από καρδιάς με τον σιωπηλό εσωτερικό του τρόπο.

"Δεν θα με έλεγες παντρεμένο, Γουάτσον;" "Όχι, πράγματι!"

"Θα σας ενδιαφέρει να μάθετε ότι είμαι αρραβωνιασμένη". "Αγαπητέ μου φίλε! Συγχαρητήρια..."

"Στην υπηρέτρια του Μίλβερτον." "Θεέ μου, Χολμς!"

"Ηθελα πληροφορίες, Γουάτσον". "Σίγουρα το παρατράβηξες;"

"Ήταν ένα πολύ αναγκαίο βήμα. Είμαι υδραυλικός με μια ανερχόμενη επιχείρηση, την Escott. Έχω βγει μαζί της κάθε βράδυ και έχω μιλήσει μαζί της. Θεέ μου, αυτές οι συζητήσεις! Ωστόσο, πήρα όλα όσα ήθελα. Ξέρω το σπίτι του Μίλβερτον όπως ξέρω την παλάμη του χεριού μου".

"Αλλά το κορίτσι, Χολμς;" Εκείνος σήκωσε τους ώμους του.

"Δεν μπορείς να κάνεις κάτι γι' αυτό, αγαπητέ μου Γουάτσον. Πρέπει να παίζεις τα χαρτιά σου όσο καλύτερα μπορείς όταν ένα τέτοιο στοίχημα είναι στο τραπέζι. Ωστόσο, χαίρομαι που σας λέω ότι έχω έναν μισητό αντίπαλο που σίγουρα θα με ξεκόψει αμέσως μόλις του γυρίσω την πλάτη. Τι υπέροχη βραδιά είναι αυτή!"

"Σου αρέσει αυτός ο καιρός;"

"Ταιριάζει στον σκοπό μου. Γουάτσον, σκοπεύω να διαρρήξω το σπίτι του Μίλβερτον απόψε".

Μου κόπηκε η ανάσα, και το δέρμα μου κρύωσε από τις λέξεις, οι οποίες ειπώθηκαν αργά με τόνο συγκεντρωμένης αποφασιστικότητας. Όπως μια αστραπή μέσα στη νύχτα δείχνει σε μια στιγμή κάθε λεπτομέρεια ενός μεγάλου τοπίου, έτσι με μια ματιά έμοιαζα να βλέπω κάθε πιθανό αποτέλεσμα μιας τέτοιας ενέργειας - τον εντοπισμό, τη σύλληψη, την

τιμητική καριέρα που θα κατέληγε σε ανεπανόρθωτη αποτυχία και ατίμωση, με τον ίδιο τον φίλο μου να βρίσκεται στο έλεος του απεχθούς Μίλβερτον.

"Για όνομα του Θεού, Holmes, σκέψου τι κάνεις", φώναξα.

"Αγαπητέ μου φίλε, το σκέφτηκα καλά. Ποτέ δεν είμαι βιαστικός στις πράξεις μου, ούτε θα υιοθετούσα μια τόσο ενεργητική και μάλιστα τόσο επικίνδυνη πορεία, αν ήταν δυνατή κάποια άλλη. Ας δούμε το θέμα με σαφήνεια και δικαιοσύνη. Υποθέτω ότι θα παραδεχτείτε ότι η πράξη είναι ηθικά δικαιολογημένη, αν και τεχνικά εγκληματική. Η διάρρηξη του σπιτιού του δεν είναι τίποτε περισσότερο από το να πάρει κανείς με τη βία το πορτοφόλι του - μια ενέργεια στην οποία ήσασταν διατεθειμένος να με βοηθήσετε".

Το ξανασκέφτηκα στο μυαλό μου.

"Ναι", είπα, "είναι ηθικά δικαιολογημένο, εφόσον ο σκοπός μας είναι να μην πάρουμε άλλα αντικείμενα εκτός από εκείνα που χρησιμοποιούνται για παράνομο σκοπό".

"Ακριβώς. Εφόσον είναι ηθικά δικαιολογημένο, δεν έχω παρά να εξετάσω το ζήτημα του προσωπικού κινδύνου. Σίγουρα ένας τζέντλεμαν δεν θα έπρεπε να δίνει ιδιαίτερη έμφαση σε αυτό, όταν μια κυρία έχει την πιο απελπιστική ανάγκη της βοήθειάς του;"

"Θα είσαι σε μια τόσο λανθασμένη θέση."

"Λοιπόν, αυτό είναι μέρος του κινδύνου. Δεν υπάρχει άλλος πιθανός τρόπος να ανακτήσουμε αυτά τα γράμματα. Η άτυχη κυρία δεν έχει τα χρήματα, και δεν υπάρχει κανένας από τους δικούς της ανθρώπους στον οποίο θα μπορούσε να εμπιστευτεί. Αύριο είναι η τελευταία ημέρα χάριτος, και αν δεν μπορέσουμε να πάρουμε τα γράμματα απόψε, αυτός ο κακοποιός θα κρατήσει το λόγο του και θα επιφέρει την καταστροφή της. Πρέπει, λοιπόν, να εγκαταλείψω την πελάτισσά μου στη μοίρα της ή να παίξω αυτό το τελευταίο χαρτί. Μεταξύ μας, Γουάτσον, είναι μια αθλητική μονομαχία μεταξύ αυτού του Μίλβερτον και εμού. Είχε, όπως είδες, το καλύτερο από τις πρώτες ανταλλαγές- αλλά ο αυτοσεβασμός μου και η φήμη μου αφορούν το να το παλέψω μέχρι τέλους".

"Λοιπόν, δεν μου αρέσει, αλλά υποθέτω ότι πρέπει να γίνει", είπα. "Πότε ξεκινάμε;" "Δεν θα έρθεις."

"Τότε δεν θα πας", είπα. "Σου δίνω τον λόγο της τιμής μου - και ποτέ δεν τον αθέτησα στη ζωή μου - ότι θα πάρω ένα ταξί κατευθείαν στο αστυνομικό τμήμα και θα σε παραδώσω, εκτός αν με αφήσεις να μοιραστώ αυτή την περιπέτεια μαζί σου".

"Δεν μπορείς να με βοηθήσεις."

"Πώς το ξέρεις αυτό; Δεν μπορείς να ξέρεις τι μπορεί να συμβεί. Τέλος πάντων, η απόφασή μου είναι ειλημμένη. Άλλοι άνθρωποι εκτός από εσένα έχουν αυτοσεβασμό και μάλιστα φήμη".

Ο Χολμς έδειχνε ενοχλημένος, αλλά το μέτωπό του καθάρισε και με χτύπησε στον ώμο.

"Λοιπόν, λοιπόν, αγαπητέ μου φίλε, ας είναι έτσι. Μοιραζόμαστε το ίδιο δωμάτιο εδώ και μερικά χρόνια, και θα ήταν διασκεδαστικό αν καταλήγαμε να μοιραζόμαστε το ίδιο κελί. Ξέρεις, Γουάτσον, δεν με πειράζει να σου εξομολογηθώ ότι πάντα είχα ένα

ιδέα ότι θα ήμουν ένας πολύ αποτελεσματικός εγκληματίας. Αυτή είναι η ευκαιρία της ζωής μου προς αυτή την κατεύθυνση. Δείτε εδώ!" Έβγαλε από ένα συρτάρι μια μικρή δερμάτινη θήκη και ανοίγοντάς την έδειξε μια σειρά από γυαλιστερά όργανα. "Αυτό είναι ένα πρώτης τάξεως, σύγχρονο σετ διαρρήξεων, με νικελωμένο τζέμι, διαμαντένιο γυάλινο κόφτη, προσαρμόσιμα κλειδιά και κάθε σύγχρονη βελτίωση που απαιτεί η πορεία του πολιτισμού. Εδώ, επίσης, είναι το σκοτεινό μου φανάρι. Όλα είναι εντάξει. Έχετε ένα ζευγάρι αθόρυβα παπούτσια;"

"Έχω παπούτσια τένις με λαστιχένια σόλα". "Εξαιρετικά. Και μια μάσκα;"

"Μπορώ να φτιάξω ένα ζευγάρι από μαύρο μετάξι".

"Βλέπω ότι έχετε μια ισχυρή φυσική κλίση για τέτοιου είδους πράγματα. Πολύ καλά, φτιάξτε τις μάσκες. Θα φάμε λίγο κρύο δείπνο πριν ξεκινήσουμε. Είναι τώρα εννέα και μισή. Στις έντεκα θα πάμε μέχρι την Church Row. Είναι ένα τέταρτο της ώρας με τα πόδια από εκεί μέχρι το Appledore Towers. Θα είμαστε στη δουλειά πριν τα μεσάνυχτα. Ο Μίλβερτον κοιμάται βαριά και αποσύρεται εγκαίρως στις δέκα και μισή. Με λίγη τύχη θα έχουμε επιστρέψει εδώ μέχρι τις δύο, με τα γράμματα της Λαίδης Εύας στην τσέπη μου".

Ο Χολμς και εγώ φορέσαμε τα ρούχα μας, ώστε να φανούμε σαν δύο θεατρικοί επισκέπτες που κατευθύνονται προς το σπίτι. Στην Oxford Street πήραμε μια άμαξα και πήγαμε σε μια διεύθυνση στο Hampstead. Εδώ πληρώσαμε το ταξί μας και με τα παλτό μας κουμπωμένα, γιατί έκανε τσουχτερό κρύο και ο αέρας έμοιαζε να μας διαπερνά, περπατήσαμε κατά μήκος της άκρης του Heath.

"Πρόκειται για μια επιχείρηση που χρειάζεται λεπτή μεταχείριση", δήλωσε ο Holmes. "Τα έγγραφα αυτά βρίσκονται σε ένα χρηματοκιβώτιο στο γραφείο του τύπου, και το γραφείο είναι το προθάλαμο της κρεβατοκάμαράς του. Από την άλλη πλευρά, όπως όλοι αυτοί οι γεροδεμένοι, μικροκαμωμένοι άνθρωποι που κάνουν καλά τον εαυτό τους, είναι ένας πλειοδοτικός υπναράς. Η Αγκάθα -η αρραβωνιαστικιά μου- λέει ότι είναι αστείο στην αίθουσα των υπηρετών ότι είναι αδύνατο να ξυπνήσει κανείς τον κύριο. Έχει μια γραμματέα που είναι αφοσιωμένη στα ενδιαφέροντά του και δεν κουνιέται από το γραφείο του όλη μέρα. Γι' αυτό θα πάμε τη νύχτα. Στη συνέχεια, έχει ένα θηρίο από σκύλο που περιφέρεται στον κήπο. Συνάντησα την Αγκάθα αργά τα δύο τελευταία βράδια, και κλείδωσε το κτήνος για να μου δώσει ελεύθερη διέξοδο. Αυτό είναι το σπίτι, αυτό το μεγάλο σπίτι στον κήπο του. Μέσα από την πύλη - τώρα στα δεξιά ανάμεσα στις δάφνες. Θα μπορούσαμε να φορέσουμε τις μάσκες μας εδώ, νομίζω. Βλέπετε, δεν υπάρχει ούτε μια αχτίδα φωτός σε κανένα από τα παράθυρα, και όλα λειτουργούν θαυμάσια".

Με τα μαύρα μεταξωτά μας καλύμματα προσώπου, που μας μετέτρεπαν σε δύο από τις πιο αθυρόστομες φιγούρες του Λονδίνου, τρυπώσαμε στο σιωπηλό, ζοφερό σπίτι. Ένα είδος

πλακόστρωτη βεράντα που εκτεινόταν κατά μήκος της μιας πλευράς του, πλαισιωμένη από πολλά παράθυρα και δύο πόρτες.

"Αυτή είναι η κρεβατοκάμαρά του", ψιθύρισε ο Χολμς. "Αυτή η πόρτα οδηγεί κατευθείαν στο γραφείο. Θα μας ταίριαζε καλύτερα, αλλά είναι κλειδωμένη και με σύρτες, και θα κάνουμε πολύ θόρυβο μπαίνοντας μέσα. Ελάτε από εδώ. Υπάρχει ένα θερμοκήπιο που ανοίγει στο σαλόνι".

Ο χώρος ήταν κλειδωμένος, αλλά ο Χολμς αφαίρεσε έναν κύκλο γυαλιού και γύρισε το κλειδί από μέσα. Αμέσως μετά έκλεισε την πόρτα πίσω μας και γίναμε κακοποιοί στα μάτια του νόμου. Ο πυκνός, ζεστός αέρας του θερμοκηπίου και το πλούσιο, πνιγηρό άρωμα των εξωτικών φυτών μας έπιασαν από το λαιμό. Άρπαξε το χέρι μου στο σκοτάδι και με οδήγησε γοργά πέρα από τις όχθες των θάμνων που ακουμπούσαν στα πρόσωπά μας. Ο Χολμς είχε αξιοσημείωτες ικανότητες, προσεκτικά καλλιεργημένες, να βλέπει στο σκοτάδι. Κρατώντας ακόμα το χέρι μου στο δικό του άνοιξε μια πόρτα, και είχα την αόριστη συνείδηση ότι είχαμε μπει σε ένα μεγάλο δωμάτιο στο οποίο είχε καπνίσει ένα πούρο λίγο πριν. Βρήκε το δρόμο του ανάμεσα στα έπιπλα, άνοιξε μια άλλη πόρτα και την έκλεισε πίσω μας. Απλώνοντας το χέρι μου ένιωσα διάφορα παλτά να κρέμονται από τον τοίχο και κατάλαβα ότι βρισκόμουν σε ένα διάδρομο. Περπατήσαμε κατά μήκος του και ο Χολμς άνοιξε πολύ απαλά μια πόρτα στη δεξιά πλευρά. Κάτι πετάχτηκε κατά πάνω μας και η καρδιά μου πήγε στο στόμα μου, αλλά θα μπορούσα να γελάσω όταν συνειδητοποίησα ότι ήταν η γάτα. Μια φωτιά έκαιγε σε αυτό το νέο δωμάτιο, και πάλι ο αέρας ήταν βαρύς από καπνό. Ο Χολμς μπήκε στις μύτες των ποδιών, περίμενε να τον ακολουθήσω και μετά έκλεισε πολύ απαλά την πόρτα. Βρισκόμασταν στο γραφείο του Μίλβερτον, και μια ΠΟΡΤΙΕΡΑ στην άλλη πλευρά έδειχνε την είσοδο στην κρεβατοκάμαρά του.

Η φωτιά ήταν καλή και το δωμάτιο φωτιζόταν από αυτήν. Κοντά στην πόρτα είδα τη λάμψη ενός ηλεκτρικού διακόπτη, αλλά ήταν περιττό, ακόμη κι αν ήταν ασφαλές, να τον ανοίξω. Στη μία πλευρά του τζακιού υπήρχε μια βαριά κουρτίνα, η οποία κάλυπτε το παράθυρο που είχαμε δει από έξω. Από την άλλη πλευρά ήταν η πόρτα που επικοινωνούσε με τη βεράντα. Στο κέντρο βρισκόταν ένα γραφείο, με μια περιστρεφόμενη καρέκλα από γυαλιστερό κόκκινο δέρμα. Απέναντι υπήρχε μια μεγάλη βιβλιοθήκη, με μια μαρμάρινη προτομή της Αθηνάς στην κορυφή. Στη γωνία μεταξύ της βιβλιοθήκης και του τοίχου υπήρχε ένα ψηλό πράσινο χρηματοκιβώτιο, με το φως της φωτιάς να αναβοσβήνει από τα γυαλισμένα μπρούτζινα πόμολα στην πρόσοψή του. Ο Χολμς πέρασε κρυφά και το κοίταξε. Στη συνέχεια, σύρθηκε προς την πόρτα του υπνοδωματίου και στάθηκε με σκυφτό κεφάλι ακούγοντας προσεκτικά. Κανένας ήχος δεν ακούστηκε από μέσα. Εν τω μεταξύ, μου είχε περάσει από το μυαλό ότι θα ήταν σοφό να

εξασφαλίσουμε την υποχώρησή μας από την εξωτερική πόρτα, οπότε την
εξέτασα. Προς έκπληξή μου δεν ήταν ούτε κλειδωμένη ούτε ασφαλισμένη!
Άγγιξα

Χολμς στο χέρι και έστρεψε το μασκοφόρο πρόσωπό του προς αυτή την κατεύθυνση. Τον είδα να τρομάζει, και ήταν προφανώς εξίσου έκπληκτος με μένα.

"Δεν μου αρέσει", ψιθύρισε, βάζοντας τα χείλη του στο αυτί μου. "Δεν μπορώ να το καταλάβω. Τέλος πάντων, δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο".

"Μπορώ να κάνω κάτι;"

"Ναι, στάσου στην πόρτα. Αν ακούσεις κανέναν να έρχεται, κλείδωσε την από μέσα και θα φύγουμε όπως ήρθαμε. Αν έρθουν από την άλλη πλευρά, μπορούμε να περάσουμε από την πόρτα, αν η δουλειά μας έχει γίνει, ή να κρυφτούμε πίσω από αυτές τις κουρτίνες του παραθύρου, αν δεν είναι. Καταλάβατε;"

Έκανα νεύμα και στάθηκα δίπλα στην πόρτα. Το πρώτο μου αίσθημα φόβου είχε περάσει, και τώρα με ενθουσίαζε με πιο έντονο ενθουσιασμό από ό,τι είχα απολαύσει ποτέ, όταν ήμασταν οι υπερασπιστές του νόμου αντί για τους παραβάτες του. Ο υψηλός σκοπός της αποστολής μας, η συνείδηση ότι ήταν ανιδιοτελής και ιπποτική, ο κακοήθης χαρακτήρας του αντιπάλου μας, όλα προσέθεταν στο αθλητικό ενδιαφέρον της περιπέτειας. Μακριά από το να αισθάνομαι ένοχος, χαιρόμουν και πανηγυρίζα για τους κινδύνους μας. Με μια λάμψη θαυμασμού παρακολουθούσα τον Χολμς να ξετυλίγει τη βαλίτσα με τα εργαλεία του και να επιλέγει το εργαλείο του με την ήρεμη, επιστημονική ακρίβεια ενός χειρουργού που εκτελεί μια λεπτή επέμβαση. Ήξερα ότι το άνοιγμα χρηματοκιβωτίων ήταν ένα ιδιαίτερο χόμπι του, και καταλάβαινα τη χαρά που του έδινε να βρεθεί αντιμέτωπος με αυτό το πράσινο και χρυσό τέρας, τον δράκο που κρατούσε στο στόμα του τη φήμη πολλών ωραίων κυριών. Ανασηκώνοντας τις μανσέτες του παλτού του -είχε τοποθετήσει το παλτό του σε μια καρέκλα- ο Χολμς άπλωσε δύο τρυπάνια, ένα τζέμι και διάφορα σκελετωμένα κλειδιά. Στεκόμουν στην κεντρική πόρτα με τα μάτια μου να κοιτάζουν κάθε έναν από τους άλλους, έτοιμος για κάθε έκτακτη ανάγκη- αν και, πράγματι, τα σχέδιά μου ήταν κάπως ασαφή ως προς το τι θα έκανα αν μας διέκοπταν. Για μισή ώρα ο Χολμς δούλεψε με συγκεντρωμένη ενέργεια, αφήνοντας το ένα εργαλείο, παίρνοντας το άλλο, χειριζόμενος το καθένα με τη δύναμη και τη λεπτότητα του εκπαιδευμένου μηχανικού. Τελικά άκουσα ένα κλικ, η φαρδιά πράσινη πόρτα άνοιξε και μέσα είδα μια σειρά από χάρτινα πακέτα, το καθένα δεμένο, σφραγισμένο και με επιγραφή. Ο Χολμς διάλεξε ένα, αλλά ήταν δύσκολο να το διαβάσω από τη φωτιά που τρεμόπαιζε, και έβγαλε το μικρό σκοτεινό φανάρι του, γιατί ήταν πολύ επικίνδυνο, με τον Μίλβερτον στο διπλανό δωμάτιο, να ανάψει το ηλεκτρικό φως. Ξαφνικά τον είδα να σταματάει, να ακούει προσεκτικά και στη συνέχεια, σε μια στιγμή, είχε ανοίξει την πόρτα του χρηματοκιβωτίου, είχε πάρει το παλτό του, είχε βάλει τα εργαλεία του στις τσέπες και είχε βουτήξει πίσω από την

κουρτίνα του παραθύρου, κάνοντάς μου νόημα να κάνω το ίδιο.

Μόνο όταν τον συνάντησα εκεί, άκουσα τι είχε ανησυχήσει τις πιο γρήγορες αισθήσεις του. Υπήρχε ένας θόρυβος κάπου μέσα στο σπίτι. Μια πόρτα

χτύπησε στο βάθος. Στη συνέχεια, ένα συγκεχυμένο, θαμπό μурμουρητό διαλύθηκε από το μετρημένο γδούπο βαρέων βημάτων που πλησίαζαν γρήγορα. Ήταν στο διάδρομο έξω από το δωμάτιο. Σταμάτησαν στην πόρτα. Η πόρτα άνοιξε. Ακούστηκε ένα κοφτερό τσιμπήμα καθώς άναβε το ηλεκτρικό φως. Η πόρτα έκλεισε για άλλη μια φορά και η έντονη μυρωδιά ενός δυνατού πούρου έφτασε στα ρουθούνια μας. Στη συνέχεια, τα βήματα συνέχισαν να πηγαινοέρχονται, μπρος-πίσω, πίσω-πίσω, σε απόσταση λίγων μέτρων από εμάς. Τέλος, ακούστηκε ένα τρίξιμο από μια καρέκλα και τα βήματα σταμάτησαν. Τότε ένα κλειδί χτύπησε σε μια κλειδαριά και άκουσα το θρόισμα των χαρτιών.

Μέχρι τώρα δεν είχα τολμήσει να κοιτάξω έξω, αλλά τώρα άνοιξα απαλά το τμήμα των κουρτινών μπροστά μου και κρυφοκοίταξα. Από την πίεση του ώμου του Χολμς πάνω στον δικό μου κατάλαβα ότι συμεριζόταν τις παρατηρήσεις μου. Ακριβώς μπροστά μας, και σχεδόν σε απόσταση αναπνοής, ήταν η πλατιά, στρογγυλεμένη πλάτη του Μίλβερτον. Ήταν φανερό ότι είχαμε υπολογίσει εντελώς λάθος τις κινήσεις του, ότι δεν είχε πάει ποτέ στην κρεβατοκάμαρά του, αλλά ότι καθόταν σε κάποια αίθουσα καπνίσματος ή μπιλιάρδου στην πιο απομακρυσμένη πτέρυγα του σπιτιού, τα παράθυρα της οποίας δεν είχαμε δει. Το πλατύ, γκριζαρισμένο κεφάλι του, με τη γυαλιστερή φαλακρή του κηλίδα, βρισκόταν στο άμεσο προσκήνιο της όρασής μας. Είχε ακουμπήσει πολύ πίσω στην κόκκινη δερμάτινη καρέκλα, τα πόδια του ήταν τεντωμένα και ένα μακρύ μαύρο πούρο προεξείχε υπό γωνία από το στόμα του. Φορούσε ένα ημιστρατιωτικό σακάκι καπνίσματος, μπορντό χρώματος, με μαύρο βελούδινο γιακά. Στο χέρι του κρατούσε ένα μακρύ νομικό έγγραφο, το οποίο διάβαζε με νωχελικό τρόπο, φυσώντας δαχτυλίδια καπνού από τα χείλη του καθώς το έκανε. Η ψύχραιμη συμπεριφορά του και η άνετη στάση του δεν υπόσχονταν ταχεία αναχώρηση.

Ένιωσα το χέρι του Χολμς να κλέβει το δικό μου και να μου κάνει μια καθησυχαστική χειραψία, σαν να ήθελε να μου πει ότι η κατάσταση ήταν μέσα στις δυνάμεις του και ότι ήταν εύκολο στο μυαλό του. Δεν ήμουν σίγουρος αν είχε δει αυτό που ήταν ολοφάνερο από τη θέση μου, ότι η πόρτα του χρηματοκιβωτίου ήταν ατελώς κλειστή και ότι ο Μίλβερτον θα μπορούσε ανά πάσα στιγμή να το παρατηρήσει. Στο μυαλό μου είχα αποφασίσει ότι αν ήμουν σίγουρος, από την ακαμψία του βλέμματός του, ότι είχε τραβήξει το βλέμμα του, θα πεταγόμουν αμέσως έξω, θα του έριχνα το μεγάλο μου παλτό στο κεφάλι, θα τον έδενα και θα άφηνα τα υπόλοιπα στον Χολμς. Αλλά ο Μίλβερτον δεν κοίταξε ποτέ. Τον ενδιέφεραν νωχελικά τα χαρτιά που κρατούσε στο χέρι του, και γύριζε τη μια σελίδα μετά την άλλη καθώς ακολουθούσε την επιχειρηματολογία του δικηγόρου. Τουλάχιστον, σκέφτηκα, όταν τελειώσει το έγγραφο και το πούρο θα πάει

στο δωμάτιό του- αλλά προτού φτάσει στο τέλος ενός από τα δύο, ήρθε μια αξιοσημείωτη εξέλιξη που έστρεψε τις σκέψεις μας σε εντελώς άλλο κανάλι.

Αρκετές φορές είχα παρατηρήσει ότι ο Μίλβερτον κοίταζε το ρολόι του, και μια φορά είχε σηκωθεί και είχε ξανακαθίσει, με μια χειρονομία ανυπομονησίας. Η ιδέα, ωστόσο, ότι μπορεί να είχε ραντεβού σε μια τόσο παράξενη ώρα δεν μου πέρασε ποτέ από το μυαλό, μέχρι που ένας αμυδρός ήχος έφτασε στα αυτιά μου από τη βεράντα έξω. Ο Μίλβερτον πέταξε τα χαρτιά του και κάθισε άκαμπτος στην καρέκλα του. Ο ήχος επαναλήφθηκε και μετά ακούστηκε ένα απαλό χτύπημα στην πόρτα. Ο Μίλβερτον σηκώθηκε και την άνοιξε.

"Λοιπόν", είπε απότομα, "έχετε αργήσει σχεδόν μισή ώρα".

Αυτή ήταν λοιπόν η εξήγηση της ξεκλείδωτης πόρτας και της νυχτερινής αγρυπνίας του Μίλβερτον. Ακούστηκε το απαλό θρόισμα ενός γυναικείου φορέματος. Είχα κλείσει τη σχισμή ανάμεσα στις κουρτίνες καθώς το πρόσωπο του Μίλβερτον είχε στραφεί προς την κατεύθυνσή μας, αλλά τώρα τόλμησα πολύ προσεκτικά να την ανοίξω ξανά. Είχε ξανακαθίσει στη θέση του, με το πούρο να προεξέχει ακόμα σε μια αυθάδη γωνία από τη γωνία του στόματός του. Μπροστά του, στην πλήρη λάμψη του ηλεκτρικού φωτός, στεκόταν μια ψηλή, λεπτή, σκούρα γυναίκα, με ένα πέπλο στο πρόσωπό της και έναν μανδύα τραβηγμένο γύρω από το πηγούνι της. Η αναπνοή της έβγαινε γρήγορα και γρήγορα και κάθε σπιθαμή της καλλίγραμμης φιγούρας της έτρεμε από έντονα συναισθήματα.

"Λοιπόν", είπε ο Μίλβερτον, "με έκανες να χάσω μια καλή νύχτα ξεκούρασης, αγαπητή μου.

Ελπίζω ότι θα αποδειχθεί ότι αξίζει τον κόπο. Δεν θα μπορούσες να έρθεις κάποια άλλη στιγμή - ε;" Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι της.

"Λοιπόν, αν δεν μπορούσες, δεν μπορούσες. Αν η κόμισσα είναι σκληρή ερωμένη, έχεις την ευκαιρία να την ισοφαρίσεις τώρα. Ευλογημένο το κορίτσι, γιατί τρέμεις; Ακριβώς! Συγκεντρώσου! Τώρα, ας μπούμε στη δουλειά". Πήρε ένα σημείωμα από το συρτάρι του γραφείου του. "Λέτε ότι έχετε πέντε επιστολές που εκθέτουν την κόμισσα ντ' Αλμπέρ. Θέλετε να τα πουλήσετε. Θέλω να τα αγοράσω. Μέχρι στιγμής όλα καλά. Το μόνο που μένει είναι να ορίσουμε την τιμή. Φυσικά, θα ήθελα να επιθεωρήσω τα γράμματα. Αν είναι πραγματικά καλά δείγματα - Θεέ μου, εσύ είσαι;"

Η γυναίκα χωρίς να πει λέξη είχε σηκώσει το πέπλο της και είχε ρίξει τον μανδύα από το πηγούνι της. Ήταν ένα σκούρο, όμορφο, καθαρό πρόσωπο που αντίκρισε ο Μίλβερτον, ένα πρόσωπο με κυρτή μύτη, δυνατά, σκούρα φρύδια που σκίαζαν τα σκληρά, αστραφτερά μάτια και ένα ίσιο, λεπτόχειλο στόμα με ένα επικίνδυνο χαμόγελο.

"Εγώ είμαι", είπε, "η γυναίκα της οποίας τη ζωή καταστρέψατε".

Ο Μίλβερτον γέλασε, αλλά ο φόβος δονήθηκε στη φωνή του. "Ήσουν

τόσο πεισματάρης", είπε. "Γιατί με οδήγησες σε τέτοιες ακρότητες; Σας διαβεβαιώνω ότι δεν θα πείραζα ούτε μύγα από μόνος μου, αλλά κάθε άνθρωπος έχει τη δουλειά του και

τι έπρεπε να κάνω; Έβαλα την τιμή πολύ κοντά στις δυνατότητές σας. Δεν θα πλήρωνες".

"Στείλατε λοιπόν τα γράμματα στον σύζυγό μου, κι αυτός - ο ευγενέστερος κύριος που έζησε ποτέ, ένας άντρας του οποίου τις μπότες δεν αξιώθηκα ποτέ να δανδέσω - ράγισε τη γενναία καρδιά του και πέθανε. Θυμάστε ότι χθες το βράδυ, όταν μπήκα από εκείνη την πόρτα, σας ικέτευσα και σας παρακάλεσα για έλεος, και γελάσατε στο πρόσωπό μου, όπως προσπαθείτε να γελάσετε τώρα, μόνο που η δειλή καρδιά σας δεν μπορεί να συγκρατήσει τα χείλη σας από το να συσπαστούν; Ναι, δεν σκέφτηκες ποτέ να με ξαναδείς εδώ, αλλά ήταν εκείνη η νύχτα που μου έμαθε πώς θα μπορούσα να σε συναντήσω πρόσωπο με πρόσωπο, και μόνος. Λοιπόν, Τσαρλς Μίλβερτον, τι έχεις να πεις;"

"Μη φαντάζεσαι ότι μπορείς να με φοβερίσεις", είπε, σηκώνοντας τα πόδια του. "Αρκεί να υψώσω τη φωνή μου και θα μπορούσα να φωνάξω τους υπηρέτες μου και να σας συλλάβουν. Αλλά θα επιτρέψω τον φυσικό σας θυμό. Φύγετε αμέσως από το δωμάτιο όπως ήρθατε και δεν θα πω τίποτα άλλο".

Η γυναίκα στεκόταν με το χέρι θαμμένο στο στήθος της και το ίδιο θανατηφόρο χαμόγελο στα λεπτά χείλη της.

"Δεν θα καταστρέψεις άλλες ζωές όπως κατέστρεψες τη δική μου. Δεν θα σφίξεις άλλες καρδιές όπως έσφιξες τις δικές μου. Θα ελευθερώσω τον κόσμο από ένα δηλητηριώδες πράγμα. Πάρε αυτό, κυνηγόσκυλο, και αυτό! - και αυτό! - και αυτό!"

Είχε τραβήξει ένα μικρό, αστραφτερό περιστροφικό και άδειασε τη μία κάννη μετά την άλλη στο σώμα του Μίλβερτον, με την κάννη να βρίσκεται σε απόσταση δύο μέτρων από το μπροστινό μέρος του πουκαμίσου του. Εκείνος τρόμαξε και έπειτα έπεσε μπροστά στο τραπέζι, βήχοντας μανιωδώς και γρατζουνίζοντας τα χαρτιά. Στη συνέχεια, ταλαντεύτηκε στα πόδια του, δέχτηκε άλλη μια σφαίρα και κύλησε στο πάτωμα. "Μου την έφερες", φώναξε και έμεινε ακίνητος. Η γυναίκα τον κοίταξε επίμονα και έτριψε τη φτέρνα της στο αναποδογυρισμένο πρόσωπό του. Κοίταξε ξανά, αλλά δεν υπήρχε ούτε ήχος ούτε κίνηση. Άκουσα ένα απότομο θρόισμα, ο νυχτερινός αέρας φύσηξε μέσα στο θερμαινόμενο δωμάτιο, και ο εκδικητής είχε εξαφανιστεί.

Καμία παρέμβαση εκ μέρους μας δεν θα μπορούσε να σώσει τον άνδρα από τη μοίρα του- αλλά καθώς η γυναίκα έριχνε τη μια σφαίρα μετά την άλλη στο συρρικνούμενο σώμα του Milverton, ήμουν έτοιμος να ξεφύγω, όταν ένιωσα το κρύο, δυνατό κράτημα του Holmes στον καρπό μου. Κατάλαβα όλο το επιχείρημα αυτής της σταθερής, περιοριστικής λαβής - ότι δεν ήταν δική μας υπόθεση- ότι η δικαιοσύνη είχε προλάβει έναν κακοποιό- ότι είχαμε τα δικά μας καθήκοντα και τους δικούς μας στόχους

που δεν έπρεπε να χάσουμε από τα μάτια μας. Αλλά μόλις η γυναίκα έφυγε βιαστικά από το δωμάτιο, ο Χολμς, με γρήγορα, σιωπηλά βήματα, βρέθηκε στην άλλη πόρτα. Γύρισε το κλειδί στην κλειδαριά. Την ίδια στιγμή ακούσαμε φωνές στο σπίτι και τον ήχο βιαστικών ποδιών. Οι πυροβολισμοί από περίστροφο είχαν ξεσηκώσει το νοικοκυριό. Με απόλυτη ψυχραιμία ο Χολμς γλίστρησε προς τα απέναντι...

το χρηματοκιβώτιο, γέμισε τα δύο του χέρια με δεσμίδες επιστολών και τα έριξε όλα στη φωτιά. Το έκανε ξανά και ξανά, μέχρι που το χρηματοκιβώτιο άδειασε. Κάποιος γύρισε το χερούλι και χτύπησε την εξωτερική πλευρά της πόρτας. Ο Χολμς κοίταξε γρήγορα γύρω του. Το γράμμα που ήταν ο αγγελιοφόρος του θανάτου του Μίλβερτον βρισκόταν, γεμάτο κηλίδες από το αίμα του, πάνω στο τραπέζι. Ο Χολμς το πέταξε ανάμεσα στα φλεγόμενα χαρτιά. Μετά έβγαλε το κλειδί από την εξωτερική πόρτα, πέρασε από πίσω μου και την κλείδωσε απ' έξω. "Από εδώ, Γουάτσον", είπε, "μπορούμε να σκαρφαλώσουμε τον τοίχο του κήπου προς αυτή την κατεύθυνση".

Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ένας συναγερμός θα μπορούσε να εξαπλωθεί τόσο γρήγορα. Κοιτάζοντας πίσω, το τεράστιο σπίτι ήταν μια φλόγα φωτός. Η μπροστινή πόρτα ήταν ανοιχτή, και φιγούρες έτρεχαν προς το δρόμο. Ολόκληρος ο κήπος ήταν γεμάτος κόσμος, και ένας τύπος σήκωσε ένα χαιρετισμό μόλις βγήκαμε από τη βεράντα και μας ακολούθησε κατά πόδας. Ο Χολμς έδειχνε να γνωρίζει τέλεια το έδαφος, και περνούσε γρήγορα ανάμεσα σε μια φυτεία μικρών δέντρων, εγώ κοντά του και ο πρώτος μας διώκτης λαχανιάζοντας πίσω μας. Ένας τοίχος έξι ποδιών εμπόδιζε το δρόμο μας, αλλά εκείνος πήδηξε στην κορυφή και πέρασε. Καθώς έκανα το ίδιο, ένιωσα το χέρι του άνδρα πίσω μου να αρπάζει τον αστράγαλό μου, αλλά απελευθερώθηκα και σκαρφάλωσα πάνω από ένα γυάλινο τοίχο. Έπεσα μπρούμυτα ανάμεσα σε μερικούς θάμνους- αλλά ο Χολμς με σήκωσε στα πόδια μου σε μια στιγμή, και μαζί τρέξαμε μακριά στην τεράστια έκταση του Hampstead Heath. Είχαμε διανύσει δύο μίλια, υποθέτω, πριν ο Χολμς σταματήσει και ακούσει προσεκτικά. Πίσω μας επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Είχαμε αποτινάξει τους διώκτες μας και ήμασταν ασφαλείς.

Είχαμε πάρει πρωινό και καπνίζαμε την πρωινή μας πίπα την επομένη της αξιοσημείωτης εμπειρίας που κατέγραψα, όταν ο κ. Lestrade, της Scotland Yard, πολύ επίσημος και εντυπωσιακός, εισήλθε στο ταπεινό μας καθιστικό.

"Καλημέρα, κύριε Χολμς", είπε, "καλημέρα. Μπορώ να ρωτήσω αν είστε πολύ απασχολημένος τώρα;"

"Δεν είμαι πολύ απασχολημένος για να σε ακούσω."

"Σκέφτηκα ότι, ίσως, αν δεν έχετε κάτι ιδιαίτερο στα χέρια σας, θα θέλατε να μας βοηθήσετε σε μια πολύ αξιοσημείωτη υπόθεση που συνέβη μόλις χθες το βράδυ στο Χάμπστεντ".

"Θεέ μου!" είπε ο Holmes. "Τι ήταν αυτό;"

"Μια δολοφονία - μια πολύ δραματική και αξιοσημείωτη δολοφονία. Ξέρω πόσο ενδιαφέρεστε για αυτά τα πράγματα και θα το θεωρούσα μεγάλη

χάρη αν κατεβαίνατε στο Appledore Towers και μας συμβουλευάτε. Είναι

δεν είναι συνηθισμένο έγκλημα. Είχαμε βάλει στο μάτι αυτόν τον κ. Μίλβερτον για αρκετό καιρό, και, μεταξύ μας, ήταν λίγο κακοποιός. Είναι γνωστό ότι είχε στην κατοχή του έγγραφα που χρησιμοποιούσε για εκβιαστικούς σκοπούς. Αυτά τα χαρτιά κάηκαν όλα από τους δολοφόνους. Κανένα αντικείμενο αξίας δεν αφαιρέθηκε, καθώς είναι πιθανό ότι οι εγκληματίες ήταν άνδρες με καλή θέση, που ο μόνος τους σκοπός ήταν να αποφύγουν την κοινωνική έκθεση".

"Εγκληματίες!" είπε ο Holmes. "Στον πληθυντικό!"

"Ναι, ήταν δύο. Τους συνέλαβαν, όσο το δυνατόν περισσότερο, επ' αυτοφώρω. Έχουμε τα σημάδια των ποδιών τους, έχουμε την περιγραφή τους- είναι δέκα προς ένα ότι τους εντοπίζουμε. Ο πρώτος τύπος ήταν υπερβολικά δραστήριος, αλλά ο δεύτερος πιάστηκε από τον υποκόσμιο και ξέφυγε μόνο μετά από πάλη. Ήταν ένας μεσαίου μεγέθους, γεροδεμένος άντρας - τετράγωνο σαγόνι, χοντρός λαιμός, μουστάκι, μάσκα στα μάτια".

"Αυτό είναι μάλλον ασαφές", είπε ο Σέρλοκ Χολμς. "Γιατί, θα μπορούσε να είναι μια περιγραφή του Γουάτσον!"

"Είναι αλήθεια", είπε ο επιθεωρητής, με πολλή διασκέδαση. "Θα μπορούσε να είναι μια περιγραφή του Γουάτσον".

"Λοιπόν, φοβάμαι ότι δεν μπορώ να σε βοηθήσω, Lestrade", είπε ο Holmes. "Το γεγονός είναι ότι γνώριζα αυτόν τον τύπο, τον Milverton, ότι τον θεωρούσα έναν από τους πιο επικίνδυνους ανθρώπους στο Λονδίνο και ότι πιστεύω ότι υπάρχουν ορισμένα εγκλήματα που ο νόμος δεν μπορεί να αγγίξει και τα οποία επομένως, σε κάποιο βαθμό, δικαιολογούν την ιδιωτική εκδίκηση. Όχι, δεν έχει νόημα να διαφωνούμε. Έχω πάρει την απόφασή μου. Η συμπάθειά μου είναι περισσότερο με τους εγκληματίες παρά με το θύμα, και δεν θα χειριστώ αυτή την υπόθεση".

Ο Χολμς δεν μου είχε πει ούτε μια λέξη για την τραγωδία που είχαμε παρακολουθήσει, αλλά παρατήρησα όλο το πρωί ότι βρισκόταν στην πιο σκεπτόμενη διάθεσή του και μου έδωσε την εντύπωση, από τα άδεια μάτια του και τον αφηρημένο τρόπο του, ενός ανθρώπου που προσπαθεί να ανακαλέσει κάτι στη μνήμη του. Ήμασταν στη μέση του γεύματός μας όταν ξαφνικά πετάχτηκε στα πόδια του. "Μα τον Δία, Γουάτσον, το βρήκα!" φώναξε. "Πάρε το καπέλο σου! Έλα μαζί μου!" Έτρεξε με την ταχύτητά του στην οδό Μπέικερ και στην οδό Οξφόρδης, μέχρι που φτάσαμε σχεδόν στο Ρίτζεντ Σέρκους. Εδώ στα αριστερά στέκεται μια βιτρίνα γεμάτη με φωτογραφίες των διασημοτήτων και των καλλονών της εποχής. Τα μάτια του Χολμς καρφώθηκαν σε μία από αυτές, και ακολουθώντας το βλέμμα του είδα την εικόνα μιας βασιλικής και αρχοντικής κυρίας με φόρεμα της Αυλής, με μια υψηλή διαμαντένια τιάρα στο ευγενικό κεφάλι της. Κοίταξα αυτή τη λεπτεπίλεπτα καμπυλωτή μύτη, τα έντονα φρύδια, το ίσιο στόμα και το δυνατό μικρό πηγούνι κάτω από το

αυτό. Στη συνέχεια, πήρα ανάσα καθώς διάβασα τον πατροπαράδοτο τίτλο του μεγάλου ευγενή και πολιτικού άνδρα, του οποίου υπήρξε σύζυγος. Τα μάτια μου συνάντησαν εκείνα του Χολμς και εκείνος έβαλε το δάχτυλό του στα χείλη του καθώς απομακρυνόμασταν από το παράθυρο.

Κεφάλαιο 8

Η περιπέτεια των έξι Ναπολέοντων

Δεν ήταν κάτι πολύ ασυνήθιστο για τον κ. Lestrade, της Scotland Yard, να μας επισκέπτεται ένα βράδυ, και οι επισκέψεις του ήταν ευπρόσδεκτες για τον Sherlock Holmes, γιατί του επέτρεπαν να κρατάει επαφή με όλα όσα συνέβαιναν στο αρχηγείο της αστυνομίας. Σε αντάλλαγμα για τα νέα που έφερνε ο Λεστράντ, ο Χολμς ήταν πάντα έτοιμος να ακούσει με προσοχή τις λεπτομέρειες κάθε υπόθεσης με την οποία ασχολούνταν ο ντετέκτιβ, και ήταν σε θέση περιστασιακά, χωρίς καμία ενεργή παρέμβαση, να δώσει κάποια υπόδειξη ή πρόταση που αντλούσε από τις δικές του τεράστιες γνώσεις και εμπειρία.

Το συγκεκριμένο βράδυ ο Lestrade είχε μιλήσει για τον καιρό και τις εφημερίδες. Μετά είχε σιωπήσει, ρουφώντας σκεπτόμενος το πούρο του. Ο Holmes τον κοίταξε έντονα.

"Έχετε τίποτα αξιοσημείωτο στο χέρι;"

ρώτησε. "Ω, όχι, κύριε Χολμς, τίποτα ιδιαίτερο." "Τότε πείτε μου γι' αυτό."

Ο Lestrade γέλασε.

"Λοιπόν, κ. Χολμς, δεν υπάρχει λόγος να αρνηθώ ότι υπάρχει κάτι στο μυαλό μου. Και όμως είναι μια τόσο παράλογη υπόθεση που δίστασα να σας ενοχλήσω γι' αυτό. Από την άλλη πλευρά, αν και είναι ασήμαντο, είναι αναμφίβολα παράξενο, και ξέρω ότι έχετε μια προτίμηση σε ό,τι είναι έξω από τα συνηθισμένα. Αλλά κατά τη γνώμη μου ανήκει περισσότερο στη γραμμή του Δρ Γουάτσον παρά στη δική μας".

"Ασθένεια;" είπα.

"Τρέλα, εν πάση περιπτώσει. Και μάλιστα μια παράξενη τρέλα! Δεν θα πίστευε κανείς ότι ζει κάποιος τέτοια ώρα που να έχει τέτοιο μίσος για τον Ναπολέοντα τον Πρώτο, ώστε να σπάσει κάθε εικόνα του που θα έβλεπε".

Ο Χολμς βυθίστηκε στην καρέκλα

του. "Αυτό δεν με αφορά", είπε.

"Ακριβώς. Αυτό είπα κι εγώ. Αλλά τότε, όταν ο άνθρωπος διαπράττει διάρρηξη προκειμένου να σπάσει εικόνες που δεν είναι δικές του, αυτό το απομακρύνει από το

γιατρό και στον αστυνομικό".

Ο Χολμς σηκώθηκε και
πάλι.

"Διάρρηξη! Αυτό είναι πιο ενδιαφέρον. Αφήστε με να ακούσω τις λεπτομέρειες."

Ο Lestrade έβγαλε το επίσημο σημειωματάριό του και ανανέωσε τη
μνήμη του από τις σελίδες του.

"Το πρώτο κρούσμα που αναφέρθηκε ήταν πριν από τέσσερις ημέρες",
είπε. "Ήταν στο κατάστημα του Μορς Χάντσον, ο οποίος έχει ένα
κατάστημα πώλησης εικόνων και αγαλμάτων στην οδό Κένινγκτον. Ο
βοηθός είχε φύγει για μια στιγμή από το μπροστινό κατάστημα όταν άκουσε
έναν θόρυβο, και μπαίνοντας βιαστικά μέσα βρήκε μια γύψινη προτομή του
Ναπολέοντα, η οποία βρισκόταν μαζί με διάφορα άλλα έργα τέχνης πάνω
στον πάγκο, να κουνιέται σε θραύσματα. Έτρεξε έξω στο δρόμο, αλλά, αν
και αρκετοί περαστικοί δήλωσαν ότι είχαν παρατηρήσει έναν άνδρα να
βγαίνει από το κατάστημα, εκείνος δεν μπορούσε να δει κανέναν ούτε να
βρει κάποιο μέσο για να αναγνωρίσει τον κατεργάρη. Φαινόταν ότι
επρόκειτο για μια από εκείνες τις παράλογες πράξεις χουλιγκανισμού που
συμβαίνουν κατά καιρούς, και ως τέτοια αναφέρθηκε στον αστυνόμο που
ήταν υπεύθυνος για την περιοχή. Ο γύψινος γύψος δεν άξιζε περισσότερο
από μερικά σελίνια, και η όλη υπόθεση φαινόταν πολύ παιδική για
οποιαδήποτε ιδιαίτερη έρευνα.

"Η δεύτερη περίπτωση, ωστόσο, ήταν πιο σοβαρή και πιο μοναδική.
Συνέβη μόλις χθες το βράδυ.

"Στην οδό Κένινγκτον, και σε απόσταση λίγων εκατοντάδων μέτρων από
το κατάστημα του Μορς Χάντσον, ζει ένας γνωστός ιατρός, ο Δρ
Μπάρνικοτ, ο οποίος έχει ένα από τα μεγαλύτερα ιατρεία στη νότια πλευρά
του Τάμεση. Η κατοικία του και το κύριο ιατρείο του βρίσκεται στην
Kennington Road, αλλά έχει ένα υποκατάστημα χειρουργείου και ιατρείου
στην Lower Brixton Road, δύο μίλια μακριά. Αυτός ο Δρ Μπάρνικοτ είναι
ενθουσιώδης θαυμαστής του Ναπολέοντα και το σπίτι του είναι γεμάτο
βιβλία, εικόνες και κειμήλια του Γάλλου αυτοκράτορα. Πριν από λίγο
καιρό αγόρασε από τον Morse Hudson δύο αντίγραφα γύψινα εκμαγεία του
διάσημου κεφαλιού του Ναπολέοντα από τον Γάλλο γλύπτη Devine. Το ένα
από αυτά το τοποθέτησε στην αίθουσα του σπιτιού του στην Kennington
Road και το άλλο στο τζάκι του ιατρείου στο Lower Brixton. Λοιπόν, όταν
ο Δρ Μπάρνικοτ κατέβηκε σήμερα το πρωί, διαπίστωσε έκπληκτος ότι το
σπίτι του είχε διαρρηχθεί κατά τη διάρκεια της νύχτας, αλλά ότι δεν είχε
αφαιρεθεί τίποτε άλλο εκτός από το γύψινο κεφάλι από την αίθουσα. Το
είχαν μεταφέρει έξω και το είχαν χτυπήσει άγρια στον τοίχο του κήπου,
κάτω από τον οποίο ανακαλύφθηκαν τα θρυμματισμένα κομμάτια του".

Ο Χολμς έτριψε τα χέρια του.

"Αυτό είναι σίγουρα πολύ πρωτότυπο", είπε.

"Σκέφτηκα ότι θα σε ευχαριστούσε. Αλλά δεν έχω φτάσει ακόμα στο τέλος. Ο δρ Μπάρνικोट έπρεπε να έρθει στο ιατρείο του στις δώδεκα η ώρα, και μπορείτε να φανταστείτε την έκπληξή του όταν, φτάνοντας εκεί, διαπίστωσε ότι το παράθυρο είχε ανοίξει τη νύχτα και ότι τα σπασμένα κομμάτια της δεύτερης προτομής του ήταν σκορπισμένα σε όλο το δωμάτιο. Είχε διαλυθεί σε κομμάτια εκεί που βρισκόταν. Σε καμία από τις δύο περιπτώσεις δεν υπήρχαν σημάδια που θα μπορούσαν να μας δώσουν κάποιο στοιχείο για τον εγκληματία ή τον τρελό που είχε κάνει τη ζημιά. Τώρα, κύριε Χολμς, έχετε τα γεγονότα".

"Είναι μοναδικά, για να μην πω γκροτέσκα", είπε ο Χολμς. "Μπορώ να ρωτήσω αν οι δύο προτομές που έσπασαν στα δωμάτια του Δρ Μπάρνικोट ήταν τα ακριβή αντίγραφα εκείνης που καταστράφηκε στο μαγαζί του Μορς Χάντσον;"

"Βγήκαν από το ίδιο καλούπι".

"Ένα τέτοιο γεγονός πρέπει να αντιτίθεται στη θεωρία ότι ο άνθρωπος που τα σπάει επηρεάζεται από κάποιο γενικό μίσος για τον Ναπολέοντα. Λαμβάνοντας υπόψη πόσες εκατοντάδες αγάλματα του μεγάλου αυτοκράτορα πρέπει να υπάρχουν στο Λονδίνο, είναι υπερβολικό να υποθέσουμε μια τέτοια σύμπτωση, όπως το ότι ένας ασυδοσίαστος εικονολάτρης θα τύχαινε να ξεκινήσει από τρία δείγματα της ίδιας προτομής".

"Λοιπόν, σκέφτηκα όπως κι εσείς", είπε ο Lestrade. "Από την άλλη πλευρά, αυτός ο Μορς Χάντσον είναι ο προμηθευτής προτομών σε αυτό το μέρος του Λονδίνου, και αυτές οι τρεις ήταν οι μόνες που βρίσκονταν στο κατάστημά του εδώ και χρόνια. Έτσι, αν και, όπως λέτε, υπάρχουν πολλές εκατοντάδες αγάλματα στο Λονδίνο, είναι πολύ πιθανό ότι αυτά τα τρία ήταν τα μοναδικά σε εκείνη τη συνοικία. Ως εκ τούτου, ένας τοπικός φανατικός θα ξεκινούσε με αυτά. Τι πιστεύετε, δρ Γουάτσον;"

"Δεν υπάρχουν όρια στις δυνατότητες της μονομανίας", απάντησα. "Υπάρχει η κατάσταση που οι σύγχρονοι Γάλλοι ψυχολόγοι έχουν ονομάσει 'idee fixe', η οποία μπορεί να έχει ασήμαντο χαρακτήρα και να συνοδεύεται από πλήρη λογική σε κάθε άλλη περίπτωση. Ένας άνθρωπος που είχε διαβάσει πολύ για τον Ναπολέοντα, ή που είχε ενδεχομένως υποστεί κάποιο κληρονομικό οικογενειακό τραύμα από τον μεγάλο πόλεμο, θα μπορούσε ενδεχομένως να σχηματίσει ένα τέτοιο 'idee fixe' και υπό την επιρροή του να είναι ικανός για οποιαδήποτε φανταστική παρανομία".

"Αυτό δεν αρκεί, αγαπητέ μου Γουάτσον", είπε ο Χολμς κουνώντας το κεφάλι του, "γιατί κανένα ποσό 'ιδεοληψίας' δεν θα επέτρεπε στον ενδιαφέροντα μονομανή σας να ανακαλύψει πού βρίσκονταν αυτές οι προτομές".

"Λοιπόν, πώς το εξηγείς ΕΣΥ;"

"Δεν προσπαθώ να το κάνω. Θα ήθελα μόνο να παρατηρήσω ότι υπάρχει μια ορισμένη μέθοδος στις εκκεντρικές διαδικασίες του κυρίου. Για παράδειγμα, στην αίθουσα του Δρ Μπάρνικοτ, όπου ένας ήχος θα μπορούσε να ξυπνήσει την οικογένεια, η προτομή αφαιρέθηκε

έξω πριν σπάσει, ενώ στο χειρουργείο, όπου ο κίνδυνος συναγερμού ήταν μικρότερος, έσπαγε εκεί που βρισκόταν. Η υπόθεση φαίνεται παράλογα ασήμαντη, και όμως δεν τολμώ να αποκαλέσω τίποτα ασήμαντο όταν σκέφτομαι ότι μερικές από τις πιο κλασικές μου υποθέσεις είχαν το λιγότερο ελπιδοφόρο ξεκίνημα. Θα θυμάσαι, Γουάτσον, πώς η φοβερή υπόθεση της οικογένειας Αμπερνέτι έπεσε για πρώτη φορά στην αντίληψή μου από το βάθος που είχε βυθιστεί ο μαϊντανός στο βούτυρο μια ζεστή μέρα. Δεν έχω, λοιπόν, την πολυτέλεια να χαμογελάω με τις τρεις σπασμένες προτομές σου, Λεστράντ, και θα σου είμαι ευγνώμων αν με αφήσεις να μάθω για οποιαδήποτε νέα εξέλιξη μιας τόσο μοναδικής αλυσίδας γεγονότων".

Η εξέλιξη που είχε ζητήσει ο φίλος μου ήρθε με μια πιο γρήγορη και απείρως πιο τραγική μορφή απ' ό,τι θα μπορούσε να φανταστεί. Την επόμενη μέρα το πρωί ντυνόμουν ακόμη στο δωμάτιό μου όταν χτύπησε η πόρτα και μπήκε ο Χολμς με ένα τηλεγράφημα στο χέρι. Το διάβασε δυνατά: -

"Ελάτε αμέσως, 131, Pitt Street, Kensington. - Lestrade."

"Τι είναι, λοιπόν;" Ρώτησα.

"Δεν ξέρω - μπορεί να είναι οτιδήποτε. Αλλά υποψιάζομαι ότι είναι η συνέχεια της ιστορίας των αγαλμάτων. Σε αυτή την περίπτωση ο φίλος μας, ο σπάστης των εικόνων, έχει αρχίσει να δραστηριοποιείται σε μια άλλη συνοικία του Λονδίνου. Υπάρχει καφές στο τραπέζι, Γουάτσον, και έχω ένα ταξί στην πόρτα".

Σε μισή ώρα είχαμε φτάσει στην Pitt Street, ένα ήσυχο μικρό καταφύγιο ακριβώς δίπλα σε ένα από τα πιο ζωνηρά ρεύματα της ζωής του Λονδίνου. Ο αριθμός 131 ήταν μία από τις σειρές, όλες επίπεδες, αξιοσέβαστες και άκρως μη ρομαντικές κατοικίες. Καθώς ανεβαίναμε, βρήκαμε τα κάγκελα μπροστά από το σπίτι παραταγμένα από ένα περίεργο πλήθος. Ο Χολμς σφύριξε.

"Μα το Θεό! Είναι τουλάχιστον απόπειρα δολοφονίας. Τίποτα λιγότερο δεν θα κρατήσει το αγόρι με τα μηνύματα του Λονδίνου. Οι στρογγυλοί ώμοι και ο τεντωμένος λαιμός αυτού του τύπου δείχνουν μια πράξη βίας. Τι είναι αυτό, Γουάτσον; Τα πάνω σκαλιά ξεχειλίσαν και τα άλλα στεγνά. Αρκετά βήματα, τέλος πάντων! Καλά, καλά, είναι ο Λεστράντ στο μπροστινό παράθυρο και σύντομα θα τα μάθουμε όλα".

Ο υπάλληλος μας υποδέχτηκε με πολύ σοβαρό πρόσωπο και μας οδήγησε σε ένα καθιστικό, όπου ένας εξαιρετικά ατημέλητος και ταραγμένος ηλικιωμένος άνδρας, ντυμένος με μια φανελένια ρόμπα, πηγαينوερχόταν πάνω κάτω. Μας συστήθηκε ως ο ιδιοκτήτης του σπιτιού - ο κ. Horace Harker, του Central Press Syndicate.

"Είναι πάλι η υπόθεση της προτομής του Ναπολέοντα", είπε ο Lestrade.
"Φαινόταν ότι ενδιαφερθήκατε χθες το βράδυ, κ. Χολμς, οπότε σκέφτηκα
ότι ίσως θα χαιρόσασταν να είστε παρών τώρα που η υπόθεση έχει πάρει
πολύ πιο σοβαρή τροπή".

"Σε τι έχει μετατραπεί, λοιπόν;"

"Για φόνο. Κύριε Χάρκερ, θα πείτε σε αυτούς τους κυρίους τι ακριβώς συνέβη;"

Ο άντρας με τη ρόμπα γύρισε προς το μέρος μας με το πιο μελαγχολικό πρόσωπο. "Είναι εξαιρετικό πράγμα", είπε, "ότι σ ε όλη μου τη ζωή μάζευα τα νέα των άλλων ανθρώπων και τώρα που ήρθε μια πραγματική είδηση στο δικό μου δρόμο, είμαι τόσο μπερδεμένος και ενοχλημένος που δεν μπορώ να βάλω δύο λέξεις μαζί. Αν είχα έρθει εδώ ως δημοσιογράφος, θα έπρεπε να είχα πάρει συνέντευξη από τον εαυτό μου και να είχα δύο στήλες σε κάθε απογευματινή εφημερίδα. Έτσι όπως έχουν τα πράγματα, χαρίζω πολύτιμα αντίτυπα λέγοντας την ιστορία μου ξανά και ξανά σε μια σειρά από διαφορετικούς ανθρώπους και δεν μπορώ να την αξιοποιήσω εγώ ο ίδιος. Ωστόσο, έχω ακούσει το όνομά σας, Κύριε Σέρλοκ Χολμς, και αν μου εξηγήσετε αυτή την περίεργη υπόθεση, θα πληρωθώ για τον κόπο μου να σας πω την ιστορία".

Ο Χολμς κάθισε και άκουσε.

"Όλα φαίνεται να επικεντρώνονται γύρω από την προτομή του Ναπολέοντα που αγόρασα για αυτό το δωμάτιο πριν από τέσσερις μήνες. Την αγόρασα φτηνά από τους αδελφούς Χάρντινγκ, δύο πόρτες από το σταθμό της Χάι Στριτ. Μεγάλο μέρος της δημοσιογραφικής μου δουλειάς γίνεται τη νύχτα, και συχνά γράφω μέχρι το πρωί. Έτσι έγινε και σήμερα. Καθόμουν στο γραφείο μου, που βρίσκεται στο πίσω μέρος της οροφής του σπιτιού, γύρω στις τρεις η ώρα, όταν πείστηκα ότι άκουσα κάποιους ήχους από κάτω. Άκουσα, αλλά δεν επαναλήφθηκαν, και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι προέρχονταν από έξω. Τότε ξαφνικά, περίπου πέντε λεπτά αργότερα, ακούστηκε μια τρομερή κραυγή - ο πιο τρομερός ήχος, κύριε Χολμς, που άκουσα ποτέ. Θα ηχεί στα αυτιά μου όσο ζω. Κάθισα παγωμένος από τον τρόμο για ένα ή δύο λεπτά. Μετά άρπαξα το πόκερ και κατέβηκα κάτω. Όταν μπήκα σε αυτό το δωμάτιο βρήκα το παράθυρο ορθάνοιχτο και παρατήρησα αμέσως ότι η προτομή είχε φύγει από το τζάκι. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί κάποιος διαρρήκτης να πάρει κάτι τέτοιο, αφού ήταν μόνο ένα γύψινο εκμαγείο και δεν είχε καμία πραγματική αξία.

"Μπορείτε να δείτε και μόνοι σας ότι όποιος έβγαινε από αυτό το ανοιχτό παράθυρο θα μπορούσε να φτάσει στο κατώφλι της εξώπορτας κάνοντας ένα μεγάλο βήμα. Αυτό ήταν ξεκάθαρα αυτό που είχε κάνει ο διαρρήκτης, οπότε πήγα και άνοιξα την πόρτα. Βγαίνοντας στο σκοτάδι παραλίγο να πέσω πάνω σε έναν νεκρό που ήταν ξαπλωμένος εκεί. Έτρεξα πίσω να φέρω φως και εκεί ήταν ο καημένος, με μια μεγάλη πληγή στο λαιμό του και όλο το μέρος να κολυμπάει στο αίμα. Βρισκόταν ανάσκελα, με τα γόνατά του ανασηκωμένα και το στόμα του φρικτά ανοιχτό. Θα τον βλέπω στα όνειρά μου. Είχα ακριβώς τον χρόνο να φυσήξω

την αστυνομική μου σφυρίχτρα, και τότε πρέπει να λιποθύμησα, γιατί δεν κατάλαβα τίποτε άλλο μέχρι που βρήκα τον αστυνομικό να στέκεται από πάνω μου στο διάδρομο".

"Λοιπόν, ποιος ήταν ο δολοφονημένος;" ρώτησε ο Χολμς.

"Δεν υπάρχει τίποτα που να δείχνει ποιος ήταν", είπε ο Lestrade. "Θα δείτε το πτώμα στο νεκροτομείο, αλλά δεν έχουμε κάνει τίποτα μέχρι τώρα. Είναι ένας ψηλός άντρας, ηλιοκαμένος, πολύ δυνατός, όχι πάνω από τριάντα χρονών. Είναι κακοντυμένος, αλλά δεν φαίνεται να είναι εργάτης. Δίπλα του, μέσα σε μια λίμνη αίματος, βρισκόταν ένα μαχαίρι με κέρατο στη λαβή. Αν ήταν το όπλο που έκανε την πράξη ή αν ανήκε στον νεκρό, δεν γνωρίζω. Δεν υπήρχε κανένα όνομα στα ρούχα του και στις τσέπες του δεν υπήρχε τίποτα άλλο εκτός από ένα μήλο, λίγο σπάγκο, έναν χάρτη του Λονδίνου και μια φωτογραφία. Εδώ είναι."

Προφανώς τραβήχτηκε με στιγμιότυπο από μια μικρή φωτογραφική μηχανή. Απεικόνιζε έναν άγρυπνο πιθηκάνθρωπο με έντονα χαρακτηριστικά, πυκνά φρύδια και μια πολύ ιδιαίτερη προεξοχή στο κάτω μέρος του προσώπου, σαν τη μουσούδα ενός μπαμπούνου.

"Και τι απέγινε η προτομή;" ρώτησε ο Χολμς, αφού μελέτησε προσεκτικά την εικόνα.

"Το μάθαμε λίγο πριν έρθετε. Βρέθηκε στον μπροστινό κήπο ενός άδειου σπιτιού στην οδό Campden House Road. Ήταν σπασμένο σε θραύσματα. Θα πάω τώρα να το δω. Θα έρθετε;"

"Βεβαίως. Πρέπει να ρίξω μια ματιά". Εξέτασε το χαλί και το παράθυρο. "Ο τύπος είτε είχε πολύ μακριά πόδια είτε ήταν πολύ δραστήριος άνθρωπος", είπε. "Με μια περιοχή από κάτω, δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητος άθλος να φτάσει στο περβάζι του παραθύρου και να ανοίξει το παράθυρο. Το να γυρίσει πίσω ήταν σχετικά απλό. Θα έρθετε μαζί μας να δείτε τα απομεινάρια της προτομής σας, κύριε Χάρκερ;"

Ο απογοητευμένος δημοσιογράφος είχε καθίσει σε ένα γραφείο.

"Πρέπει να προσπαθήσω να βρω κάτι", είπε, "αν και δεν έχω καμία αμφιβολία ότι οι πρώτες εκδόσεις των βραδινών εφημερίδων έχουν ήδη κυκλοφορήσει με όλες τις λεπτομέρειες. Είναι σαν την τύχη μου! Θυμάστε όταν έπεσε η εξέδρα στο Ντονκάστερ; Λοιπόν, ήμουν ο μόνος δημοσιογράφος στην εξέδρα και η εφημερίδα μου ήταν η μόνη που δεν είχε καμία αναφορά σε αυτό, γιατί ήμουν πολύ συγκλονισμένος για να το γράψω. Και τώρα θα αργήσω πολύ με έναν φόνο που έγινε στο κατώφλι της δικής μου πόρτας".

Καθώς βγαίναμε από το δωμάτιο ακούσαμε την πένα του να ταξιδεύει με θόρυβο πάνω στο χαρτί.

Το σημείο όπου είχαν βρεθεί τα θραύσματα της προτομής ήταν μόλις

μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά. Για πρώτη φορά τα μάτια μας έπεσαν πάνω σε αυτό το δώρο του μεγάλου αυτοκράτορα, το οποίο φαινόταν να εγείρει τόσο μανιασμένο και καταστροφικό μίσος στο μυαλό του αγνώστου. Βρισκόταν διασκορπισμένο σε θραύσματα πάνω στο γρασίδι. Ο Χολμς μάζεψε αρκετά από αυτά και τα εξέτασε προσεκτικά. I

ήταν πεπεισμένος από το προσηλωμένο πρόσωπό του και τον αποφασιστικό τρόπο του ότι επιτέλους είχε βρει ένα στοιχείο.

"Λοιπόν;" ρώτησε ο Lestrade.

Ο Holmes σήκωσε τους ώμους του.

"Έχουμε πολύ δρόμο να διανύσουμε ακόμη", είπε. "Και όμως - και όμως - έχουμε κάποια ενδεικτικά στοιχεία για να δράσουμε. Η κατοχή αυτής της ασήμαντης προτομής άξιζε στα μάτια αυτού του παράξενου εγκληματία περισσότερο από μια ανθρώπινη ζωή. Αυτό είναι το ένα σημείο. Έπειτα, υπάρχει το μοναδικό γεγονός ότι δεν τη έσπασε μέσα στο σπίτι ή αμέσως έξω από το σπίτι, αν το να τη σπάσει ήταν ο μοναδικός του σκοπός".

"Είχε ταραχτεί και ταλαιπωρηθεί από τη συνάντηση με αυτόν τον άλλο τύπο. Με το ζόρι ήξερε τι έκανε".

"Λοιπόν, αυτό είναι αρκετά πιθανό. Αλλά θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή σας πολύ συγκεκριμένα στη θέση αυτού του σπιτιού στον κήπο του οποίου καταστράφηκε η προτομή".

Ο Lestrade κοίταξε γύρω του.

"Ήταν ένα άδαιο σπίτι και έτσι ήξερε ότι δεν θα τον ενοχλούσε κανείς στον κήπο".

"Ναι, αλλά υπάρχει ένα άλλο άδαιο σπίτι πιο πάνω στο δρόμο, από το οποίο πρέπει να πέρασε πριν φτάσει σε αυτό. Γιατί δεν το έσπασε εκεί, αφού είναι προφανές ότι κάθε μέτρο που το μετέφερε αύξανε τον κίνδυνο να τον συναντήσει κάποιος;"

"Τα παρατάω", είπε ο Lestrade.

Ο Χολμς έδειξε τη λάμπα του δρόμου πάνω από τα κεφάλια μας.

"Μπορούσε να δει τι έκανε εδώ και όχι εκεί. Αυτός ήταν ο λόγος του".

"Μα τον Δία! αυτό είναι αλήθεια", είπε ο ντετέκτιβ. "Τώρα που το σκέφτομαι, η προτομή του Δρ Μπάρνικοτ έσπασε όχι μακριά από την κόκκινη λάμπα του. Λοιπόν, κύριε Χολμς, τι θα κάνουμε με αυτό το γεγονός;"

"Για να το θυμάμαι - για να το καταγράψω. Μπορεί να καταλήξουμε σε κάτι αργότερα που θα έχει σχέση με αυτό. Τι μέτρα σκοπεύετε να λάβετε τώρα, Lestrade;"

"Ο πιο πρακτικός τρόπος για να το προσεγγίσουμε, κατά τη γνώμη μου, είναι να αναγνωρίσουμε τον νεκρό. Δεν θα πρέπει να υπάρχει καμία δυσκολία σε αυτό. Όταν βρούμε ποιος είναι και ποιοι είναι οι συνεργάτες του, θα έχουμε μια καλή αρχή για να μάθουμε τι έκανε στην οδό Pitt χθες το βράδυ και ποιος ήταν αυτός που τον συνάντησε και τον σκότωσε στο κατώφλι του κ. Horace Harker. Έτσι δεν νομίζετε;"

"Αναμφίβολα- και όμως δεν είναι ακριβώς ο τρόπος με τον οποίο θα

προσέγγιζα την υπόθεση".

"Τι θα έκανες, τότε;"

"Ω, δεν πρέπει να με αφήσεις να σε επηρεάσω με οποιονδήποτε τρόπο! Προτείνω να συνεχίσετε τη δική σας γραμμή και εγώ τη δική μου. Μπορούμε να συγκρίνουμε τις σημειώσεις μας μετά, και ο ένας θα συμπληρώνει τον άλλον".

"Πολύ καλά", είπε ο Lestrade.

"Αν επιστρέψετε στην οδό Πιτ θα μπορούσατε να δείτε τον κ. Χόρας Χάρκερ. Πείτε του εκ μέρους μου ότι έχω πάρει εντελώς την απόφασή μου και ότι είναι βέβαιο ότι ένας επικίνδυνος δολοφονικός τρελός με ναπολεόντειες παραισθήσεις βρισκόταν στο σπίτι του χθες το βράδυ. Θα είναι χρήσιμο για το άρθρο του".

Ο Lestrade κοίταξε επίμονα.

"Δεν το πιστεύεις σοβαρά αυτό;"

Ο Χολμς χαμογέλασε.

"Δεν το κάνω; Λοιπόν, ίσως όχι. Αλλά είμαι σίγουρος ότι θα ενδιαφέρει τον κ. Horace Harker και τους συνδρομητές του Central Press Syndicate. Τώρα, Watson, νομίζω ότι θα διαπιστώσουμε ότι έχουμε μπροστά μας μια μακρά και μάλλον πολύπλοκη δουλειά. Θα ήμουν ευτυχής, Lestrade, αν μπορούσες να μας συναντήσεις στην Baker Street στις έξι το απόγευμα. Μέχρι τότε θα ήθελα να κρατήσω αυτή τη φωτογραφία που βρέθηκε στην τσέπη του νεκρού. Είναι πιθανόν να χρειαστεί να ζητήσω τη συντροφιά και τη βοήθειά σας σε μια μικρή αποστολή που θα πρέπει να αναλάβω απόψε, αν η αλυσίδα των συλλογισμών μου αποδειχθεί σωστή. Μέχρι τότε, αντίο και καλή τύχη!"

Ο Σέρλοκ Χολμς και εγώ περπατήσαμε μαζί μέχρι την High Street, όπου σταμάτησε στο κατάστημα των αδελφών Χάρντινγκ, απ' όπου είχε αγοραστεί η προτομή. Ένας νεαρός βοηθός μας ενημέρωσε ότι ο κ. Harding θα απουσίαζε μέχρι μετά το μεσημέρι και ότι ο ίδιος ήταν νεοφερμένος και δεν μπορούσε να μας δώσει καμία πληροφορία. Το πρόσωπο του Χολμς έδειξε την απογοήτευση και την ενόχλησή του.

"Λοιπόν, λοιπόν, δεν μπορούμε να περιμένουμε να τα κάνουμε όλα με τον τρόπο μας, Watson", είπε τελικά. "Πρέπει να επιστρέψουμε το απόγευμα, αν ο κ. Χάρντινγκ δεν θα είναι εδώ μέχρι τότε. Προσπαθώ, όπως αναμφίβολα έχετε υποθέσει, να εντοπίσω αυτές τις προτομές στην πηγή τους, προκειμένου να βρω αν δεν υπάρχει κάτι ιδιαίτερο που μπορεί να εξηγήσει την αξιοσημείωτη μοίρα τους. Ας πάμε στον κ. Μορς Χάντσον, από την οδό Κένινγκτον, και ας δούμε αν μπορεί να ρίξει φως στο πρόβλημα".

Μια διαδρομή μιας ώρας μας έφερε στο κατάστημα του εμπόρου φωτογραφιών. Ήταν ένας μικρός, γεροδεμένος άντρας με κόκκινο πρόσωπο

και πιπεράτο τρόπο.

"Μάλιστα, κύριε. Στον πάγκο μου, κύριε", είπε. "Για ποιο λόγο πληρώνουμε φόρους και τέλη δεν ξέρω, όταν ο οποιοσδήποτε αλήτης μπορεί να μπει και να σπάσει τα αγαθά του. Ναι, κύριε, εγώ ήμουν αυτός που πούλησε στον Δρ. Μπάρνικοτ τα δύο αγάλματά του. Αίσχος, κύριε! Α

Μηδενιστική πλοκή, αυτό είναι που την κάνω. Μόνο ένας αναρχικός θα έσπαγε αγάλματα. Κόκκινοι ρεπουμπλικάνοι, έτσι τους αποκαλώ. Από ποιον πήρα τα αγάλματα; Δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει αυτό. Λοιπόν, αν θέλετε πραγματικά να ξέρετε, τα πήρα από την Gelder and Co., στην Church Street, Stepney. Είναι ένας πολύ γνωστός οίκος στο εμπόριο, και είναι εδώ και είκοσι χρόνια. Πόσα είχα; Τρία - δύο και ένα είναι τρία - δύο του Δρ Μπάρνικοτ και ένα που έσπασε μέρα μεσημέρι στον δικό μου πάγκο. Γνωρίζω αυτή τη φωτογραφία; Όχι, δεν την ξέρω. Ναι, την ξέρω, όμως. Γιατί, είναι ο Βερρο. Ήταν ένα είδος Ιταλού εργάτη, που έκανε τον εαυτό του χρήσιμο στο μαγαζί. Μπορούσε να σκαλίζει, να χρυσωθεί, να κορνιζάρει και να κάνει διάφορες δουλειές. Ο τύπος με άφησε την περασμένη εβδομάδα και δεν έχω ακούσει τίποτα γι' αυτόν από τότε. Όχι, δεν ξέρω ούτε από πού ήρθε ούτε πού πήγε. Δεν έχω τίποτα εναντίον του όσο ήταν εδώ. Είχε φύγει δύο μέρες πριν σπάσει η προτομή".

"Λοιπόν, αυτό είναι το μόνο που θα μπορούσαμε λογικά να περιμένουμε να μάθουμε από τον Μορς Χάντσον", είπε ο Χολμς, καθώς βγαίναμε από το κατάστημα. "Έχουμε αυτό το Βερρο ως κοινό παράγοντα, τόσο στο Κένινγκτον όσο και στο Κένσινγκτον, οπότε αξίζει μια διαδρομή δέκα μιλίων. Τώρα, Γουάτσον, ας πάμε στην εταιρεία Gelder and Co. του Στέπνι, την πηγή και την προέλευση των προτομών. Θα εκπλαγώ αν δεν έχουμε κάποια βοήθεια εκεί κάτω".

Με ταχεία διαδοχή περάσαμε από το περιθώριο του μοντέρνου Λονδίνου, του ξενοδοχειακού Λονδίνου, του θεατρικού Λονδίνου, του λογοτεχνικού Λονδίνου, του εμπορικού Λονδίνου και, τέλος, του ναυτικού Λονδίνου, ώσπου φτάσαμε σε μια παραποτάμια πόλη εκατό χιλιάδων ψυχών, όπου οι πολυκατοικίες βράζουν και βρωμάνε από τους απόκληρους της Ευρώπης. Εδώ, σε μια φαρδιά λεωφόρο, που κάποτε ήταν η κατοικία των πλούσιων εμπόρων της πόλης, βρήκαμε τα έργα γλυπτικής που αναζητούσαμε. Έξω υπήρχε μια σημαντική αυλή γεμάτη μνημειακές τοιχοποιίες. Στο εσωτερικό υπήρχε ένα μεγάλο δωμάτιο στο οποίο πενήντα εργάτες σκάλιζαν ή έπλαθαν. Ο διευθυντής, ένας μεγαλόσωμος ξανθός Γερμανός, μας υποδέχτηκε πολιτισμένα και έδωσε σαφείς απαντήσεις σε όλες τις ερωτήσεις του Χολμς. Μια αναφορά στα βιβλία του έδειξε ότι είχαν ληφθεί εκατοντάδες εκμαγεία από ένα μαρμάρينو αντίγραφο του κεφαλιού του Ναπολέοντα του Ντεβάν, αλλά ότι τα τρία που είχαν σταλεί στον Μορς Χάντσον ένα χρόνο περίπου πριν ήταν το μισό από μια παρτίδα έξι, ενώ τα άλλα τρία είχαν σταλεί στους αδελφούς Χάρντινγκ του Κένσινγκτον. Δεν υπήρχε κανένας λόγος για τον οποίο αυτά τα έξι θα έπρεπε να διαφέρουν από τα άλλα εκμαγεία. Δεν μπορούσε να προτείνει καμία πιθανή αιτία για την οποία κάποιος θα ήθελε να τα καταστρέψει - στην πραγματικότητα, γελούσε με την ιδέα. Η χονδρική τιμή τους ήταν έξι

σελίνια, αλλά ο λιανοπωλητής θα έπαιρνε δώδεκα ή και περισσότερα. Το εκμαγείο λαμβανόταν σε δύο καλούπια από κάθε πλευρά του προσώπου, και στη συνέχεια αυτά τα δύο προφίλ από γύψο

του Παρισιού ενώθηκαν μεταξύ τους για να δημιουργήσουν την πλήρη προτομή. Η εργασία γινόταν συνήθως από Ιταλούς στο δωμάτιο που βρισκόμασταν. Όταν τελείωναν οι προτομές τοποθετούνταν σε ένα τραπέζι στο διάδρομο για να στεγνώσουν και στη συνέχεια αποθηκεύονταν. Αυτό ήταν το μόνο που μπορούσε να μας πει.

Όμως η παραγωγή της φωτογραφίας είχε μια αξιοσημείωτη επίδραση στον διευθυντή. Το πρόσωπό του κοκκίνισε από θυμό και τα φρύδια του έδεσαν πάνω από τα γαλάζια τευτονικά μάτια του.

"Αχ, ο κατεργάρης!" φώναξε. "Ναι, πράγματι, τον ξέρω πολύ καλά. Αυτό ήταν πάντα ένα αξιοσέβαστο κατάστημα, και η μόνη φορά που είχαμε ποτέ την αστυνομία εδώ ήταν για αυτόν ακριβώς τον τύπο. Ήταν πριν από ένα χρόνο και πλέον. Μαχαίρωσε έναν άλλον Ιταλό στο δρόμο, και μετά ήρθε στο εργοστάσιο με την αστυνομία στα πόδια του, και τον έφεραν εδώ. Berro ήταν το όνομά του - το δεύτερο όνομά του δεν το έμαθα ποτέ. Θα μου άξιζε να ασχοληθώ με έναν άνθρωπο με τέτοιο πρόσωπο. Αλλά ήταν καλός εργάτης, ένας από τους καλύτερους".

"Τι πήρε;"

"Ο άνθρωπος έζησε και γλίτωσε με ένα χρόνο. Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι είναι έξω τώρα, αλλά δεν έχει τολμήσει να δείξει τη μύτη του εδώ. Έχουμε έναν ξάδερφό του εδώ, και τολμώ να πω ότι θα μπορούσε να σας πει πού βρίσκεται".

"Όχι, όχι", φώναξε ο Χολμς, "ούτε λέξη στον ξάδελφο - ούτε λέξη, σας ικετεύω. Το θέμα είναι πολύ σημαντικό, και όσο πιο πολύ το προχωρώ τόσο πιο σημαντικό φαίνεται να γίνεται. Όταν αναφερθήκατε στο βιβλίο σας στην πώληση αυτών των εκμαγείων, παρατήρησα ότι η ημερομηνία ήταν η 3η Ιουνίου του περασμένου έτους. Θα μπορούσατε να μου δώσετε την ημερομηνία κατά την οποία συνελήφθη ο Μπέπο;"

"Θα μπορούσα να σας πω περίπου από τον κατάλογο μισθών", απάντησε ο διευθυντής. "Ναι", συνέχισε, αφού γύρισε μερικές σελίδες, "πληρώθηκε τελευταία φορά στις 20 Μαΐου".

"Σας ευχαριστώ", είπε ο Χολμς. "Δεν νομίζω ότι χρειάζεται να αναστατώσω άλλο το χρόνο και την υπομονή σας". Με μια τελευταία προειδοποιητική κουβέντα ότι δεν έπρεπε να πει τίποτα για τις έρευνές μας, στρέψαμε τα πρόσωπά μας προς τα δυτικά για άλλη μια φορά.

Το απόγευμα είχε προχωρήσει πολύ πριν προλάβουμε να πάρουμε ένα βιαστικό γεύμα σε ένα εστιατόριο. Μια εφημερίδα στην είσοδο ανακοίνωνε: "Εξοργισμός στο Κένσινγκτον. Δολοφονία από έναν τρελό", και το περιεχόμενο της εφημερίδας έδειχνε ότι ο κ. Horace Harker είχε τελικά δημοσιεύσει τον απολογισμό του. Δύο στήλες καταλαμβάνονταν από μια άκρως εντυπωσιακή και λουλουδάτη απόδοση του όλου περιστατικού. Ο Χολμς την ακούμπησε στο σταμνί και τη διάβασε ενώ

έτρωγε. Μία ή δύο φορές γέλασε.

"Αυτό είναι εντάξει, Γουάτσον", είπε. "Ακούστε αυτό: "Είναι ικανοποιητικό να ξέρουμε ότι δεν μπορεί να υπάρχει καμία διαφορά γνώμης σε αυτή την υπόθεση, αφού ο κ.

Ο Lestrade, ένα από τα πιο έμπειρα μέλη του επίσημου σώματος, και ο κ. Sherlock Holmes, ο γνωστός ειδικός σύμβουλος, έχουν καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η αλλόκοτη σειρά περιστατικών, που κατέληξαν με τόσο τραγικό τρόπο, οφείλεται σε παραφροσύνη και όχι σε σκόπιμο έγκλημα. Καμία εξήγηση εκτός από την ψυχική εκτροπή δεν μπορεί να καλύψει τα γεγονότα". Ο Τύπος, Γουάτσον, είναι ένας πολύτιμος θεσμός, αρκεί να ξέρεις να τον χρησιμοποιείς. Και τώρα, αν έχετε τελειώσει εντελώς, θα ξαναγυρίσουμε στο Κένσινγκτον και θα δούμε τι έχει να πει για το θέμα ο διευθυντής της εταιρείας Αδελφοί Χάρντινγκ".

Ο ιδρυτής αυτού του μεγάλου εμπορικού καταστήματος αποδείχτηκε ότι ήταν ένας ζωηρός, ζωηρός άνθρωπος, πολύ κομψός και γρήγορος, με καθαρό μυαλό και έτοιμη γλώσσα.

"Μάλιστα, κύριε, έχω ήδη διαβάσει τον απολογισμό στις απογευματινές εφημερίδες. Ο κ. Horace Harker είναι πελάτης μας. Τον προμηθεύσαμε με την προτομή πριν από μερικούς μήνες. Παραγγείλαμε τρεις προτομές αυτού του είδους από την εταιρεία Gelder and Co. του Stepney. Έχουν όλες πουληθεί τώρα. Σε ποιον; Ω, τολμώ να πω ότι αν συμβουλευτείτε το βιβλίο πωλήσεών μας, θα μπορούσαμε πολύ εύκολα να σας το πούμε. Ναι, έχουμε τις εγγραφές εδώ. Μία στον κ. Harker, βλέπετε, και μία στον κ. Josiah Brown, του Laburnum Lodge, Laburnum Vale, Chiswick, και μία στον κ. Sandeford, του Lower Grove Road, Reading. Όχι, δεν έχω δει ποτέ αυτό το πρόσωπο που μου δείχνετε στη φωτογραφία. Δύσκολα θα το ξεχάσετε, κύριε, γιατί σπάνια έχω δει πιο άσχημο. Έχουμε Ιταλούς στο προσωπικό; Ναι, κύριε, έχουμε αρκετούς μεταξύ των εργατών και των καθαριστριών μας. Τολμώ να πω ότι θα μπορούσαν να ρίξουν μια ματιά στο βιβλίο πωλήσεων αν το ήθελαν. Δεν υπάρχει κανένας ιδιαίτερος λόγος να παρακολουθούμε αυτό το βιβλίο. Λοιπόν, λοιπόν, είναι μια πολύ παράξενη επιχείρηση και ελπίζω ότι θα με ενημερώσετε αν προκύψει κάτι από τις έρευνές σας".

Ο Χολμς είχε κρατήσει αρκετές σημειώσεις κατά τη διάρκεια της κατάθεσης του κ. Χάρντινγκ και μπορούσα να δω ότι ήταν απόλυτα ικανοποιημένος από την τροπή που έπαιρναν οι υποθέσεις. Δεν έκανε καμία παρατήρηση, ωστόσο, εκτός από το ότι, αν δεν βιαζόμασταν, θα αργούσαμε για το ραντεβού μας με τον Lestrade. Βέβαια, όταν φτάσαμε στην οδό Μπέικερ, ο ντετέκτιβ ήταν ήδη εκεί, και τον βρήκαμε να πηγαινοέρχεται πάνω-κάτω σε πυρετό ανυπομονησίας. Το σημαντικό του βλέμμα έδειχνε ότι η δουλειά της ημέρας του δεν είχε πάει χαμένη.

"Λοιπόν;" ρώτησε. "Τι τύχη, κύριε Χολμς;"

"Είχαμε μια πολυάσχολη μέρα, και όχι εντελώς άσκοπη", εξήγησε ο φίλος μου. "Είδαμε τόσο τους λιανοπωλητές όσο και τους κατασκευαστές

χονδρικής. Μπορώ τώρα να εντοπίσω κάθε προτομή από την αρχή".

"Οι προτομές!" φώναξε ο Lestrade. "Καλά, καλά, έχετε τις δικές σας μεθόδους, κύριε Σέρλοκ Χολμς, και δεν είναι στο χέρι μου να πω μια λέξη εναντίον τους, αλλά νομίζω ότι

έχουν κάνει καλύτερη δουλειά από εσένα. Αναγνώρισα τον νεκρό".

"Δεν το λες αυτό;"

"Και βρήκαμε αιτία για το έγκλημα." "Υπέροχα!"

"Έχουμε έναν επιθεωρητή που κάνει ειδικότητα το Saffron Hill και την ιταλική συνοικία. Λοιπόν, αυτός ο νεκρός είχε κάποιο καθολικό έμβλημα στο λαιμό του και αυτό, μαζί με το χρώμα του, με έκανε να πιστέψω ότι ήταν από το Νότο. Ο επιθεωρητής Χιλ τον κατάλαβε από τη στιγμή που τον είδε. Το όνομά του είναι Pietro Venucci, από τη Νάπολη, και είναι ένας από τους μεγαλύτερους μαχαιροβγάλτες στο Λονδίνο. Συνδέεται με τη Μαφία, η οποία, όπως ξέρετε, είναι μια μυστική πολιτική κοινωνία, που επιβάλλει τα διατάγματά της με δολοφονίες. Τώρα βλέπετε πώς αρχίζει να ξεκαθαρίζει η υπόθεση. Ο άλλος τύπος είναι πιθανότατα επίσης Ιταλός και μέλος της Μαφίας. Έχει παραβιάσει τους κανόνες με κάποιο τρόπο. Ο Πιέτρο είναι στα ίχνη του. Πιθανόν η φωτογραφία που βρήκαμε στην τσέπη του να είναι ο ίδιος ο άνθρωπος, ώστε να μην μαχαιρώσει το λάθος άτομο. Κυνηγάει τον τύπο, τον βλέπει να μπαίνει σε ένα σπίτι, τον περιμένει έξω και στη συμπλοκή δέχεται το δικό του θανάσιμο τραύμα. Πώς είναι αυτό, κύριε Σέρλοκ Χολμς;"

Ο Χολμς χτύπησε τα χέρια του επιδοκιμαστικά.

"Εξαιρετικά, Λεστράντ, εξαιρετικά!" φώναξε. "Αλλά δεν κατάλαβα καλά την εξήγησή σας για την καταστροφή των προτομών".

"Οι προτομές! Ποτέ δεν μπορείς να βγάλεις αυτές τις προτομές από το μυαλό σου. Εξάλλου, δεν είναι τίποτα, μικροκλοπές, το πολύ έξι μήνες. Είναι ο φόνος που πραγματικά ερευνούμε, και σας λέω ότι μαζεύω όλα τα νήματα στα χέρια μου".

"Και το επόμενο στάδιο;"

"Είναι πολύ απλή. Θα κατέβω με τον Χιλ στην ιταλική συνοικία, θα βρω τον άνδρα του οποίου έχουμε τη φωτογραφία και θα τον συλλάβω με την κατηγορία της δολοφονίας. Θα έρθεις μαζί μας;"

"Δεν νομίζω. Νομίζω ότι μπορούμε να πετύχουμε τον σκοπό μας με πιο απλό τρόπο. Δεν μπορώ να πω με βεβαιότητα, γιατί όλα εξαρτώνται - λοιπόν, όλα εξαρτώνται από έναν παράγοντα που είναι εντελώς εκτός του ελέγχου μας. Έχω όμως μεγάλες ελπίδες -στην πραγματικότητα, το στοίχημα είναι ακριβώς δύο προς ένα- ότι αν έρθετε μαζί μας απόψε, θα μπορέσω να σας βοηθήσω να τον βάλουμε στα πόδια".

"Στην ιταλική συνοικία;"

"Όχι, νομίζω ότι το Chiswick είναι μια διεύθυνση που είναι πιο πιθανό να τον βρούμε. Αν έρθεις μαζί μου στο Τσίσγουικ απόψε, Λεστράντ, θα σου υποσχεθώ να πάω μαζί σου στην ιταλική συνοικία αύριο, και δεν θα

γίνει κακό από το

καθυστέρηση. Και τώρα νομίζω ότι λίγες ώρες ύπνου θα μας έκαναν καλό, γιατί δεν σκοπεύω να φύγω πριν από τις έντεκα και είναι απίθανο να επιστρέψουμε πριν από το πρωί. Θα δειπνήσεις μαζί μας, Lestrade, και μετά είσαι ευπρόσδεκτος στον καναπέ μέχρι να έρθει η ώρα να ξεκινήσουμε. Στο μεταξύ, Γουάτσον, θα ήμουν ευτυχής αν τηλεφωνούσες για έναν ταχυδρόμο, γιατί έχω να στείλω ένα γράμμα και είναι σημαντικό να φύγει αμέσως".

Ο Χολμς πέρασε το βράδυ ψάχνοντας ανάμεσα στους φακέλους των παλαιών ημερήσιων εφημερίδων με τις οποίες ήταν γεμάτη μια από τις αποθήκες μας. Όταν επιτέλους κατέβηκε, ήταν με θρίαμβο στα μάτια, αλλά δεν είπε τίποτα σε κανέναν από τους δυο μας σχετικά με το αποτέλεσμα των ερευνών του. Από την πλευρά μου, είχα παρακολουθήσει βήμα προς βήμα τις μεθόδους με τις οποίες είχε εντοπίσει τις διάφορες περιπλοκές αυτής της πολύπλοκης υπόθεσης και, αν και δεν μπορούσα ακόμη να αντιληφθώ τον στόχο στον οποίο θα φτάναμε, κατάλαβα σαφώς ότι ο Χολμς περίμενε ότι αυτός ο αλλόκοτος εγκληματίας θα επιχειρούσε να επιτεθεί στις δύο εναπομείνουσες προτομές, η μία από τις οποίες, θυμόμουν, βρισκόταν στο Τσίσγουικ. Αναμφίβολα ο σκοπός του ταξιδιού μας ήταν να τον πιάσουμε επ' αυτοφώρω, και δεν μπορούσα παρά να θαυμάσω την πονηριά με την οποία ο φίλος μου είχε βάλει ένα λάθος στοιχείο στην απογευματινή εφημερίδα, ώστε να δώσει στον τύπο την ιδέα ότι μπορούσε να συνεχίσει το σχέδιό του ατιμώρητος. Δεν εξεπλάγην όταν ο Χολμς πρότεινε να πάρω μαζί μου το περίστροφό μου. Είχε πάρει ο ίδιος το γεμάτο κυνηγετικό όπλο που ήταν το αγαπημένο του όπλο.

Ένα τετράτροχο ήταν στην πόρτα στις έντεκα, και με αυτό πήγαμε σε ένα σημείο στην άλλη πλευρά της γέφυρας Χάμερσμιθ. Εδώ ο ταξιτζής είχε εντολή να περιμένει. Ένας σύντομος περίπατος μας έφερε σε έναν απομονωμένο δρόμο που πλαισιωνόταν από ευχάριστα σπίτια, το καθένα από τα οποία βρισκόταν στον δικό του κήπο. Στο φως μιας λάμπας του δρόμου διαβάσαμε το "Laburnum Villa" πάνω στον στύλο της πύλης ενός από αυτά. Οι ένοικοι είχαν προφανώς αποσυρθεί για να ξεκουραστούν, γιατί όλα ήταν σκοτεινά εκτός από έναν προβολέα πάνω από την πόρτα του χωλ, ο οποίος έριχνε έναν μόνο θολό κύκλο στο μονοπάτι του κήπου. Ο ξύλινος φράχτης που χώριζε το οικόπεδο από το δρόμο έριχνε μια πυκνή μαύρη σκιά στην εσωτερική πλευρά, και εδώ ήμασταν σκυμμένοι.

"Φοβάμαι ότι θα περιμένετε πολύ", ψιθύρισε ο Χολμς. "Μπορούμε να ευχαριστήσουμε τα άστρα μας που δεν βρέχει. Δεν νομίζω ότι μπορούμε να τολμήσουμε ούτε να καπνίσουμε για να περάσει η ώρα. Ωστόσο, υπάρχει μια πιθανότητα δύο προς ένα να πάρουμε κάτι που θα μας αποζημιώσει για τον κόπο μας".

Αποδείχθηκε, ωστόσο, ότι η αγρυπνία μας δεν θα ήταν τόσο μακρά όσο μας είχε κάνει να φοβόμαστε ο Χολμς, και τελείωσε με έναν πολύ ξαφνικό και ιδιότυπο τρόπο. Σε μια στιγμή, χωρίς τον παραμικρό ήχο που θα μας προειδοποιούσε για τον ερχομό του, η πύλη του κήπου άνοιξε και μια ευκίνητη, σκοτεινή φιγούρα, γρήγορη και δραστήρια σαν πίθηκος, όρμησε στον κήπο.

μονοπάτι. Το είδαμε να περνάει το φως που έπεφτε πάνω από την πόρτα και να εξαφανίζεται στη μαύρη σκιά του σπιτιού. Υπήρξε μια μεγάλη παύση, κατά τη διάρκεια της οποίας κρατήσαμε την αναπνοή μας, και τότε ένας πολύ απαλός ήχος που έτριζε έφτασε στα αυτιά μας. Το παράθυρο άνοιξε. Ο θόρυβος σταμάτησε, και πάλι επικράτησε μια μακρά σιωπή. Ο τύπος έμπαινε στο σπίτι. Είδαμε την ξαφνική λάμψη ενός σκοτεινού φανού μέσα στο δωμάτιο. Αυτό που έψαχνε προφανώς δεν ήταν εκεί, γιατί είδαμε ξανά τη λάμψη μέσα από ένα άλλο στόρι, και έπειτα από ένα άλλο.

"Ας πάμε στο ανοιχτό παράθυρο. Θα τον αρπάξουμε καθώς θα σκαρφαλώνει", ψιθύρισε ο Λεστράντ.

Αλλά πριν προλάβουμε να κουνηθούμε, ο άντρας είχε εμφανιστεί ξανά. Καθώς έβγαινε στο λαμπερό σημείο του φωτός είδαμε ότι κρατούσε κάτι λευκό κάτω από το μπράτσο του. Κοίταξε κρυφά γύρω του. Η σιωπή του έρημου δρόμου τον καθησύχασε. Γυρνώντας την πλάτη του προς εμάς, άφησε το φορτίο του και την επόμενη στιγμή ακούστηκε ένα κοφτερό χτύπημα, ακολουθούμενο από ένα κροτάλισμα και έναν κρότο. Ο άνδρας ήταν τόσο προσηλωμένος σε αυτό που έκανε που δεν άκουσε ποτέ τα βήματά μας καθώς περνούσαμε κρυφά από το χορταριασμένο οικόπεδο. Με το δέσιμο μιας τίγρης ο Χολμς βρέθηκε στην πλάτη του, και μια στιγμή αργότερα ο Λεστράντ κι εγώ τον πιάσαμε από τους δύο καρπούς και του περάσαμε τις χειροπέδες. Καθώς τον γυρίζαμε ανάποδα, είδα ένα αποτρόπαιο, ωχρό πρόσωπο, με σπαρταριστά, οργισμένα χαρακτηριστικά, να μας κοιτάζει και ήξερα ότι ήταν πράγματι ο άντρας της φωτογραφίας που είχαμε εξασφαλίσει.

Αλλά ο Χολμς δεν έδινε την προσοχή του στον κρατούμενο μας. Καθισμένος στο κατώφλι της πόρτας, ασχολιόταν με την πιο προσεκτική εξέταση αυτού που ο άνδρας είχε φέρει από το σπίτι. Ήταν μια προτομή του Ναπολέοντα, όπως αυτή που είχαμε δει εκείνο το πρωί, και είχε σπάσει σε παρόμοια κομμάτια. Προσεκτικά ο Χολμς κράτησε κάθε ξεχωριστό θραύσμα στο φως, αλλά σε τίποτα δεν διέφερε από οποιοδήποτε άλλο θρυμματισμένο κομμάτι γύψου. Μόλις είχε ολοκληρώσει την εξέτασή του, όταν τα φώτα του χωλ ανέβηκαν, η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο ιδιοκτήτης του σπιτιού, μια χαρούμενη, στρογγυλή φιγούρα με πουκάμισο και παντελόνι.

"Ο κ. Josiah Brown, υποθέτω;" είπε ο Holmes.

"Μάλιστα, κύριε- και εσείς, χωρίς αμφιβολία, είστε ο κ. Σέρλοκ Χολμς; Είχα το σημείωμα που στείλατε με τον ταχυδρόμο και έκανα ακριβώς ό,τι μου είπατε. Κλειδώσαμε κάθε πόρτα από μέσα και περιμέναμε τις εξελίξεις. Λοιπόν, χαίρομαι πολύ που βλέπω ότι πιάσατε τον κατεργάρη. Ελπίζω, κύριοι, ότι θα έρθετε μέσα και θα πάρετε κάποιο αναψυκτικό".

Ωστόσο, ο Λεστράντ ανυπομονούσε να βάλει τον άνθρωπό του σε ασφαλή καταλύματα, οπότε μέσα σε λίγα λεπτά κλήθηκε το ταξί μας και ήμασταν και οι τέσσερις στο δρόμο για το Λονδίνο. Ο αιχμάλωτός μας δεν είπε ούτε μια λέξη- αλλά μας κοίταζε επίμονα μέσα από τη σκιά των ματ μαλλιών του, και μια φορά, όταν το χέρι μου φάνηκε να είναι σε απόσταση αναπνοής, το άρπαξε σαν πεινασμένος λύκος. Μείναμε αρκετό καιρό στο αστυνομικό τμήμα για να μάθουμε ότι η έρευνα στα ρούχα του δεν αποκάλυψε τίποτε άλλο εκτός από μερικά σελίνια και ένα μακρύ μαχαίρι με θήκη, η λαβή του οποίου έφερε άφθονα ίχνη πρόσφατου αίματος.

"Δεν πειράζει", είπε ο Lestrade, καθώς χωρίζαμε. "Ο Χιλ γνωρίζει όλους αυτούς τους ευγενείς και θα του δώσει ένα όνομα. Θα δεις ότι η θεωρία μου για τη Μαφία θα βγει μια χαρά. Αλλά είμαι βέβαιος ότι σας είμαι εξαιρετικά υποχρεωμένος, κύριε Χολμς, για τον εργατικό τρόπο με τον οποίο τον πιάσατε στα χέρια σας. Δεν τα καταλαβαίνω ακόμα όλα".

"Φοβάμαι ότι είναι μάλλον πολύ αργά για εξηγήσεις", είπε ο Χολμς. "Εξάλλου, υπάρχουν μία ή δύο λεπτομέρειες που δεν έχουν τελειώσει, και είναι μια από εκείνες τις υποθέσεις που αξίζει να τις δουλέψουμε μέχρι τέλους. Αν έρθετε άλλη μια φορά στο δωμάτιό μου αύριο στις έξι η ώρα, νομίζω ότι θα μπορέσω να σας δείξω ότι ακόμη και τώρα δεν έχετε κατανοήσει όλο το νόημα αυτής της υπόθεσης, η οποία παρουσιάζει ορισμένα χαρακτηριστικά που την καθιστούν απολύτως πρωτότυπη στην ιστορία του εγκλήματος. Αν ποτέ σου επιτρέψω να καταγράψεις κι άλλα μικρά μου προβλήματα, Γουάτσον, προβλέπω ότι θα ζωντανέψεις τις σελίδες σου με μια περιγραφή της μοναδικής περιπέτειας με τις προτομές του Ναπολέοντα".

Όταν ξανασυναντηθήκαμε το επόμενο βράδυ, ο Lestrade έλαβε πολλές πληροφορίες σχετικά με τον κρατούμενο μας. Το όνομά του, όπως φάνηκε, ήταν Berro, με δεύτερο όνομα άγνωστο. Ήταν γνωστός νεόκοπος στην ιταλική αποικία. Κάποτε ήταν ένας επιδέξιος γλύπτης και είχε κερδίσει ένα τίμιο εισόδημα, αλλά είχε πάρει κακές κατευθύνσεις και είχε ήδη βρεθεί δύο φορές στη φυλακή - μία φορά για μια μικροκλοπή και μία, όπως είχαμε ήδη ακούσει, για το μαχαίρωμα ενός συμπατριώτη του. Μιλούσε άριστα αγγλικά. Οι λόγοι για τους οποίους κατέστρεψε τις προτομές ήταν ακόμη άγνωστοι και αρνήθηκε να απαντήσει σε οποιαδήποτε ερώτηση σχετικά με το θέμα- αλλά η αστυνομία είχε ανακαλύψει ότι οι ίδιες αυτές προτομές θα μπορούσαν κάλλιστα να έχουν κατασκευαστεί από τα ίδια του τα χέρια, δεδομένου ότι ασχολείτο με αυτή την κατηγορία εργασιών στο κατάστημα της Gelder and Co. Σε όλες αυτές τις πληροφορίες, πολλές από τις οποίες γνωρίζαμε ήδη, ο Χολμς άκουσε με ευγενική προσοχή- αλλά εγώ, που τον γνώριζα τόσο καλά, μπορούσα να δω καθαρά ότι οι σκέψεις του ήταν αλλού, και διέκρινα ένα μείγμα ανάμεικτης ανησυχίας και προσδοκίας

κάτω από τη μάσκα που συνήθιζε να παίρνει. Τελικά

ξεκίνησε από την καρέκλα του και τα μάτια του φωτίστηκαν. Είχε χτυπήσει το κουδούνι. Ένα λεπτό αργότερα ακούσαμε βήματα στις σκάλες, και ένας ηλικιωμένος, κοκκινομούρης άντρας με γκριζαρισμένα μουστάκια μπήκε μέσα. Στο δεξί του χέρι κρατούσε μια παλιομοδίτικη τσάντα με χαλιά, την οποία τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι.

"Είναι εδώ ο κύριος Σέρλοκ Χολμς;"

Ο φίλος μου υποκλίθηκε και χαμογέλασε. "Ο κ. Σάντεφορντ, από το Ρέντινγκ, υποθέτω;" είπε.

"Ναι, κύριε, φοβάμαι ότι άργησα λίγο- αλλά τα τρένα ήταν άβολα. Μου γράψατε για μια προτομή που βρίσκεται στην κατοχή μου".

"Ακριβώς."

"Έχω το γράμμα σας εδώ. Είπατε: "Επιθυμώ να αποκτήσω ένα αντίγραφο του Ναπολέοντα του Ντεβίν και είμαι διατεθειμένος να σας πληρώσω δέκα λίρες για αυτό που έχετε στην κατοχή σας". Σωστά;"

"Βεβαίως."

"Με εξέπληξε πολύ το γράμμα σας, γιατί δεν μπορούσα να φανταστώ πώς γνωρίζατε ότι μου ανήκε ένα τέτοιο πράγμα".

"Φυσικά θα πρέπει να εκπλαγήκατε, αλλά η εξήγηση είναι πολύ απλή. Ο κ. Χάρντινγκ, της εταιρείας Αδελφοί Χάρντινγκ, είπε ότι σας πούλησαν το τελευταίο τους αντίτυπο και μου έδωσε τη διεύθυνσή σας".

"Ω, αυτό ήταν, έτσι δεν είναι; Σου είπε τι πλήρωσα γι' αυτό;" "Όχι, δεν μου είπε."

"Λοιπόν, είμαι τίμιος άνθρωπος, αν και όχι πολύ πλούσιος. Έδωσα μόνο δεκαπέντε σελίνια για την προτομή, και νομίζω ότι πρέπει να το ξέρετε αυτό πριν σας πάρω δέκα λίρες".

"Είμαι σίγουρος ότι ο ενδιασμός σας τιμά, κύριε Σάντεφορντ. Αλλά έχω ορίσει αυτή την τιμή, οπότε σκοπεύω να την τηρήσω".

"Λοιπόν, είναι πολύ όμορφο εκ μέρους σας, κύριε Χολμς. Έφερα την προτομή μαζί μου, όπως μου ζητήσατε να κάνω. Εδώ είναι!" Άνοιξε την τσάντα του, και επιτέλους είδαμε να τοποθετείται στο τραπέζι μας ένα πλήρες δείγμα της προτομής που είχαμε ήδη δει περισσότερες από μία φορές σε θραύσματα.

Ο Χολμς έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του και άφησε στο τραπέζι ένα χαρτονόμισμα των δέκα λιρών.

"Θα έχετε την καλοσύνη να υπογράψετε αυτό το έγγραφο, κ. Σάντεφορντ, παρουσία αυτών των μαρτύρων. Είναι απλά για να δηλώσετε ότι μεταβιβάζετε κάθε πιθανό δικαίωμα που είχατε ποτέ στην προτομή σε μένα. Είμαι μεθοδικός άνθρωπος, βλέπετε, και ποτέ δεν ξέρεις ποια τροπή μπορεί να πάρουν τα γεγονότα στη συνέχεια. Σας ευχαριστώ, κ. Σάντεφορντ-ορίστε τα χρήματά σας και σας εύχομαι ένα πολύ καλό βράδυ".

Όταν ο επισκέπτης μας είχε εξαφανιστεί, οι κινήσεις του Σέρλοκ Χολμς ήταν τέτοιες που καθήλωσαν την προσοχή μας. Ξεκίνησε παίρνοντας ένα καθαρό λευκό πανί από ένα συρτάρι και στρώνοντάς το πάνω στο τραπέζι. Στη συνέχεια τοποθέτησε την προτομή που μόλις είχε αποκτήσει στο κέντρο του πανιού. Τέλος, σήκωσε το κυνηγετικό του σπαθί και κατάφερε ένα κοφτερό χτύπημα στο κεφάλι του Ναπολέοντα. Η φιγούρα έσπασε σε θραύσματα και ο Χολμς έσκυψε με ανυπομονησία πάνω από τα θρυμματισμένα απομεινάρια. Την επόμενη στιγμή, με μια δυνατή κραυγή θριάμβου, σήκωσε ψηλά ένα θραύσμα, στο οποίο ήταν στερεωμένο ένα στρογγυλό, σκούρο αντικείμενο σαν δαμάσκηνο σε πουτίγκα.

"Κύριοι", φώναξε, "επιτρέψτε μου να σας συστήσω το περίφημο μαύρο μαργαριτάρι των Βοργιών".

Ο Λεστράντ κι εγώ μείναμε σιωπηλοί για μια στιγμή, και μετά, με μια αυθόρμητη παρόρμηση, αρχίσαμε να χειροκροτούμε και οι δύο, όπως στην καλοδουλεμένη κρίση ενός θεατρικού έργου. Ένα χτύπημα χρώματος εμφανίστηκε στα χλωμά μάγουλα του Χολμς, και μας υποκλίθηκε σαν τον αριστοτέχνη δραματουργό που δέχεται τον φόρο τιμής του κοινού του. Σε τέτοιες στιγμές έπαυε για μια στιγμή να είναι μια λογική μηχανή και πρόδιδε την ανθρώπινη αγάπη του για τον θαυμασμό και το χειροκρότημα. Η ίδια μοναδικά υπερήφανη και συγκρατημένη φύση που απέφευγε με περιφρόνηση τη λαϊκή φήμη ήταν ικανή να συγκινηθεί μέχρι τα βάθη της από τον αυθόρμητο θαυμασμό και τον έπαινο ενός φίλου.

"Ναι, κύριοι", είπε, "είναι το πιο διάσημο μαργαριτάρι που υπάρχει σήμερα στον κόσμο, και ήταν η καλή μου τύχη, μέσω μιας συνδεδεμένης αλυσίδας επαγωγικών συλλογισμών, να το εντοπίσω από την κρεβατοκάμαρα του πρίγκιπα Κολόννα στο ξενοδοχείο Dacre, όπου χάθηκε, στο εσωτερικό αυτής, της τελευταίας από τις έξι προτομές του Ναπολέοντα που κατασκευάστηκαν από την εταιρεία Gelder and Co. του Stepney. Θα θυμάστε, Lestrade, την αίσθηση που προκάλεσε η εξαφάνιση αυτού του πολύτιμου κοσμήματος και τις μάταιες προσπάθειες της αστυνομίας του Λονδίνου να το ανακτήσει. Με συμβουλευτήκαν για την υπόθεση, αλλά δεν μπόρεσα να ρίξω φως σε αυτήν. Οι υποψίες έπεσαν στην υπηρέτρια της πριγκίπισσας, η οποία ήταν Ιταλίδα, και αποδείχθηκε ότι είχε έναν αδελφό στο Λονδίνο, αλλά δεν καταφέραμε να εντοπίσουμε καμία σχέση μεταξύ τους. Το όνομα της υπηρέτριας ήταν Lucretia Venucci, και δεν έχω καμία αμφιβολία ότι αυτός ο Pietro που δολοφονήθηκε πριν από δύο νύχτες ήταν ο αδελφός της. Έψαξα τις ημερομηνίες στους παλιούς φακέλους της εφημερίδας και διαπίστωσα ότι η εξαφάνιση του μαργαριταριού έγινε ακριβώς δύο ημέρες πριν από τη σύλληψη του Μπέπο για κάποιο έγκλημα βίας, ένα γεγονός που έλαβε χώρα στο εργοστάσιο της Gelder and Co. τη στιγμή που κατασκευάζονταν αυτές οι προτομές. Τώρα

βλέπετε καθαρά την αλληλουχία των γεγονότων, αν και τα βλέπετε, φυσικά, με την αντίστροφη σειρά από τον τρόπο με τον οποίο παρουσιάστηκαν στον

εμένα. Ο Μπέπο είχε το μαργαριτάρι στην κατοχή του. Μπορεί να το είχε κλέψει από τον Πιέτρο, μπορεί να ήταν συνεργάτης του Πιέτρο, μπορεί να ήταν ο ενδιάμεσος του Πιέτρο και της αδελφής του. Δεν μας ενδιαφέρει ποια είναι η σωστή λύση.

"Το κύριο γεγονός είναι ότι ΚΑΤΑΛΑΒΑΝΕ το μαργαριτάρι και εκείνη τη στιγμή, όταν το είχε πάνω του, καταδιώχθηκε από την αστυνομία. Πήγε προς το εργοστάσιο στο οποίο εργαζόταν, και ήξερε ότι είχε μόνο λίγα λεπτά για να κρύψει αυτό το τεράστιας αξίας βραβείο, το οποίο διαφορετικά θα βρισκόταν πάνω του όταν τον έψαχναν. Έξι γύψινα εκμαγεία του Ναπολέοντα στέγνωναν στο διάδρομο. Ένα από αυτά ήταν ακόμα μαλακό. Σε μια στιγμή ο Βερρο, ένας επιδέξιος τεχνίτης, άνοιξε μια μικρή τρύπα στον υγρό γύψο, έριξε μέσα το μαργαριτάρι και με μερικές κινήσεις κάλυψε το άνοιγμα για άλλη μια φορά. Ήταν μια θαυμάσια κρυψώνα. Κανείς δεν θα μπορούσε να το βρει. Αλλά ο Μπέπο καταδικάστηκε σε φυλάκιση ενός έτους, και στο μεταξύ οι έξι προτομές του διασκορπίστηκαν στο Λονδίνο. Δεν μπορούσε να πει ποια περιείχε τον θησαυρό του. Μόνο αν τις έσπαγε μπορούσε να δει. Ακόμα και το κούνημα δεν θα του έλεγε τίποτα, γιατί καθώς ο γύψος ήταν υγρός, ήταν πιθανό το μαργαριτάρι να προσκολληθεί σε αυτόν - όπως, μάλιστα, και έγινε. Ο Βερρο δεν απελπίστηκε και διεξήγαγε την έρευνά του με ιδιαίτερη εφευρετικότητα και επιμονή. Μέσω ενός ξαδέλφου του που συνεργάζεται με τον Gelder ανακάλυψε τις επιχειρήσεις λιανικής πώλησης που είχαν αγοράσει τις προτομές. Κατάφερε να βρει δουλειά στη Morse Hudson και με αυτόν τον τρόπο εντόπισε τρεις από αυτές. Το μαργαριτάρι δεν ήταν εκεί. Στη συνέχεια, με τη βοήθεια κάποιου Ιταλού ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ, κατάφερε να ανακαλύψει πού είχαν πάει οι άλλες τρεις προτομές. Η πρώτη ήταν στου Χάρκερ. Εκεί τον καταδίωξε ο ομόλογός του, ο οποίος θεωρούσε τον Μπέπο υπεύθυνο για την απώλεια του μαργαριταριού, και τον μαχαίρωσε στη συμπλοκή που ακολούθησε".

"Αν ήταν ομόσταυλός του, γιατί να έχει μαζί του τη φωτογραφία του;"

Ρώτησα. "Ως μέσο εντοπισμού του αν ήθελε να ρωτήσει γι' αυτόν από οποιονδήποτε

τρίτο πρόσωπο. Αυτός ήταν ο προφανής λόγος. Λοιπόν, μετά τη δολοφονία υπολόγισα ότι ο Μπέπο μάλλον θα βιαζόταν παρά θα καθυστερούσε τις κινήσεις του. Θα φοβόταν ότι η αστυνομία θα διάβαζε το μυστικό του, και έτσι θα βιαζόταν πριν τον προλάβουν. Φυσικά, δεν μπορούσα να πω ότι δεν είχε βρει το μαργαριτάρι στην προτομή του Χάρκερ. Δεν είχα καν συμπεράνει με βεβαιότητα ότι επρόκειτο για το μαργαριτάρι- αλλά ήταν προφανές για μένα ότι έψαχνε κάτι, αφού μετέφερε την προτομή δίπλα από τα άλλα σπίτια για να τη σπάσει στον κήπο που είχε μια λάμπα που τον έβλεπε. Αφού η προτομή του Χάρκερ ήταν μία στις τρεις, οι πιθανότητες

ήταν ακριβώς όπως σας είπα, δύο προς μία ότι το μαργαριτάρι δεν
βρισκόταν μέσα της. Εκεί

έμειναν δύο προτομές και ήταν προφανές ότι θα πήγαινε πρώτα για τη λονδρέζικη. Προειδοποίησα τους ενοίκους του σπιτιού, ώστε να αποφύγουμε μια δεύτερη τραγωδία, και κατεβήκαμε με τα πιο ευτυχή αποτελέσματα. Μέχρι τότε, φυσικά, ήξερα με βεβαιότητα ότι κυνηγούσαμε το μαργαριτάρι των Βοργία. Το όνομα του δολοφονηθέντος συνέδεε το ένα γεγονός με το άλλο. Έμενε μόνο μια προτομή - η προτομή της ανάγνωσης - και το μαργαριτάρι έπρεπε να βρίσκεται εκεί. Το αγόρασα παρουσία σας από τον ιδιοκτήτη - και εκεί βρίσκεται".

Καθίσαμε σιωπηλοί για μια στιγμή.

"Λοιπόν", είπε ο Lestrade, "σας έχω δει να χειρίζεστε πολλές υποθέσεις, κ. Holmes, αλλά δεν ξέρω αν έχω γνωρίσει ποτέ πιο εργατική από αυτή. Δεν σας ζηλεύουμε στη Σκότλαντ Γιαρντ. Όχι, κύριε, είμαστε πολύ περήφανοι για εσάς, και αν έρθετε αύριο, δεν υπάρχει άνθρωπος, από τον πιο παλιό επιθεωρητή μέχρι τον πιο νέο αστυφύλακα, που δεν θα χαιρόταν να σας σφίξει το χέρι".

"Σας ευχαριστώ!" είπε ο Χολμς. "Σας ευχαριστώ!" Και καθώς απομακρύνθηκε, μου φάνηκε ότι είχε συγκινηθεί περισσότερο από τα πιο απαλά ανθρώπινα συναισθήματα απ' ό,τι τον είχα δει ποτέ. Μια στιγμή αργότερα ήταν και πάλι ο ψυχρός και πρακτικός στοχαστής. "Βάλε το μαργαριτάρι στο χρηματοκιβώτιο, Γουάτσον", είπε, "και βγάλε τα έγγραφα της υπόθεσης πλαστογραφίας Conk-Singleton. Αντίο, Λεστράντ. Αν προκύψει κάποιο προβληματάκι, θα χαρώ, αν μπορώ, να σου δώσω μια-δυο συμβουλές για τη λύση του".

Κεφάλαιο 9

Η περιπέτεια των τριών φοιτητών

Ήταν το έτος '95 όταν ένας συνδυασμός γεγονότων, στον οποίο δεν χρειάζεται να υπεισέλθω, έκανε τον κ. Σέρλοκ Χολμς και εμένα να περάσουμε μερικές εβδομάδες σε μια από τις μεγάλες πανεπιστημιακές πόλεις μας, και ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου που μας συνέβη η μικρή αλλά διδακτική περιπέτεια που πρόκειται να διηγηθώ. Θα είναι προφανές ότι οποιαδήποτε λεπτομέρεια που θα βοηθούσε τον αναγνώστη να αναγνωρίσει επακριβώς το κολέγιο ή τον εγκληματία θα ήταν απερίσκεπτη και προσβλητική. Ένα τόσο οδυνηρό σκάνδαλο μπορεί κάλλιστα να αφεθεί να εκλείψει. Με τη δέουσα διακριτικότητα μπορεί, ωστόσο, να περιγραφεί το ίδιο το περιστατικό, δεδομένου ότι χρησιμεύει για να καταδείξει ορισμένες από τις ιδιότητες για τις οποίες ο φίλος μου ήταν αξιοσημείωτος. Θα προσπαθήσω στη δήλωσή μου να αποφύγω όρους που θα μπορούσαν να περιορίσουν τα γεγονότα σε κάποιο συγκεκριμένο τόπο ή να δώσουν ενδείξεις για τα πρόσωπα που εμπλέκονται.

Εκείνη την εποχή μέναμε σε επιπλωμένα καταλύματα κοντά σε μια βιβλιοθήκη όπου ο Σέρλοκ Χολμς πραγματοποιούσε κάποιες επίπονες έρευνες στις πρώιμες αγγλικές χάρτες - έρευνες που οδήγησαν σε αποτελέσματα τόσο εντυπωσιακά που μπορεί να αποτελέσουν το θέμα μιας από τις μελλοντικές μου αφηγήσεις. Εδώ ήταν που ένα βράδυ δεχτήκαμε την επίσκεψη ενός γνωστού μας, του κ. Hilton Soames, καθηγητή και λέκτορα στο Κολέγιο του Αγίου Λουκά. Ο κ. Soames ήταν ένας ψηλός, λιτός άνδρας, με νευρικό και ευερέθιστο ταμπεραμέντο. Τον γνώριζα πάντα ανήσυχο στον τρόπο συμπεριφοράς του, αλλά σε αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση ανεξέλεγκτης διέγερσης που ήταν σαφές ότι είχε συμβεί κάτι πολύ ασυνήθιστο.

"Πιστεύω, κύριε Χολμς, ότι μπορείτε να μου διαθέσετε μερικές ώρες από τον πολύτιμο χρόνο σας. Είχαμε ένα πολύ οδυνηρό περιστατικό στον Άγιο Λουκά, και πραγματικά, αν δεν υπήρχε η ευτυχής συγκυρία να βρίσκεστε στην πόλη, θα ήμουν σε αμηχανία για το τι να κάνω".

"Είμαι πολύ απασχολημένος αυτή τη στιγμή και δεν επιθυμώ περισπασμούς", απάντησε ο φίλος μου. "Θα προτιμούσα πολύ να καλέσετε την αστυνομία".

"Όχι, όχι, αγαπητέ μου κύριε- μια τέτοια πορεία είναι εντελώς αδύνατη. Όταν ο νόμος επικαλεστεί μία φορά, δεν μπορεί να ανασταλεί ξανά, και αυτή είναι ακριβώς μία από τις περιπτώσεις όπου, για την πίστη του κολεγίου, είναι πολύ σημαντικό να αποφευχθεί το σκάνδαλο. Η διακριτικότητά σας είναι τόσο γνωστή όσο και οι δυνάμεις σας, και είστε ο μόνος άνθρωπος στον κόσμο που μπορεί να με βοηθήσει. Σας ικετεύω, κύριε Χολμς, να κάνετε ό,τι μπορείτε".

Η ιδιοσυγκρασία του φίλου μου δεν είχε βελτιωθεί από τότε που στερήθηκε το ευχάριστο περιβάλλον της οδού Μπέικερ. Χωρίς τα βιβλία του, τα χημικά του και την οικεία ακαταστασία του, ήταν ένας άβολος άνθρωπος. Σήκωσε τους ώμους του με αγενή συγκατάθεση, ενώ ο επισκέπτης μας με βιαστικές λέξεις και με πολλές ευερέθιστες χειρονομίες ξεδίπλωνε την ιστορία του.

"Πρέπει να σας εξηγήσω, κ. Χολμς, ότι αύριο είναι η πρώτη ημέρα των εξετάσεων για την υποτροφία Fortescue. Είμαι ένας από τους εξεταστές. Το αντικείμενό μου είναι τα ελληνικά, και το πρώτο από τα γραπτά αποτελείται από ένα μεγάλο απόσπασμα ελληνικής μετάφρασης το οποίο ο υποψήφιος δεν έχει δει. Το απόσπασμα αυτό είναι τυπωμένο στο εξεταστικό χαρτί, και θα ήταν φυσικά τεράστιο πλεονέκτημα αν ο υποψήφιος μπορούσε να το προετοιμάσει εκ των προτέρων. Για το λόγο αυτό λαμβάνεται μεγάλη μέριμνα ώστε το χαρτί να παραμείνει μυστικό.

"Σήμερα κατά τις τρεις η ώρα έφτασαν από το τυπογραφείο τα αντίγραφα αυτής της εφημερίδας. Η άσκηση αποτελείται από μισό κεφάλαιο του Θουκυδίδη. Έπρεπε να το διαβάσω προσεκτικά, καθώς το κείμενο πρέπει να είναι απολύτως σωστό. Στις τέσσερις και μισή η εργασία μου δεν είχε ακόμη ολοκληρωθεί. Είχα, ωστόσο, υποσχεθεί να πω τσάι στα δωμάτια ενός φίλου, οπότε άφησα το δοκίμιο πάνω στο γραφείο μου. Έλειψα περισσότερο από μία ώρα.

"Γνωρίζετε, κ. Χολμς, ότι οι πόρτες του κολεγίου μας είναι διπλές - μια πράσινη από καμβά από μέσα και μια βαριά δρύινη από έξω. Καθώς πλησίαζα την εξωτερική μου πόρτα, είδα έκπληκτος ένα κλειδί σε αυτήν. Για μια στιγμή φαντάστηκα ότι είχα αφήσει το δικό μου εκεί, αλλά όταν έψαξα στην τσέπη μου διαπίστωσα ότι ήταν εντάξει. Το μόνο αντικλείδι που υπήρχε, απ' όσο ήξερα, ήταν αυτό που ανήκε στον υπηρέτη μου, τον Μπάνιστερ, έναν άνθρωπο που φροντίζει το δωμάτιό μου εδώ και δέκα χρόνια και του οποίου η ειλικρίνεια είναι απολύτως υπεράνω υποψίας. Διαπίστωσα ότι το κλειδί ήταν πράγματι δικό του, ότι είχε μπει στο δωμάτιό μου για να μάθει αν ήθελα τσάι και ότι είχε αφήσει πολύ απρόσεκτα το κλειδί στην πόρτα όταν βγήκε. Η επίσκεψή του στο δωμάτιό μου πρέπει να έγινε μέσα σε πολύ λίγα λεπτά αφότου έφυγα από αυτό. Η ξεχασιά του σχετικά με το κλειδί θα είχε μικρή σημασία σε οποιαδήποτε

άλλη περίπτωση, αλλά αυτή τη μία μέρα είχε τις πιο θλιβερές συνέπειες.

"Τη στιγμή που κοίταξα το τραπέζι μου κατάλαβα ότι κάποιος είχε ψάξει τα χαρτιά μου. Η απόδειξη βρισκόταν σε τρία μακρόστενα χαρτάκια. Είχα αφήσει

όλα μαζί. Τώρα, διαπίστωσα ότι ένα από αυτά ήταν πεσμένο στο πάτωμα, ένα ήταν στο τραπεζάκι κοντά στο παράθυρο και το τρίτο ήταν εκεί που το είχα αφήσει".

Ο Χολμς αναδεύτηκε για πρώτη φορά.

"Η πρώτη σελίδα στο πάτωμα, η δεύτερη στο παράθυρο, η τρίτη εκεί που την άφησες", είπε.

"Ακριβώς, κύριε Χολμς. Με εκπλήσσετε. Πώς είναι δυνατόν να το ξέρετε αυτό;"

"Παρακαλώ συνεχίστε την πολύ ενδιαφέρουσα δήλωσή σας".

"Για μια στιγμή φαντάστηκα ότι ο Μπάνιστερ είχε πάρει το ασυγχώρητο θάρρος να εξετάσει τα χαρτιά μου. Το αρνήθηκε, ωστόσο, με τη μεγαλύτερη δυνατή σοβαρότητα και είμαι πεπεισμένος ότι έλεγε την αλήθεια. Η εναλλακτική λύση ήταν ότι κάποιος περαστικός είχε παρατηρήσει το κλειδί στην πόρτα, είχε μάθει ότι ήμουν έξω και είχε μπει για να δει τα χαρτιά. Ένα μεγάλο χρηματικό ποσό διακυβεύεται, διότι η υποτροφία είναι πολύ πολύτιμη, και ένας αδίστακτος άνθρωπος θα μπορούσε κάλλιστα να διακινδυνεύσει προκειμένου να αποκτήσει πλεονέκτημα έναντι των συναδέλφων του.

"Ο Μπάνιστερ ήταν πολύ αναστατωμένος από το περιστατικό. Είχε σχεδόν λιποθυμήσει όταν διαπιστώσαμε ότι τα έγγραφα είχαν αναμφίβολα αλλοιωθεί. Του έδωσα λίγο κονιάκ και τον άφησα να καταρρεύσει σε μια καρέκλα, ενώ εγώ έκανα μια πολύ προσεκτική εξέταση του δωματίου. Σύντομα είδα ότι ο εισβολέας είχε αφήσει και άλλα ίχνη της παρουσίας του εκτός από τα τσαλακωμένα χαρτιά. Πάνω στο τραπέζι στο παράθυρο υπήρχαν αρκετά κομματάκια από ένα μολύβι που είχε ακονιστεί. Μια σπασμένη άκρη μολύβδου βρισκόταν επίσης εκεί. Προφανώς ο κατεργάρας είχε αντιγράψει το χαρτί πολύ βιαστικά, είχε σπάσει το μολύβι του και είχε αναγκαστεί να βάλει καινούργια μύτη".

"Εξαιρετικά!", είπε ο Χολμς, ο οποίος είχε αρχίσει να ανακτά την καλή του διάθεση καθώς η προσοχή του είχε απορροφηθεί περισσότερο από την υπόθεση. "Η τύχη ήταν φίλη σας". "Δεν ήταν μόνο αυτό. Έχω ένα καινούργιο τραπέζι γραφής με ωραία επιφάνεια από κόκκινο δέρμα. Είμαι έτοιμος να ορκιστώ, και το ίδιο και ο Μπάνιστερ, ότι ήταν λείο και αμόλυντο. Τώρα βρήκα ένα καθαρό κόψιμο σε αυτό μήκους περίπου τριών ιντσών - όχι μια απλή γρατζουνιά, αλλά ένα θετικό κόψιμο. Και όχι μόνο αυτό, αλλά πάνω στο τραπέζι βρήκα μια μικρή μπάλα μαύρης ζύμης ή πηλού, με στίγματα από κάτι που μοιάζει με πριονίδι. Είμαι πεπεισμένος ότι αυτά τα σημάδια τα άφησε ο άνθρωπος που έψαξε τα χαρτιά. Δεν υπήρχαν ίχνη ποδιών και κανένα άλλο στοιχείο για την ταυτότητά του. Ήμουν σε αμηχανία, όταν ξαφνικά μου ήρθε η ευτυχής σκέψη ότι ήσασταν στην πόλη, και ήρθα κατευθείαν να θέσω το θέμα στα χέρια σας. Βοηθήστε

με, κ. Χολμς! Βλέπετε το δίλημμά μου. Είτε πρέπει να βρω τον

ή αλλιώς η εξέταση πρέπει να αναβληθεί μέχρι να ετοιμαστούν νέα έγγραφα, και επειδή αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς εξηγήσεις, θα ακολουθήσει ένα φρικτό σκάνδαλο, το οποίο θα ρίξει σύννεφα όχι μόνο στο κολέγιο, αλλά και στο Πανεπιστήμιο. Πάνω απ' όλα επιθυμώ να διευθετηθεί το θέμα ήσυχα και διακριτικά".

"Θα χαρώ να το εξετάσω και να σας δώσω όσες συμβουλές μπορώ", είπε ο Χολμς, σηκώθηκε και φόρεσε το παλτό του. "Η υπόθεση δεν στερείται εντελώς ενδιαφέροντος. Σας είχε επισκεφθεί κανείς στο δωμάτιό σας αφότου ήρθαν τα χαρτιά;"

"Ναι, ο νεαρός Daulat Ras, ένας Ινδός φοιτητής που μένει στην ίδια σκάλα, ήρθε να με ρωτήσει κάποιες λεπτομέρειες σχετικά με τις εξετάσεις".

"Για ποιο λόγο μπήκε;" "Ναι."

"Και τα χαρτιά ήταν στο τραπέζι σας;"

"Απ' όσο μπορώ να πιστέψω, ήταν τυλιγμένα σε ρολό". "Αλλά θα μπορούσαν να αναγνωριστούν ως αποδείξεις;"

"Πιθανόν."

"Κανείς άλλος δεν είναι στο δωμάτιό σου;" "Όχι."

"Ήξερε κανείς ότι αυτές οι αποδείξεις θα υπήρχαν;"

"Κανείς εκτός από τον εκτυπωτή."

"Το ήξερε αυτός ο Μπάνιστερ;"

"Όχι, σίγουρα όχι. Κανείς δεν ήξερε." "Πού είναι ο Bannister τώρα;"

"Ήταν πολύ άρρωστος, ο καημένος. Τον άφησα να καταρρεύσει στην καρέκλα. Βιαζόμουν τόσο πολύ να έρθω σε σας".

"Άφησες την πόρτα σου ανοιχτή;"

"Πρώτα κλείδωσα τα χαρτιά".

"Τότε, κ. Soames, καταλήγουμε στο εξής, ότι αν ο Ινδός φοιτητής δεν αναγνώρισε τον κύλινδρο ως αποδείξεις, ο άνθρωπος που τις πείραξε τις βρήκε τυχαία χωρίς να γνωρίζει ότι υπήρχαν εκεί".

"Έτσι μου φαίνεται."

Ο Χολμς χαμογέλασε αινιγματικά.

"Λοιπόν", είπε, "ας κάνουμε τον γύρο. Όχι μια από τις υποθέσεις σου, Watson - ψυχική, όχι σωματική. Εντάξει, ελάτε αν θέλετε. Τώρα, κ. Soames - στη διάθεσή σας!"

Το καθιστικό του πελάτη μας έβγαινε από ένα μακρύ, χαμηλό, δικτυωτό παράθυρο στην αρχαία χρωματισμένη με λειχήνες αυλή του παλιού κολεγίου. Μια γοτθική τοξωτή πόρτα οδηγούσε σε μια φθαρμένη πέτρινη σκάλα. Στο ισόγειο βρισκόταν το δωμάτιο του καθηγητή. Από πάνω βρίσκονταν τρεις μαθητές, ένας σε κάθε όροφο. Ήταν ήδη λυκόφως όταν φτάσαμε στον τόπο του προβλήματός μας. Ο Χολμς σταμάτησε και κοίταξε σοβαρά το παράθυρο. Στη συνέχεια το πλησίασε και, στεκόμενος στις μύτες των ποδιών με τον λαιμό του τεντωμένο, κοίταξε μέσα στο δωμάτιο.

"Πρέπει να μπήκε από την πόρτα. Δεν υπάρχει άνοιγμα εκτός από το ένα τζάμι", είπε ο έμπειρος οδηγός μας.

"Θεέ μου!" είπε ο Χολμς και χαμογέλασε με έναν ιδιότυπο τρόπο καθώς κοίταξε τον σύντροφό μας. "Λοιπόν, αν δεν υπάρχει τίποτα να μάθουμε εδώ, καλύτερα να πάμε μέσα".

Ο λέκτορας ξεκλείδωσε την εξωτερική πόρτα και μας οδήγησε στο δωμάτιό του. Σταθήκαμε στην είσοδο ενώ ο Χολμς εξέταζε το χαλί.

"Φοβάμαι ότι δεν υπάρχουν σημάδια εδώ", είπε. "Δύσκολα θα μπορούσε κανείς να ελπίζει σε κάτι σε μια τόσο ξηρή μέρα. Ο υπηρέτης σας φαίνεται να έχει συνέλθει πλήρως. Τον αφήσατε σε μια καρέκλα, είπατε- ποια καρέκλα;"

"Στο παράθυρο εκεί."

"Κατάλαβα. Κοντά σε αυτό το τραπεζάκι. Μπορείς να έρθεις μέσα τώρα. Τελείωσα με το χαλί. Ας πάρουμε πρώτα το τραπεζάκι. Φυσικά, αυτό που συνέβη είναι πολύ ξεκάθαρο. Ο άντρας μπήκε μέσα και πήρε τα χαρτιά, φύλλο-φύλλο, από το κεντρικό τραπέζι. Τα μετέφερε στο τραπέζι του παραθύρου, γιατί από εκεί μπορούσε να δει αν θα περνούσατε από την αυλή και έτσι θα μπορούσε να πραγματοποιήσει μια διαφυγή".

"Στην πραγματικότητα δεν μπορούσε", είπε ο Soames, "γιατί μπήκα από την πλαϊνή πόρτα".

"Α, αυτό είναι καλό! Λοιπόν, εν πάση περιπτώσει, αυτό είχε στο μυαλό του. Για να δω τις τρεις λωρίδες. Δεν υπάρχουν αποτυπώματα δακτύλων - όχι! Λοιπόν, μετέφερε πρώτα αυτό εδώ και το αντέγραψε. Πόση ώρα θα του έπαιρνε να το κάνει αυτό, χρησιμοποιώντας κάθε δυνατή συστολή; Ένα τέταρτο της ώρας, όχι λιγότερο. Μετά την πέταξε κάτω και έπιασε την επόμενη. Βρισκόταν στη μέση αυτής της διαδικασίας όταν η επιστροφή σας τον έκανε να κάνει μια πολύ βιαστική υποχώρηση - ΠΟΛΥ βιαστική, αφού δεν είχε χρόνο να αντικαταστήσει τα χαρτιά που θα σας έλεγαν ότι ήταν εκεί. Δεν αντιληφθήκατε κανένα βιαστικό πόδι στη σκάλα όταν μπήκατε από την εξωτερική πόρτα;"

"Όχι, δεν μπορώ να πω ότι ήμουν".

"Λοιπόν, έγραφε τόσο μανιωδώς που έσπασε το μολύβι του και έπρεπε,

όπως παρατηρείτε, να το ξαναξυπνήσει. Αυτό έχει ενδιαφέρον, Watson. Το μολύβι δεν ήταν συνηθισμένο. Ήταν πάνω από το συνηθισμένο μέγεθος, με μαλακό μολύβι.

ήταν σκούρο μπλε, το όνομα του κατασκευαστή ήταν τυπωμένο με ασημένια γράμματα και το κομμάτι που απέμεινε έχει μήκος μόνο περίπου μιάμιση ίντσα. Ψάξτε για ένα τέτοιο μολύβι, κ. Soames, και βρήκατε τον άνθρωπό σας. Αν προσθέσω ότι κατέχει ένα μεγάλο και πολύ αμβλύ μαχαίρι, έχετε ένα επιπλέον βοήθημα".

Ο κ. Soames ήταν κάπως συγκλονισμένος από αυτή την πλημμύρα πληροφοριών. "Μπορώ να παρακολουθήσω τα άλλα σημεία", είπε, "αλλά πραγματικά, σε αυτό το θέμα του μήκους --"

Ο Χολμς άπλωσε ένα μικρό τσιπ με τα γράμματα NN και ένα κενό από καθαρό ξύλο μετά από αυτά.

"Βλέπεις;"

"Όχι, φοβάμαι ότι ακόμα και τώρα..."

"Γουάτσον, πάντα σε αδικούσα. Υπάρχουν κι άλλοι. Τι θα μπορούσε να είναι αυτός ο NN; Είναι στο τέλος μιας λέξης. Γνωρίζετε ότι ο Γιόχαν Φάμπερ είναι το πιο συνηθισμένο όνομα κατασκευαστή. Δεν είναι ξεκάθαρο ότι από το μολύβι έχει απομείνει ακριβώς όσο συνήθως ακολουθεί το Johann;" Κράτησε το μικρό τραπέζι πλάγια προς το ηλεκτρικό φως. "Ηλπιζα ότι αν το χαρτί στο οποίο έγραφε ήταν λεπτό, κάποιο ίχνος του θα μπορούσε να περάσει πάνω σε αυτή τη γυαλισμένη επιφάνεια. Όχι, δεν βλέπω τίποτα. Δεν νομίζω ότι υπάρχει κάτι περισσότερο να μάθουμε εδώ. Τώρα για το κεντρικό τραπέζι. Αυτό το μικρό σφαιρίδιο είναι, υποθέτω, η μαύρη, ζυμωτή μάζα για την οποία μιλήσατε. Περίπου πυραμιδοειδές σχήμα και κοίλο, το αντιλαμβάνομαι. Όπως είπατε, φαίνεται να υπάρχουν κόκκοι πριονιδιού σε αυτό. Αγαπητέ μου, αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον. Και το κόψιμο - ένα θετικό δάκρυ, βλέπω. Ξεκίνησε με μια λεπτή γρατζουνιά και κατέληξε σε μια οδοντωτή τρύπα. Σας είμαι υπόχρεος που έστρεψα την προσοχή μου σε αυτή την υπόθεση, κ. Soames. Πού οδηγεί αυτή η πόρτα;"

"Στην κρεβατοκάμαρά μου."

"Έχεις μπει μέσα από την περιπέτειά σου;"

"Όχι, ήρθα αμέσως για σένα."

"Θα ήθελα να ρίξω μια ματιά τριγύρω. Τι γοητευτικό, παλιομοδίτικο δωμάτιο! Ίσως θα είχατε την καλοσύνη να περιμένετε ένα λεπτό μέχρι να εξετάσω το πάτωμα. Όχι, δεν βλέπω τίποτα. Τι γίνεται με αυτή την κουρτίνα; Κρεμάτε τα ρούχα σας πίσω της. Αν κάποιος αναγκαστεί να κρυφτεί σε αυτό το δωμάτιο, θα πρέπει να το κάνει εκεί, αφού το κρεβάτι είναι πολύ χαμηλό και η ντουλάπα πολύ ρηχή. Κανείς δεν είναι εκεί, υποθέτω;"

Καθώς ο Χολμς τραβούσε την κουρτίνα, αντιλήφθηκα, από κάποια

μικρή ακαμψία και εγρήγορση της στάσης του, ότι ήταν προετοιμασμένος για μια έκτακτη ανάγκη. Στην πραγματικότητα, η τραβηγμένη κουρτίνα δεν αποκάλυπτε τίποτε άλλο παρά τρία ή τέσσερα ρούχα που κρέμονταν από μια σειρά μανταλάκια. Ο Χολμς απομακρύνθηκε και έσκυψε ξαφνικά στο πάτωμα.

"Γεια σας! Τι είναι αυτό;" είπε.

Ήταν μια μικρή πυραμίδα από μαύρο υλικό, σαν στόκος, ακριβώς όπως αυτή που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι του γραφείου. Ο Χολμς την άπλωσε στην ανοιχτή παλάμη του στο φως του ηλεκτρικού φωτός.

"Ο επισκέπτης σας φαίνεται να έχει αφήσει ίχνη τόσο στο υπνοδωμάτιό σας όσο και στο καθιστικό σας, κύριε Soames".

"Τι μπορεί να ήθελε εκεί;"

"Νομίζω ότι είναι αρκετά σαφές. Επιστρέψατε από έναν απροσδόκητο τρόπο, και έτσι δεν είχε καμία προειδοποίηση μέχρι να φτάσετε στην πόρτα. Τι θα μπορούσε να κάνει; Έπιασε ό,τι θα τον πρόδιδε και έσπευσε στην κρεβατοκάμαρά σας για να κρυφτεί".

"Θεέ μου, κύριε Χολμς, θέλετε να μου πείτε ότι όλη την ώρα που μιλούσα με τον Μπάνιστερ σε αυτό το δωμάτιο είχαμε τον άνθρωπο φυλακισμένο, αν το γνωρίζαμε;"

"Έτσι το διάβασα."

"Σίγουρα υπάρχει άλλη εναλλακτική λύση, κύριε Χολμς. Δεν ξέρω αν παρατηρήσατε το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου;"

"Πλέγμα με πλέγμα, σκελετός από μόλυβδο, τρία ξεχωριστά παράθυρα, το ένα περιστρεφόμενο με μεντεσέ και αρκετά μεγάλο για να δεχτεί έναν άνθρωπο".

"Ακριβώς. Και βλέπει σε μια γωνία της αυλής, ώστε να είναι εν μέρει αόρατο. Ο άντρας θα μπορούσε να έχει πραγματοποιήσει την είσοδό του εκεί, να έχει αφήσει ίχνη καθώς περνούσε μέσα από την κρεβατοκάμαρα και, τελικά, βρίσκοντας την πόρτα ανοιχτή να έχει διαφύγει από εκεί."

Ο Χολμς κούνησε το κεφάλι του με ανυπομονησία.

"Ας είμαστε πρακτικοί", είπε. "Καταλαβαίνω ότι λέτε ότι υπάρχουν τρεις φοιτητές που χρησιμοποιούν αυτή τη σκάλα και συνηθίζουν να περνούν από την πόρτα σας;"

"Ναι, υπάρχουν."

"Και είναι όλοι μέσα σε αυτή την εξέταση;" "Ναι."

"Έχετε κάποιο λόγο να υποπτεύεστε κάποιον από αυτούς περισσότερο από τους άλλους;" Ο Soames δίστασε.

"Είναι ένα πολύ λεπτό ζήτημα", είπε. "Δεν μας αρέσει καθόλου να ρίχνουμε υποψίες εκεί που δεν υπάρχουν αποδείξεις".

"Ας ακούσουμε τις υποψίες. Θα φροντίσω εγώ για τις αποδείξεις".

"Θα σας πω, λοιπόν, με λίγα λόγια τον χαρακτήρα των τριών ανδρών που κατοικούν σε αυτά τα δωμάτια. Ο κατώτερος από τους τρεις είναι ο Γκίλχριστ, ένας εξαιρετικός μαθητής και αθλητής- παίζει στην ομάδα ράγκμπι και στην ομάδα κρίκετ του κολεγίου, και πήρε

το Μπλε του για τα εμπόδια και το άλμα εις μήκος. Είναι ένας ωραίος, ανδροπρεπής τύπος. Ο πατέρας του ήταν ο διαβόητος Sir Jabez Gilchrist, ο οποίος καταστράφηκε στο χλοοτάπητα. Ο μαθητής μου έμεινε πολύ φτωχός, αλλά είναι εργατικός και εργατικός. Θα τα πάει καλά.

"Ο δεύτερος όροφος κατοικείται από τον Daulat Ras, τον Ινδό. Είναι ένας ήσυχος, ανεξιχνίαστος τύπος, όπως οι περισσότεροι Ινδοί. Είναι καλά ενημερωμένος για τη δουλειά του, αν και τα ελληνικά είναι το αδύναμο αντικείμενό του. Είναι σταθερός και μεθοδικός.

"Ο τελευταίος όροφος ανήκει στον Μάιλς Μακκλάρεν. Είναι ένας λαμπρός άνθρωπος όταν επιλέγει να δουλέψει - ένας από τους πιο έξυπνους διανοούμενους του Πανεπιστημίου, αλλά είναι δύστροπος, άστατος και χωρίς αρχές. Παραλίγο να αποβληθεί εξαιτίας ενός σκανδάλου με τις κάρτες στο πρώτο του έτος. Αδρανεί όλο αυτό το εξάμηνο και πρέπει να περιμένει με τρόπο τις εξετάσεις".

"Τότε είναι αυτός που υποψιάζεστε;"

"Δεν τολμώ να φτάσω τόσο μακριά. Αλλά από τους τρεις είναι ίσως ο λιγότερο απίθανος".

"Ακριβώς. Τώρα, κύριε Soames, ας ρίξουμε μια ματιά στον υπηρέτη σας, τον Bannister". Ήταν ένας μικρός, ασπροπρόσωπος, ξυρισμένος, με γκρίζα μαλλιά, πενήνταρης.

Υπέφερε ακόμα από αυτή την ξαφνική διατάραξη της ήρεμης ρουτίνας της ζωής του. Το παχουλό πρόσωπό του σπαρταρούσε από τη νευρικότητά του και τα δάχτυλά του δεν μπορούσαν να μείνουν ακίνητα.

"Ερευνούμε αυτή τη δυσάρεστη υπόθεση, Μπάνιστερ", είπε ο αφέντης του. "Μάλιστα, κύριε."

"Καταλαβαίνω", είπε ο Χολμς, "ότι αφήσατε το κλειδί σας στην πόρτα;" "Μάλιστα, κύριε."

"Δεν ήταν πολύ ασυνήθιστο που το κάνατε αυτό την ίδια μέρα που υπήρχαν αυτά τα χαρτιά μέσα;"

"Ήταν πολύ ατυχές, κύριε. Αλλά έχω κάνει το ίδιο πράγμα κατά καιρούς και άλλες φορές".

"Πότε μπήκατε στο δωμάτιο;"

"Ήταν περίπου τέσσερις και μισή. Είναι η ώρα του τσαγιού του κ. Soames". "Πόση ώρα μείνατε;"

"Όταν είδα ότι έλειπε, αποσύρθηκα αμέσως".

"Κοιτάξατε αυτά τα χαρτιά στο τραπέζι;"

"Όχι, κύριε, σίγουρα όχι".

"Πώς και άφησες το κλειδί στην πόρτα;"

"Είχα το δίσκο με το τσάι στο χέρι μου. Σκέφτηκα να επιστρέψω για το κλειδί. Τότε το ξέχασα".

"Η εξωτερική πόρτα έχει κλειδαριά με ελατήριο;" "Όχι, κύριε."

"Τότε ήταν ανοιχτό όλη την ώρα;" "Μάλιστα, κύριε."

"Θα μπορούσε να βγει κανείς από το δωμάτιο;" "Μάλιστα, κύριε."

"Όταν επέστρεψε ο κ. Soames και σας κάλεσε, ήσασταν πολύ αναστατωμένη;"

"Μάλιστα, κύριε. Κάτι τέτοιο δεν έχει συμβεί ποτέ κατά τη διάρκεια των πολλών ετών που βρίσκομαι εδώ. Παραλίγο να λιποθυμήσω, κύριε".

"Έτσι καταλαβαίνω. Πού ήσουν όταν άρχισες να αισθάνεσαι άσχημα;" "Πού ήμουν, κύριε; Εδώ, κοντά στην πόρτα."

"Αυτό είναι περίεργο, γιατί καθίσατε σε εκείνη την καρέκλα εκεί κοντά στη γωνία. Γιατί προσπεράσατε αυτές τις άλλες καρέκλες;"

"Δεν ξέρω, κύριε. Δεν είχε σημασία για μένα πού καθόμουν".

"Πραγματικά δεν νομίζω ότι ήξερε πολλά γι' αυτό, κ. Χολμς. Έδειχνε πολύ άσχημα - αρκετά φρικιαστικός".

"Έμεινες εδώ όταν έφυγε ο αφέντης σου;"

"Μόνο για ένα λεπτό περίπου. Μετά κλείδωσα την πόρτα και πήγα στο δωμάτιό μου". "Ποιον υποψιάζεστε;"

"Ω, δεν θα τολμούσα να πω, κύριε. Δεν πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος κύριος σε αυτό το Πανεπιστήμιο που είναι ικανός να επωφεληθεί από μια τέτοια ενέργεια. Όχι, κύριε, δεν θα το πιστέψω".

"Σας ευχαριστώ, αυτό αρκεί", είπε ο Χολμς. "Ω, μια λέξη ακόμα. Δεν έχετε αναφέρει σε κανέναν από τους τρεις κυρίους που παρακολουθείτε ότι κάτι δεν πάει καλά;"

"Όχι, κύριε, ούτε λέξη".

"Δεν έχεις δει κανέναν από αυτούς;" "Όχι, κύριε."

"Πολύ καλά. Τώρα, κύριε Soames, θα κάνουμε μια βόλτα στο τετράγωνο, αν θέλετε".

Τρία κίτρινα τετράγωνα φωτός έλαμπαν από πάνω μας μέσα στο σκοτάδι που μαζευτόταν". "Τα τρία πουλιά σας είναι όλα στις φωλιές τους", είπε ο Χολμς κοιτάζοντας ψηλά. "Χαίρετε!"

Τι είναι αυτό; Ένας από αυτούς φαίνεται αρκετά ανήσυχος".

Ήταν ο Ινδιάνος, του οποίου η σκοτεινή σιλουέτα εμφανίστηκε ξαφνικά πάνω στο τυφλό του.

Περπατούσε γρήγορα πάνω-κάτω στο δωμάτιό του.

"Θα ήθελα να ρίξω μια ματιά στον καθένα από αυτούς", είπε ο Χολμς. "Είναι δυνατόν;"

"Καμία δυσκολία στον κόσμο", απάντησε ο Soames. "Αυτή η σειρά δωματίων είναι η παλαιότερη του κολεγίου, και δεν είναι ασυνήθιστο για τους επισκέπτες να τα επισκέπτονται. Ελάτε μαζί μου και θα σας συνοδεύσω προσωπικά".

"Όχι ονόματα, παρακαλώ!" είπε ο Χολμς, καθώς χτυπήσαμε την πόρτα του Γκίλχριστ. Ένας ψηλός, λιπόχρωμος, αδύνατος νεαρός την άνοιξε και μας καλωσόρισε όταν κατάλαβε το θέλημά μας. Υπήρχαν μερικά πραγματικά περίεργα κομμάτια μεσαιωνικής οικιακής αρχιτεκτονικής μέσα. Ο Χολμς γοητεύτηκε τόσο πολύ με ένα από αυτά που επέμενε να το ζωγραφίσει στο σημειωματάριό του, έσπασε το μολύβι του, χρειάστηκε να δανειστεί ένα από τον οικοδεσπότη μας και τελικά δανείστηκε ένα μαχαίρι για να ακονίσει το δικό του. Το ίδιο περίεργο ατύχημα του συνέβη και στα δωμάτια του Ινδιάνου - ενός σιωπηλού, μικρού, αγκιστρομύτη, ο οποίος μας κοίταζε με καχυποψία και προφανώς χαιρόταν όταν οι αρχιτεκτονικές σπουδές του Χολμς είχαν τελειώσει. Δεν μπόρεσα να δω ότι σε καμία από τις δύο περιπτώσεις ο Χολμς είχε βρει το στοιχείο που έψαχνε. Μόνο στο τρίτο η επίσκεψή μας απέβη άκαρπη. Η εξωτερική πόρτα δεν άνοιγε στο χτύπημά μας, και τίποτα πιο ουσιαστικό από έναν χείμαρρο βρισιές ήρθε από πίσω της. "Δεν με νοιάζει ποιος είστε. Μπορείτε να πάτε στο διάολο!" βρυχήθηκε η θυμωμένη φωνή. "Αύριο είναι οι εξετάσεις και δεν θα με τραβήξει κανείς".

"Ένας αγενής τύπος", είπε ο οδηγός μας, κοκκινίζοντας από θυμό καθώς κατεβαίναμε τη σκάλα. "Φυσικά, δεν κατάλαβε ότι εγώ ήμουν αυτός που χτυπούσε, αλλά παρόλα αυτά η συμπεριφορά του ήταν πολύ αγενής και, μάλιστα, υπό τις περιστάσεις μάλλον ύποπτη".

Η απάντηση του Χολμς ήταν περίεργη.

"Μπορείτε να μου πείτε το ακριβές ύψος του;" ρώτησε.

"Πραγματικά, κ. Χολμς, δεν μπορώ να αναλάβω να πω. Είναι ψηλότερος από τον Ινδιάνο, όχι τόσο ψηλός όσο ο Gilchrist. Υποθέτω ότι είναι περίπου 1,80 μέτρα".

"Αυτό είναι πολύ σημαντικό", δήλωσε ο Holmes. "Και τώρα, κύριε Soames, σας εύχομαι καληνύχτα".

Ο οδηγός μας φώναζε δυνατά από την έκπληξη και τον αποτροπιασμό του. "Θεέ μου, κύριε Χολμς, σίγουρα δεν πρόκειται να με αφήσετε με αυτόν τον απότομο τρόπο! Δεν φαίνεται να έχετε συνειδητοποιήσει τη θέση μας. Αύριο είναι η εξέταση. Πρέπει να προβώ σε κάποια συγκεκριμένη ενέργεια αύριο. Δεν μπορώ να επιτρέψω να διεξαχθεί η εξέταση αν ένα από τα έγγραφα έχει αλλοιωθεί. Η κατάσταση πρέπει να αντιμετωπιστεί".

"Πρέπει να το αφήσετε όπως είναι. Θα περάσω νωρίς αύριο το πρωί και θα συζητήσουμε το θέμα. Είναι πιθανό να είμαι σε θέση να σας υποδείξω...

κάποια πορεία δράσης. Εν τω μεταξύ, δεν αλλάζετε τίποτα - τίποτα απολύτως". "Πολύ καλά, κύριε Χολμς."

"Μπορείς να είσαι απόλυτα ήρεμος στο μυαλό σου. Σίγουρα θα βρούμε κάποια διέξοδο στις δυσκολίες σας. Θα πάρω μαζί μου τον μαύρο πηλό, καθώς και τα αποκόμματα του μολυβιού. Αντίο."

Όταν βγήκαμε στο σκοτάδι του τετραγώνου, κοιτάξαμε ξανά τα παράθυρα. Ο Ινδιάνος εξακολουθούσε να περπατάει στο δωμάτιό του. Οι άλλοι ήταν αόρατοι.

"Λοιπόν, Γουάτσον, πώς σου φαίνεται;" ρώτησε ο Χολμς, καθώς βγαίναμε στον κεντρικό δρόμο. "Αρκετά μικρό παιχνίδι σαλονιού - ένα είδος κόλπου με τρία χαρτιά, έτσι δεν είναι; Υπάρχουν οι τρεις άνδρες σας. Πρέπει να είναι ένας από αυτούς. Διαλέξτε εσείς. Ποιος είναι ο δικός σας;"

"Ο αθυρόστομος τύπος στην κορυφή. Είναι αυτός με το χειρότερο ιστορικό. Κι όμως, αυτός ο Ινδιάνος ήταν επίσης πονηρός τύπος. Γιατί θα έπρεπε να περπατάει στο δωμάτιό του όλη την ώρα;"

"Δεν υπάρχει τίποτα σε αυτό. Πολλοί άνθρωποι το κάνουν όταν προσπαθούν να μάθουν κάτι απ' έξω".

"Μας κοίταξε με έναν περίεργο τρόπο."

"Το ίδιο θα κάνατε κι εσείς, αν ένα σμήνος αγνώστων ερχόταν πάνω σας, όταν ετοιμαζόσασταν για μια εξέταση την επόμενη μέρα, και κάθε στιγμή είχε αξία. Όχι, δεν βλέπω τίποτα σε αυτό. Μολύβια, επίσης, και μαχαίρια - όλα ήταν ικανοποιητικά. Αλλά αυτός ο τύπος με προβληματίζει".

"Ποιος;"

"Μα, ο Μπάνιστερ, ο υπηρέτης. Ποιο είναι το παιχνίδι του στο θέμα;" "Μου έκανε εντύπωση ότι είναι ένας απόλυτα τίμιος άνθρωπος."

"Έτσι μου έκανε. Αυτό είναι το αινιγματικό μέρος. Γιατί ένας απόλυτα τίμιος άνθρωπος

- Λοιπόν, λοιπόν, εδώ είναι ένα μεγάλο χαρτοπωλείο. Εδώ θα ξεκινήσουμε τις έρευνές μας". Στην πόλη υπήρχαν μόνο τέσσερα χαρτοπωλεία που είχαν κάποια σημασία, και σε κάθε ένα από αυτά ο Χολμς παρουσίασε τα τσιπς του μολυβιού του και πλειοδότησε για ένα αντίγραφο. Όλοι συμφώνησαν ότι θα μπορούσε να παραγγελθεί ένα, αλλά ότι δεν ήταν ένα συνηθισμένο μέγεθος μολυβιού και ότι σπάνια το είχαν σε απόθεμα. Ο φίλος μου δεν φάνηκε να στεναχωριέται από την αποτυχία του, αλλά σήκωσε τους ώμους του με μισο-χιουμοριστική διάθεση.

παραίτηση.

"Δεν ωφελεί, αγαπητέ μου Γουάτσον. Αυτό, το καλύτερο και μοναδικό τελικό στοιχείο, δεν οδήγησε πουθενά. Αλλά, πράγματι, έχω λίγες αμφιβολίες ότι μπορούμε να δημιουργήσουμε μια επαρκή υπόθεση χωρίς

αυτό. Μα τον Δία! αγαπητέ μου φίλε, είναι σχεδόν εννέα, και η σπιτονοικοκυρά φλυαρούσε για πράσινα μπιζέλια στις επτά και μισή. Με τον αιώνιο καπνό σου, Γουάτσον, και την ακανόνιστη συμπεριφορά σου στα γεύματα, περιμένω ότι θα σε ειδοποιήσουν να

σταματήστε και ότι θα μοιραστώ την πτώση σας - όχι, όμως, πριν λύσουμε το πρόβλημα του νευρικού δασκάλου, του απρόσεκτου υπηρέτη και των τριών δραστήριων μαθητών".

Ο Χολμς δεν έκανε καμία άλλη αναφορά στο θέμα εκείνη την ημέρα, αν και καθόταν χαμένος στις σκέψεις του για πολλή ώρα μετά το καθυστερημένο δείπνο μας. Στις οκτώ το πρωί μπήκε στο δωμάτιό μου μόλις τελείωσα την τουαλέτα μου.

"Λοιπόν, Γουάτσον", είπε, "ήρθε η ώρα να κατέβουμε στον Άγιο Λουκά. Μπορείς να το κάνεις χωρίς πρωινό;"

"Βεβαίως."

"Ο Σόουμς θα είναι σε τρομερή νευρική κατάσταση μέχρι να μπορέσουμε να του πούμε κάτι θετικό".

"Έχεις κάτι θετικό να του πεις;" "Νομίζω πως ναι."

"Έχετε καταλήξει σε κάποιο συμπέρασμα;"

"Ναι, αγαπητέ μου Γουάτσον, έλυσα το μυστήριο".

"Αλλά τι νέα στοιχεία θα μπορούσες να έχεις;"

"Αχά! Δεν είναι άδικο που σηκώθηκα από το κρεβάτι την ώρα έξι. Έχω δουλέψει δύο ώρες σκληρά και έχω διανύσει τουλάχιστον πέντε μίλια, με κάτι να έχω να επιδείξω. Κοιτάξτε αυτό!"

Άπλωσε το χέρι του. Στην παλάμη του υπήρχαν τρεις μικρές πυραμίδες από μαύρο, ζυμωτό πηλό.

"Γιατί, Χολμς, χθες είχες μόνο δύο!"

"Και ένα ακόμη σήμερα το πρωί. Είναι ένα δίκαιο επιχείρημα ότι από όπου και αν προήλθε το No 3 είναι επίσης η πηγή των No 1 και 2. Ε, Watson; Λοιπόν, έλα μαζί μας και βγάλε τον φίλο Soames από τον πόνο του."

Ο άτυχος δάσκαλος βρισκόταν σίγουρα σε μια κατάσταση αξιοθρήνητης ταραχής όταν τον βρήκαμε στο δωμάτιό του. Σε λίγες ώρες θα άρχιζαν οι εξετάσεις, και βρισκόταν ακόμη στο δίλημμα μεταξύ της δημοσιοποίησης των γεγονότων και του να επιτρέψει στον ένοχο να διεκδικήσει την πολύτιμη υποτροφία. Με δυσκολία μπορούσε να σταθεί ακίνητος, τόσο μεγάλη ήταν η ψυχική του ταραχή, και έτρεξε προς τον Χολμς με δύο ανυπόμονα χέρια απλωμένα.

"Δόξα τω Θεώ που ήρθατε! Φοβήθηκα ότι το είχατε εγκαταλείψει από απελπισία. Τι να κάνω; Να προχωρήσει η εξέταση;"

"Ναι, ας προχωρήσει με κάθε τρόπο". "Αλλά αυτός ο κατεργάρας...;"

"Δεν θα ανταγωνιστεί."

"Τον ξέρεις;"

"Έτσι νομίζω. Αν το θέμα αυτό δεν πρόκειται να δημοσιοποιηθεί, πρέπει να δώσουμε στους εαυτούς μας ορισμένες εξουσίες και να διαλυθούμε σε ένα μικρό ιδιωτικό στρατοδικείο. Εσύ εκεί, αν θέλεις, Soames! Watson, εσύ εδώ! Εγώ θα πάρω την πολυθρόνα στη μέση. Νομίζω ότι τώρα είμαστε αρκετά επιβλητικοί για να προκαλέσουμε τρόμο σε ένα ένοχο στήθος. Παρακαλώ χτυπήστε το κουδούνι!"

Ο Μπάνιστερ μπήκε μέσα και υποχώρησε με εμφανή έκπληξη και φόβο μπροστά στη δικαστική μας εμφάνιση.

"Θα κλείσετε ευγενικά την πόρτα", είπε ο Χολμς. "Τώρα, Μπάνιστερ, θα μας πεις σε παρακαλώ την αλήθεια για το χθεσινό περιστατικό;"

Ο άνδρας έγινε λευκός μέχρι τις ρίζες των μαλλιών του. "Σας είπα τα πάντα, κύριε".

"Δεν έχετε τίποτα να προσθέσετε;"

"Τίποτα απολύτως, κύριε."

"Λοιπόν, τότε, πρέπει να σας κάνω κάποιες προτάσεις. Όταν καθίσατε χθες σε εκείνη την καρέκλα, το κάνατε για να κρύψετε κάποιο αντικείμενο που θα έδειχνε ποιος βρισκόταν στο δωμάτιο;"

Το πρόσωπο του Μπάνιστερ ήταν φρικτό. "Όχι, κύριε, σίγουρα όχι."

"Είναι μόνο μια πρόταση", είπε ο Χολμς με γλυκύτητα. "Παραδέχομαι ειλικρινά ότι δεν είμαι σε θέση να το αποδείξω. Φαίνεται όμως αρκετά πιθανό, αφού τη στιγμή που ο κ. Soames γύρισε την πλάτη του απελευθερώσατε τον άνδρα που κρυβόταν σε εκείνη την κρεβατοκάμαρα".

Ο Μπάνιστερ έγλειψε τα στεγνά του χείλη. "Δεν υπήρχε άνθρωπος, κύριε."

"Κρίμα, Μπάνιστερ. Μέχρι τώρα μπορεί να είχες πει την αλήθεια, αλλά τώρα ξέρω ότι είχες πει ψέματα".

Το πρόσωπο του άνδρα έδειξε σκυθρωπή προκλητικότητα. "Δεν υπήρχε άνθρωπος, κύριε."

"Έλα, έλα, Μπάνιστερ!"

"Όχι, κύριε, δεν υπήρχε κανείς."

"Σε αυτή την περίπτωση δεν μπορείτε να μας δώσετε περαιτέρω πληροφορίες. Θα μπορούσατε να παραμείνετε στο δωμάτιο; Σταθείτε εκεί κοντά στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Τώρα, Soames, θα σου ζητήσω να

έχεις την καλοσύνη να ανέβεις στο δωμάτιο του νεαρού Gilchrist και να του ζητήσεις να κατέβει στο δικό σου".

Μια στιγμή αργότερα ο δάσκαλος επέστρεψε, φέρνοντας μαζί του τον μαθητή. Ήταν μια ωραία φιγούρα ανθρώπου, ψηλός, ευλύγιστος και ευκίνητος, με ελατήριο βήμα και ευχάριστο ύφος,

ανοιχτό πρόσωπο. Τα ανήσυχα μπλε μάτια του κοίταξαν τον καθένα μας και τελικά έμειναν με μια έκφραση κενής απογοήτευσης πάνω στον Μπάνιστερ στην πιο απομακρυσμένη γωνία.

"Απλά κλείσε την πόρτα", είπε ο Χολμς. "Τώρα, κ. Γκίλχριστ, είμαστε όλοι μόνοι μας εδώ, και κανείς δεν χρειάζεται να μάθει ούτε μια λέξη από όσα συμβαίνουν μεταξύ μας. Μπορούμε να είμαστε απόλυτα ειλικρινείς μεταξύ μας. Θέλουμε να μάθουμε, κ. Gilchrist, πώς εσείς, ένας έντιμος άνθρωπος, φτάσατε ποτέ να διαπράξετε μια τέτοια πράξη όπως η χθεσινή;"

Ο άτυχος νεαρός παραπάτησε προς τα πίσω και έριξε ένα βλέμμα γεμάτο τρόμο και μομφή στον Μπάνιστερ.

"Όχι, όχι, κύριε Γκίλχριστ, κύριε- δεν είπα ποτέ λέξη - ούτε μια λέξη!" φώναξε ο υπηρέτης.

"Όχι, αλλά τώρα έχεις", είπε ο Χολμς. "Τώρα, κύριε, πρέπει να δείτε ότι μετά τα λόγια του Μπάνιστερ η θέση σας είναι απελπιστική και ότι η μόνη σας ελπίδα είναι μια ειλικρινής ομολογία".

Για μια στιγμή ο Γκίλχριστ, με υψωμένο το χέρι, προσπάθησε να ελέγξει τα χαρακτηριστικά του που σπαρταρούσαν. Την επόμενη είχε πέσει στα γόνατα δίπλα στο τραπέζι και, θάβοντας το πρόσωπό του στα χέρια του, είχε ξεσπάσει σε μια καταιγίδα παθιασμένων λυγμών. "Έλα, έλα", είπε ο Χολμς ευγενικά- "είναι ανθρώπινο να κάνεις λάθη, και τουλάχιστον κανείς δεν μπορεί να σε κατηγορήσει ότι είσαι ανάλγητος εγκληματίας. Ίσως θα ήταν ευκολότερο για σας αν έλεγα στον κ. Σόουμς τι συνέβη, και μπορείτε να με ελέγξετε εκεί που κάνω λάθος. Να το κάνω; Λοιπόν, λοιπόν, μην κάνετε τον κόπο να απαντήσετε. Ακούστε, και φροντίστε να μην σας αδικήσω.

"Από τη στιγμή, κύριε Soames, που μου είπατε ότι κανείς, ούτε καν ο Bannister, δεν μπορούσε να πει ότι τα χαρτιά βρίσκονταν στο δωμάτιό σας, η υπόθεση άρχισε να παίρνει συγκεκριμένη μορφή στο μυαλό μου. Ο εκτυπωτής θα μπορούσε, φυσικά, να απορρίψει. Θα μπορούσε να εξετάσει τα έγγραφα στο γραφείο του. Ο Ινδιάνος επίσης δεν μου πέρασε από το μυαλό. Αν τα αντίγραφα ήταν σε ένα ρολό, δεν θα μπορούσε να ξέρει τι ήταν. Από την άλλη πλευρά, μου φαινόταν αδιανόητη σύμπτωση να τολμήσει κάποιος να μπει στο δωμάτιο και κατά τύχη εκείνη την ημέρα τα χαρτιά να βρίσκονται πάνω στο τραπέζι. Το απέρριψα αυτό. Ο άνδρας που μπήκε μέσα ήξερε ότι τα χαρτιά ήταν εκεί. Πώς το ήξερε;

"Όταν πλησίασα στο δωμάτιό σας, εξέτασα το παράθυρο. Με διασκεδάσατε υποθέτοντας ότι σκεφτόμουν την πιθανότητα κάποιος να έχει μπει από αυτό μέρα μεσημέρι, κάτω από τα μάτια όλων αυτών των απέναντι δωματίων. Μια τέτοια ιδέα ήταν παράλογη. Μετρούσα πόσο ψηλός θα έπρεπε να είναι κάποιος για να βλέπει καθώς περνούσε τι χαρτιά

υπήρχαν στο κεντρικό τραπέζι. Είμαι 1,80 μ. ψηλός και θα μπορούσα να το κάνω με προσπάθεια. Κανείς μικρότερος από αυτό

θα είχε μια ευκαιρία. Ήδη, βλέπετε, είχα λόγους να πιστεύω ότι αν ένας από τους τρεις μαθητές σας ήταν άνδρας ασυνήθιστου ύψους, ήταν ο πιο αξιόλογος από τους τρεις.

"Μπήκα και σας εμπιστεύτηκα ως προς τις προτάσεις του τραπεζιού. Για το κεντρικό τραπέζι δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, μέχρι που στην περιγραφή σας για τον Gilchrist αναφέρατε ότι ήταν άλτης μεγάλων αποστάσεων. Τότε το όλο θέμα μου ήρθε στη στιγμή, και χρειαζόμουν μόνο ορισμένες επιβεβαιωτικές αποδείξεις, τις οποίες απέκτησα γρήγορα.

"Αυτό που συνέβη ήταν το εξής. Αυτός ο νεαρός είχε απασχολήσει το απόγευμά του στους αθλητικούς χώρους, όπου έκανε εξάσκηση στο άλμα. Επέστρεψε κρατώντας τα παπούτσια του για άλματα, τα οποία, όπως γνωρίζετε, είναι εφοδιασμένα με πολλά αιχμηρά καρφιά. Καθώς περνούσε από το παράθυρό σας, είδε, λόγω του μεγάλου του ύψους, αυτές τις αποδείξεις πάνω στο τραπέζι σας και υπέθεσε τι ήταν. Κανένα κακό δεν θα είχε γίνει, αν δεν είχε αντιληφθεί, καθώς περνούσε από την πόρτα σας, το κλειδί που είχε μείνει από απροσεξία του υπηρέτη σας. Μια ξαφνική παρόρμηση τον κυρίευσε να μπει μέσα και να δει αν όντως ήταν οι αποδείξεις. Δεν ήταν επικίνδυνο κατόρθωμα, διότι μπορούσε πάντα να προσποιηθεί ότι απλώς κοίταξε για να κάνει μια ερώτηση.

"Λοιπόν, όταν είδε ότι ήταν πράγματι οι αποδείξεις, τότε ήταν που υπέκυψε στον πειρασμό. Έβαλε τα παπούτσια του πάνω στο τραπέζι. Τι ήταν αυτό που έβαλες στην καρέκλα κοντά στο παράθυρο;"

"Γάντια", είπε ο νεαρός.

Ο Χολμς κοίταξε θριαμβευτικά τον Μπάνιστερ. "Έβαλε τα γάντια του στην καρέκλα και πήρε τις αποδείξεις, φύλλο προς φύλλο, για να τις αντιγράψει. Σκέφτηκε ότι ο δάσκαλος πρέπει να επιστρέψει από την κεντρική πύλη και ότι θα τον έβλεπε. Όπως ξέρουμε, επέστρεψε από την πλαϊνή πύλη. Ξαφνικά τον άκουσε στην ίδια την πόρτα. Δεν υπήρχε καμία πιθανότητα διαφυγής. Ξέχασε τα γάντια του, αλλά έπιασε τα παπούτσια του και όρμησε στην κρεβατοκάμαρα. Παρατηρείτε ότι η γρατζουνιά σε αυτό το τραπέζι είναι ελαφριά στη μία πλευρά, αλλά βαθαίνει προς την κατεύθυνση της πόρτας του υπνοδωματίου. Αυτό από μόνο του είναι αρκετό για να μας δείξει ότι το παπούτσι είχε τραβηχτεί προς εκείνη την κατεύθυνση και ότι ο δράστης είχε καταφύγει εκεί. Το χώμα γύρω από το καρφί είχε μείνει πάνω στο τραπέζι και ένα δεύτερο δείγμα λύθηκε και έπεσε στην κρεβατοκάμαρα. Μπορώ να προσθέσω ότι περπάτησα στους αθλητικούς χώρους σήμερα το πρωί, είδα ότι ο επίμονος μαύρος πηλός χρησιμοποιείται στο άλμα και πήρα μαζί μου ένα δείγμα του, μαζί με λίγο από το λεπτό μαυρισμένο ή πριονίδι που διασκορπίζεται πάνω του για να μην γλιστράει ο αθλητής. Είπα την αλήθεια, κύριε Γκίλχριστ;"

Ο φοιτητής είχε σηκωθεί όρθιος.

"Ναι, κύριε, είναι αλήθεια", είπε.

"Θεέ μου, δεν έχετε τίποτα να προσθέσετε;" φώναξε ο Soames.

"Ναι, κύριε, το έχω, αλλά το σοκ αυτής της ατιμωτικής έκθεσης με έχει μπερδέψει. Έχω εδώ ένα γράμμα, κ. Soames, το οποίο σας έγραψα νωρίς σήμερα το πρωί στη μέση μιας ανήσυχης νύχτας. Ήταν πριν καταλάβω ότι η αμαρτία μου με είχε ανακαλύψει. Ορίστε, κύριε. Θα δείτε ότι έγραψα: "Αποφάσισα να μην πάω στην εξέταση. Μου προσφέρθηκε μια θέση στην αστυνομία της Ροδεσίας και θα πάω αμέσως στη Νότια Αφρική".

"Χαίρομαι πράγματι που ακούω ότι δεν είχατε σκοπό να επωφεληθείτε από το αθέμιτο πλεονέκτημά σας", είπε ο Soames. "Αλλά γιατί αλλάξατε τον σκοπό σας;"

Ο Gilchrist έδειξε τον Bannister.

"Να ο άνθρωπος που με έβαλε στο σωστό δρόμο", είπε.

"Έλα τώρα, Μπάνιστερ", είπε ο Χολμς. "Θα σας είναι σαφές από όσα είπα ότι μόνο εσείς θα μπορούσατε να αφήσετε αυτόν τον νεαρό να βγει έξω, αφού μέινετε στο δωμάτιο και πρέπει να κλειδώσατε την πόρτα όταν βγήκατε. Όσο για τη διαφυγή του από το παράθυρο, ήταν απίστευτο. Δεν μπορείτε να ξεκαθαρίσετε το τελευταίο σημείο αυτού του μυστηρίου και να μας πείτε τους λόγους της ενέργειάς σας;"

"Ήταν αρκετά απλό, κύριε, αν το γνωρίζατε- αλλά με όλη την εξυπνάδα σας ήταν αδύνατο να το ξέρετε. Κάποτε, κύριε, ήμουν μπάτλερ του γέρο- Sir Jabez Gilchrist, του πατέρα αυτού του νεαρού κυρίου. Όταν αυτός καταστράφηκε, ήρθα στο κολέγιο ως υπηρέτης, αλλά ποτέ δεν ξέχασα τον παλιό μου εργοδότη, επειδή ήταν κάτω στον κόσμο. Παρακολουθούσα τον γιο του όσο μπορούσα για χάρη των παλιών ημερών. Λοιπόν, κύριε, όταν μπήκα σ' αυτό το δωμάτιο χθες, όταν σήμανε ο συναγερμός, το πρώτο πράγμα που είδα ήταν τα μαυρισμένα γάντια του κ. Gilchrist α- ξαπλωμένα σ' αυτή την καρέκλα. Τα ήξερα καλά αυτά τα γάντια και κατάλαβα το μήνυμά τους. Αν τα έβλεπε ο κ. Σόουμς, το παιχνίδι είχε τελειώσει. Έπεσα σε εκείνη την καρέκλα και τίποτα δεν με συγκινούσε μέχρι που ο κ. Σόουμς πήγε για σένα. Τότε βγήκε ο φτωχός μου νεαρός αφέντης, τον οποίο είχα κρεμάσει στα γόνατά μου, και μου τα εξομολογήθηκε όλα. Δεν ήταν φυσικό, κύριε, να τον σώσω, και δεν ήταν επίσης φυσικό να προσπαθήσω να του μιλήσω όπως θα έκανε ο νεκρός πατέρας του και να τον κάνω να καταλάβει ότι δεν θα μπορούσε να επωφεληθεί από μια τέτοια πράξη; Θα μπορούσατε να με κατηγορήσετε, κύριε;"

"Όχι, βέβαια", είπε ο Holmes με θέρμη, πετώντας στα πόδια του. "Λοιπόν, Soames, νομίζω ότι ξεκαθαρίσαμε το μικρό σου πρόβλημα και το πρωινό μας περιμένει στο σπίτι. Έλα, Γουάτσον! Όσο για εσάς, κύριε, πιστεύω ότι σας περιμένει ένα λαμπρό μέλλον στη Ροδεσία. Για μια φορά

πέσατε χαμηλά. Ας δούμε στο μέλλον πόσο ψηλά μπορείτε να ανεβείτε".

Κεφάλ

αιο

Η περιπέτεια του χρυσού Pince-Nez

Όταν κοιτάζω τους τρεις ογκώδεις χειρόγραφους τόμους που περιέχουν το έργο μας για το έτος 1894, ομολογώ ότι μου είναι πολύ δύσκολο, από ένα τόσο πλούσιο υλικό, να επιλέξω τις περιπτώσεις που είναι από μόνες τους πιο ενδιαφέρουσες και ταυτόχρονα πιο κατάλληλες για την επίδειξη των ιδιαίτερων αυτών δυνάμεων για τις οποίες ο φίλος μου ήταν διάσημος. Καθώς ξεφυλλίζω τις σελίδες, βλέπω τις σημειώσεις μου σχετικά με την αποκρουστική ιστορία της κόκκινης βδέλλας και τον τρομερό θάνατο του Κρόσμπι του τραπεζίτη. Εδώ βρίσκω επίσης μια περιγραφή της τραγωδίας του Άντλετον και του μοναδικού περιεχομένου του αρχαίου βρετανικού τύμβου. Η περίφημη υπόθεση διαδοχής Smith-Mortimer εντάσσεται επίσης σε αυτή την περίοδο, όπως και ο εντοπισμός και η σύλληψη του Huret, του δολοφόνου της Boulevard - ένα κατόρθωμα που χάρισε στον Holmes μια ιδιόχειρη ευχαριστήρια επιστολή από τον Γάλλο πρόεδρο και το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής. Καθένα από αυτά θα μπορούσε να αποτελέσει μια αφήγηση, αλλά συνολικά είμαι της γνώμης ότι κανένα από αυτά δεν συγκεντρώνει τόσα πολλά μοναδικά σημεία ενδιαφέροντος όσο το επεισόδιο του Yoxley Old Place, το οποίο περιλαμβάνει όχι μόνο τον θλιβερό θάνατο του νεαρού Willoughby Smith, αλλά και τις επακόλουθες εξελίξεις που έριξαν τόσο περίεργο φως στα αίτια του εγκλήματος.

Ήταν μια άγρια, θυελλώδης νύχτα προς τα τέλη Νοεμβρίου. Ο Χολμς και εγώ καθόμασταν μαζί σιωπηλοί όλο το βράδυ, εκείνος απασχολημένος με έναν ισχυρό φακό να αποκρυπτογραφεί τα απομεινάρια της αρχικής επιγραφής πάνω σε ένα παλίμψηστο, εγώ βαθιά μέσα σε μια πρόσφατη πραγματεία για τη χειρουργική. Έξω ο άνεμος ούρλιαζε στην οδό Μπέικερ, ενώ η βροχή χτυπούσε άγρια στα παράθυρα. Ήταν παράξενο εκεί, στα βάθη της πόλης, με δέκα μίλια ανθρώπινου έργου σε κάθε πλευρά μας, να νιώθουμε τη σιδερένια λαβή της Φύσης και να συνειδητοποιούμε ότι για τις τεράστιες στοιχειώδεις δυνάμεις όλο το Λονδίνο δεν ήταν τίποτα περισσότερο από τους λόφους της ελιάς που είναι διάσπαρτοι στα χωράφια. Πήγα στο παράθυρο και κοίταξα έξω στον έρημο δρόμο. Οι περιστασιακές

λάμπες έλαμπαν στην έκταση του λασπωμένου δρόμου και του γυαλιστερού πεζοδρομίου. Ένα μόνο ταξί πλατσούριζε από την άκρη της οδού Οξφόρδης.

"Λοιπόν, Γουάτσον, καλύτερα που δεν πρέπει να βγούμε απόψε", είπε ο Χολμς, αφήνοντας στην άκρη τον φακό του και τυλίγοντας το παλίμψηστο. "Αρκετά έκανα για μια συνεδρίαση. Είναι δύσκολη δουλειά για τα μάτια. Απ' όσο μπορώ να καταλάβω, δεν είναι τίποτα πιο συναρπαστικό από τους λογαριασμούς ενός Αββαείου που χρονολογούνται από το δεύτερο μισό του δέκατου πέμπτου αιώνα. Αλόα! Αλόα! Αλόα! Τι είναι αυτό;"

Ανάμεσα στο βουητό του ανέμου ακούστηκε το χτύπημα των οπλών ενός αλόγου και το μακρύ τρίξιμο ενός τροχού που ακουμπούσε στο πεζοδρόμιο. Το ταξί που είχα δει είχε σταματήσει στην πόρτα μας.

"Τι μπορεί να θέλει;" εκσφενδόνισα, καθώς ένας άνδρας βγήκε από αυτό.

"Θέλω! Μας θέλει. Κι εμείς, καημένε μου Watson, θέλουμε πανωφόρια και καμπαρντίνες και γκούλες και κάθε βοήθημα που εφηύρε ποτέ ο άνθρωπος για να πολεμήσει τον καιρό. Περιμένετε λίγο, όμως! Να το ταξί πάλι! Υπάρχει ακόμα ελπίδα. Θα το είχε κρατήσει αν ήθελε να έρθουμε. Τρέξε κάτω, αγαπητέ μου φίλε, και άνοιξε την πόρτα, γιατί όλοι οι ενάρετοι άνθρωποι έχουν πέσει για καιρό στο κρεβάτι".

Όταν το φως της λάμπας της αίθουσας έπεσε πάνω στον μεταμεσονύκτιο επισκέπτη μας, δεν δυσκολεύτηκα να τον αναγνωρίσω. Ήταν ο νεαρός Στάνλεϊ Χόπκινς, ένας πολλά υποσχόμενος ντετέκτιβ, για την καριέρα του οποίου ο Χολμς είχε δείξει αρκετές φορές πολύ πρακτικό ενδιαφέρον.

"Είναι μέσα;" ρώτησε με ανυπομονησία.

"Ανεβείτε, αγαπητέ μου κύριε", είπε η φωνή του Χολμς από ψηλά. "Ελπίζω να μην έχετε σχέδια για εμάς μια τέτοια νύχτα όπως αυτή".

Ο ντετέκτιβ ανέβηκε τις σκάλες, και η λάμπα μας έλαμψε πάνω στη γυαλιστερή αδιάβροχη επιδερμίδα του. Τον βοήθησα να το βγάλει, ενώ ο Χολμς άναβε φωτιά από τα κούτσουρα στη σχάρα.

"Τώρα, αγαπητέ μου Χόπκινς, ανέβα και ζέστανε τα δάχτυλα των ποδιών σου", είπε. "Ορίστε ένα πούρο, και ο γιατρός έχει μια συνταγή που περιέχει ζεστό νερό και ένα λεμόνι, το οποίο είναι καλό φάρμακο για μια τέτοια νύχτα. Πρέπει να είναι κάτι σημαντικό που σας έβγαλε έξω με τέτοιο μπουρίνι".

"Πράγματι, κύριε Χολμς. Είχα ένα πολύβουο απόγευμα, σας το υπόσχομαι. Είδατε τίποτα για την υπόθεση Yoxley στις τελευταίες εκδόσεις;"

"Δεν έχω δει τίποτα μεταγενέστερο από τον δέκατο πέμπτο αιώνα μέχρι σήμερα".

"Λοιπόν, ήταν μόνο μια παράγραφος, και μάλιστα εντελώς λάθος, οπότε δεν έχασες τίποτα. Δεν άφησα το γρασίδι να φυτρώσει κάτω από τα πόδια μου. Είναι κάτω στο Κεντ, επτά μίλια από το Τσάταμ και τρία από τη σιδηροδρομική γραμμή. Με ειδοποίησαν στις τρεις και τέταρτο, έφτασα στο Yoxley Old Place στις πέντε, διεξήγαγα την έρευνά μου, επέστρεψα

στο Charing Cross με το τελευταίο τρένο και ήρθα κατευθείαν σε σας με ταξί".

"Πράγμα που σημαίνει, υποθέτω, ότι δεν είστε αρκετά σαφής για την υπόθεσή σας;"

"Σημαίνει ότι δεν μπορώ να βγάλω άκρη. Απ' ό,τι βλέπω, είναι μια τόσο περδεδεμένη υπόθεση όσο δεν έχω χειριστεί ποτέ, κι όμως στην αρχή φαινόταν τόσο απλή που δεν μπορούσε κανείς να κάνει λάθος. Δεν υπάρχει κίνητρο, κ. Χολμς. Αυτό είναι που με ενοχλεί - δεν μπορώ να βάλω το χέρι μου σε ένα κίνητρο. Εδώ είναι ένας άνθρωπος νεκρός - δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό - αλλά, απ' όσο μπορώ να δω, δεν υπάρχει κανένας λόγος στη γη για τον οποίο κάποιος θα ήθελε να του κάνει κακό".

Ο Χολμς άναψε το πούρο του και έγειρε στην καρέκλα του. "Ας το ακούσουμε", είπε.

"Έχω ξεκαθαρίσει τα γεγονότα", δήλωσε ο Stanley Hopkins. "Το μόνο που θέλω τώρα είναι να μάθω τι σημαίνουν όλα αυτά. Η ιστορία, απ' όσο μπορώ να καταλάβω, έχει ως εξής. Πριν από μερικά χρόνια αυτό το εξοχικό σπίτι, το Yoxley Old Place, το πήρε ένας ηλικιωμένος άνδρας, ο οποίος έδωσε το όνομα του καθηγητή Κόραμ. Ήταν ανάπηρος, κρατούσε το κρεβάτι του το μισό χρόνο και τον άλλο μισό χρόνο περπατούσε κουτσαίνοντας στο σπίτι με ένα μαστούνι ή τον έσπρωχνε ο κηπουρός σε μια καρέκλα μπάνιου. Τον συμπαθούσαν πολύ οι λίγοι γείτονες που τον επισκέπτονταν, και είχε τη φήμη ότι ήταν πολύ μορφωμένος άνθρωπος. Το νοικοκυριό του αποτελούνταν από μια ηλικιωμένη οικονόμο, την κυρία Marker, και μια υπηρέτρια, τη Susan Tarlton. Και οι δύο είναι μαζί του από την άφιξή του και φαίνεται ότι είναι γυναίκες με εξαιρετικό χαρακτήρα. Ο καθηγητής γράφει ένα σπουδαίο βιβλίο και έκρινε απαραίτητο πριν από περίπου ένα χρόνο να προσλάβει γραμματέα. Οι δύο πρώτοι που δοκίμασε δεν είχαν επιτυχία- αλλά ο τρίτος, ο κ. Willoughby Smith, ένας πολύ νέος άνδρας που προέρχεται κατευθείαν από το Πανεπιστήμιο, φαίνεται ότι ήταν ακριβώς αυτό που ήθελε ο εργοδότης του. Η δουλειά του συνίστατο στο να γράφει όλο το πρωί υπό τις υπαγορεύσεις του καθηγητή, και συνήθως περνούσε το βράδυ ψάχνοντας αναφορές και αποσπάσματα που αφορούσαν την εργασία της επόμενης ημέρας. Αυτός ο Willoughby Smith δεν έχει τίποτα εναντίον του ούτε ως αγόρι στο Uppingham ούτε ως νεαρός στο Cambridge. Έχω δει τις μαρτυρίες του, και από την πρώτη στιγμή ήταν ένας αξιοπρεπής, ήσυχος, εργατικός τύπος, χωρίς κανένα αδύναμο σημείο μέσα του. Και όμως, αυτό είναι το παλικάρι που βρήκε το θάνατο σήμερα το πρωί στο γραφείο του καθηγητή κάτω από συνθήκες που μόνο σε φόνο μπορούν να παραπέμψουν".

Ο άνεμος ούρλιαζε και ούρλιαζε στα παράθυρα. Ο Χολμς κι εγώ πλησιάσαμε πιο κοντά στη φωτιά, ενώ ο νεαρός επιθεωρητής ανέπτυσε αργά και σημείο προς σημείο τη μοναδική του αφήγηση.

"Αν ψάχνατε όλη την Αγγλία", είπε, "δεν νομίζω ότι θα μπορούσατε να βρείτε ένα νοικοκυριό πιο κλειστό ή πιο απαλλαγμένο από εξωτερικές

επιρροές. Θα περνούσαν ολόκληρες εβδομάδες και κανείς τους δεν θα περνούσε την πύλη του κήπου. Ο καθηγητής ήταν θαμμένος στη δουλειά του και δεν υπήρχε για τίποτε άλλο. Ο νεαρός Σμιθ ήξερε

κανέναν στη γειτονιά, και ζούσε σχεδόν όπως ο εργοδότης του. Οι δύο γυναίκες δεν είχαν τίποτα να πάρουν από το σπίτι. Ο Μόρτιμερ, ο κηπουρός, που μεταφέρει την καρέκλα του μπάνιου, είναι συνταξιούχος του στρατού - ένας ηλικιωμένος Κριμαίος με εξαιρετικό χαρακτήρα. Δεν μένει στο σπίτι, αλλά σε ένα σπιτάκι με τρία δωμάτια στην άλλη άκρη του κήπου. Αυτοί είναι οι μόνοι άνθρωποι που θα βρείτε στους χώρους του Yoxley Old Place. Ταυτόχρονα, η πύλη του κήπου απέχει εκατό μέτρα από τον κεντρικό δρόμο Λονδίνου-Τσάταμ. Ανοίγει με ένα μάνταλο και δεν υπάρχει τίποτα που να εμποδίζει οποιονδήποτε να μπει μέσα.

"Τώρα θα σας δώσω την κατάθεση της Σούζαν Τάρλτον, η οποία είναι το μόνο άτομο που μπορεί να πει κάτι θετικό για το θέμα. Ήταν το απόγευμα, μεταξύ έντεκα και δώδεκα. Εκείνη τη στιγμή ήταν απασχολημένη με το κρέμασμα κάποιων κουρτινών στο μπροστινό υπνοδωμάτιο του επάνω ορόφου. Ο καθηγητής Κόραμ ήταν ακόμα στο κρεβάτι, γιατί όταν ο καιρός είναι κακός σπάνια σηκώνεται πριν από το μεσημέρι. Η οικονόμος ήταν απασχολημένη με κάποιες εργασίες στο πίσω μέρος του σπιτιού. Ο Willoughby Smith βρισκόταν στο υπνοδωμάτιό του, το οποίο χρησιμοποιεί ως καθιστικό- αλλά η υπηρέτρια τον άκουσε εκείνη τη στιγμή να περνάει από το διάδρομο και να κατεβαίνει στο γραφείο ακριβώς από κάτω της. Δεν τον είδε, αλλά λέει ότι δεν θα μπορούσε να κάνει λάθος για το γρήγορο, σταθερό βήμα του. Δεν άκουσε την πόρτα του γραφείου να κλείνει, αλλά ένα λεπτό περίπου αργότερα ακούστηκε μια φοβερή κραυγή στο δωμάτιο από κάτω. Ήταν μια άγρια, βραχνή κραυγή, τόσο παράξενη και αφύσικη που θα μπορούσε να προέρχεται είτε από άνδρα είτε από γυναίκα. Την ίδια στιγμή ακούστηκε ένας βαρύς γδούπος, που συγκλόνισε το παλιό σπίτι, και μετά όλα σιώπησαν. Η υπηρέτρια στάθηκε απολιθωμένη για μια στιγμή, και μετά, ανακτώντας το θάρρος της, έτρεξε κάτω. Η πόρτα του γραφείου ήταν κλειστή και την άνοιξε. Μέσα ο νεαρός κ. Willoughby Smith ήταν απλωμένος στο πάτωμα. Στην αρχή δεν μπορούσε να δει κανένα τραύμα, αλλά καθώς προσπάθησε να τον σηκώσει, είδε ότι αίμα έτρεχε από το κάτω μέρος του λαιμού του. Είχε τρυπηθεί από ένα πολύ μικρό αλλά πολύ βαθύ τραύμα, το οποίο είχε χωρίσει την καρωτίδα. Το όργανο με το οποίο είχε προκληθεί το τραύμα βρισκόταν στο χαλί δίπλα του. Ήταν ένα από εκείνα τα μικρά μαχαίρια από κερί σφράγισης που βρίσκονται σε παλιομοδίτικα τραπέζια γραφής, με λαβή από ελεφαντόδοντο και σκληρή λεπίδα. Ήταν μέρος του εξοπλισμού του γραφείου του καθηγητή.

"Στην αρχή η υπηρέτρια πίστεψε ότι ο νεαρός Σμιθ ήταν ήδη νεκρός, αλλά όταν έριξε λίγο νερό από την καράφα στο μέτωπό του, άνοιξε για μια στιγμή τα μάτια του. "Η καθηγήτρια", ψιθύρισε, "αυτή ήταν". Η καμαριέρα είναι έτοιμη να ορκιστεί ότι αυτές ήταν οι ακριβείς λέξεις. Προσπάθησε

απεγνωσμένα να πει κάτι άλλο και σήκωσε το δεξί του χέρι ψηλά στον αέρα. Μετά έπεσε νεκρός.

"Εν τω μεταξύ, η οικονόμος είχε επίσης φτάσει στη σκηνή, αλλά άργησε πολύ να προλάβει τα τελευταία λόγια του νεαρού άνδρα. Αφήνοντας τη Σούζαν με το πτώμα, έσπευσε στο δωμάτιο του καθηγητή. Εκείνος καθόταν στο κρεβάτι φρικτά ταραγμένος, γιατί είχε ακούσει αρκετά για να πειστεί ότι κάτι τρομερό είχε συμβεί. Η κυρία Μάρκερ είναι έτοιμη να ορκιστεί ότι ο καθηγητής φορούσε ακόμα τα νυχτικά του και, πράγματι, ήταν αδύνατο να ντυθεί χωρίς τη βοήθεια του Μόρτιμερ, του οποίου οι εντολές ήταν να έρθει στις δώδεκα. Ο καθηγητής δηλώνει ότι άκουσε τη μακρινή κραυγή, αλλά ότι δεν γνωρίζει τίποτε άλλο. Δεν μπορεί να δώσει καμία εξήγηση για τις τελευταίες λέξεις του νεαρού, "Ο καθηγητής - ήταν αυτή", αλλά φαντάζεται ότι ήταν αποτέλεσμα παραληρήματος. Πιστεύει ότι ο Willoughby Smith δεν είχε κανέναν εχθρό στον κόσμο και δεν μπορεί να δώσει καμία αιτία για το έγκλημα. Η πρώτη του ενέργεια ήταν να στείλει τον Mortimer, τον κηπουρό, για την τοπική αστυνομία. Λίγο αργότερα, ο επικεφαλής της αστυνομίας με κάλεσε. Τίποτα δεν είχε μετακινηθεί πριν φτάσω εκεί και δόθηκαν αυστηρές εντολές να μην περπατήσει κανείς στα μονοπάτια που οδηγούσαν στο σπίτι. Ήταν μια θαυμάσια ευκαιρία να εφαρμόσετε τις θεωρίες σας στην πράξη, κύριε Σέρλοκ Χολμς. Πραγματικά δεν υπήρχε τίποτα που να λείπει."

"Εκτός από τον κ. Σέρλοκ Χολμς", είπε ο σύντροφός μου, με ένα κάπως πικρό χαμόγελο. "Λοιπόν, ας το ακούσουμε. Τι είδους δουλειά κάνετε;"

"Πρέπει πρώτα να σας ζητήσω, κύριε Χολμς, να ρίξετε μια ματιά σε αυτό το πρόχειρο σχέδιο, το οποίο θα σας δώσει μια γενική ιδέα για τη θέση του γραφείου του καθηγητή και τα διάφορα σημεία της υπόθεσης. Θα σας βοηθήσει να παρακολουθήσετε την έρευνά μου".

Ξεδίπλωσε το πρόχειρο διάγραμμα, το οποίο αναπαράγω εδώ, και το ακούμπησε στο γόνατο του Χολμς. Σηκώθηκα και, στέκοντας πίσω από τον Χολμς, το μελέτησα πάνω από τον ώμο του.

"Είναι πολύ πρόχειρο, φυσικά, και ασχολείται μόνο με τα σημεία που μου φαίνονται ουσιώδη. Όλα τα υπόλοιπα θα τα δείτε αργότερα μόνοι σας. Τώρα, πρώτα απ' όλα, αν υποθέσουμε ότι ο δολοφόνος μπήκε στο σπίτι, πώς μπήκε; Αναμφίβολα από το μονοπάτι του κήπου και την πίσω πόρτα, από την οποία υπάρχει άμεση πρόσβαση στο γραφείο. Οποιοσδήποτε άλλος τρόπος θα ήταν εξαιρετικά περίπλοκος. Η διαφυγή πρέπει επίσης να έγινε από αυτή τη γραμμή, διότι από τις δύο άλλες εξόδους από το δωμάτιο η μία εμποδίστηκε από τη Σούζαν καθώς κατέβαινε τρέχοντας κάτω και η άλλη οδηγεί κατευθείαν στην κρεβατοκάμαρα του καθηγητή. Κατέστησα λοιπόν αμέσως την προσοχή μου στο μονοπάτι του κήπου, το οποίο ήταν κορεσμένο από την πρόσφατη βροχή και σίγουρα θα έδειχνε ίχνη ποδιών.

"Η εξέτασή μου έδειξε ότι είχα να κάνω με έναν προσεκτικό και έμπειρο

εγκληματία. Δεν υπήρχαν ίχνη στο μονοπάτι. Δεν θα μπορούσε να υπάρχει

αμφισβήτηση, ωστόσο, ότι κάποιος είχε περάσει κατά μήκος του χορταριασμένου περιθωρίου που πλαισιώνει το μονοπάτι, και ότι το είχε κάνει για να αποφύγει να αφήσει ίχνη. Δεν μπόρεσα να βρω κάτι που να έχει τη φύση ενός ευδιάκριτου αποτυπώματος, αλλά το γρασίδι ήταν πατημένο και κάποιος είχε αναμφίβολα περάσει. Μόνο ο δολοφόνος θα μπορούσε να είναι, αφού ούτε ο κηπουρός ούτε κάποιος άλλος είχε πάει εκεί εκεί το πρωί και η βροχή είχε αρχίσει μόλις τη νύχτα".

"Μια στιγμή", είπε ο Χολμς. "Πού οδηγεί αυτό το μονοπάτι;"

"Στο δρόμο."

"Πόση ώρα είναι;"

"Εκατό μέτρα περίπου."

"Στο σημείο όπου το μονοπάτι περνάει μέσα από την πύλη θα μπορούσατε σίγουρα να εντοπίσετε τα ίχνη;"

"Δυστυχώς, το μονοπάτι ήταν στρωμένο με πλακάκια σε εκείνο το σημείο". "Λοιπόν, στον ίδιο το δρόμο;"

"Όχι, ήταν όλα πατημένα στο βούρκο".

"Tut-tut! Λοιπόν, τότε, αυτά τα ίχνη στο γρασίδι, έρχονταν ή έφευγαν;"

"Ήταν αδύνατο να πω. Ποτέ δεν υπήρξε κάποιο περίγραμμα". "Ένα μεγάλο πόδι ή ένα μικρό;"

"Δεν θα μπορούσατε να διακρίνετε."

Ο Χολμς έβγαλε μια εκφώνηση ανυπομονησίας.

"Από τότε βρέχει καταρρακτωδώς και φυσάει σαν τυφώνας", είπε. "Θα είναι πιο δύσκολο να το διαβάσεις τώρα από αυτό το παλίμψηστο. Καλά, καλά, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Τι έκανες, Χόπκινς, αφού βεβαιώθηκες ότι δεν είχες βεβαιωθεί για τίποτα;"

"Νομίζω ότι έκανα μια καλή συμφωνία, κ. Χολμς. Ήξερα ότι κάποιος είχε μπει στο σπίτι προσεκτικά από έξω. Στη συνέχεια εξέτασα τον διάδρομο. Είναι επενδεδυμένος με στρώμα καρύδας και δεν είχε πάρει κανένα αποτύπωμα. Αυτό με έφερε στο ίδιο το γραφείο. Είναι ένα δωμάτιο με λιτή επίπλωση. Το κύριο αντικείμενο είναι ένα μεγάλο γραφείο με ένα σταθερό γραφείο. Αυτό το γραφείο αποτελείται από μια διπλή στήλη συρταριών με ένα κεντρικό μικρό ντουλάπι ανάμεσά τους. Τα συρτάρια ήταν ανοιχτά, το ντουλάπι κλειδωμένο. Τα συρτάρια, όπως φαίνεται, ήταν πάντα ανοιχτά και δεν φυλάσσονταν σε αυτά τίποτα πολύτιμο. Στο ντουλάπι υπήρχαν κάποια χαρτιά σημαντικής αξίας, αλλά δεν υπήρχαν σημάδια ότι αυτό είχε αλλοιωθεί, και ο καθηγητής με διαβεβαιώνει ότι δεν έλειπε τίποτα. Είναι βέβαιο ότι δεν έχει διαπραχθεί ληστεία.

"Ερχομαι τώρα στο σώμα του νεαρού άνδρα. Βρέθηκε κοντά στο γραφείο και ακριβώς αριστερά του, όπως σημειώνεται στο διάγραμμα. Η μαχαιριά ήταν στη δεξιά πλευρά του λαιμού και από πίσω προς τα εμπρός, έτσι ώστε είναι σχεδόν αδύνατο να έχει αυτοτραυματιστεί".

"Εκτός αν έπεσε πάνω στο μαχαίρι", είπε ο Holmes.

"Ακριβώς. Η ιδέα πέρασε από το μυαλό μου. Αλλά βρήκαμε το μαχαίρι μερικά μέτρα μακριά από το πτώμα, οπότε αυτό φαίνεται αδύνατο. Μετά, βέβαια, υπάρχουν τα τελευταία λόγια του ίδιου του άνδρα. Και, τέλος, υπάρχει αυτό το πολύ σημαντικό στοιχείο που βρέθηκε σφηνωμένο στο δεξί χέρι του νεκρού".

Από την τσέπη του ο Stanley Hopkins έβγαλε ένα μικρό χάρτινο πακέτο. Το ξεδίπλωσε και αποκάλυψε ένα χρυσό prince-nez, με δύο σπασμένες άκρες μαύρου μεταξωτού κορδονιού να κρέμονται από την άκρη του.

"Ο Willoughby Smith είχε εξαιρετική όραση", πρόσθεσε. "Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτό αρπάχτηκε από το πρόσωπο ή το πρόσωπο του δολοφόνου".

Ο Σέρλοκ Χολμς πήρε τα γυαλιά στο χέρι του και τα εξέτασε με τη μεγαλύτερη δυνατή προσοχή και ενδιαφέρον. Τα κράτησε στη μύτη του, προσπάθησε να διαβάσει μέσα από αυτά, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε το δρόμο με αυτά, τα κοίταξε πολύ προσεκτικά στο άπλετο φως της λάμπας και τελικά, με ένα καγχασμό, κάθισε στο τραπέζι και έγραψε μερικές γραμμές σε ένα φύλλο χαρτί, το οποίο πέταξε απέναντι στον Στάνλεϊ Χόπκινς.

"Αυτό είναι το καλύτερο που μπορώ να κάνω για σας", είπε. "Ίσως αποδειχθεί χρήσιμο".

Ο έκπληκτος ντετέκτιβ διάβασε δυνατά το σημείωμα. Είχε ως εξής:

"Ζητείται, μια γυναίκα με καλή συμπεριφορά, ντυμένη σαν κυρία. Έχει ένα αξιοσημείωτα παχιά μύτη, με μάτια που βρίσκονται κοντά σε κάθε πλευρά της. Έχει ένα ζαρωμένο μέτωπο, μια έκφραση που κοιτάζει, και πιθανώς στρογγυλεμένους ώμους. Υπάρχουν ενδείξεις ότι έχει καταφύγει σε οπτικό τουλάχιστον δύο φορές κατά τη διάρκεια των τελευταίων μηνών. Καθώς τα γυαλιά της είναι αξιοσημείωτης αντοχής και καθώς οι οπτικοί δεν είναι πολύ πολυάριθμοι, δεν θα πρέπει να υπάρξει δυσκολία στον εντοπισμό της".

Ο Χολμς χαμογέλασε με την έκπληξη του Χόπκινς, η οποία πρέπει να αντανακλάται στα χαρακτηριστικά μου.

"Σίγουρα τα συμπεράσματά μου είναι η ίδια η απλότητα", είπε. "Θα ήταν δύσκολο να αναφέρω κάποιο αντικείμενο που να προσφέρει ένα καλύτερο πεδίο για συμπεράσματα από ένα ζευγάρι γυαλιά, ειδικά ένα τόσο

αξιοσημείωτο ζευγάρι όπως αυτά. Το ότι ανήκουν σε γυναίκα το συμπεραίνω από την λεπτότητά τους, και επίσης, φυσικά, από τα τελευταία λόγια του ετοιμοθάνατου. Όσο για το ότι ήταν ένα άτομο εκλεπτυσμένο και καλοντυμένο, αυτά

είναι, όπως αντιλαμβάνεστε, όμορφα τοποθετημένα σε ατόφιο χρυσάφι, και είναι αδιανόητο ότι κάποιος που φοράει τέτοια γυαλιά θα μπορούσε να είναι άθλιος από άλλη άποψη. Θα διαπιστώσετε ότι τα κλιπ είναι πολύ φαρδιά για τη μύτη σας, γεγονός που δείχνει ότι η μύτη της κυρίας ήταν πολύ φαρδιά στη βάση. Αυτού του είδους η μύτη είναι συνήθως κοντή και χοντροκομμένη, αλλά υπάρχει επαρκής αριθμός εξαιρέσεων που με εμποδίζουν να είμαι δογματικός ή να επιμένω σε αυτό το σημείο στην περιγραφή μου. Το δικό μου πρόσωπο είναι στενό, και παρόλα αυτά διαπιστώνω ότι δεν μπορώ να βάλω τα μάτια μου στο κέντρο ή κοντά στο κέντρο αυτών των γυαλιών. Επομένως, τα μάτια της κυρίας είναι τοποθετημένα πολύ κοντά στις πλευρές της μύτης. Θα αντιληφθείτε, Watson, ότι τα γυαλιά είναι κοίλα και ασυνήθιστης αντοχής. Μια κυρία της οποίας η όραση ήταν τόσο εξαιρετικά συρρικνωμένη σε όλη της τη ζωή είναι βέβαιο ότι θα έχει τα φυσικά χαρακτηριστικά μιας τέτοιας όρασης, τα οποία φαίνονται στο μέτωπο, στα βλέφαρα και στους ώμους".

"Ναι", είπα, "μπορώ να παρακολουθήσω κάθε επιχείρημά σας. Ομολογώ, ωστόσο, ότι αδυνατώ να καταλάβω πώς καταλήγετε στη διπλή επίσκεψη στον οπτικό".

Ο Χολμς πήρε τα γυαλιά στο χέρι του.

"Θα παρατηρήσετε", είπε, "ότι τα κλιπ είναι επενδεδυμένα με μικροσκοπικές ταινίες φελλού για να απαλύνουν την πίεση στη μύτη. Το ένα από αυτά είναι αποχρωματισμένο και φθαρμένο σε μικρό βαθμό, αλλά το άλλο είναι καινούργιο. Προφανώς το ένα έπεσε και αντικαταστάθηκε. Θα πρέπει να κρίνω ότι το παλαιότερο από αυτά δεν έχει παραμείνει εκεί περισσότερο από μερικούς μήνες. Ανταποκρίνονται ακριβώς, οπότε συμπεραίνω ότι η κυρία επέστρεψε στο ίδιο κατάστημα για το δεύτερο".

"Μα τον Τζορτζ, είναι θαυμάσιο!" φώναξε ο Χόπκινς, σε έκσταση θαυμασμού. "Και να σκεφτείς ότι είχα όλα αυτά τα στοιχεία στα χέρια μου και δεν τα ήξερα ποτέ! Είχα σκοπό, ωστόσο, να κάνω τον γύρο των οπτικών του Λονδίνου".

"Φυσικά και θα το έκανες. Εν τω μεταξύ, έχετε κάτι άλλο να μας πείτε για την υπόθεση;"

"Τίποτα, κύριε Χολμς. Νομίζω ότι ξέρετε όσα ξέρω κι εγώ τώρα - ίσως και περισσότερα. Έχουμε κάνει έρευνες για κάθε ξένο που είδαμε στους επαρχιακούς δρόμους ή στο σιδηροδρομικό σταθμό. Δεν έχουμε ακούσει για κανέναν. Αυτό που με προβληματίζει είναι η παντελής έλλειψη αντικειμένου στο έγκλημα. Κανείς δεν μπορεί να υποδείξει το παραμικρό κίνητρο".

"Α! Δεν είμαι σε θέση να σας βοηθήσω. Αλλά υποθέτω ότι θέλετε να βγούμε αύριο;"

"Αν δεν ζητάω πολλά, κ. Χολμς. Υπάρχει ένα τρένο από το Charing Cross για το Chatham στις έξι το πρωί, και θα πρέπει να είμαστε στο Yoxley Old

Τοποθετήστε μεταξύ οκτώ και εννέα".

"Τότε θα το πάρουμε. Η περίπτωση σας έχει σίγουρα κάποια χαρακτηριστικά που παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον και θα χαρώ πολύ να την εξετάσω. Λοιπόν, είναι σχεδόν μία και καλύτερα να κοιμηθούμε λίγες ώρες. Τολμώ να πω ότι μπορείτε να τα καταφέρετε μια χαρά στον καναπέ μπροστά στη φωτιά. Θα ανάψω το πνευματικό μου φανάρι και θα σας δώσω ένα φλιτζάνι καφέ πριν ξεκινήσουμε".

Η θύελλα είχε κοπάσει την επόμενη μέρα, αλλά ήταν ένα πικρό πρωινό όταν ξεκινήσαμε το ταξίδι μας. Είδαμε τον κρύο χειμωνιάτικο ήλιο να ανατέλλει πάνω από τους θλιβερούς βάλτους του Τάμεση και τα μακρά, σκυθρωπά τμήματα του ποταμού, τα οποία θα συνδέω πάντα με την καταδίωξη του Νησιώτη των Ανταμάν στις πρώτες ημέρες της καριέρας μας. Μετά από ένα μακρύ και κουραστικό ταξίδι αποβιβαστήκαμε σε έναν μικρό σταθμό μερικά μίλια από το Τσάταμ. Ενώ ένα άλογο βρισκόταν σε παγίδα στο τοπικό πανδοχείο, πήραμε βιαστικά ένα πρωινό, και έτσι ήμασταν όλοι έτοιμοι για δουλειά όταν φτάσαμε επιτέλους στο Yoxley Old Place. Ένας αστυφύλακας μας συνάντησε στην πύλη του κήπου.

"Λοιπόν, Γουίλσον,
κανένα νέο;" "Όχι, κύριε,
τίποτα."

"Δεν υπάρχουν αναφορές για κάποιον ξένο που να έχει δει;"

"Όχι, κύριε. Στο σταθμό είναι σίγουροι ότι κανένας ξένος δεν ήρθε ούτε έφυγε χθες".

"Έχετε κάνει έρευνες σε πανδοχεία και
καταλύματα;" "Μάλιστα, κύριε- δεν υπάρχει κανείς
που να μην μπορούμε να τον καταλάβουμε."

"Λοιπόν, το Τσέιθαμ απέχει ελάχιστα με τα πόδια. Οποιοσδήποτε θα μπορούσε να μείνει εκεί ή να πάρει το τρένο χωρίς να τον παρατηρήσουν. Αυτό είναι το μονοπάτι του κήπου για το οποίο μίλησα, κ. Χολμς. Ορκίζομαι ότι δεν υπήρχε κανένα σημάδι σε αυτό χθες".

"Από ποια πλευρά ήταν τα σημάδια στο γρασίδι;"

"Από αυτή την πλευρά, κύριε. Αυτό το στενό περιθώριο γρασιδιού ανάμεσα στο μονοπάτι και το παρτέρι. Δεν μπορώ να δω τα ίχνη τώρα, αλλά τότε μου ήταν ξεκάθαρα".

"Ναι, ναι, κάποιος πέρασε", είπε ο Χολμς, σκύβοντας πάνω από το χορτάρι. "Η κυρία μας πρέπει να διάλεξε προσεκτικά τα βήματά της, έτσι δεν είναι, αφού από τη μία πλευρά θα άφηνε ένα ίχνος στο μονοπάτι και από την άλλη ένα ακόμα πιο καθαρό στο μαλακό κρεβάτι;"

"Μάλιστα, κύριε, πρέπει να ήταν πολύ καλό χέρι".

Είδα ένα προσηλωμένο βλέμμα να περνάει από

το πρόσωπο του Χολμς. "Λέτε ότι πρέπει να
επέστρεψε από εδώ;" "Μάλιστα, κύριε, δεν
υπάρχει άλλος δρόμος."
"Σε αυτή τη λωρίδα γρασιδιού;"

"Βεβαίως, κύριε Χολμς".

"Χουμ! Ήταν μια πολύ αξιοσημείωτη παράσταση - πολύ αξιοσημείωτη. Λοιπόν, νομίζω ότι εξαντλήσαμε το μονοπάτι. Ας πάμε πιο μακριά. Αυτή η πόρτα του κήπου είναι συνήθως ανοιχτή, υποθέτω; Τότε αυτός ο επισκέπτης δεν είχε τίποτε άλλο να κάνει από το να μπει μέσα. Η ιδέα του φόνου δεν ήταν στο μυαλό της, αλλιώς θα είχε εφοδιαστεί με κάποιο όπλο, αντί να χρειαστεί να πάρει αυτό το μαχαίρι από το γραφείο. Προχώρησε κατά μήκος αυτού του διαδρόμου, χωρίς να αφήσει ίχνη στο στρώμα καρύδας. Στη συνέχεια βρέθηκε σε αυτό το γραφείο. Πόση ώρα ήταν εκεί; Δεν έχουμε κανένα μέσο να το κρίνουμε".

"Όχι περισσότερο από λίγα λεπτά, κύριε. Ξέχασα να σας πω ότι η κυρία Μάρκερ, η οικονόμος, ήταν εκεί μέσα και καθάριζε πριν από λίγο - περίπου ένα τέταρτο της ώρας, λέει".

"Λοιπόν, αυτό μας δίνει ένα όριο. Η κυρία μας μπαίνει σε αυτό το δωμάτιο και τι κάνει; Πηγαίνει στο γραφείο. Για ποιο λόγο; Όχι για κάτι στα συρτάρια. Αν υπήρχε κάτι που άξιζε να πάρει θα ήταν σίγουρα κλειδωμένο. Όχι, ήταν για κάτι σε εκείνο το ξύλινο γραφείο. Τι είναι αυτή η γρατζουνιά στην πρόσοψή του; Κράτα ένα σπίρτο, Γουάτσον. Γιατί δεν μου το είπες αυτό, Χόπκινς;"

Το σημάδι που εξέταζε ξεκινούσε από το ορειχάλκινο έργο στη δεξιά πλευρά της κλειδαρότρυπας και εκτεινόταν για περίπου τέσσερις ίντσες, όπου είχε γδάρει το βερνίκι από την επιφάνεια.

"Το παρατήρησα, κύριε Χολμς. Αλλά πάντα θα βρείτε γρατζουνιές γύρω από μια κλειδαρότρυπα".

"Αυτό είναι πρόσφατο, πολύ πρόσφατο. Δείτε πώς λάμπει ο ορείχαλκος εκεί που έχει κοπεί. Μια παλιά γρατζουνιά θα είχε το ίδιο χρώμα με την επιφάνεια. Κοιτάξτε το μέσα από το φακό μου. Υπάρχει και το βερνίκι, όπως το χρώμα σε κάθε πλευρά ενός αυλακιού. Είναι εκεί η κυρία Μάρκερ;"

Μια ηλικιωμένη γυναίκα με λυπημένο πρόσωπο

μπήκε στο δωμάτιο. "Ξεσκονίσατε αυτό το γραφείο χθες το πρωί;" "Μάλιστα, κύριε."

"Πρόσεξες αυτή τη γρατζουνιά;" "Όχι, κύριε, δεν την πρόσεξα."

"Είμαι σίγουρος ότι δεν το κάνατε, γιατί ένα ξεσκονόπανο θα είχε σαρώσει αυτά τα κομμάτια βερνικιού. Ποιος έχει το κλειδί αυτού του γραφείου;"

"Ο καθηγητής το έχει στην αλυσίδα του ρολογιού του". "Είναι ένα απλό κλειδί;"

"Όχι, κύριε, είναι το κλειδί του Chubb".

"Πολύ καλά. Κυρία Marker, μπορείτε να φύγετε. Τώρα κάνουμε μια μικρή πρόοδο. Η κυρία μας μπαίνει στο δωμάτιο, προχωράει προς το γραφείο και είτε το ανοίγει είτε προσπαθεί να το κάνει. Ενώ ασχολείται με αυτόν τον τρόπο, ο νεαρός Willoughby Smith μπαίνει στο δωμάτιο. Στη βιασύνη της να βγάλει το κλειδί, κάνει αυτή τη γρατζουνιά στην πόρτα. Εκείνος την αρπάζει και εκείνη, αρπάζοντας το κοντινότερο αντικείμενο, που τυχαίνει να είναι αυτό το μαχαίρι, τον χτυπάει για να τον κάνει να αφήσει την αγκαλιά του. Το χτύπημα είναι μοιραίο. Εκείνος πέφτει και εκείνη δραπετεύει, είτε με είτε χωρίς το αντικείμενο για το οποίο ήρθε. Είναι η Σούζαν η υπηρέτρια εκεί; Θα μπορούσε κάποιος να ξεφύγει από εκείνη την πόρτα μετά την ώρα που άκουσες την κραυγή, Σούζαν;"

"Όχι κύριε, είναι αδύνατον. Πριν κατέβω τη σκάλα θα είχα δει οποιονδήποτε στο διάδρομο. Εξάλλου, η πόρτα δεν άνοιξε ποτέ, γιατί θα την είχα ακούσει".

"Αυτό ρυθμίζει αυτή την έξοδο. Τότε, χωρίς αμφιβολία, η κυρία έφυγε από τον δρόμο που ήρθε. Καταλαβαίνω ότι αυτό το άλλο πέρασμα οδηγεί μόνο στο δωμάτιο του καθηγητή. Δεν υπάρχει έξοδος από εκεί;"

"Όχι, κύριε."

"Θα πάμε κάτω και θα γνωρίσουμε τον καθηγητή. Γεια σου, Χόπκινς! Αυτό είναι πολύ σημαντικό, πραγματικά πολύ σημαντικό. Ο διάδρομος του καθηγητή είναι επίσης επενδεδυμένος με στρώμα καρύδας".

"Λοιπόν, κύριε, τι γίνεται με αυτό;"

"Δεν βλέπεις καμία σχέση με την υπόθεση; Καλά, καλά, δεν επιμένω σε αυτό. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάνω λάθος. Και όμως μου φαίνεται ότι είναι ενδεικτικό. Ελάτε μαζί μου και συστηθείτε μου".

Περάσαμε από το πέρασμα, το οποίο είχε το ίδιο μήκος με εκείνο που οδηγούσε στον κήπο. Στο τέλος υπήρχε μια μικρή σκάλα που κατέληγε σε μια πόρτα. Ο ξεναγός μας χτύπησε και στη συνέχεια μας οδήγησε στην κρεβατοκάμαρα του καθηγητή.

Ήταν ένας πολύ μεγάλος θάλαμος, στρωμένος με αμέτρητους τόμους, οι οποίοι είχαν ξεχειλίσει από τα ράφια και βρίσκονταν σε σωρούς στις γωνίες ή ήταν στοιβαγμένοι στη βάση των κιβωτίων. Το κρεβάτι βρισκόταν στο κέντρο του δωματίου, και σε αυτό, στηριγμένος με μαξιλάρια, βρισκόταν ο ιδιοκτήτης του σπιτιού. Σπάνια έχω δει πιο αξιοσημείωτο πρόσωπο. Ήταν ένα λιπόσαρκο, ακουαρένιο πρόσωπο που ήταν στραμμένο προς εμάς, με διαπεραστικά σκούρα μάτια, τα οποία κρύβονταν σε βαθιές κοιλότητες κάτω από υπερυψωμένα και φουντωτά φρύδια. Τα μαλλιά και η γενειάδα του ήταν λευκά, εκτός από το ότι η τελευταία ήταν περίεργα κίτρινη γύρω από το στόμα του. Ένα τσιγάρο έλαμπε ανάμεσα στο κουβάρι των λευκών μαλλιών, και ο αέρας του δωματίου ήταν δύσοσμος από τον μπαγιάτικο καπνό. Καθώς άπλωσε το χέρι του προς τον Χολμς, αντιλήφθηκα ότι και

αυτό ήταν κιτρινισμένο από τη νικοτίνη.

"Ένας καπνιστής, κύριε Χολμς;" είπε, μιλώντας καλά επιλεγμένα αγγλικά με μια περίεργη προφορά. "Παρακαλώ, πάρτε ένα τσιγάρο. Κι εσείς, κύριε; Μπορώ να σας τα συστήσω, γιατί τα έχω ετοιμάσει ειδικά από τον Ιωνίδα από την Αλεξάνδρεια. Μου στέλνει χίλια κάθε φορά, και λυπάμαι που το λέω, αλλά πρέπει να φροντίζω για νέα προμήθεια κάθε δεκαπενθήμερο. Κακό, κύριε, πολύ κακό, αλλά ένας γέρος έχει λίγες απολαύσεις. Ο καπνός και η δουλειά μου - αυτό είναι το μόνο που μου έχει απομείνει".

Ο Χολμς είχε ανάψει ένα τσιγάρο και έριχνε μικρές ματιές σε όλο το δωμάτιο.

"Καπνός και η δουλειά μου, αλλά τώρα μόνο καπνός", αναφώνησε ο γέρος. "Αλίμονο! Τι μοιραία διακοπή! Ποιος θα μπορούσε να προβλέψει μια τέτοια τρομερή καταστροφή; Ένας τόσο αξιόλογος νέος άνθρωπος! Σας διαβεβαιώνω ότι μετά από λίγους μήνες εκπαίδευσης ήταν ένας θαυμάσιος βοηθός. Τι πιστεύετε για το θέμα, κ. Χολμς;"

"Δεν έχω αποφασίσει ακόμα."

"Θα σας είμαι πράγματι υπόχρεος αν μπορέσετε να ρίξετε φως εκεί που όλα είναι τόσο σκοτεινά για εμάς. Για έναν φτωχό βιβλιοφάγο και ανάπηρο όπως εγώ, ένα τέτοιο χτύπημα είναι παραλυτικό. Φαίνεται ότι έχω χάσει την ικανότητα της σκέψης. Αλλά εσείς είστε άνθρωπος της δράσης - είστε άνθρωπος των πραγμάτων. Είναι μέρος της καθημερινής ρουτίνας της ζωής σας. Μπορείτε να διατηρήσετε την ισορροπία σας σε κάθε έκτακτη ανάγκη. Είμαστε πράγματι τυχεροί που σας έχουμε στο πλευρό μας".

Ο Χολμς περπατούσε πάνω-κάτω στη μία πλευρά του δωματίου, ενώ ο ηλικιωμένος καθηγητής μιλούσε. Παρατήρησα ότι κάπνιζε με εξαιρετική ταχύτητα. Ήταν προφανές ότι συμεριζόταν την προτίμηση του οικοδεσπότη μας για τα φρέσκα αλεξανδρινά τσιγάρα.

"Ναι, κύριε, είναι ένα συντριπτικό χτύπημα", είπε ο γέρος. "Αυτό είναι το MAGNUM OPUS μου - ο σωρός των χαρτιών στο τραπέζακι εκεί πέρα. Είναι η ανάλυσή μου για τα έγγραφα που βρέθηκαν στα κοπτικά μοναστήρια της Συρίας και της Αιγύπτου, ένα έργο που θα κόψει βαθιά τα θεμέλια της αποκαλυπτικής θρησκείας. Με την εξασθενημένη υγεία μου δεν ξέρω αν θα μπορέσω ποτέ να το ολοκληρώσω τώρα που μου πήραν τον βοηθό μου. Αγαπητέ μου, κύριε Χολμς, είστε πιο γρήγορος καπνιστής κι από μένα".

Ο Χολμς χαμογέλασε.

"Είμαι γνώστης", είπε, παίρνοντας άλλο ένα τσιγάρο από το κουτί -το τέταρτο- και ανάβοντας το από το αποτσίγαρο εκείνου που είχε τελειώσει. "Δεν θα σας απασχολήσω με μακροσκελή αντεξέταση, καθηγητά Κόραμ, αφού υποθέτω ότι ήσασταν στο κρεβάτι την ώρα του εγκλήματος και δεν

μπορούσατε να ξέρετε τίποτα

σχετικά με αυτό. Θα ήθελα να ρωτήσω μόνο αυτό. Τι φαντάζεστε ότι εννοούσε αυτός ο φτωχός άνθρωπος με τα τελευταία του λόγια: "Ο καθηγητής - ήταν αυτή";"

Ο καθηγητής κούνησε το κεφάλι του.

"Η Σούζαν είναι χωριατοπούλα", είπε, "και ξέρετε την απίστευτη βλακεία αυτής της τάξης. Φαντάζομαι ότι ο καημένος ψιθύρισε κάποια ασυνάρτητα παραληρηματικά λόγια και ότι εκείνη τα διαστρέβλωσε σε αυτό το ανούσιο μήνυμα".

"Κατάλαβα. Δεν έχετε καμία εξήγηση για την τραγωδία;"

"Πιθανόν ένα ατύχημα- πιθανόν - το αναπνέω μόνο μεταξύ μας - μια αυτοκτονία. Οι νέοι άντρες έχουν τα κρυφά τους προβλήματα - κάποια υπόθεση της καρδιάς, ίσως, που δεν έχουμε γνωρίσει ποτέ. Είναι πιο πιθανή υπόθεση από τη δολοφονία".

"Αλλά τα γυαλιά οράσεως;"

"Α! Είμαι μόνο ένας φοιτητής - ένας άνθρωπος των ονείρων. Δεν μπορώ να εξηγήσω τα πρακτικά πράγματα της ζωής. Αλλά και πάλι, γνωρίζουμε, φίλε μου, ότι τα ερωτικά μηνύματα μπορεί να πάρουν παράξενες μορφές. Με κάθε τρόπο, πάρε άλλο ένα τσιγάρο. Είναι ευχαρίστηση να βλέπεις κάποιον να τα εκτιμά τόσο πολύ. Μια βεντάλια, ένα γάντι, γυαλιά - ποιος ξέρει τι αντικείμενο μπορεί να κουβαλάει κανείς ως σύμβολο ή να το φυλάει σαν θησαυρό όταν ένας άνθρωπος βάζει τέλος στη ζωή του; Αυτός ο κύριος μιλάει για βήματα στο γρασίδι, αλλά, τελικά, είναι εύκολο να κάνει κανείς λάθος σε ένα τέτοιο σημείο. Όσον αφορά το μαχαίρι, θα μπορούσε κάλλιστα να πεταχτεί μακριά από τον άτυχο άνδρα καθώς έπεφτε. Είναι πιθανό να μιλάω σαν παιδί, αλλά μου φαίνεται ότι ο Γουίλομπι Σμιθ βρήκε τη μοίρα του από το ίδιο του το χέρι".

Ο Χολμς φάνηκε να εντυπωσιάζεται από τη θεωρία που διατυπώθηκε με αυτόν τον τρόπο και συνέχισε να περπατάει πάνω κάτω για αρκετή ώρα, χαμένος στις σκέψεις του και καταναλώνοντας το ένα τσιγάρο μετά το άλλο.

"Πείτε μου, καθηγητά Κόραμ", είπε τελικά, "τι υπάρχει σε αυτό το ντουλάπι στο γραφείο;"

"Τίποτα που θα βοηθούσε έναν κλέφτη. Οικογενειακά έγγραφα, γράμματα από τη φτωχή γυναίκα μου, διπλώματα πανεπιστημίων που με τίμησαν. Εδώ είναι το κλειδί. Μπορείς να κοιτάξεις μόνος σου".

Ο Χολμς πήρε το κλειδί και το κοίταξε για μια στιγμή- στη συνέχεια το επέστρεψε.

"Όχι, δεν νομίζω ότι θα με βοηθούσε", είπε. "Θα προτιμούσα να κατέβω ήσυχα στον κήπο σας και να γυρίσω όλο το θέμα στο μυαλό μου. Υπάρχει κάτι που μπορεί να ειπωθεί για τη θεωρία της αυτοκτονίας που έχετε

διατυπώσει. Πρέπει να ζητήσουμε συγγνώμη που σας ενοχλήσαμε, καθηγητά Κόραμ, και σας υπόσχομαι ότι δεν θα σας ενοχλήσουμε πριν από το μεσημεριανό γεύμα. Στις δύο η ώρα θα

θα έρθει ξανά και θα σας αναφέρει ό,τι μπορεί να έχει συμβεί στο μεσοδιάστημα".

Ο Χολμς ήταν περίεργα αφηρημένος, και περπατούσαμε πάνω κάτω στο μονοπάτι του κήπου για αρκετή ώρα σιωπηλά.

"Έχεις ιδέα;" ρώτησα, επιτέλους.

"Εξαρτάται από τα τσιγάρα που κάπνισα", είπε. "Είναι πιθανό να κάνω μεγάλο λάθος. Τα τσιγάρα θα μου δείξουν."

"Αγαπητέ μου Χολμς", αναφώνησα, "πώς στο καλό..."

"Λοιπόν, λοιπόν, μπορείτε να το δείτε και μόνοι σας. Αν όχι, δεν έγινε τίποτα κακό. Φυσικά, έχουμε πάντα το στοιχείο του οπτικού για να καταφύγουμε, αλλά εγώ κόβω δρόμο όταν μπορώ. Α, να η καλή κυρία Μάρκερ! Ας απολαύσουμε πέντε λεπτά διδακτικής συζήτησης μαζί της".

Ίσως να έχω παρατηρήσει προηγουμένως ότι ο Χολμς είχε, όταν του άρεσε, έναν ιδιόμορφο τρόπο να καλοπιάνει τις γυναίκες και ότι πολύ εύκολα δημιουργούσε όρους εμπιστοσύνης μαζί τους. Στο μισό χρόνο που είχε αναφέρει είχε κερδίσει την καλή θέληση της οικονόμου και συζητούσε μαζί της σαν να την ήξερε χρόνια.

"Ναι, κύριε Χολμς, είναι όπως τα λέτε, κύριε. Όντως καπνίζει κάτι τρομερό. Όλη μέρα και μερικές φορές όλη νύχτα, κύριε. Έχω δει αυτό το δωμάτιο ένα πρωί - καλά, κύριε, θα νομίζατε ότι ήταν ομίχλη του Λονδίνου. Ο καημένος ο νεαρός κ. Σμιθ, ήταν κι αυτός καπνιστής, αλλά όχι τόσο κακός όσο ο καθηγητής. Η υγεία του - λοιπόν, δεν ξέρω αν είναι καλύτερη ή χειρότερη από το κάπνισμα".

"Α!" είπε ο Holmes, "αλλά αυτό σκοτώνει την όρεξη". "Λοιπόν, δεν ξέρω γι' αυτό, κύριε."

"Υποθέτω ότι ο καθηγητής δεν τρώει σχεδόν τίποτα;" "Λοιπόν, είναι ευμετάβλητος. Αυτό θα το πω εγώ γι' αυτόν".

"Πάω στοίχημα ότι δεν πήρε πρωινό σήμερα το πρωί και δεν θα αντιμετωπίσει το μεσημεριανό του μετά από όλα τα τσιγάρα που τον είδα να καταναλώνει".

"Λοιπόν, τυχαίνει να είστε εκεί, κύριε, γιατί έφαγε ένα αξιοσημείωτα μεγάλο πρωινό σήμερα το πρωί. Δεν ξέρω πότε τον έχω δει να κάνει καλύτερο, και παρήγγειλε ένα καλό πιάτο κοτολέτες για το μεσημεριανό του γεύμα. Εκπλήσσομαι κι εγώ, γιατί από τότε που μπήκα χθες στο δωμάτιο και είδα τον νεαρό κ. Σμιθ ξαπλωμένο στο πάτωμα, δεν άντεχα να κοιτάζω το φαγητό. Λοιπόν, χρειάζονται όλα τα είδη για να φτιαχτεί ένας κόσμος, και ο καθηγητής δεν άφησε να του πάρει την όρεξη".

Περνούσαμε το πρωί στον κήπο. Ο Stanley Hopkins είχε κατέβει στο

χωριό για να διερευνήσει κάποιες φήμες για μια παράξενη γυναίκα που είχαν δει κάποια παιδιά στο Chatham Road το προηγούμενο πρωί. Όπως

στον φίλο μου, όλη η συνήθης ενέργειά του έμοιαζε να τον έχει εγκαταλείψει. Ποτέ δεν τον είχα γνωρίσει να χειρίζεται μια υπόθεση με τόσο μισή καρδιά. Ακόμα και η είδηση που έφερε πίσω ο Hopkins ότι είχε βρει τα παιδιά και ότι είχαν αναμφίβολα δει μια γυναίκα που ανταποκρινόταν ακριβώς στην περιγραφή του Holmes και φορούσε είτε γυαλιά είτε γυαλιά οράσεως, δεν κατάφερε να προκαλέσει κανένα σημάδι έντονου ενδιαφέροντος. Ήταν πιο προσεκτικός όταν η Σούζαν, η οποία μας περίμενε στο γεύμα, έδωσε εθελοντικά την πληροφορία ότι πίστευε ότι ο κ. Σμιθ είχε βγει για περίπατο χθες το πρωί και ότι είχε επιστρέψει μόλις μισή ώρα πριν συμβεί η τραγωδία. Εγώ ο ίδιος δεν μπορούσα να καταλάβω τη σημασία αυτού του περιστατικού, αλλά αντιλήφθηκα καθαρά ότι ο Χολμς το έπλεκε στο γενικό σχέδιο που είχε σχηματίσει στο μυαλό του. Ξαφνικά πετάχτηκε από την καρέκλα του και κοίταξε το ρολόι του.

"Δύο η ώρα, κύριοι", είπε. "Πρέπει να πάμε πάνω και να τα πούμε με τον φίλο μας τον καθηγητή".

Ο γέρος είχε μόλις τελειώσει το γεύμα του και σίγουρα το άδειο πιάτο του μαρτυρούσε την καλή όρεξη με την οποία τον είχε πιστώσει η οικονόμος του. Ήταν, πράγματι, μια παράξενη φιγούρα καθώς έστρεφε τη λευκή του χαίτη και τα λαμπερά του μάτια προς το μέρος μας. Το αιώνιο τσιγάρο σιγόκαιγε στο στόμα του. Είχε ντυθεί και καθόταν σε μια πολυθρόνα δίπλα στη φωτιά.

"Λοιπόν, κύριε Χολμς, έχετε λύσει αυτό το μυστήριο;" Έσπρωξε το μεγάλο κουτί με τα τσιγάρα που βρισκόταν σε ένα τραπέζι δίπλα του προς τον σύντροφό μου. Ο Χολμς άπλωσε το χέρι του την ίδια στιγμή, και μεταξύ τους αναποδογύρισαν το κουτί πάνω από την άκρη. Για ένα ή δύο λεπτά ήμασταν όλοι γονατιστοί και ανασύραμε αδέσποτα τσιγάρα από απίθανα σημεία. Όταν σηκωθήκαμε ξανά, παρατήρησα ότι τα μάτια του Χολμς έλαμπαν και τα μάγουλά του είχαν χρώμα. Μόνο σε μια κρίση έχω δει αυτά τα σήματα μάχης να πετούν.

"Ναι", είπε, "το έχω λύσει".

Ο Stanley Hopkins και εγώ κοιτούσαμε έκπληκτοι. Κάτι σαν χλευασμός έτρεμε στα λιπόσαρκα χαρακτηριστικά του ηλικιωμένου καθηγητή.

"Πράγματι! Στον κήπο;"

"Όχι, εδώ."

"Εδώ! Πότε;"

"Αυτή τη στιγμή."

"Σίγουρα αστειεύετε, κύριε Σέρλοκ Χολμς. Με αναγκάζετε να σας πω ότι αυτό είναι πολύ σοβαρό θέμα για να αντιμετωπίζεται με τέτοιο τρόπο".

"Έχω σφυρηλατήσει και δοκιμάσει κάθε κρίκο της αλυσίδας μου,

καθηγητά Κόραμ, και είμαι σίγουρος ότι είναι υγιής. Ποια είναι τα κίνητρά
σας ή ποιος είναι ο ακριβής ρόλος που παίζετε στο

αυτή την παράξενη υπόθεση δεν είμαι ακόμη σε θέση να πω. Σε λίγα λεπτά θα το ακούσω από τα δικά σας χείλη. Εν τω μεταξύ, θα ανασυνθέσω το παρελθόν προς όφελός σας, ώστε να γνωρίζετε τις πληροφορίες που εξακολουθώ να χρειάζομαι.

"Μια κυρία μπήκε χθες στο γραφείο σας. Ήρθε με την πρόθεση να πάρει στην κατοχή της ορισμένα έγγραφα που βρίσκονταν στο γραφείο σας. Είχε δικό της κλειδί. Είχα την ευκαιρία να εξετάσω το δικό σας, και δεν βρίσκω τον ελαφρύ αποχρωματισμό που θα προκαλούσε η γρατζουνιά στο βερνίκι. Επομένως, δεν ήσασταν συννενοχος και ήρθε, απ' όσο μπορώ να διαβάσω τα στοιχεία, εν αγνοία σας για να σας ληστέψει".

Ο καθηγητής φύσηξε ένα σύννεφο από τα χείλη του. "Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον και διδακτικό", είπε. "Δεν έχετε τίποτα άλλο να προσθέσετε; Σίγουρα, αφού εντοπίσατε αυτή την κυρία ως εδώ, μπορείτε επίσης να πείτε τι απέγινε".

"Θα προσπαθήσω να το κάνω. Πρώτον, την έπιασε ο γραμματέας σας και τον μαχαίρωσε για να ξεφύγει. Αυτή την καταστροφή τείνω να τη θεωρήσω ως ένα δυσάρεστο ατύχημα, διότι είμαι πεπεισμένος ότι η κυρία δεν είχε πρόθεση να προκαλέσει τόσο σοβαρό τραυματισμό. Ένας δολοφόνος δεν έρχεται άοπλος. Τρομοκρατημένη από αυτό που είχε κάνει, έτρεξε άγρια μακριά από τον τόπο της τραγωδίας. Για κακή της τύχη είχε χάσει τα γυαλιά της στη συμπλοκή, και καθώς ήταν εξαιρετικά μύωπας, ήταν πραγματικά αβοήθητη χωρίς αυτά. Κατέβηκε τρέχοντας έναν διάδρομο, τον οποίο φαντάστηκε ότι ήταν εκείνος από τον οποίο είχε έρθει - και οι δύο ήταν επενδυμένοι με στρώματα καρύδας - και μόνο όταν ήταν πολύ αργά κατάλαβε ότι είχε πάρει λάθος διάδρομο και ότι η υποχώρησή της είχε διακοπεί πίσω της. Τι έπρεπε να κάνει; Δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω. Δεν μπορούσε να παραμείνει εκεί που βρισκόταν. Έπρεπε να συνεχίσει. Συνέχισε. Ανέβηκε μια σκάλα, έσπρωξε μια πόρτα και βρέθηκε στο δωμάτιό σας".

Ο γέρος καθόταν με το στόμα ανοιχτό και κοιτούσε άγρια τον Χολμς. Η έκπληξη και ο φόβος είχαν αποτυπωθεί στα εκφραστικά του χαρακτηριστικά. Τώρα, με μια προσπάθεια, σήκωσε τους ώμους του και ξέσπασε σε ανειλικρινή γέλια.

"Όλα πολύ ωραία, κύριε Χολμς", είπε. "Αλλά υπάρχει ένα μικρό ελάττωμα στην υπέροχη θεωρία σας. Ήμουν ο ίδιος στο δωμάτιό μου και δεν το άφησα ποτέ κατά τη διάρκεια της ημέρας".

"Το γνωρίζω αυτό, καθηγητά Κόραμ".

"Και θέλετε να πείτε ότι θα μπορούσα να ξαπλώσω σε αυτό το κρεβάτι και να μην καταλάβω ότι μια γυναίκα είχε μπει στο δωμάτιό μου;"

"Δεν το είπα ποτέ. Το ήξερες. Μιλήσατε μαζί της. Την αναγνωρίσατε. Τη

βοήθησες να δραπετεύσει".

Και πάλι ο καθηγητής ξέσπασε σε έντονα γέλια. Είχε σηκωθεί στα πόδια του και τα μάτια του έλαμπαν σαν κάρβουνα.

"Είσαι τρελός!" φώναξε. "Μιλάς τρελά. Τη βοήθησα να δραπετεύσει; Πού είναι τώρα;"

"Εκεί είναι", είπε ο Χολμς και έδειξε μια ψηλή βιβλιοθήκη στη γωνία του δωματίου.

Είδα τον γέρο να σηκώνει τα χέρια του, ένας τρομερός σπασμός πέρασε από το βλοσυρό του πρόσωπο και έπεσε πίσω στην καρέκλα του. Την ίδια στιγμή η βιβλιοθήκη στην οποία έδειχνε ο Χολμς γύρισε γύρω από έναν μεντεσέ και μια γυναίκα όρμησε στο δωμάτιο. "Έχετε δίκιο!" φώναξε με μια παράξενη ξένη φωνή. "Έχετε δίκιο! Είμαι εδώ".

Ήταν καφέ από τη σκόνη και καλυμμένη από τους ιστούς αράχνης που είχαν βγει από τους τοίχους της κρυψώνας της. Το πρόσωπό της, επίσης, ήταν γεμάτο βρωμιά, και στην καλύτερη περίπτωση δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι όμορφη, γιατί είχε τα ακριβή φυσικά χαρακτηριστικά που είχε μαντέψει ο Χολμς, με επιπλέον ένα μακρύ και πεισματάρικο πηγούνι. Λόγω της φυσικής της τύφλωσης και της αλλαγής από το σκοτάδι στο φως, στεκόταν σαν ζαλισμένη και ανοιγόκλεινε τα μάτια της για να δει πού και ποιοι ήμασταν. Και όμως, παρ' όλα αυτά τα μειονεκτήματα, υπήρχε μια κάποια ευγένεια στη στάση της γυναίκας, μια γενναιότητα στο προκλητικό πηγούνι και στο υψωμένο κεφάλι, που επέβαλε κάτι σαν σεβασμό και θαυμασμό. Ο Στάνλεϊ Χόπκινς είχε απλώσει το χέρι του στο χέρι της και την απαίτησε ως αιχμάλωτή του, αλλά εκείνη τον απομάκρυνε ευγενικά, αλλά με μια ακατανίκητη αξιοπρέπεια που επέβαλε την υπακοή. Ο γέρος ξάπλωσε στην καρέκλα του, με συσπασμένο πρόσωπο, και την κοίταζε με μελαγχολικά μάτια.

"Μάλιστα, κύριε, είμαι αιχμάλωτός σας", είπε. "Από εκεί που στεκόμουν άκουγα τα πάντα και ξέρω ότι μάθατε την αλήθεια. Τα ομολογώ όλα. Εγώ σκότωσα τον νεαρό άνδρα. Αλλά έχετε δίκιο, εσείς που λέτε ότι ήταν ατύχημα. Δεν ήξερα καν ότι ήταν ένα μαχαίρι που κρατούσα στο χέρι μου, γιατί μέσα στην απελπισία μου άρπαξα κάτι από το τραπέζι και τον χτύπησα για να τον κάνω να με αφήσει να φύγω. Είναι η αλήθεια που λέω".

"Κυρία", είπε ο Χολμς, "είμαι σίγουρος ότι είναι η αλήθεια. Φοβάμαι ότι δεν είστε καθόλου καλά".

Είχε πάρει ένα φοβερό χρώμα, ακόμα πιο φρικτό κάτω από τις σκούρες γραμμές σκόνης στο πρόσωπό της. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού- μετά συνέχισε.

"Έχω μόνο λίγο χρόνο εδώ", είπε, "αλλά θα ήθελα να μάθετε όλη την αλήθεια. Είμαι η σύζυγος αυτού του άνδρα. Δεν είναι Άγγλος. Είναι Ρώσος.

Το όνομά του δεν θα το πω".

Για πρώτη φορά ο γέρος ανακινήθηκε. "Ο Θεός να σε ευλογεί, Άννα!" φώναξε. "Ο Θεός να σε ευλογεί!"

Έριξε ένα βλέμμα βαθύτατης περιφρόνησης προς το μέρος του. "Γιατί πρέπει να προσκολλάσαι τόσο σκληρά σε αυτή την άθλια ζωή σου, Σέργκιε;" είπε. "Έχει κάνει κακό σε πολλούς και καλό σε κανέναν - ούτε καν στον εαυτό σου. Ωστόσο, δεν είναι στο χέρι μου να προκαλέσω το σπάσιμο της εύθραυστης κλωστής πριν από την ώρα του Θεού. Έχω ήδη αρκετά στην ψυχή μου από τότε που πέρασα το κατώφλι αυτού του καταραμένου σπιτιού. Αλλά πρέπει να μιλήσω, αλλιώς θα είναι πολύ αργά.

"Είπα, κύριοι, ότι είμαι η σύζυγος αυτού του άνδρα. Αυτός ήταν πενήντα ετών και εγώ ένα ανόητο κορίτσι είκοσι ετών όταν παντρευτήκαμε. Ήταν σε μια πόλη της Ρωσίας, σε ένα Πανεπιστήμιο - δεν θα αναφέρω το όνομα του τόπου".

"Ο Θεός να σε ευλογεί, Άννα!" μουρμούρισε ξανά ο γέρος.

"Ήμασταν μεταρρυθμιστές - επαναστάτες - μηδενιστές, καταλαβαίνετε. Αυτός και εγώ και πολλοί άλλοι. Τότε ήρθε μια δύσκολη εποχή, ένας αστυνομικός σκοτώθηκε, πολλοί συνελήφθησαν, αναζητούνταν στοιχεία, και προκειμένου να σώσει τη ζωή του και να κερδίσει μια μεγάλη αμοιβή, ο σύζυγός μου πρόδωσε την ίδια του τη γυναίκα και τους συντρόφους του. Ναι, μας συνέλαβαν όλους μετά την ομολογία του. Κάποιοι από εμάς βρέθηκαν στην αγχόνη και κάποιοι άλλοι στη Σιβηρία. Ήμουν ανάμεσα στους τελευταίους, αλλά η θητεία μου δεν ήταν ισόβια. Ο σύζυγός μου ήρθε στην Αγγλία με τα παράνομα κέρδη του και από τότε ζει ήσυχα, γνωρίζοντας καλά ότι αν η Αδελφότητα ήξερε πού βρισκόταν δεν θα περνούσε ούτε μια εβδομάδα πριν αποδοθεί δικαιοσύνη".

Ο γέρος άπλωσε ένα τρεμάμενο χέρι και πήρε ένα τσιγάρο. "Είμαι στα χέρια σου, Άννα", είπε. "Ήσουν πάντα καλή μαζί μου".

"Δεν σας έχω πει ακόμα το ύψος της κακίας του", είπε. "Ανάμεσα στους συντρόφους μας στο Τάγμα υπήρχε ένας που ήταν φίλος της καρδιάς μου. Ήταν ευγενής, ανιδιοτελής, στοργικός - όλα όσα δεν ήταν ο σύζυγός μου. Μισούσε τη βία. Ήμασταν όλοι ένοχοι - αν αυτό είναι ενοχή - αλλά αυτός δεν ήταν. Έγραφε για πάντα αποτρέποντάς μας από μια τέτοια πορεία. Αυτά τα γράμματα θα τον είχαν σώσει. Το ίδιο και το ημερολόγιό μου, στο οποίο από μέρα σε μέρα είχα καταγράψει τόσο τα συναισθήματά μου απέναντί του όσο και την άποψη που είχε πάρει ο καθένας μας. Ο σύζυγός μου βρήκε και κράτησε τόσο το ημερολόγιο όσο και τις επιστολές. Τα έκρυψε, και προσπάθησε πολύ να ορκιστεί στη ζωή του νεαρού άνδρα. Σε αυτό απέτυχε, αλλά ο Αλέξης στάλθηκε κατάδικος στη Σιβηρία, όπου τώρα, αυτή τη στιγμή, εργάζεται σε ένα αλατωρυχείο. Σκέψου το αυτό, κακοποιέ, κακοποιέ, τώρα, τώρα, αυτή τη στιγμή, ο Αλέξης, ένας άνθρωπος

του οποίου

όνομα δεν είσαι άξιος να μιλήσεις, εργάζεται και ζει σαν σκλάβος, και όμως έχω τη ζωή σου στα χέρια μου και σε αφήνω να φύγεις".

"Ήσουν πάντα μια ευγενική γυναίκα, Άννα", είπε ο γέρος, ρουφώντας το τσιγάρο του.

Είχε σηκωθεί, αλλά έπεσε πάλι πίσω με μια μικρή κραυγή πόνου.

"Πρέπει να τελειώσω", είπε. "Όταν τελείωσε η θητεία μου, ανέλαβα να πάρω το ημερολόγιο και τις επιστολές που, αν στέλνονταν στη ρωσική κυβέρνηση, θα εξασφάλιζαν την απελευθέρωση του φίλου μου. Ήξερα ότι ο σύζυγός μου είχε έρθει στην Αγγλία. Μετά από μήνες αναζήτησης ανακάλυψα πού βρισκόταν. Ήξερα ότι είχε ακόμη το ημερολόγιο, διότι όταν ήμουν στη Σιβηρία είχα λάβει κάποτε ένα γράμμα του, στο οποίο με κατηγορούσε και ανέφερε κάποια αποσπάσματα από τις σελίδες του. Ωστόσο, ήμουν βέβαιος ότι με την εκδικητική του φύση δεν θα μου το έδινε ποτέ με τη θέλησή του. Πρέπει να το πάρω μόνος μου. Με αυτόν τον σκοπό προσέλαβα έναν πράκτορα από μια ιδιωτική εταιρεία ντετέκτιβ, ο οποίος μπήκε στο σπίτι του συζύγου μου ως γραμματέας - ήταν ο δεύτερος γραμματέας σας, ο Σέργιος, αυτός που σας άφησε τόσο βιαστικά. Διαπίστωσε ότι τα έγγραφα φυλάσσονταν στο ντουλάπι και πήρε μια αποτύπωση του κλειδιού. Δεν ήθελε να προχωρήσει παραπέρα. Μου παρέδωσε ένα σχέδιο του σπιτιού και μου είπε ότι το πρωί το γραφείο ήταν πάντα άδειο, καθώς ο γραμματέας εργαζόταν εδώ πάνω. Έτσι, τελικά πήρα το κουράγιο μου στα δύο χέρια και κατέβηκα να πάρω τα χαρτιά για τον εαυτό μου. Τα κατάφερα, αλλά με τι κόστος!

"Μόλις είχα πάρει τα χαρτιά και κλείδωνα το ντουλάπι, όταν με άρπαξε ο νεαρός. Τον είχα δει ήδη εκείνο το πρωί. Με είχε συναντήσει στο δρόμο και του είχα ζητήσει να μου πει πού έμενε ο καθηγητής Κόραμ, χωρίς να γνωρίζω ότι ήταν υπάλληλός του".

"Ακριβώς! ακριβώς!" είπε ο Holmes. "Ο γραμματέας επέστρεψε και είπε στον εργοδότη του για τη γυναίκα που είχε συναντήσει. Στη συνέχεια, με την τελευταία του πνοή προσπάθησε να στείλει ένα μήνυμα ότι ήταν αυτή - αυτή που μόλις είχε συζητήσει μαζί του".

"Πρέπει να με αφήσετε να μιλήσω", είπε η γυναίκα με επιτακτική φωνή και το πρόσωπό της συσπάστηκε σαν να πονούσε. "Όταν έπεσε, βγήκα βιαστικά από το δωμάτιο, διάλεξα λάθος πόρτα και βρέθηκα στο δωμάτιο του συζύγου μου. Εκείνος μου μίλησε για να με παραδώσει. Του έδειξα ότι αν το έκανε, η ζωή του ήταν στα χέρια μου. Αν με παρέδιδε στο νόμο, θα μπορούσα να τον παραδώσω στην Αδελφότητα. Δεν ήταν ότι επιθυμούσα να ζήσω για χάρη μου, αλλά ήταν ότι επιθυμούσα να πετύχω τον σκοπό μου. Ήξερε ότι θα έκανα αυτό που έλεγα - ότι η δική του μοίρα εμπλεκόταν με τη δική μου. Γι' αυτόν τον λόγο και για κανέναν άλλο με προστάτευσε. Με έσπρωξε σε εκείνη τη σκοτεινή κρυψώνα, ένα κατάλοιπο των παλιών

ημερών, γνωστό μόνο στον εαυτό του. Έπαιρνε τα γεύματά του στο δωμάτιό του και έτσι μπορούσε να μου δίνει μέρος του φαγητού του.

Συμφωνήθηκε ότι όταν η αστυνομία θα έφευγε από το σπίτι θα έπρεπε να φύγω τη νύχτα και να μην ξαναγυρίσω. Αλλά κατά κάποιο τρόπο διαβάσατε τα σχέδιά μας". Έβγαλε από τον κόρφο του φορέματός της ένα μικρό πακέτο. "Αυτά είναι τα τελευταία μου λόγια", είπε, "εδώ είναι το πακέτο που θα σώσει τον Αλέξη. Το εμπιστεύομαι στην τιμή σας και στην αγάπη σας για τη δικαιοσύνη. Πάρτε το! Θα το παραδώσετε στη ρωσική πρεσβεία. Τώρα έκανα το καθήκον μου και..."

"Σταματήστε την!" φώναξε ο Χολμς. Είχε διασχίσει το δωμάτιο και είχε αποσπάσει ένα μικρό φιαλίδιο από το χέρι της.

"Πολύ αργά!" είπε, ξαπλώνοντας στο κρεβάτι. "Πολύ αργά! Πήρα το δηλητήριο πριν φύγω από την κρυψώνα μου. Το κεφάλι μου κολυμπάει! Φεύγω! Σας ζητώ, κύριε, να θυμάστε το πακέτο".

"Μια απλή υπόθεση, αλλά κατά κάποιο τρόπο διδακτική", παρατήρησε ο Χολμς, καθώς επιστρέψαμε στην πόλη. "Εξαρτάται από την αρχή από το prince-nez. Χωρίς την ευτυχή συγκυρία να τα έχει αρπάξει ο ετοιμοθάνατος, δεν είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσαμε ποτέ να φτάσουμε στη λύση μας. Μου ήταν σαφές από τη δύναμη των γυαλιών ότι ο κάτοχός τους πρέπει να ήταν πολύ τυφλός και αβοήθητος όταν τα έχασε. Όταν μου ζητήσατε να πιστέψω ότι περπάτησε κατά μήκος μιας στενής λωρίδας γρασιδιού χωρίς να κάνει ούτε μια φορά λάθος βήμα, παρατήρησα, όπως ίσως θυμάστε, ότι ήταν μια αξιοσημείωτη επίδοση. Στο μυαλό μου το είχα καταγράψει ως μια αδύνατη επίδοση, εκτός από την απίθανη περίπτωση να είχε ένα δεύτερο ζευγάρι γυαλιά. Αναγκάστηκα, επομένως, να εξετάσω σοβαρά την υπόθεση ότι είχε παραμείνει μέσα στο σπίτι. Αντιλαμβανόμενος την ομοιότητα των δύο διαδρόμων έγινε σαφές ότι θα μπορούσε πολύ εύκολα να είχε κάνει ένα τέτοιο λάθος, και σε αυτή την περίπτωση ήταν προφανές ότι έπρεπε να είχε μπει στο δωμάτιο του καθηγητή. Επομένως, ήμουν σε έντονη εγρήγορση για οτιδήποτε θα επιβεβαίωνε αυτή την υπόθεση και εξέτασα προσεκτικά το δωμάτιο για οτιδήποτε μπορούσε να αποτελέσει κρυψώνα. Το χαλί φαινόταν συνεχές και καλά καρφωμένο, οπότε απέρριψα την ιδέα μιας καταπακτής. Θα μπορούσε κάλλιστα να υπάρχει μια εσοχή πίσω από τα βιβλία. Όπως γνωρίζετε, τέτοιες συσκευές είναι συνηθισμένες σε παλιές βιβλιοθήκες. Παρατήρησα ότι τα βιβλία ήταν στοιβαγμένα στο πάτωμα σε όλα τα άλλα σημεία, αλλά ότι μια βιβλιοθήκη είχε μείνει ελεύθερη. Αυτή, λοιπόν, θα μπορούσε να είναι η πόρτα. Δεν μπόρεσα να δω σημάδια που να με καθοδηγούν, αλλά το χαλί είχε ένα μουντό χρώμα, το οποίο προσφέρεται πολύ καλά για εξέταση. Κάπνισα λοιπόν μεγάλο αριθμό από αυτά τα εξαιρετικά τσιγάρα και έριξα τη στάχτη σε όλο το χώρο μπροστά από την ύποπτη βιβλιοθήκη. Ήταν ένα απλό τέχνασμα, αλλά εξαιρετικά αποτελεσματικό. Στη συνέχεια κατέβηκα κάτω και διαπίστωσα, παρουσία σας, Watson, χωρίς να αντιληφθείτε το νόημα των παρατηρήσεών μου, ότι

ο καθηγητής Coram

η κατανάλωση τροφίμων είχε αυξηθεί - όπως θα περίμενε κανείς όταν προμηθεύει ένα δεύτερο άτομο. Στη συνέχεια ανεβήκαμε και πάλι στο δωμάτιο, οπότε, αναποδογυρίζοντας το κουτί με τα τσιγάρα, απέκτησα μια πολύ καλή θέα του δαπέδου και μπόρεσα να διακρίνω αρκετά καθαρά, από τα ίχνη στην στάχτη των τσιγάρων, ότι η κρατούμενη είχε, κατά την απουσία μας, βγει από το καταφύγιό της. Λοιπόν, Hopkins, φτάσαμε στο Charing Cross, και σε συγχαίρω που έφερες την υπόθεσή σου σε επιτυχή κατάληξη. Αναμφίβολα θα πάτε στο αρχηγείο. Νομίζω, Γουάτσον, ότι εσύ κι εγώ θα πάμε μαζί στη ρωσική πρεσβεία".

Κεφάλ

αιο

Η περιπέτεια του χαμένου τρίτου τετάρτου

Είχαμε συνηθίσει να λαμβάνουμε περίεργα τηλεγραφήματα στην οδό Μπέικερ, αλλά έχω μια ιδιαίτερη ανάμνηση ενός τηλεγραφήματος που έφτασε σε εμάς ένα ζοφερό πρωινό του Φεβρουαρίου πριν από επτά ή οκτώ χρόνια και έδωσε στον κ. Σέρλοκ Χολμς ένα αινιγματικό τέταρτο της ώρας. Απευθυνόταν στον ίδιο και είχε ως εξής:...

"Παρακαλώ περιμένετε με. Τρομερή ατυχία. Λείπουν τα τρία τέταρτα της δεξιάς πτέρυγας- απαραίτητο για αύριο. - Overton."

"Strand ταχυδρομική σφραγίδα και αποστολή δέκα και τριάντα έξι", είπε ο Χολμς, διαβάζοντάς το ξανά και ξανά. "Ο κ. Όβερτον ήταν προφανώς αρκετά ενθουσιασμένος όταν το έστειλε και κατά συνέπεια κάπως ασυνάρτητος. Καλά, καλά, θα είναι εδώ, τολμώ να πω, μέχρι να κοιτάξω τους Τάιμς, και τότε θα ξέρουμε τα πάντα γι' αυτό. Ακόμη και το πιο ασήμαντο πρόβλημα θα ήταν ευπρόσδεκτο σε αυτές τις στάσιμες μέρες".

Τα πράγματα ήταν πράγματι πολύ αργά μαζί μας, και είχα μάθει να φοβάμαι τέτοιες περιόδους αδράνειας, γιατί γνώριζα από την εμπειρία μου ότι ο εγκέφαλος του συντρόφου μου ήταν τόσο ασυνήθιστα ενεργός που ήταν επικίνδυνο να τον αφήσω χωρίς υλικό για να δουλέψει. Για χρόνια τον είχα σταδιακά απογαλακτίσει από τη μανία με τα ναρκωτικά που απειλούσε κάποτε να ανακόψει την αξιοσημείωτη καριέρα του. Τώρα ήξερα ότι υπό συνήθεις συνθήκες δεν επιθυμούσε πλέον αυτό το τεχνητό ερέθισμα, αλλά γνώριζα καλά ότι ο δαίμονας δεν ήταν νεκρός, αλλά κοιμόταν- και ήξερα ότι ο ύπνος ήταν ελαφρύς και το ξύπνημα κοντά, όταν σε περιόδους απραξίας έβλεπα το σφιγμένο βλέμμα στο ασκητικό πρόσωπο του Χολμς και το μελαγχολικό βλέμμα στα βαθιά και ανεξιχνίαστα μάτια του. Γι' αυτό ευλόγησα αυτόν τον κ. Όβερτον, όποιος κι αν ήταν, αφού είχε έρθει με το αινιγματικό του μήνυμα για να σπάσει αυτή την επικίνδυνη ηρεμία που έφερνε στον φίλο μου περισσότερους κινδύνους από όλες τις καταιγίδες της θυελλώδους ζωής του.

Όπως περιμέναμε, το τηλεγράφημα ακολουθήθηκε σύντομα από τον αποστολέα του, και η κάρτα του κ. Cyril Overton, του Trinity College του

Cambridge, ανακοίνωσε την άφιξη ενός τεράστιου νεαρού άνδρα, δεκαέξι λίβρες από συμπαγή οστά και μυς,

ο οποίος υπερίσχυε στην πόρτα με τους φαρδείς ώμους του και κοίταζε από τον έναν μας στον άλλον με ένα όμορφο πρόσωπο που ήταν καταβεβλημένο από την αγωνία.

"Κύριε Σέρλοκ Χολμς;"

Ο σύντροφός μου υποκλίθηκε.

"Πήγα στη Σκότλαντ Γιαρντ, κύριε Χολμς. Είδα τον επιθεωρητή Stanley Hopkins. Με συμβούλεψε να έρθω σε σας. Είπε ότι η υπόθεση, απ' όσο μπορούσε να δει, ήταν περισσότερο στη δική σας γραμμή παρά σε εκείνη της κανονικής αστυνομίας".

"Παρακαλώ, καθίστε και πείτε μου τι συμβαίνει".

"Είναι απαίσιο, κύριε Χολμς, απλά απαίσιο! Απορώ πώς τα μαλλιά μου δεν είναι γκρίζα. Godfrey Staunton - τον έχετε ακούσει, φυσικά; Είναι απλά ο μεντεσές πάνω στον οποίο περιστρέφεται όλη η ομάδα. Θα προτιμούσα να αφήσω δύο από την ομάδα και να έχω τον Γκόντφρι για την γραμμή των τριών τετάρτων. Είτε πρόκειται για πάσα, είτε για τάκλιν, είτε για ντρίμπλα, δεν υπάρχει κανείς που να μπορεί να τον αγγίξει- και μετά, έχει το κεφάλι και μπορεί να μας κρατήσει όλους μαζί. Τι πρέπει να κάνω; Αυτό σας ρωτάω, κύριε Χολμς. Υπάρχει ο Moorhouse, πρώτος εφεδρικός, αλλά έχει εκπαιδευτεί ως μισός, και πάντα μπαίνει κατευθείαν στην άμυνα αντί να μένει στη γραμμή του άουτ. Είναι καλός στο κτύπημα, είναι αλήθεια, αλλά, από την άλλη, δεν έχει κρίση και δεν μπορεί να κάνει σπριντ για τα καρύδια. Ο Μόρτον ή ο Τζόνσον, οι ιπτάμενοι της Οξφόρδης, θα μπορούσαν να τον προσπεράσουν. Ο Στίβενσον είναι αρκετά γρήγορος, αλλά δεν θα μπορούσε να ρίξει από τη γραμμή των είκοσι πέντε, και ένας τρίτος τέταρτος που δεν μπορεί ούτε να χτυπήσει ούτε να ρίξει δεν αξίζει μια θέση μόνο για την ταχύτητα. Όχι, κύριε Χολμς, τελειώσαμε, εκτός αν με βοηθήσετε να βρω τον Γκόντφρεϊ Στάουντον".

Ο φίλος μου είχε ακούσει με διασκεδαστική έκπληξη αυτή τη μακροσκελή ομιλία, η οποία εκτοξεύτηκε με εξαιρετικό σθένος και σοβαρότητα, ενώ κάθε σημείο της ομιλίας του χτυπιόταν από ένα γεροδεμένο χέρι στο γόνατο του ομιλητή. Όταν ο επισκέπτης μας σιώπησε, ο Χολμς άπλωσε το χέρι του και έβγαλε το γράμμα "S" από το βιβλίο του. Για μια φορά έψαξε μάταια σε αυτό το ορυχείο ποικίλων πληροφοριών.

"Υπάρχει ο Arthur H. Staunton, ο ανερχόμενος νεαρός πλαστογράφος", είπε, "και υπήρχε και ο Henry Staunton, τον οποίο βοήθησα να κρεμαστεί, αλλά ο Godfrey Staunton είναι ένα νέο όνομα για μένα".

Ήταν η σειρά του επισκέπτη μας να κοιτάζει έκπληκτος.

"Μα, κύριε Χολμς, νόμιζα ότι γνωρίζατε πράγματα", είπε. "Υποθέτω, λοιπόν, ότι αν δεν έχετε ακούσει ποτέ για τον Godfrey Staunton, δεν

γνωρίζετε ούτε τον Cyril Overton;"

Ο Χολμς κούνησε το κεφάλι του με καλή διάθεση.

"Μεγάλος Σκωτσέζος!" φώναξε ο αθλητής. "Γιατί, ήμουν πρώτος εφεδρικός για την Αγγλία εναντίον της Ουαλίας, και έχω κυβερνήσει το 'Varsity όλο το χρόνο. Αλλά αυτό δεν είναι τίποτα! Δεν πίστευα ότι υπήρχε ψυχή στην Αγγλία που δεν γνώριζε τον Godfrey Staunton, τον εξαιρετικό τριπλουνίστα, του Κέιμπριτζ, του Μπλάκχιθ και των πέντε διεθνών αγώνων. Θεέ μου! Κύριε Χολμς, πού έχετε ζήσει;"

Ο Χολμς γέλασε με την αφελή έκπληξη του νεαρού γίγαντα.

"Ζείτε σε έναν διαφορετικό κόσμο από μένα, κ. Όβερτον, έναν πιο γλυκό και υγιή. Οι διακλαδώσεις μου εκτείνονται σε πολλά τμήματα της κοινωνίας, αλλά ποτέ, είμαι ευτυχής που το λέω, στον ερασιτεχνικό αθλητισμό, που είναι το καλύτερο και υγιέστερο πράγμα στην Αγγλία. Ωστόσο, η απροσδόκητη επίσκεψή σας σήμερα το πρωί μου δείχνει ότι ακόμη και σ' αυτόν τον κόσμο του καθαρού αέρα και του ευ αγωνίζεσθαι μπορεί να υπάρχει δουλειά για μένα- γι' αυτό τώρα, καλέ μου κύριε, σας παρακαλώ να καθίσετε και να μου πείτε αργά και ήσυχα τι ακριβώς έχει συμβεί και πώς επιθυμείτε να σας βοηθήσω".

Το πρόσωπο του νεαρού Όβερτον πήρε το ενοχλημένο βλέμμα του ανθρώπου που έχει συνηθίσει να χρησιμοποιεί περισσότερο τους μύες του παρά το μυαλό του- αλλά σταδιακά, με πολλές επαναλήψεις και ασαφείς διευκρινίσεις που μπορώ να παραλείψω από την αφήγησή του, μας παρουσίασε την παράξενη ιστορία του.

"Από εδώ, κύριε Χολμς. Όπως σας είπα, είμαι ο αρχηγός της ομάδας Rugger του Cambridge 'Varsity, και ο Godfrey Staunton είναι ο κουμπάρος μου. Αύριο παίζουμε με την Οξφόρδη. Χθες ήρθαμε όλοι και εγκατασταθήκαμε στο ιδιωτικό ξενοδοχείο του Μπέντλεϊ. Στις δέκα η ώρα πήγα και είδα ότι όλα τα παιδιά είχαν πάει για ύπνο, γιατί πιστεύω στην αυστηρή προπόνηση και στον άφθονο ύπνο για να διατηρείται μια ομάδα σε φόρμα. Είχα μια-δυο κουβέντες με τον Γκόντφρεϊ πριν πάει για ύπνο. Μου φάνηκε χλωμός και ενοχλημένος. Τον ρώτησα τι συμβαίνει. Είπε ότι ήταν εντάξει - μόνο ένας πονοκέφαλος. Του είπα καληνύχτα και τον άφησα. Μισή ώρα αργότερα ο θυρωρός μου είπε ότι ένας άνδρας με μούσι και άγρια εμφάνιση τηλεφώνησε με ένα σημείωμα για τον Godfrey. Δεν είχε πάει για ύπνο και το σημείωμα πήγε στο δωμάτιό του. Ο Γκόντφρεϊ το διάβασε και έπεσε πίσω στην καρέκλα σαν να τον είχαν χτυπήσει με το κοντάρι. Ο θυρωρός ήταν τόσο φοβισμένος που πήγε να με φέρει, αλλά ο Godfrey τον σταμάτησε, ήπιε ένα ποτήρι νερό και συνήλθε. Στη συνέχεια κατέβηκε κάτω, είπε λίγα λόγια στον άνδρα που περίμενε στο χολ, και οι δυο τους έφυγαν μαζί. Την τελευταία φορά που τους είδε ο θυρωρός, σχεδόν έτρεχαν στο δρόμο προς την κατεύθυνση της Strand. Σήμερα το πρωί το δωμάτιο του Γκόντφρεϊ ήταν άδειο, το κρεβάτι του δεν είχε κοιμηθεί ποτέ και τα πράγματά του ήταν όλα όπως τα είχα δει το

προηγούμενο βράδυ. Είχε φύγει αμέσως με αυτόν τον ξένο, και έκτοτε δεν είχε νέα του. Δεν πιστεύω ότι θα επιστρέψει ποτέ. Ήταν αθλητής, ήταν

Godfrey, μέχρι το μεδούλι του, και δεν θα σταματούσε την εκπαίδευσή του και δεν θα άφηνε τον καπετάνιο του να μπει μέσα, αν δεν υπήρχε κάποιος λόγος που ήταν πολύ ισχυρός γι' αυτόν. Όχι- αισθάνομαι σαν να είχε φύγει για πάντα και να μην τον ξαναείδαμε ποτέ".

Ο Σέρλοκ Χολμς άκουσε με μεγάλη προσοχή αυτή τη μοναδική αφήγηση.

"Τι έκανες;" ρώτησε.

"Τηλεγράφησα στο Κέιμπριτζ για να μάθω αν είχε ακουστεί κάτι γι' αυτόν εκεί. Είχα μια απάντηση. Κανείς δεν τον έχει δει".

"Θα μπορούσε να έχει επιστρέψει στο Κέιμπριτζ;"

"Ναι, το τρένο έχει αργήσει - έντεκα παρά τέταρτο". "Αλλά απ' όσο μπορείτε να βεβαιωθείτε δεν το πήρε;" "Όχι, δεν τον έχει δει κανείς."

"Τι έκανες μετά;"

"Τηλεγράφησα στον Λόρδο Μάουντ-Τζέιμς." "Γιατί στον Λόρδο Μάουντ-Τζέιμς;"

"Ο Γκόντφρεϊ είναι ορφανός και ο λόρδος Μάουντ-Τζέιμς είναι ο πλησιέστερος συγγενής του - ο θείος του, πιστεύω".

"Πράγματι. Αυτό ρίχνει νέο φως στο θέμα. Ο λόρδος Μάουντ-Τζέιμς είναι ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους στην Αγγλία".

"Έτσι άκουσα τον Γκόντφρεϊ να λέει."

"Και ο φίλος σας ήταν στενά συγγενής;"

"Ναι, ήταν ο κληρονόμος του, και ο γέρος είναι σχεδόν ογδόντα ετών - γεμάτος ποδάγρα, επίσης. Λένε ότι μπορεί να παίζει μπιλιάρδο με τις αρθρώσεις του. Ποτέ στη ζωή του δεν επέτρεψε στον Γκόντφρεϊ ούτε ένα σελίνι, γιατί είναι απόλυτος τσιγκούνης, αλλά όλα θα του έρθουν αμέσως".

"Έχετε νέα από τον Λόρδο Μάουντ-Τζέιμς;" "Όχι."

"Τι κίνητρο θα μπορούσε να έχει ο φίλος σας για να πάει στον λόρδο Μάουντ-Τζέιμς;" "Λοιπόν, κάτι τον απασχολούσε το προηγούμενο βράδυ, και αν είχε να κάνει

με τα χρήματα είναι πιθανό ότι θα έκανε για τον πλησιέστερο συγγενή του που είχε τόσα πολλά, αν και απ' ό,τι έχω ακούσει δεν θα είχε πολλές πιθανότητες να τα πάρει. Ο Γκόντφρεϊ δεν συμπαθούσε τον γέρο. Δεν θα πήγαινε αν μπορούσε να το αποφύγει".

"Λοιπόν, αυτό θα το διαπιστώσουμε σύντομα. Αν ο φίλος σας πήγαινε στον συγγενή του, τον Λόρδο Μάουντ-Τζέιμς, τότε πρέπει να εξηγήσετε την επίσκεψη αυτού του τραχύτατου τύπου τόσο αργά και την αναστάτωση που προκλήθηκε από τον ερχομό του".

Ο Cyril Overton έβαλε τα χέρια του στο κεφάλι του. "Δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα", είπε.

"Καλά, καλά, έχω μια καθαρή μέρα και θα χαρώ να εξετάσω το θέμα", είπε ο Χολμς. "Θα σας συνιστούσα ανεπιφύλακτα να κάνετε τις προετοιμασίες σας για τον αγώνα σας χωρίς να αναφέρεστε σε αυτόν τον νεαρό κύριο. Πρέπει, όπως λέτε, να ήταν μια ακατανίκητη ανάγκη που τον απομάκρυνε με τέτοιο τρόπο, και η ίδια ανάγκη είναι πιθανό να τον κρατήσει μακριά. Ας πάμε μαζί σε αυτό το ξενοδοχείο και ας δούμε αν ο θυρωρός μπορεί να ρίξει νέο φως στο θέμα".

Ο Σέρλοκ Χολμς ήταν δάσκαλος στην τέχνη του να βάζει έναν ταπεινό μάρτυρα στην ησυχία του, και πολύ σύντομα, στην ησυχία του εγκαταλελειμμένου δωματίου του Γκόντφρεϊ Στάντον, απέσπασε όλα όσα είχε να πει ο θυρωρός. Ο επισκέπτης της προηγούμενης νύχτας δεν ήταν κύριος, ούτε εργάτης. Ήταν απλώς αυτό που ο θυρωρός περιέγραψε ως "μεσαίου μεγέθους τύπος"- ένας άντρας πενήντα χρονών, με γκριζαρισμένη γενειάδα, χλωμό πρόσωπο, ήσυχος ντυμένος. Ο ίδιος φαινόταν ταραγμένος. Ο θυρωρός είχε παρατηρήσει ότι το χέρι του έτρεμε όταν του έτεινε το σημείωμα. Ο Godfrey Staunton είχε βάλει το σημείωμα στην τσέπη του. Ο Στάντον δεν είχε δώσει το χέρι του στον άνδρα στο διάδρομο. Είχαν ανταλλάξει μερικές φράσεις, από τις οποίες ο θυρωρός είχε ξεχωρίσει μόνο τη λέξη "χρόνος". Στη συνέχεια έφυγαν βιαστικά με τον τρόπο που περιγράφηκε. Το ρολόι της αίθουσας έδειχνε μόλις δέκα και μισή.

"Για να δω", είπε ο Χολμς και κάθισε στο κρεβάτι του Στάντον. "Είστε ο θυρωρός της ημέρας, έτσι δεν είναι;"

"Μάλιστα, κύριε, σχολάζω στις έντεκα".

"Ο νυχτοφύλακας δεν είδε τίποτα, υποθέτω;"

"Όχι, κύριε- μια θεατρική ομάδα ήρθε αργά. Κανείς άλλος." "Είχατε υπηρεσία όλη την ημέρα χθες;"

"Μάλιστα, κύριε."

"Πήρατε κανένα μήνυμα στον κ. Στάντον;"

"Μάλιστα, κύριε, ένα τηλεγράφημα."

"Α! Αυτό είναι ενδιαφέρον. Τι ώρα ήταν αυτό;"

"Γύρω στις έξι."

"Πού ήταν ο κ. Staunton όταν το έλαβε;" "Εδώ στο δωμάτιό του."

"Ήσασταν παρών όταν το άνοιξε;"

"Μάλιστα, κύριε- περίμενα να δω αν υπήρχε απάντηση". "Λοιπόν, υπήρχε;"

"Μάλιστα, κύριε. Έγραψε μια απάντηση". "Την πήρατε;"

"Όχι, το πήρε ο ίδιος."

"Αλλά το έγραψε παρουσία σας;"

"Μάλιστα, κύριε. Στεκόμουν δίπλα στην πόρτα και αυτός με την πλάτη γυρισμένη στο τραπέζι. Όταν το έγραψε, είπε: "Εντάξει, θυρωρέ, θα το πάρω μόνος μου"".

"Με τι το έγραψε;" "Με ένα στυλό, κύριε."

"Ήταν το τηλεγραφικό έντυπο ένα από αυτά στο τραπέζι;" "Μάλιστα, κύριε, ήταν το επάνω."

Ο Χολμς σηκώθηκε. Πήρε τα έντυπα, τα μετέφερε στο παράθυρο και εξέτασε προσεκτικά αυτό που ήταν πιο πάνω.

"Κρίμα που δεν έγραψε με μολύβι", είπε, ρίχνοντάς τα πάλι κάτω με ένα ανασήκωμα απογοήτευσης. "Όπως αναμφίβολα έχεις παρατηρήσει συχνά, Γουάτσον, η εντύπωση συνήθως περνάει - γεγονός που έχει διαλύσει πολλούς ευτυχισμένους γάμους. Ωστόσο, δεν μπορώ να βρω κανένα ίχνος εδώ. Χαίρομαι, ωστόσο, που αντιλαμβάνομαι ότι έγραφε με μια φαρδιάς αιχμής πένα, και δεν μπορώ να αμφιβάλλω ότι θα βρούμε κάποιο αποτύπωμα σε αυτό το στυλόχαρτο. Α, ναι, σίγουρα αυτό είναι το σωστό!"

Έσχισε μια λωρίδα από το χαρτί και μας έστρεψε προς το μέρος μας ένα ιερογλυφικό.

Ο Cyril Overton ήταν πολύ ενθουσιασμένος. "Κρατήστε το στο ποτήρι!" φώναξε.

"Αυτό είναι περιττό", είπε ο Χολμς. "Το χαρτί είναι λεπτό, και η πίσω όψη θα δώσει το μήνυμα. Ορίστε." Το γύρισε και το διαβάσαμε.

"Αυτό είναι λοιπόν το τέλος του τηλεγραφήματος που έστειλε ο Godfrey Staunton λίγες ώρες μετά την εξαφάνισή του. Υπάρχουν τουλάχιστον έξι λέξεις του μηνύματος που μας έχουν διαφύγει- αλλά αυτό που απομένει - "Μείνετε δίπλα μας για όνομα του Θεού!" - αποδεικνύει ότι αυτός ο νεαρός άνδρας έβλεπε έναν τρομερό κίνδυνο που τον πλησίαζε και από τον οποίο κάποιος άλλος θα μπορούσε να τον προστατεύσει. "Εμείς", σημειώστε το! Κάποιος άλλος εμπλέκεται. Ποιος άλλος θα μπορούσε να είναι παρά ο χλωμός, γενειοφόρος άντρας, ο οποίος φαινόταν ο ίδιος σε τόσο νευρική κατάσταση; Ποια, λοιπόν, είναι η σχέση μεταξύ του Godfrey Staunton και του γενειοφόρου άνδρα; Και ποια είναι η τρίτη πηγή από την οποία ο καθένας τους αναζήτησε βοήθεια ενάντια στον πιεστικό κίνδυνο; Η έρευνά μας έχει ήδη περιοριστεί σε αυτό".

"Πρέπει μόνο να βρούμε σε ποιον απευθύνεται αυτό το τηλεγράφημα", πρότεινα.

"Ακριβώς, αγαπητέ μου Γουάτσον. Ο προβληματισμός σας, αν και βαθύς, είχε ήδη περάσει από το μυαλό μου. Αλλά τολμώ να πω ότι μπορεί να σας έχει υποπέσει στην αντίληψή σας ότι αν μπείτε σε ένα ταχυδρομείο και απαιτήσετε να δείτε το αντίγραφο του μηνύματος ενός άλλου ανθρώπου, μπορεί να υπάρχει κάποια απροθυμία εκ μέρους των υπαλλήλων να σας υποχρεώσουν. Υπάρχει τόση γραφειοκρατία σε αυτά τα θέματα! Ωστόσο, δεν έχω καμία αμφιβολία ότι με λίγη λεπτότητα και φινέτσα μπορεί να επιτευχθεί ο σκοπός. Εν τω μεταξύ, θα ήθελα, παρουσία σας, κ. Overton, να εξετάσω αυτά τα έγγραφα που έχουν αφεθεί στο τραπέζι".

Υπήρχαν πολλές επιστολές, λογαριασμοί και σημειωματάρια, τα οποία ο Χολμς γύρισε και εξέτασε με γρήγορα, νευρικά δάχτυλα και έντονα, διεισδυτικά μάτια. "Τίποτα εδώ", είπε τελικά. "Παραεμπιπτόντως, υποθέτω ότι ο φίλος σας ήταν ένας υγιής νεαρός - δεν είχε τίποτα το κακό;"

"Ηχος σαν καμπάνα."

"Τον έχετε γνωρίσει ποτέ άρρωστο;"

"Ούτε μια μέρα. Έχει ξαπλώσει με ένα χτύπημα, και μια φορά γλίστρησε στο γόνατο, αλλά αυτό δεν ήταν τίποτα".

"Ίσως δεν ήταν τόσο δυνατός όσο υποθέτετε. Νομίζω ότι μπορεί να είχε κάποιο κρυφό πρόβλημα. Με τη συγκατάθεσή σας, θα βάλω ένα ή δύο από αυτά τα έγγραφα στην τσέπη μου, σε περίπτωση που επηρεάσουν τη μελλοντική μας έρευνα".

"Μια στιγμή! Μια στιγμή!", φώναξε μια φωνή και κοιτάξαμε ψηλά για να βρούμε έναν παράξενο μικρό γέρο, που σπαρταρούσε και συστρεφόταν στην πόρτα. Ήταν ντυμένος στα σκουριασμένα μαύρα, με ένα πολύ φαρδύ καπέλο και μια χαλαρή λευκή γραβάτα - το όλο αποτέλεσμα ήταν αυτό ενός πολύ χωριάτη παπά ή ενός μουγκού νεκροθάφτη. Ωστόσο, παρά την άθλια και ακόμη και παράλογη εμφάνισή του, η φωνή του είχε ένα κοφτερό τρίξιμο και ο τρόπος του μια γρήγορη ένταση που απαιτούσε την προσοχή.

"Ποιος είστε, κύριε, και με ποιο δικαίωμα αγγίζετε τα χαρτιά αυτού του κυρίου;" ρώτησε.

"Είμαι ιδιωτικός ντετέκτιβ και προσπαθώ να εξηγήσω την εξαφάνισή του".

"Ω, είσαι, είσαι; Και ποιος σε καθοδήγησε, ε;"

"Αυτός ο κύριος, ο φίλος του κ. Staunton, μου παραπέμφθηκε από τη Scotland Yard".

"Ποιος είστε, κύριε;"

"Είμαι ο Cyril Overton."

"Τότε εσύ είσαι αυτός που μου έστειλε το τηλεγράφημα. Το όνομά μου είναι Λόρδος Μάουντ-Τζέιμς. Ήρθα όσο πιο γρήγορα μπορούσε να με

φέρει το λεωφορείο του Μπέισγουότερ. Οπότε έχετε

να αναθέσετε σε έναν
ντετέκτιβ;"

"Μάλιστα, κύριε."

"Και είστε έτοιμοι να καλύψετε το κόστος;"

"Δεν έχω καμία αμφιβολία, κύριε, ότι ο φίλος μου ο Γκόντφρεϊ, όταν τον
βρούμε, θα είναι έτοιμος να το κάνει αυτό".

"Αλλά αν δεν βρεθεί ποτέ, ε; Απάντησέ μου!"

"Σε αυτή την περίπτωση, η οικογένειά του..."

"Τίποτα τέτοιο, κύριε!" φώναξε ο μικρός. "Μην περιμένετε από μένα ούτε
μια δεκάρα - ούτε μια δεκάρα! Το καταλαβαίνετε αυτό, κύριε ντετέκτιβ!
Είμαι όλη η οικογένεια που έχει αυτός ο νεαρός και σας λέω ότι δεν είμαι
υπεύθυνος. Αν έχει οποιεσδήποτε προσδοκίες, αυτό οφείλεται στο γεγονός
ότι δεν έχω σπαταλήσει ποτέ χρήματα, και δεν σκοπεύω να αρχίσω να το
κάνω τώρα. Όσον αφορά τα χαρτιά με τα οποία κάνετε τόσο ελεύθερα,
μπορώ να σας πω ότι σε περίπτωση που υπάρχει κάτι πολύτιμο ανάμεσά
τους, θα λογοδοτήσετε αυστηρά για ό,τι κάνετε με αυτά".

"Πολύ καλά, κύριε", είπε ο Σέρλοκ Χολμς. "Μπορώ να ρωτήσω στο
μεταξύ αν έχετε εσείς ο ίδιος κάποια θεωρία για την εξαφάνιση αυτού του
νεαρού άνδρα;"

"Όχι, κύριε, δεν έχω. Είναι αρκετά μεγάλος και αρκετά μεγάλος για να
φροντίσει τον εαυτό του, και αν είναι τόσο ανόητος ώστε να χαθεί,
αρνούμαι εντελώς να αναλάβω την ευθύνη να τον κυνηγήσω".

"Καταλαβαίνω απόλυτα τη θέση σας", είπε ο Χολμς, με μια σκανδαλώδη
λάμψη στα μάτια του. "Ίσως να μην καταλαβαίνετε ακριβώς τη δική μου. Ο
Γκόντφρεϊ Στάουντον φαίνεται ότι ήταν ένας φτωχός άνθρωπος. Αν τον
απήγαγαν, δεν θα μπορούσε να είναι για κάτι που ο ίδιος κατέχει. Η φήμη
του πλούτου σας έχει διαδοθεί στο εξωτερικό, λόρδε Μάουντ-Τζέιμς, και
είναι απολύτως πιθανό μια συμμορία κλεφτών να έχει ασφαλίσει τον ανιψιό
σας προκειμένου να κερδίσει από αυτόν κάποιες πληροφορίες σχετικά με
το σπίτι σας, τις συνήθειές σας και τον θησαυρό σας".

Το πρόσωπο του δυσάρεστου επισκέπτη μας έγινε άσπρο σαν το λαιμό
του. "Θεέ μου, κύριε, τι ιδέα! Ποτέ δεν σκέφτηκα τέτοια κακοήθεια! Τι
απάνθρωποι απατεώνες υπάρχουν στον κόσμο! Αλλά ο Γκόντφρεϊ είναι ένα
καλό παιδί - ένα πιστό παιδί. Τίποτα δεν θα τον ωθούσε να παραδώσει τον
γέρο θείο του. Θα μεταφέρω το πιάτο στην τράπεζα σήμερα το βράδυ. Εν
τω μεταξύ, μη δίνετε σημασία, κύριε ντετέκτιβ! Σας ικετεύω να μην
αφήσετε τίποτα να περάσει απαρατήρητο για να τον φέρετε πίσω με
ασφάλεια. Όσο για τα χρήματα, λοιπόν, όσον αφορά ένα πεντοχίλιορο ή
ακόμα και ένα δεκάρικο, μπορείτε πάντα να προσβλέπετε σε μένα".

Ακόμα και με την ψυχική του κατάσταση, ο ευγενής τσιγκούνης δεν μπορούσε να μας δώσει καμία πληροφορία που θα μπορούσε να μας βοηθήσει, διότι γνώριζε ελάχιστα για την ιδιωτική ζωή του ανιψιού του. Η μόνη μας ένδειξη ήταν το κουτσοσυρμένο τηλεγράφημα, και με ένα αντίγραφο αυτού στο χέρι του ο Χολμς ξεκίνησε να βρει έναν δεύτερο κρίκο για την αλυσίδα του. Είχαμε ξεφορτωθεί τον λόρδο Μάουντ-Τζέιμς και ο Όβερτον είχε πάει να συμβουλευτεί τα άλλα μέλη της ομάδας του για την ατυχία που τους είχε συμβεί.

Υπήρχε ένα τηλεγραφείο σε μικρή απόσταση από το ξενοδοχείο. Σταματήσαμε έξω από αυτό.

"Αξίζει να προσπαθήσουμε, Watson", είπε ο Holmes. "Φυσικά, με ένα ένταλμα θα μπορούσαμε να απαιτήσουμε να δούμε τα αντίγραφα, αλλά δεν έχουμε φτάσει ακόμα σε αυτό το στάδιο. Δεν νομίζω ότι θυμούνται πρόσωπα σε ένα τόσο πολυσύχναστο μέρος. Ας το τολμήσουμε".

"Λυπάμαι που σας ενοχλώ", είπε, με τον πιο άδολο τρόπο του, στη νεαρή γυναίκα πίσω από τη σχάρα- "υπάρχει κάποιο μικρό λάθος σχετικά με ένα τηλεγράφημα που έστειλα χθες. Δεν έλαβα καμία απάντηση και φοβάμαι πολύ ότι πρέπει να παρέλπισα να βάλω το όνομά μου στο τέλος. Θα μπορούσατε να μου πείτε αν είναι έτσι;"

Η νεαρή γυναίκα γύρισε μια δεσμίδα από αντίτυπα.

"Τι ώρα ήταν;" ρώτησε.

"Λίγο μετά τις

έξι." "Σε ποιον

ήταν;"

Ο Χολμς έβαλε το δάχτυλό του στα χείλη του και με κοίταξε. "Οι τελευταίες λέξεις ήταν "για όνομα του Θεού"", ψιθύρισε εμπιστευτικά- "είμαι πολύ ανήσυχος που δεν πήρα απάντηση".

Η νεαρή γυναίκα χώρισε ένα από τα έντυπα.

"Αυτό είναι. Δεν υπάρχει όνομα", είπε και το έστρωσε στον πάγκο.

"Τότε αυτό, φυσικά, εξηγεί γιατί δεν πήρα απάντηση", είπε ο Χολμς.

"Θεέ μου, πόσο ανόητο εκ μέρους μου, για να είμαι σίγουρος! Καλημέρα, δεσποινίς, και σας ευχαριστώ πολύ που μου ανακούφισες το μυαλό". Γέλασε και έτριψε τα χέρια του όταν βρεθήκαμε ξανά στο δρόμο.

"Λοιπόν;" ρώτησα.

"Προχωράμε, αγαπητέ μου Γουάτσον, προχωράμε. Είχα επτά διαφορετικά σχέδια για να ρίξω μια ματιά σε αυτό το τηλεγράφημα, αλλά δύσκολα θα μπορούσα να ελπίζω ότι θα τα κατάφερνα με την πρώτη κιόλας φορά".

"Και τι κέρδισες;"

"Ένα σημείο εκκίνησης για την έρευνά μας". Κάλεσε ένα ταξί. "Σταθμός King's Cross", είπε.

"Έχουμε ένα ταξίδι, λοιπόν;"

"Ναι, νομίζω ότι πρέπει να πάμε μαζί στο Κέιμπριτζ. Όλες οι ενδείξεις μου δείχνουν προς αυτή την κατεύθυνση".

"Πείτε μου", ρώτησα, καθώς ανεβαίναμε την Gray's Inn Road, "έχετε υποψίες ακόμη για την αιτία της εξαφάνισης; Δεν νομίζω ότι ανάμεσα σε όλες τις υποθέσεις μας έχω γνωρίσει κάποια που τα κίνητρα να είναι πιο ασαφή. Σίγουρα δεν φαντάζεστε στ' αλήθεια ότι μπορεί να τον απήγαγαν για να δώσει πληροφορίες εναντίον του πλούσιου θείου του;"

"Ομολογώ, αγαπητέ μου Γουάτσον, ότι αυτό δεν μου φαίνεται πολύ πιθανή εξήγηση. Μου φάνηκε, ωστόσο, ότι είναι αυτή που θα μπορούσε να ενδιαφέρει περισσότερο αυτόν τον εξαιρετικά δυσάρεστο γέροντα".

"Σίγουρα το έκανε αυτό. Αλλά ποιες είναι οι εναλλακτικές σου;"

"Θα μπορούσα να αναφέρω αρκετές. Πρέπει να παραδεχτείτε ότι είναι περίεργο και ενδεικτικό το γεγονός ότι αυτό το περιστατικό συνέβη την παραμονή αυτού του σημαντικού αγώνα και ότι αφορά τον μοναδικό άνθρωπο του οποίου η παρουσία φαίνεται απαραίτητη για την επιτυχία της ομάδας. Μπορεί, φυσικά, να είναι σύμπτωση, αλλά είναι ενδιαφέρον. Ο ερασιτεχνικός αθλητισμός είναι απαλλαγμένος από στοιχήματα, αλλά ένα μεγάλο μέρος των εξωτερικών στοιχημάτων γίνεται μεταξύ του κοινού, και είναι πιθανό ότι μπορεί να αξίζει τον κόπο για κάποιον να φτάσει σε έναν παίκτη, όπως οι ρουφιάνοι του χλοοτάπητα φτάνουν σε ένα άλογο κούρσας. Υπάρχει μια εξήγηση. Μια δεύτερη πολύ προφανής είναι ότι ο νεαρός αυτός είναι πράγματι κληρονόμος μιας μεγάλης περιουσίας, όσο μέτρια και αν είναι προς το παρόν τα μέσα του, και δεν αποκλείεται να έχει επινοηθεί μια συνωμοσία για να τον κρατήσουν για λύτρα".

"Αυτές οι θεωρίες δεν λαμβάνουν υπόψη τους το τηλεγράφημα".

"Πολύ σωστά, Γουάτσον. Το τηλεγράφημα εξακολουθεί να παραμένει το μόνο στέρεο πράγμα με το οποίο έχουμε να ασχοληθούμε και δεν πρέπει να επιτρέψουμε στην προσοχή μας να απομακρυνθεί από αυτό. Είναι για να αποκτήσουμε φως στο σκοπό αυτού του τηλεγραφήματος που βρισκόμαστε τώρα καθ' οδόν προς το Κέιμπριτζ. Ο δρόμος της έρευνάς μας είναι προς το παρόν ασαφής, αλλά θα εκπλαγώ πολύ αν μέχρι το βράδυ δεν τον έχουμε ξεκαθαρίσει ή δεν έχουμε σημειώσει σημαντική πρόοδο σε αυτόν".

Είχε ήδη σκοτεινιάσει όταν φτάσαμε στην παλιά Πανεπιστημιούπολη. Ο Χολμς πήρε ένα ταξί στο σταθμό και διέταξε τον άνδρα να οδηγήσει στο σπίτι του Δρ Λέσλι Άρμστρονγκ. Λίγα λεπτά αργότερα είχαμε σταματήσει σε μια μεγάλη έπαυλη στην πιο πολυσύχναστη λεωφόρο. Μας οδήγησαν μέσα, και μετά από μακρά αναμονή γίναμε επιτέλους δεκτοί στο ιατρείο, όπου βρήκαμε τον γιατρό καθισμένο πίσω από το τραπέζι του.

Το γεγονός ότι το όνομα του Leslie Armstrong μου ήταν άγνωστο, δείχνει το βαθμό στον οποίο είχα χάσει την επαφή με το επάγγελμά μου.

Τώρα γνωρίζω ότι δεν είναι μόνο ένας από τους επικεφαλής της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου, αλλά και ένας στοχαστής της

Ευρωπαϊκή φήμη σε περισσότερους από έναν επιστημονικούς κλάδους. Ωστόσο, ακόμη και χωρίς να γνωρίζει κανείς το λαμπρό ιστορικό του, δεν θα μπορούσε να μην εντυπωσιαστεί με μια απλή ματιά στον άνθρωπο, το τετράγωνο, ογκώδες πρόσωπο, τα μελαγχολικά μάτια κάτω από τα αγκαθωτά φρύδια και το γρανιτένιο σχήμα του άκαμπτου σαγονιού. Ένας άνθρωπος με βαθύ χαρακτήρα, ένας άνθρωπος με άγρυπνο μυαλό, βλοσυρός, ασκητικός, κλειστός στον εαυτό του, τρομερός - έτσι διάβασα τον Δρ Λέσλι Άρμυστρονγκ. Κρατούσε στο χέρι του την κάρτα του φίλου μου και κοίταξε ψηλά, χωρίς να έχει πολύ ευχαριστημένη έκφραση στα σκυθρωπά χαρακτηριστικά του.

"Έχω ακούσει το όνομά σας, κ. Σέρλοκ Χολμς, και γνωρίζω το επάγγελμά σας, το οποίο σε καμία περίπτωση δεν εγκρίνω."

"Σε αυτό, γιατρέ, θα συμφωνήσετε με κάθε εγκληματία της χώρας", είπε ο φίλος μου ήρεμα.

"Στο βαθμό που οι προσπάθειές σας κατευθύνονται προς την καταστολή του εγκλήματος, κύριε, πρέπει να έχουν την υποστήριξη κάθε λογικού μέλους της κοινότητας, αν και δεν μπορώ να αμφιβάλλω ότι οι επίσημοι μηχανισμοί είναι επαρκείς για τον σκοπό αυτό. Εκεί που η κλήση σας είναι πιο επιδεκτική κριτικής είναι όταν εισχωρείτε στα μυστικά ιδιωτών, όταν ανασύρετε οικογενειακά θέματα που είναι καλύτερα κρυμμένα και όταν σπαταλάτε τυχαία τον χρόνο ανθρώπων που είναι πιο απασχολημένοι από εσάς. Αυτή τη στιγμή, για παράδειγμα, θα έπρεπε να γράφω μια πραγματεία αντί να συνομιλώ μαζί σας".

"Αναμφίβολα, γιατρέ- και όμως η συζήτηση μπορεί να αποδειχθεί πιο σημαντική από την πραγματεία. Παρεμπιπτόντως, μπορώ να σας πω ότι κάνουμε το αντίθετο από αυτό που πολύ δίκαια κατηγορείτε, και ότι προσπαθούμε να αποτρέψουμε οτιδήποτε παρόμοιο με τη δημόσια αποκάλυψη ιδιωτικών θεμάτων, η οποία πρέπει αναγκαστικά να ακολουθήσει όταν η υπόθεση βρεθεί κάποτε δίκαια στα χέρια της επίσημης αστυνομίας. Μπορείτε να με θεωρήσετε απλώς ως έναν παράτυπο πρωτοπόρο που προηγείται των τακτικών δυνάμεων της χώρας. Ήρθα να σας ρωτήσω για τον κ. Godfrey Staunton".

"Τι γίνεται με αυτόν;"

"Τον ξέρεις, έτσι δεν είναι;"

"Είναι στενός μου φίλος."

"Γνωρίζετε ότι έχει εξαφανιστεί;"

"Α, πράγματι!" Δεν υπήρξε καμία αλλαγή στην έκφραση των τραχιών χαρακτηριστικών του γιατρού.

"Εφυγε από το ξενοδοχείο του χθες το βράδυ. Δεν έχουμε νέα του." "Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα

επιστρέψει."

"Αύριο είναι ο αγώνας ποδοσφαίρου του πανεπιστημίου".

"Δεν έχω καμία συμπάθεια για αυτά τα παιδαριώδη παιχνίδια. Η μοίρα του νεαρού με ενδιαφέρει πολύ, αφού τον γνωρίζω και τον συμπαθώ. Ο ποδοσφαιρικός αγώνας δεν μπαίνει καθόλου στον ορίζοντά μου".

"Διεκδικώ, λοιπόν, τη συμπαράστασή σας στην έρευνά μου για την τύχη του κ. Staunton. Ξέρετε πού βρίσκεται;"

"Σίγουρα όχι."

"Δεν τον έχετε δει από χθες;" "Όχι, δεν τον έχω δει."

"Ήταν ο κ. Staunton ένας υγιής άνθρωπος;"

"Απολύτως."

"Τον γνωρίζατε ποτέ άρρωστο;"

"Ποτέ."

Ο Χολμς άνοιξε ένα φύλλο χαρτί μπροστά στα μάτια του γιατρού. "Τότε ίσως θα μπορούσατε να εξηγήσετε αυτόν τον αποδεικτικό λογαριασμό για δεκατρείς γκινέες, που πλήρωσε ο κ. Godfrey Staunton τον περασμένο μήνα στον Δρ Leslie Armstrong του Cambridge. Το διάλεξα ανάμεσα στα χαρτιά που βρίσκονταν στο γραφείο του".

Ο γιατρός κοκκίνισε από θυμό.

"Δεν αισθάνομαι ότι υπάρχει λόγος να σας δώσω εξηγήσεις, κ. Χολμς".

Ο Χολμς αντικατέστησε το χαρτονόμισμα στο σημειωματάριό του. "Αν προτιμάτε μια δημόσια εξήγηση, αυτή πρέπει να έρθει αργά ή γρήγορα", είπε. "Σας έχω ήδη πει ότι μπορώ να αποσιωπήσω αυτό που οι άλλοι είναι υποχρεωμένοι να δημοσιεύσουν, και θα ήταν πραγματικά σοφότερο να με εμπιστευτείτε απόλυτα".

"Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτό."

"Είχατε νέα από τον κ. Στάουντον στο Λονδίνο;" "Σίγουρα όχι."

"Θεέ μου, Θεέ μου, πάλι το ταχυδρομείο!" Ο Holmes αναστέναξε κουρασμένος. "Ένα πολύ επείγον τηλεγράφημα σας στάλθηκε από το Λονδίνο από τον Γκόντφρεϊ Στάουντον στις έξι και δεκαπέντε χθες το βράδυ - ένα τηλεγράφημα που αναμφίβολα συνδέεται με την εξαφάνισή του - και όμως δεν το έχετε λάβει. Είναι πολύ ενοχλητικό. Θα πάω οπωσδήποτε στο γραφείο εδώ και θα καταθέσω καταγγελία".

Ο δρ Λέσλι Άρμστρονγκ πετάχτηκε πίσω από το γραφείο του και το σκούρο πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο από την οργή.

"Θα σας ενοχλήσω να βγείτε από το σπίτι μου, κύριε", είπε. "Μπορείτε να πείτε στον εργοδότη σας, τον λόρδο Μάουντ-Τζέιμς, ότι δεν επιθυμώ να έχω καμία σχέση ούτε με αυτόν ούτε με τους πράκτορές του. Όχι, κύριε, ούτε λέξη παραπάνω!" Χτύπησε το κουδούνι

με μανία. "Τζον, οδήγησε τους κυρίους έξω!" Ένας μεγαλοπρεπής μπάτλερ μας οδήγησε αυστηρά στην πόρτα και βρεθήκαμε στο δρόμο. Ο Χολμς ξέσπασε σε γέλια.

"Ο Dr. Leslie Armstrong είναι σίγουρα ένας άνθρωπος με ενέργεια και χαρακτήρα", είπε. "Δεν έχω δει άνθρωπο που, αν έστρεφε τα ταλέντα του προς τα εκεί, θα ήταν πιο ικανός να καλύψει το κενό που άφησε ο επιφανής Moriarty. Και τώρα, καημέne μου Γουάτσον, είμαστε εδώ, ξεκρέμαστοι και χωρίς φίλους σε αυτή την αφιλόξενη πόλη, την οποία δεν μπορούμε να εγκαταλείψουμε χωρίς να εγκαταλείψουμε την υπόθεσή μας. Αυτό το μικρό πανδοχείο ακριβώς απέναντι από το σπίτι του Armstrong είναι εξαιρετικά προσαρμοσμένο στις ανάγκες μας. Αν κλείσετε ένα δωμάτιο μπροστά και αγοράσετε τα απαραίτητα για τη νύχτα, ίσως προλάβω να κάνω μερικές έρευνες".

Αυτές οι λίγες έρευνες αποδείχθηκαν, ωστόσο, πιο χρονοβόρες απ' ό,τι φανταζόταν ο Χολμς, διότι δεν επέστρεψε στο πανδοχείο πριν από τις εννέα σχεδόν το βράδυ. Ήταν χλωμός και καταβεβλημένος, λερωμένος από τη σκόνη και εξαντλημένος από την πείνα και την κούραση. Ένα κρύο δείπνο ήταν έτοιμο στο τραπέζι, και όταν οι ανάγκες του ικανοποιήθηκαν και η πίπα του άναψε, ήταν έτοιμος να υιοθετήσει εκείνη τη μισή κωμική και εντελώς φιλοσοφική άποψη που ήταν φυσικό να έχει όταν οι υποθέσεις του πήγαιναν στραβά. Ο ήχος των τροχών της άμαξας τον έκανε να σηκωθεί και να ρίξει μια ματιά έξω από το παράθυρο. Μια άμαξα και ένα ζευγάρι γκρίζα αμάξια κάτω από το φως μιας λάμπας υγραερίου στέκονταν μπροστά στην πόρτα του γιατρού.

"Είναι τρεις ώρες έξω", είπε ο Χολμς, "ξεκίνησε στις έξι και μισή και να 'τος πάλι πίσω. Αυτό δίνει μια ακτίνα δέκα ή δώδεκα μιλίων, και το κάνει μία ή μερικές φορές δύο φορές την ημέρα".

"Δεν είναι κάτι ασυνήθιστο για έναν γιατρό στην πράξη".

"Αλλά ο Άρμστρονγκ δεν είναι πραγματικά γιατρός στην πράξη. Είναι λέκτορας και σύμβουλος, αλλά δεν τον ενδιαφέρει η γενική πρακτική, η οποία τον αποσπά από το λογοτεχνικό του έργο. Γιατί, λοιπόν, κάνει αυτά τα μακρινά ταξίδια, τα οποία πρέπει να του είναι εξαιρετικά ενοχλητικά, και ποιον επισκέπτεται;"

"Ο αμαξάς του..."

"Αγαπητέ μου Γουάτσον, μπορείς να αμφιβάλλεις ότι σ' αυτόν απευθύνθηκα για πρώτη φορά; Δεν ξέρω αν προήλθε από τη δική του έμφυτη διαφθορά ή από τις προτροπές του αφεντικού του, αλλά ήταν αρκετά αγενής για να μου στρέψει ένα σκυλί. Ωστόσο, ούτε στον σκύλο ούτε στον άνθρωπο άρεσε η όψη του μπαστουνιού μου, και το θέμα έπεσε στο κενό. Οι σχέσεις ήταν τεταμένες μετά από αυτό, και περαιτέρω έρευνες αποκλείονταν. Όλα όσα έμαθα τα πήρα από έναν φιλικό ιθαγενή στην αυλή

του δικού μας πανδοχείου. Αυτός ήταν που μου είπε για τις συνήθειες του γιατρού και για το καθημερινό του ταξίδι. Εκείνη τη στιγμή, για να δώσω νόημα στα λόγια του, η άμαξα έφτασε στην πόρτα".

"Δεν θα μπορούσατε να την ακολουθήσετε;"

"Εξαιρετικά, Γουάτσον! Είσαι σπινθηροβόλος απόψε. Η ιδέα πέρασε από το μυαλό μου. Υπάρχει, όπως ίσως παρατηρήσατε, ένα κατάστημα ποδηλάτων δίπλα στο πανδοχείο μας. Σε αυτό έσπευσα, πήρα ένα ποδήλατο και μπόρεσα να ξεκινήσω πριν η άμαξα εξαφανιστεί εντελώς από τα μάτια μου. Την προσπέρασα γρήγορα και, κρατώντας μια διακριτική απόσταση εκατό περίπου μέτρων, ακολούθησα τα φώτα της μέχρι που απομακρυνθήκαμε από την πόλη. Είχαμε βγει για τα καλά στον επαρχιακό δρόμο όταν συνέβη ένα κάπως ταπεινωτικό περιστατικό. Η άμαξα σταμάτησε, ο γιατρός κατέβηκε, επέστρεψε γρήγορα στο σημείο όπου είχα επίσης σταματήσει και μου είπε με εξαιρετικό σαρδόνιο τρόπο ότι φοβόταν ότι ο δρόμος ήταν στενός και ότι ήλπιζε η άμαξά του να μην εμπόδιζε τη διέλευση του ποδηλάτου μου. Τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι πιο αξιοθαύμαστο από τον τρόπο που το έθεσε. Αμέσως προσπέρασα την άμαξα και, κρατώντας τον κεντρικό δρόμο, συνέχισα για μερικά χιλιόμετρα και στη συνέχεια σταμάτησα σε ένα βολικό σημείο για να δω αν η άμαξα περνούσε. Δεν υπήρχε κανένα ίχνος της, ωστόσο, και έτσι έγινε φανερό ότι είχε στρίψει σε έναν από τους διάφορους παράδρομους που είχα παρατηρήσει. Γύρισα πίσω, αλλά και πάλι δεν είδα τίποτα από την άμαξα και τώρα, όπως αντιλαμβάνεστε, επέστρεψε πίσω μου. Βέβαια, στην αρχή δεν είχα κανέναν ιδιαίτερο λόγο να συνδέσω αυτά τα ταξίδια με την εξαφάνιση του Godfrey Staunton, και έτεινα μόνο να τα ερευνήσω με το γενικό σκεπτικό ότι ό,τι αφορά τον Dr. Armstrong μας ενδιαφέρει προς το παρόν- αλλά, τώρα που διαπίστωσα ότι παρακολουθεί τόσο έντονα όποιον μπορεί να τον ακολουθεί σε αυτές τις εκδρομές, η υπόθεση φαίνεται πιο σημαντική, και δεν θα είμαι ικανοποιημένος αν δεν ξεκαθαρίσω το θέμα".

"Μπορούμε να τον ακολουθήσουμε αύριο."

"Μπορούμε; Δεν είναι τόσο εύκολο όσο νομίζετε. Δεν είστε εξοικειωμένοι με το τοπίο του Cambridgeshire, έτσι δεν είναι; Δεν προσφέρεται για απόκρυψη. Όλη αυτή η χώρα που πέρασα απόψε είναι επίπεδη και καθαρή σαν την παλάμη του χεριού σας, και ο άνθρωπος που ακολουθούμε δεν είναι ανόητος, όπως έδειξε ξεκάθαρα το βράδυ. Έστειλα τηλεγράφημα στον Όβερτον για να μας ενημερώσει για τυχόν νέες εξελίξεις στο Λονδίνο σε αυτή τη διεύθυνση, και εν τω μεταξύ μπορούμε να επικεντρώσουμε την προσοχή μας μόνο στον Δρ Άρμστρονγκ, το όνομα του οποίου η ευγενική νεαρή κυρία στο γραφείο μου επέτρεψε να διαβάσω στο αντίγραφο του επείγοντος μηνύματος του Στάντον. Ξέρει πού βρίσκεται ο νεαρός -αυτό το ορκίζομαι- και αν το ξέρει, τότε πρέπει να είναι δικό μας λάθος αν δεν καταφέρουμε να το μάθουμε κι εμείς. Προς το παρόν πρέπει να παραδεχτούμε ότι το περίεργο κόλπο βρίσκεται στην κατοχή του, και, όπως γνωρίζεις, Γουάτσον, δεν συνηθίζω να αφήνω το παιχνίδι σε αυτή την

κατάσταση".

Και όμως η επόμενη μέρα δεν μας έφερε πιο κοντά στη λύση του μυστηρίου. Ένα σημείωμα παραδόθηκε μετά το πρωινό, το οποίο ο Χολμς μου το έδωσε με ένα χαμόγελο.

"Κύριε", έλεγε, "σας διαβεβαιώνω ότι χάνετε το χρόνο σας με το να καταδιώκετε τις κινήσεις μου. Έχω, όπως ανακαλύψατε χθες το βράδυ, ένα παράθυρο στο πίσω μέρος της άμαξάς μου, και αν επιθυμείτε μια διαδρομή είκοσι μιλίων που θα σας οδηγήσει στο σημείο από το οποίο ξεκινήσατε, δεν έχετε παρά να με ακολουθήσετε. Εν τω μεταξύ, μπορώ να σας πληροφορήσω ότι καμία κατασκοπεία εναντίον μου δεν μπορεί να βοηθήσει με οποιονδήποτε τρόπο τον κ. Godfrey Staunton, και είμαι πεπεισμένος ότι η καλύτερη υπηρεσία που μπορείτε να κάνετε σε αυτόν τον κύριο είναι να επιστρέψετε αμέσως στο Λονδίνο και να αναφέρετε στον εργοδότη σας ότι δεν είστε σε θέση να τον εντοπίσετε. Ο χρόνος σας στο Κέμπριτζ θα πάει σίγουρα χαμένος.

"Με εκτίμηση,
Leslie Armstrong".

"Ένας ειλικρινής και ειλικρινής αντίπαλος είναι ο γιατρός", είπε ο Χολμς. "Λοιπόν, λοιπόν, μου εξάπτει την περιέργεια και πρέπει πραγματικά να μάθω περισσότερα πριν τον αφήσω".

"Η άμαξά του είναι στην πόρτα του τώρα", είπα. "Εκεί μπαίνει. Τον είδα να ρίχνει μια ματιά στο παράθυρό μας καθώς το έκανε. Ας δοκιμάσω την τύχη μου στο ποδήλατο."

"Όχι, όχι, αγαπητέ μου Γουάτσον! Με όλο το σεβασμό για τη φυσική σου οξυδέρκεια, δεν νομίζω ότι είσαι αρκετά ταιριαστός με τον άξιο γιατρό. Νομίζω ότι ενδεχομένως μπορώ να πετύχω τον σκοπό μας με κάποιες δικές μου ανεξάρτητες εξερευνήσεις. Φοβάμαι ότι πρέπει να σας αφήσω στην τύχη σας, καθώς η εμφάνιση ΔΥΟ ερευνητών ξένων σε μια νυσταγμένη εξοχή θα μπορούσε να προκαλέσει περισσότερα κουτσομπολιά από όσα με ενδιαφέρουν. Αναμφίβολα θα βρείτε κάποια αξιοθέατα που θα σας διασκεδάσουν σε αυτή τη σεβάσμια πόλη, και ελπίζω να σας φέρω μια πιο ευνοϊκή αναφορά πριν από το βράδυ".

Για άλλη μια φορά, όμως, ο φίλος μου έμελλε να απογοητευτεί. Επέστρεψε τη νύχτα κουρασμένος και ανεπιτυχής.

"Είχα μια κενή μέρα, Γουάτσον. Αφού πήρα τη γενική κατεύθυνση του γιατρού, πέρασα τη μέρα επισκεπτόμενος όλα τα χωριά σ' εκείνη την πλευρά του Κέμπριτζ και συγκρίνοντας σημειώσεις με τους ταβερνιάρηδες και άλλα τοπικά πρακτορεία ειδήσεων. Έχω καλύψει αρκετό έδαφος: Chesterton, Histon, Waterbeach, και Oakington έχουν εξερευνηθεί και έχουν αποδειχθεί απογοητευτικά. Η καθημερινή εμφάνιση μιας άμαξας και ενός ζευγαριού δύσκολα θα μπορούσε να αγνοηθεί σε τέτοια Sleepy Hollows. Ο γιατρός σκόραρε για άλλη μια φορά. Υπάρχει τηλεγράφημα για

μένα;"

"Ναι, το άνοιξα. Εδώ είναι: "Ζητήστε τον Πομπήιο από τον Τζέρεμι Ντίξον, Trinity College". Δεν το καταλαβαίνω".

"Ω, είναι αρκετά σαφές. Είναι από τον φίλο μας τον Overton και απαντά σε μια ερώτησή μου. Θα στείλω απλώς ένα σημείωμα στον κ. Jeremy Dixon, και τότε δεν έχω καμία αμφιβολία ότι η τύχη μας θα γυρίσει. Παρεμπιπτόντως, υπάρχουν νέα για τον αγώνα;"

"Ναι, η τοπική απογευματινή εφημερίδα έχει έναν εξαιρετικό απολογισμό στην τελευταία της έκδοση. Η Οξφόρδη κέρδισε με ένα γκολ και δύο προσπάθειες. Οι τελευταίες προτάσεις της περιγραφής λένε: "Η ήττα των Light Blues μπορεί να αποδοθεί εξ ολοκλήρου στην ατυχή απουσία του διεθνούς κράχτη, Godfrey Staunton, η έλλειψη του οποίου ήταν αισθητή σε κάθε στιγμή του παιχνιδιού. Η έλλειψη συνδυασμών στη γραμμή των τριών τετάρτων και η αδυναμία τους τόσο στην επίθεση όσο και στην άμυνα εξουδετέρωσαν και με το παραπάνω τις προσπάθειες μιας βαριάς και σκληρά εργαζόμενης ομάδας".

"Τότε οι προβλέψεις του φίλου μας Overton δικαιώθηκαν", είπε ο Holmes. "Προσωπικά συμφωνώ με τον δρ Άρμστρονγκ και το ποδόσφαιρο δεν εμπίπτει στον ορίζοντά μου. Νωρίς για ύπνο απόψε, Γουάτσον, γιατί προβλέπω ότι η επόμενη μέρα μπορεί να είναι μια περιπετειώδης μέρα".

Ένιωσα φρίκη από την πρώτη μου ματιά στον Χολμς το επόμενο πρωί, γιατί καθόταν δίπλα στη φωτιά κρατώντας τη μικροσκοπική του υποδερμική σύριγγα. Συνέδεσα αυτό το όργανο με τη μοναδική αδυναμία της φύσης του και φοβήθηκα τα χειρότερα όταν το είδα να αστράφτει στο χέρι του. Γέλασε με την έκφραση του τρόμου μου και το άφησε στο τραπέζι.

"Όχι, όχι, αγαπητέ μου φίλε, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Δεν είναι αυτή τη φορά το όργανο του κακού, αλλά μάλλον θα αποδειχθεί το κλειδί που θα ξεκλειδώσει το μυστήριό μας. Σε αυτή τη σύριγγα βασίζω όλες μου τις ελπίδες. Μόλις επέστρεψα από μια μικρή αναγνωριστική αποστολή και όλα είναι ευνοϊκά. Φάε ένα καλό πρωινό, Γουάτσον, γιατί σκοπεύω να φτάσω στα ίχνη του Δρ Άρμστρονγκ σήμερα, και μόλις φτάσω σε αυτά δεν θα σταματήσω για ξεκούραση ή φαγητό μέχρι να τον οδηγήσω στο λαγούμι του".

"Σε αυτή την περίπτωση", είπα, "καλύτερα να πάρουμε το πρωινό μας μαζί μας, γιατί θα ξεκινήσει νωρίς. Η άμαξά του είναι στην πόρτα".

"Δεν πειράζει. Αφήστε τον να φύγει. Θα είναι έξυπνος αν μπορέσει να οδηγήσει εκεί που δεν μπορώ να τον ακολουθήσω. Όταν τελειώσετε, ελάτε μαζί μου κάτω, και θα σας συστήσω έναν ντετέκτιβ που είναι πολύ σημαντικός ειδικός στη δουλειά που έχουμε μπροστά μας".

Όταν κατεβήκαμε, ακολούθησα τον Χολμς στην αυλή του στάβλου, όπου άνοιξε την πόρτα ενός αδέσποτου κιβωτίου και έβγαλε έξω έναν κοντόχοντρο, με άσπρα και μαύρα αυτιά.

σκύλος, κάτι μεταξύ μπιγκλ και λαγωνικού.

"Επιτρέψτε μου να σας συστήσω στον Πομπήιο", είπε. "Ο Pompey είναι το καμάρι των ντόπιων λαγωνικών, δεν είναι πολύ καλός ιπτάμενος, όπως δείχνει η σωματική του διάπλαση, αλλά είναι ένα σταθερό κυνηγόσκυλο σε μια μυρωδιά. Λοιπόν, Πομπεί, μπορεί να μην είσαι γρήγορος, αλλά περιμένω ότι θα είσαι πολύ γρήγορος για δύο μεσήλικες Λονδρέζους κυρίους, γι' αυτό θα πάρω το θάρρος να δέσω αυτό το δερμάτινο λουρί στο κολάρο σου. Τώρα, αγόρι μου, έλα και δείξε τι μπορείς να κάνεις". Τον οδήγησε στην πόρτα του γιατρού. Ο σκύλος μύρισε για μια στιγμή και μετά με ένα τσιριχτό κλαψούρισμα ενθουσιασμού ξεκίνησε να κατεβαίνει το δρόμο, τραβώντας το λουρί του στην προσπάθειά του να πάει πιο γρήγορα. Σε μισή ώρα είχαμε απομακρυνθεί από την πόλη και βιαζόμασταν να ακολουθήσουμε έναν επαρχιακό δρόμο.

"Τι έκανες, Χολμς;" Ρώτησα.

"Μια φθαρμένη και αξιοσέβαστη συσκευή, αλλά χρήσιμη κατά περίπτωση. Μπήκα στην αυλή του γιατρού σήμερα το πρωί και έριξα τη σύριγγά μου γεμάτη γλυκάνισο πάνω από τον πίσω τροχό. Ένα κυνηγόσκυλο θα ακολουθήσει γλυκάνισο από εδώ μέχρι το John ο' Groat's, και ο φίλος μας ο Armstrong θα έπρεπε να περάσει μέσα από το Cam για να τινάξει τον Pompey από τα ίχνη του. Ω, ο πανούργος κατεργάρης! Έτσι με ξεγέλασε τις προάλλες".

Ο σκύλος είχε ξαφνικά στρίψει από τον κεντρικό δρόμο σε ένα χορταριασμένο δρομάκι. Μισό μίλι πιο πέρα αυτό άνοιξε σε έναν άλλο φαρδύ δρόμο, και το μονοπάτι έστριψε δυνατά προς τα δεξιά με κατεύθυνση την πόλη, την οποία μόλις είχαμε εγκαταλείψει. Ο δρόμος πήρε μια στροφή προς τα νότια της πόλης και συνέχισε προς την αντίθετη κατεύθυνση από εκείνη με την οποία ξεκινήσαμε.

"Αυτό το DETOUR ήταν αποκλειστικά προς όφελός μας, τότε;" είπε ο Holmes. "Δεν είναι περίεργο που οι έρευνές μου σε αυτά τα χωριά δεν οδήγησαν πουθενά. Ο γιατρός έχει σίγουρα παίξει το παιχνίδι για όλα όσα αξίζει, και θα ήθελε κανείς να μάθει τον λόγο για μια τόσο περίτεχνη εξαπάτηση. Αυτό πρέπει να είναι το χωριό Trumpington στα δεξιά μας. Και, μα τον Δία! Να η άμαξα που έρχεται στη γωνία. Γρήγορα, Γουάτσον, γρήγορα, αλλιώς τελειώσαμε!"

Πήδηξε μέσα από μια πύλη σε ένα χωράφι, σέρνοντας πίσω του τον απρόθυμο Πομπήιο. Μόλις είχαμε φτάσει κάτω από το καταφύγιο του φράχτη, όταν η άμαξα πέρασε με κρότο. Έριξα μια ματιά στον Δρ Άρμστρονγκ μέσα, με τους ώμους του σκυμμένους, το κεφάλι του βυθισμένο στα χέρια του, η εικόνα της δυστυχίας. Μπορούσα να καταλάβω από το σοβαρότερο πρόσωπο του συντρόφου μου ότι και αυτός είχε δει.

"Φοβάμαι ότι υπάρχει κάποιο σκοτεινό τέλος στην αναζήτησή μας", είπε.
"Δεν θα αργήσουμε να το μάθουμε. Έλα, Πομπήιε! Αχ, είναι το εξοχικό στο χωράφι!"

Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι είχαμε φτάσει στο τέλος του ταξιδιού μας. Ο Πομπήιος έτρεχε και κλαψούριζε ανυπόμονα έξω από την πύλη όπου τα σημάδια του

οι τροχοί του brougham ήταν ακόμα ορατοί. Ένα μονοπάτι οδηγούσε στο μοναχικό εξοχικό σπίτι. Ο Χολμς έδεσε τον σκύλο στον φράχτη, και προχωρήσαμε βιαστικά. Ο φίλος μου χτύπησε τη μικρή ρουστίκ πόρτα και χτύπησε ξανά χωρίς ανταπόκριση. Κι όμως, το εξοχικό δεν ήταν έρημο, γιατί ένας χαμηλός ήχος έφτασε στα αυτιά μας - ένα είδος βουητού δυστυχίας και απελπισίας, που ήταν απερίγραπτα μελαγχολικός. Ο Χολμς σταμάτησε αναποφάσιτος, και στη συνέχεια κοίταξε πίσω στο δρόμο που μόλις είχαμε διασχίσει. Μια άμαξα κατέβαινε από εκεί, και τα γκρίζα άλογα ήταν ολοφάνερα.

"Μα τον Δία, ο γιατρός επιστρέφει!" φώναξε ο Χολμς. "Αυτό τακτοποιεί τα πράγματα. Είμαστε υποχρεωμένοι να δούμε τι σημαίνει πριν έρθει".

Άνοιξε την πόρτα και βγήκαμε στο διάδρομο. Ο θορυβώδης ήχος δυνάμωσε στα αυτιά μας μέχρι που έγινε ένας μακρύς, βαθύς θρήνος αγωνίας. Προερχόταν από τον επάνω όροφο. Ο Χολμς πετάχτηκε πάνω και τον ακολούθησα. Έσπρωξε μια μισόκλειστη πόρτα και σταθήκαμε και οι δύο τρομαγμένοι μπροστά στο θέαμα που αντικρίσαμε.

Μια γυναίκα, νέα και όμορφη, ήταν νεκρή στο κρεβάτι. Το ήρεμο, χλωμό πρόσωπό της, με τα αχνά, ορθάνοιχτα γαλάζια μάτια, κοίταζε προς τα πάνω μέσα από ένα μεγάλο κουβάρι χρυσών μαλλιών. Στα πόδια του κρεβατιού, μισοκαθισμένος, μισογονατισμένος, με το πρόσωπό του θαμμένο στα ρούχα, βρισκόταν ένας νεαρός άνδρας, του οποίου το κορμί βασανιζόταν από τους λυγμούς του. Ήταν τόσο απορροφημένος από την πικρή του θλίψη που δεν κοίταξε ποτέ ψηλά μέχρι που το χέρι του Χολμς βρέθηκε στον ώμο του.

"Είστε ο κ. Γκόντφρεϊ Στάντον;"

"Ναι, ναι, είμαι - αλλά έχετε αργήσει πολύ. Είναι νεκρή."

Ο άνδρας ήταν τόσο ζαλισμένος που δεν μπορούσε να καταλάβει ότι δεν ήμασταν τίποτα άλλο παρά γιατροί που είχαν σταλεί για να τον βοηθήσουν. Ο Χολμς προσπαθούσε να πει λίγα λόγια παρηγοριάς και να εξηγήσει την ανησυχία που είχε προκαλέσει στους φίλους του η ξαφνική εξαφάνισή του, όταν ακούστηκε ένα βήμα στις σκάλες και στην πόρτα εμφανίστηκε το βαρύ, αυστηρό, ερωτηματικό πρόσωπο του Δρ Άρμστρονγκ.

"Λοιπόν, κύριοι", είπε, "πετύχατε τον σκοπό σας και σίγουρα επιλέξατε μια ιδιαίτερα ευαίσθητη στιγμή για την εισβολή σας. Δεν θα τσακωνόμουν μπροστά στον θάνατο, αλλά μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι αν ήμουν νεότερος άνθρωπος η τερατώδης συμπεριφορά σας δεν θα περνούσε ατιμώρητη".

"Με συγχωρείτε, Δρ Άρμστρονγκ, νομίζω ότι είμαστε λίγο σταυροκοπημένοι", είπε ο φίλος μου με αξιοπρέπεια. "Αν μπορούσατε να κατεβείτε μαζί μας, ίσως μπορέσουμε να δώσουμε ο ένας στον άλλον λίγο

φως σε αυτή την άθλια υπόθεση".

Ένα λεπτό αργότερα ο βλοσυρός γιατρός και εμείς βρισκόμασταν στο καθιστικό κάτω.

"Λοιπόν, κύριε;" είπε.

"Θέλω να καταλάβετε, κατ' αρχάς, ότι δεν είμαι υπάλληλος του λόρδου Μάουντ-Τζέιμς και ότι η συμπάθειά μου σε αυτό το θέμα είναι εξ ολοκλήρου εναντίον αυτού του ευγενούς. Όταν ένας άνθρωπος χάνεται, είναι καθήκον μου να εξακριβώσω την τύχη του, αλλά αφού το κάνω αυτό, το θέμα τελειώνει σε ό,τι με αφορά- και εφόσον δεν υπάρχει κάτι εγκληματικό, είμαι πολύ πιο ανήσυχος να αποσιωπώ ιδιωτικά σκάνδαλα παρά να τους δίνω δημοσιότητα. Αν, όπως φαντάζομαι, δεν υπάρχει καμία παράβαση του νόμου σε αυτό το θέμα, μπορείτε να βασιστείτε απόλυτα στη διακριτικότητά μου και στη συνεργασία μου για να κρατήσω τα γεγονότα μακριά από τις εφημερίδες".

Ο Δρ Άρμστρονγκ έκανε ένα γρήγορο βήμα μπροστά και έσφιξε το χέρι του Χολμς. "Είσαι καλός άνθρωπος", είπε. "Σας είχα παρεξηγήσει.

Ευχαριστώ τον ουρανό

ότι οι τύψεις μου που άφησα τον φτωχό Staunton ολομόναχο σε αυτή τη δύσκολη θέση με έκαναν να γυρίσω την άμαξά μου πίσω και έτσι να σας γνωρίσω. Γνωρίζοντας όσα ξέρετε, η κατάσταση εξηγείται πολύ εύκολα. Πριν από ένα χρόνο ο Godfrey Staunton έμεινε για ένα διάστημα στο Λονδίνο και συνδέθηκε με πάθος με την κόρη της σπιτονοικοκυράς του, την οποία παντρεύτηκε. Ήταν τόσο καλή όσο και όμορφη και τόσο έξυπνη όσο και καλή. Κανένας άνδρας δεν χρειάζεται να ντρέπεται για μια τέτοια σύζυγο. Όμως ο Γκόντφρεϊ ήταν ο κληρονόμος αυτού του τσαλακωμένου γέρου ευγενή, και ήταν απολύτως βέβαιο ότι η είδηση του γάμου του θα σήμαινε το τέλος της κληρονομιάς του. Γνώριζα καλά το παλικάρι και τον αγαπούσα για τα πολλά εξαιρετικά προσόντα του. Έκανα ό,τι μπορούσα για να τον βοηθήσω να κρατήσει τα πράγματα σε τάξη. Κάναμε ό,τι μπορούσαμε για να μην το μάθουν όλοι, γιατί όταν ένας τέτοιος ψίθυρος κυκλοφορεί, δεν αργεί να τον ακούσουν όλοι. Χάρη σε αυτό το μοναχικό εξοχικό και τη διακριτικότητά του, ο Godfrey τα κατάφερε μέχρι τώρα. Το μυστικό τους δεν ήταν γνωστό σε κανέναν παρά μόνο σε μένα και σε έναν εξαιρετικό υπηρέτη, ο οποίος προς το παρόν έχει πάει για βοήθεια στο Trumpington. Αλλά τελικά ήρθε ένα τρομερό χτύπημα με τη μορφή επικίνδυνης ασθένειας της συζύγου του. Πρόκειται για την πιο σοβαρή μορφή της ασθένειας. Το καημένο το αγόρι ήταν μισοτρελαμένο από τη θλίψη, κι όμως έπρεπε να πάει στο Λονδίνο για να παίξει αυτόν τον αγώνα, γιατί δεν μπορούσε να ξεφύγει χωρίς εξηγήσεις που θα εξέθεταν το μυστικό του. Προσπάθησα να του φτιάξω το κέφι με ένα τηλεγράφημα, και μου έστειλε ένα απαντητικό τηλεγράφημα με το οποίο με παρακαλούσε να κάνω ό,τι μπορούσα. Αυτό ήταν το τηλεγράφημα το οποίο φαίνεται ότι είδατε με κάποιον ανεξήγητο τρόπο. Δεν του είπα πόσο επείγων ήταν ο κίνδυνος, γιατί ήξερα ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα καλό εδώ, αλλά

έστειλα την αλήθεια στον πατέρα της κοπέλας, και αυτός πολύ απερίσκεπτα τη μετέφερε στον Godfrey. Το αποτέλεσμα ήταν να έρθει αμέσως σε κατάσταση που άγγιζε τα όρια της φρενίτιδας, και παρέμεινε στην ίδια κατάσταση, γονατιστός στην άκρη του κρεβατιού της, μέχρι που σήμερα το πρωί ο θάνατος έβαλε τέλος στα βάσανά της. Αυτό είναι...

όλα, κ. Χολμς, και είμαι σίγουρος ότι μπορώ να βασιστώ στη διακριτικότητά σας και στη διακριτικότητα του φίλου σας".

Ο Χολμς έπιασε το χέρι του γιατρού.

"Έλα, Γουάτσον", είπε, και περάσαμε από το σπίτι της θλίψης στο χλωμό φως του ήλιου της χειμωνιάτικης ημέρας.

Κεφάλ

αιο

Η περιπέτεια του Abbey Grange

Ήταν ένα πικρό και παγωμένο πρωινό, προς το τέλος του χειμώνα του '97, όταν ξύπνησα από ένα τράβηγμα στον ώμο μου. Ήταν ο Holmes. Το κερί στο χέρι του έλαμπε στο πρόθυμο, σκυφτό πρόσωπό του και μου είπε με μια ματιά ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. "Έλα, Γουάτσον, έλα!" φώναξε. "Το παιχνίδι έχει ξεκινήσει. Ούτε λέξη! Βάλε τα ρούχα σου και έλα!"

Δέκα λεπτά αργότερα ήμασταν και οι δύο μέσα σε ένα ταξί και τρέχαμε στους σιωπηλούς δρόμους προς το σταθμό Charing Cross. Η πρώτη αχνή χειμωνιάτικη αυγή είχε αρχίσει να εμφανίζεται, και μπορούσαμε να δούμε αμυδρά την περιστασιακή φιγούρα ενός εργάτη που περνούσε από μπροστά μας, θολή και δυσδιάκριτη μέσα στην οπαλίζουσα μυρωδιά του Λονδίνου.

Ο Χολμς κρύφτηκε σιωπηλά μέσα στο βαρύ παλτό του και χάρηκα που έκανα το ίδιο, γιατί ο αέρας ήταν πολύ πικρός και κανείς μας δεν είχε σπάσει τη νηστεία του. Μόνο όταν καταναλώσαμε λίγο ζεστό τσάι στο σταθμό και πήραμε τις θέσεις μας στο τρένο του Κεντς, ξεπαγώσαμε αρκετά, εκείνος για να μιλήσει και εγώ

για να ακούσετε. Ο Χολμς έβγαλε ένα σημείωμα από την τσέπη του και το διάβασε δυνατά: Abbey Grange, Marsham, Kent, 3:30 π.μ.

ΑΓΑΠΗΤΟΣ ΜΟΥ ΚΥΡΙΟΣ. HOLMES:

Θα ήμουν πολύ ευτυχής για την άμεση βοήθειά σας σε αυτό που υπόσχεται να είναι μια πολύ αξιοσημείωτη υπόθεση. Είναι κάτι που ταιριάζει απόλυτα στη δική σας δουλειά. Εκτός από την απελευθέρωση της κυρίας, θα φροντίσω να διατηρηθούν όλα όπως ακριβώς τα βρήκα, αλλά σας παρακαλώ να μη χάσετε ούτε στιγμή, καθώς είναι δύσκολο να αφήσετε τον σερ Γιουστέις εκεί.

Με εκτίμηση,
STANLEY HOPKINS.

"Ο Χόπκινς με έχει καλέσει επτά φορές και σε κάθε περίπτωση η κλήση του ήταν απολύτως δικαιολογημένη", είπε ο Χολμς. "Φαντάζομαι ότι κάθε μία από τις υποθέσεις του έχει βρει το δρόμο της στη συλλογή σου, και

πρέπει να παραδεχτώ, Watson, ότι έχεις κάποια δύναμη επιλογής, η οποία εξιλεώνει για πολλά που λυπάμαι στις αφηγήσεις σου. Η μοιραία συνήθειά σου να βλέπεις τα πάντα από την οπτική γωνία της ιστορίας αντί για επιστημονική άσκηση, κατέστρεψε αυτό που θα μπορούσε να έχει

ήταν μια διδακτική και ακόμη και κλασική σειρά επιδείξεων. Παρακάμψτε ένα έργο με τη μεγαλύτερη δυνατή φινέτσα και λεπτότητα, προκειμένου να μείνετε σε εντυπωσιακές λεπτομέρειες που μπορεί να διεγείρουν, αλλά δεν είναι δυνατόν να διδάξουν τον αναγνώστη".

"Γιατί δεν τα γράφετε μόνοι σας;" Είπα, με κάποια πικρία.

"Θα το κάνω, αγαπητέ μου Γουάτσον, θα το κάνω. Προς το παρόν είμαι, όπως γνωρίζετε, αρκετά απασχολημένος, αλλά προτείνω να αφιερώσω τα τελευταία μου χρόνια στη σύνθεση ενός εγχειριδίου, το οποίο θα συγκεντρώνει όλη την τέχνη της ανίχνευσης σε έναν τόμο. Η παρούσα έρευνά μας φαίνεται να είναι μια υπόθεση δολοφονίας".

"Νομίζετε ότι αυτός ο Σερ Γιουστάις είναι νεκρός, λοιπόν;"

"Έτσι θα έλεγα. Τα γραπτά του Χόπκινς δείχνουν σημαντική ταραχή και δεν είναι συναισθηματικός άνθρωπος. Ναι, καταλαβαίνω ότι υπήρξε βία και ότι το πτώμα έχει αφεθεί για την επιθεώρησή μας. Μια απλή αυτοκτονία δεν θα τον έκανε να με καλέσει. Όσον αφορά την απελευθέρωση της κυρίας, φαίνεται ότι ήταν κλειδωμένη στο δωμάτιό της κατά τη διάρκεια της τραγωδίας. Κινούμαστε σε υψηλούς ρυθμούς, Watson, χαρτί που τρίζει, μονόγραμμα "E.M.", οικόσημο, γραφική διεύθυνση. Νομίζω ότι ο φίλος Χόπκινς θα ανταποκριθεί στη φήμη του και ότι θα έχουμε ένα ενδιαφέρον πρωινό. Το έγκλημα διαπράχθηκε πριν από τις δώδεκα χθες το βράδυ".

"Πώς μπορείς να το καταλάβεις;"

"Με μια επιθεώρηση των τρένων και με τον υπολογισμό του χρόνου. Έπρεπε να κληθεί η τοπική αστυνομία, έπρεπε να επικοινωνήσει με τη Scotland Yard, ο Hopkins έπρεπε να βγει έξω, και αυτός με τη σειρά του έπρεπε να στείλει για μένα. Όλα αυτά κάνουν μια καλή νυχτερινή δουλειά. Λοιπόν, εδώ είμαστε στο σταθμό Chiselmurst και σύντομα θα ξεκαθαρίσουμε τις αμφιβολίες μας".

Μια διαδρομή μερικών χιλιομέτρων μέσα από στενά χωριάτικα δρομάκια μας έφερε σε μια πύλη πάρκου, την οποία μας άνοιξε ένας ηλικιωμένος ιδιοκτήτης του καταφυγίου, στο καταβεβλημένο πρόσωπο του οποίου φαινόταν η αντανάκλαση κάποιας μεγάλης καταστροφής. Η λεωφόρος περνούσε μέσα από ένα ευγενές πάρκο, ανάμεσα σε σειρές από αρχαίες φτελιές, και κατέληγε σε ένα χαμηλό, ευρύχωρο σπίτι, με στύλους μπροστά κατά τον τρόπο του Παλλάντιο. Το κεντρικό τμήμα ήταν προφανώς μεγάλης ηλικίας και καλυμμένο από κισσό, αλλά τα μεγάλα παράθυρα έδειχναν ότι είχαν γίνει σύγχρονες αλλαγές, και μια πτέρυγα του σπιτιού φαινόταν εντελώς καινούργια.

Η νεανική φιγούρα και το άγρυπνο, πρόθυμο πρόσωπο του επιθεωρητή Στάνλεϊ Χόπκινς μας αντίκρισαν στην ανοιχτή πόρτα. "Χαίρομαι πολύ που ήρθατε, κύριε Χολμς. Και εσείς επίσης, Δρ. Γουάτσον. Αλλά, πράγματι, αν

είχα ξανά το χρόνο μου, δεν θα σας ενοχλούσα, γιατί από τότε που η κυρία
ήρθε στα συγκαλά της, έχει

έδωσε τόσο σαφή περιγραφή της υπόθεσης που δεν μας μένουν πολλά να κάνουμε. Θυμάστε τη συμμορία των διαρρηκτών του Λούισαμ;"

"Τι, οι τρεις Ράνταλ;"

"Ακριβώς, ο πατέρας και οι δύο γιοι. Είναι η δουλειά τους. Δεν έχω καμία αμφιβολία γι' αυτό. Έκαναν μια δουλειά στο Sydenham πριν από δύο εβδομάδες και τους είδαν και τους περιέγραψαν. Μάλλον είναι περίεργο να κάνουν άλλο ένα τόσο σύντομα και τόσο κοντά, αλλά είναι αυτοί, πέραν πάσης αμφιβολίας. Αυτή τη φορά είναι ένα θέμα που κρέμεται".

"Ο σερ Γιουστάις είναι νεκρός, λοιπόν;"

"Ναι, το κεφάλι του χτυπήθηκε με το ίδιο του το πόκερ". "Ο Sir Eustace Brackenstall, μου λέει ο οδηγός."

"Ακριβώς - ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους στο Κεντ - η κυρία Brackenstall βρίσκεται στο πρωινό δωμάτιο. Η καημένη η κυρία, είχε μια τρομερή εμπειρία. Φαινόταν μισοπεθαμένη όταν την πρωτοείδα. Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερα να τη δείτε και να ακούσετε την αφήγησή της για τα γεγονότα. Μετά θα εξετάσουμε την τραπεζαρία μαζί."

Η Lady Brackenstall δεν ήταν ένα συνηθισμένο άτομο. Σπάνια έχω δει τόσο χαριτωμένη φιγούρα, τόσο γυναικεία παρουσία και τόσο όμορφο πρόσωπο. Ήταν ξανθιά, με χρυσά μαλλιά, γαλανά μάτια, και χωρίς αμφιβολία θα είχε την τέλεια επιδερμίδα που ταιριάζει με ένα τέτοιο χρώμα, αν η πρόσφατη εμπειρία της δεν την είχε αφήσει ζαρωμένη και καταβεβλημένη. Τα βάσανά της ήταν τόσο σωματικά όσο και ψυχικά, γιατί πάνω από το ένα μάτι της υψωνόταν ένα φρικτό, δαμασκηνί χρώμα πρήξιμο, το οποίο η υπηρέτριά της, μια ψηλή, αυστηρή γυναίκα, έπλενε επιμελώς με ξύδι και νερό. Η κυρία ξάπλωσε εξαντλημένη σε έναν καναπέ, αλλά το γρήγορο, παρατηρητικό βλέμμα της, όταν μπήκαμε στο δωμάτιο, και η άγρυπνη έκφραση των όμορφων χαρακτηριστικών της, έδειχναν ότι ούτε το μυαλό ούτε το κουράγιο της είχαν κλονιστεί από τη φοβερή εμπειρία της. Ήταν τυλιγμένη σε μια χαλαρή μπλε και ασημένια ρόμπα, αλλά ένα μαύρο φόρεμα με παγιέτες βρισκόταν στον καναπέ δίπλα της.

"Σας είπα όλα όσα συνέβησαν, κύριε Χόπκινς", είπε κουρασμένη. "Δεν θα μπορούσατε να μου τα επαναλάβετε; Λοιπόν, αν το θεωρείτε απαραίτητο, θα πω στους κυρίους αυτούς τι συνέβη. Ήρθαν στην τραπεζαρία;"

"Σκέφτηκα ότι θα ήταν καλύτερα να ακούσουν πρώτα την ιστορία της εξοχότητάς σας".

"Θα χαρώ όταν μπορέσετε να τακτοποιήσετε τα πράγματα. Είναι φρικτό για μένα να τον σκέφτομαι να βρίσκεται ακόμα εκεί". Ανατρίχιασε και έθαψε το πρόσωπό της στα χέρια της. Καθώς το έκανε αυτό, το φαρδύ

φόρεμα έπεσε πίσω από τα μπράτσα της. Ο Χολμς έβγαλε ένα επιφώνημα.

"Έχετε άλλα τραύματα, κυρία μου! Τι είναι αυτό;" Δύο ζωηρές κόκκινες κηλίδες ξεχώριζαν σε ένα από τα λευκά, στρογγυλά άκρα. Το κάλυψε βιαστικά.

"Δεν είναι τίποτα. Δεν έχει καμία σχέση με αυτή την αποτρόπαια υπόθεση απόψε. Αν εσείς και ο φίλος σας καθίσετε, θα σας πω ό,τι μπορώ. Είμαι η σύζυγος του Σερ Γιούστας Μπρέκενσταλ. Είμαι παντρεμένη περίπου ένα χρόνο. Υποθέτω ότι δεν έχει νόημα να προσπαθήσω να κρύψω ότι ο γάμος μας δεν ήταν ευτυχισμένος. Φοβάμαι ότι όλοι οι γείτονές μας θα σας το έλεγαν αυτό, ακόμη και αν προσπαθούσα να το αρνηθώ. Ίσως το λάθος να είναι εν μέρει δικό μου. Μεγάλωσα στην πιο ελεύθερη, λιγότερο συμβατική ατμόσφαιρα της Νότιας Αυστραλίας, και αυτή η αγγλική ζωή, με τις ευπρέπειες και τη σεμνότητά της, δεν μου ταιριάζει.

"Αλλά ο κύριος λόγος έγκειται σε ένα γεγονός, το οποίο είναι πασίγνωστο σε όλους, και αυτό είναι ότι ο Sir Eustace ήταν φανατικός μέθυσος. Το να βρίσκεσαι με έναν τέτοιο άνθρωπο για μια ώρα είναι δυσάρεστο. Μπορείτε να φανταστείτε τι σημαίνει για μια ευαίσθητη και ευέξαπτη γυναίκα να είναι δεμένη μαζί του μέρα και νύχτα; Είναι ιεροσυλία, έγκλημα, αχρειότητα να θεωρείτε ότι ένας τέτοιος γάμος είναι δεσμευτικός. Λέω ότι αυτοί οι τερατώδεις νόμοι σας θα φέρουν κατάρρα στη γη - ο Θεός δεν θα αφήσει τέτοια κακία να διαρκέσει". Για μια στιγμή κάθισε όρθια, με τα μάγουλά της αναποκοκκινισμένα και τα μάτια της να λάμπουν κάτω από το τρομερό σημάδι στο μέτωπό της. Τότε το δυνατό, καταπραϊντικό χέρι της αυστηρής υπηρέτριας τράβηξε το κεφάλι της κάτω στο μαξιλάρι, και ο άγριος θυμός έσβησε σε παθιασμένους λυγμούς. Τελικά συνέχισε:

"Θα σου πω για χθες το βράδυ. Γνωρίζετε, ίσως, ότι σε αυτό το σπίτι όλοι οι υπηρέτες κοιμούνται στη σύγχρονη πτέρυγα. Αυτή η κεντρική πτέρυγα αποτελείται από τα δωμάτια των κατοικιών, με την κουζίνα πίσω και το υπνοδωμάτιό μας από πάνω. Η υπηρέτριά μου, η Τερέζα, κοιμάται πάνω από το δωμάτιό μου. Δεν υπάρχει κανένας άλλος, και κανένας ήχος δεν θα μπορούσε να ανησυχήσει αυτούς που βρίσκονται στην άλλη πτέρυγα. Αυτό πρέπει να το γνώριζαν καλά οι ληστές, αλλιώς δεν θα ενεργούσαν όπως έπραξαν.

"Ο σερ Γιουστέις αποσύρθηκε γύρω στις δέκα και μισή. Οι υπηρέτες είχαν ήδη πάει στα διαμερίσματά τους. Μόνο η υπηρέτριά μου είχε σηκωθεί και είχε παραμείνει στο δωμάτιό της στην κορυφή του σπιτιού μέχρι να χρειαστώ τις υπηρεσίες της. Κάθισα μέχρι τις έντεκα και μετά σε αυτό το δωμάτιο, απορροφημένη σε ένα βιβλίο. Μετά περπάτησα για να δω αν όλα ήταν εντάξει πριν ανέβω επάνω. Συνήθιζα να το κάνω αυτό μόνος μου, γιατί, όπως εξήγησα, ο σερ Γιουστέις δεν ήταν πάντα αξιόπιστος. Πήγα στην κουζίνα, στην αποθήκη του μπάτλερ, στην αίθουσα με τα όπλα, στο μπιλιάρδο, στο σαλόνι και τέλος στην τραπεζαρία.

"Καθώς πλησίαζα το παράθυρο, το οποίο είναι καλυμμένο με χοντρές

κουρτίνες, ένιωσα ξαφνικά τον άνεμο να φυσάει στο πρόσωπό μου και συνειδητοποίησα ότι ήταν ανοιχτό. Πέταξα την κουρτίνα στην άκρη και βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με έναν ευτραφή ηλικιωμένο άνδρα, ο οποίος μόλις είχε μπει στο δωμάτιο. Το παράθυρο είναι ένα μακρύ γαλλικό παράθυρο, το οποίο στην πραγματικότητα αποτελεί μια πόρτα που οδηγεί στο γκαζόν. Κράτησα το χέρι μου

κερί κρεβατοκάμαρας αναμμένο στο χέρι μου, και, με το φως του, πίσω από τον πρώτο άνδρα είδα άλλους δύο, οι οποίοι ήταν έτοιμοι να εισέλθουν. Οπισθοχώρησα, αλλά ο τύπος ήταν πάνω μου σε μια στιγμή. Με έπιασε πρώτα από τον καρπό και μετά από το λαιμό. Άνοιξα το στόμα μου για να ουρλιάξω, αλλά με χτύπησε άγρια με τη γροθιά του στο μάτι και με έριξε στο έδαφος. Πρέπει να ήμουν αναίσθητος για λίγα λεπτά, γιατί όταν συνήλθα, διαπίστωσα ότι είχαν σκίσει το σχοινί της καμπάνας και με είχαν δέσει σφιχτά στη δρύινη καρέκλα που στέκεται στην κεφαλή του τραπεζιού. Ήμουν τόσο καλά δεμένη που δεν μπορούσα να κουνηθώ, και ένα μαντήλι γύρω από το στόμα μου με εμπόδιζε να βγάλω άχνα.

"Εκείνη τη στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο άτυχος σύζυγός μου. Είχε προφανώς ακούσει κάποιους ύποπτους ήχους και ήρθε προετοιμασμένος για μια τέτοια σκηνή που βρήκε. Ήταν ντυμένος με νυχτικό και παντελόνι, με το αγαπημένο του μπαστούνι από μαυρόπευκο στο χέρι. Έπεσε πάνω στους διαρρήκτες, αλλά ένας άλλος...

-ήταν ένας ηλικιωμένος άνδρας- έσκυψε, έβγαλε το σίδερο από τη σχάρα και τον χτύπησε φρικτά καθώς περνούσε. Εκείνος έπεσε με ένα βογγητό και δεν κουνήθηκε ποτέ ξανά. Λιποθύμησα για άλλη μια φορά, αλλά και πάλι θα μπορούσε να είναι μόνο για πολύ λίγα λεπτά κατά τη διάρκεια των οποίων ήμουν αναίσθητος. Όταν άνοιξα τα μάτια μου, διαπίστωσα ότι είχαν μαζέψει τα ασημικά από τον μπουφέ και είχαν τραβήξει ένα μπουκάλι κρασί που βρισκόταν εκεί. Ο καθένας τους είχε ένα ποτήρι στο χέρι του. Σας είπα ήδη, δεν σας είπα, ότι ο ένας ήταν ηλικιωμένος, με μούσι, και οι άλλοι νεαρά, άτριχα παλικάρια. Θα μπορούσαν να ήταν ένας πατέρας με τους δύο γιους του. Μιλούσαν μεταξύ τους ψιθυριστά. Μετά ήρθαν και βεβαιώθηκαν ότι ήμουν καλά δεμένος. Τελικά αποσύρθηκαν, κλείνοντας το παράθυρο πίσω τους. Πέρασε ένα τέταρτο της ώρας μέχρι να ελευθερώσω το στόμα μου. Όταν τα κατάφερα, οι κραυγές μου έφεραν την υπηρέτρια σε βοήθεια. Οι άλλοι υπηρέτες θορυβήθηκαν σύντομα και στείλαμε την τοπική αστυνομία, η οποία επικοινωνήσε αμέσως με το Λονδίνο. Αυτά είναι πραγματικά όλα όσα μπορώ να σας πω, κύριοι, και πιστεύω ότι δεν θα χρειαστεί να ξανασυζητήσω μια τόσο οδυνηρή ιστορία".

"Έχετε ερωτήσεις, κ. Χολμς;" ρώτησε ο Χόπκινς.

"Δεν θα επιβαρύνω άλλο την υπομονή και τον χρόνο της Lady Brackenstall", είπε ο Holmes. "Πριν πάω στην τραπεζαρία, θα ήθελα να ακούσω την εμπειρία σας". Κοίταξε την υπηρέτρια.

"Είδα τους άνδρες πριν μπουν στο σπίτι", είπε. "Καθώς καθόμουν στο παράθυρο της κρεβατοκάμαράς μου, είδα τρεις άνδρες στο φεγγαρόφωτο κάτω από την πύλη του σπιτιού, αλλά δεν το σκέφτηκα εκείνη τη στιγμή. Πέρασε περισσότερο από μια ώρα από τότε που άκουσα την κυρία μου να

ουρλιάζει και έτρεξα να τη βρω, το καημένο το αρνάκι,

ακριβώς όπως λέει, και αυτός στο πάτωμα, με το αίμα και τα μυαλά του να γεμίζουν το δωμάτιο. Ήταν αρκετό για να τρελάνει μια γυναίκα, δεμένη εκεί, και το ίδιο της το φόρεμα γεμάτο κηλίδες από αυτόν, αλλά ποτέ δεν ήθελε κουράγιο, έκανε η δεσποινίς Mary Fraser της Adelaide και η Lady Brackenstall του Abbey Grange δεν έχει μάθει νέους τρόπους. Αρκετά την ανακρίνετε, κύριοι, και τώρα έρχεται στο δωμάτιό της, μόνο με την παλιά της Τερέζα, για να ξεκουραστεί που έχει μεγάλη ανάγκη". Με μια μητρική τρυφερότητα η λιπόσαρκη γυναίκα έβαλε το χέρι της γύρω από την κυρία της και την οδήγησε έξω από το δωμάτιο.

"Ήταν μαζί της σε όλη της τη ζωή", δήλωσε ο Hopkins. "Τη φρόντιζε από μωρό και ήρθε μαζί της στην Αγγλία όταν έφυγαν για πρώτη φορά από την Αυστραλία, πριν από δεκαοκτώ μήνες. Τερέζα Ράιτ είναι το όνομά της, και είναι το είδος της υπηρέτριας που δεν παίρνεις στις μέρες μας. Από εδώ, κ. Χολμς, παρακαλώ!"

Το έντονο ενδιαφέρον είχε χαθεί από το εκφραστικό πρόσωπο του Χολμς και ήξερα ότι μαζί με το μυστήριο είχε χαθεί και όλη η γοητεία της υπόθεσης. Έμενε ακόμα μια σύλληψη να γίνει, αλλά τι ήταν αυτοί οι κοινότοποι απατεώνες που θα λέρωναν τα χέρια του με αυτούς; Ένας αφηρημένος και μορφωμένος ειδικός που διαπιστώνει ότι τον κάλεσαν για μια περίπτωση ιλαράς θα βίωνε κάτι από την ενόχληση που διάβασα στα μάτια του φίλου μου. Ωστόσο, η σκηνή στην τραπεζαρία του Abbey Grange ήταν αρκετά παράξενη για να τραβήξει την προσοχή του και να ανακαλέσει το φθίνον ενδιαφέρον του.

Ήταν ένας πολύ μεγάλος και ψηλός θάλαμος, με σκαλιστή δρύινη οροφή, δρύινη επένδυση και μια ωραία σειρά από κεφάλια ελαφιών και αρχαία όπλα γύρω από τους τοίχους. Στην άλλη άκρη από την πόρτα υπήρχε το ψηλό γαλλικό παράθυρο για το οποίο είχαμε ακούσει. Τρία μικρότερα παράθυρα στη δεξιά πλευρά γέμιζαν το διαμέρισμα με κρύο χειμωνιάτικο ήλιο. Στα αριστερά υπήρχε ένα μεγάλο, βαθύ τζάκι, με ένα ογκώδες, προεξέχον δρύινο τζάκι. Δίπλα στο τζάκι υπήρχε μια βαριά δρύινη καρέκλα με μπράτσα και σταυροθόλια στο κάτω μέρος. Μέσα και έξω από την ανοιχτή ξυλοκατασκευή ήταν πλεγμένο ένα βυσσινί κορδόνι, το οποίο ήταν στερεωμένο σε κάθε πλευρά στο σταυροθόλιο που βρισκόταν από κάτω. Κατά την απελευθέρωση της κυρίας, το κορδόνι είχε γλιστρήσει από πάνω της, αλλά οι κόμποι με τους οποίους είχε στερεωθεί παρέμεναν ακόμα. Αυτές οι λεπτομέρειες έπεσαν στην αντίληψή μας μόνο εκ των υστέρων, γιατί η σκέψη μας ήταν εντελώς απορροφημένη από το τρομερό αντικείμενο που βρισκόταν πάνω στο χαλί από δέρμα τίγρης μπροστά από τη φωτιά.

Ήταν το σώμα ενός ψηλού, καλοφτιαγμένου άνδρα, περίπου σαράντα

ετών. Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με το πρόσωπό του αναποδογυρισμένο, με τα λευκά του δόντια να χαμογελούν μέσα από το κοντό, μαύρο γένι του. Τα δύο σφιγμένα χέρια του ήταν υψωμένα πάνω από το κεφάλι του και ένα βαρύ ραβδί από μαυροδάφνη βρισκόταν πάνω τους. Τα σκούρα, όμορφα, ακουαρένια

τα χαρακτηριστικά του είχαν συσπαστεί σε έναν σπασμό εκδικητικού μίσους, που είχε δώσει στο νεκρό πρόσωπό του μια τρομερά διαβολική έκφραση. Προφανώς ήταν στο κρεβάτι του όταν ξέσπασε ο συναγερμός, γιατί φορούσε ένα κομψό, κεντημένο νυχτικό και τα γυμνά του πόδια προεξείχαν από το παντελόνι του. Το κεφάλι του ήταν φρικτά τραυματισμένο και ολόκληρο το δωμάτιο μαρτυρούσε την άγρια αγριότητα του χτυπήματος που τον είχε χτυπήσει. Δίπλα του βρισκόταν το βαρύ μπαστούνι, λυγισμένο σε μια καμπύλη από τη σύγκρουση. Ο Χολμς εξέτασε τόσο αυτό όσο και το απερίγραπτο ερείπιο που είχε προκαλέσει.

"Πρέπει να είναι ισχυρός άνθρωπος αυτός ο γέροντας Ράνταλ", παρατήρησε.

"Ναι", είπε ο Hopkins. "Έχω κάποια στοιχεία για τον τύπο και είναι σκληρός πελάτης".

"Δεν θα δυσκολευτείτε να τον βρείτε".

"Ούτε στο ελάχιστο. Τον ψάχναμε και υπήρχε μια ιδέα ότι είχε φύγει για την Αμερική. Τώρα που ξέρουμε ότι η συμμορία είναι εδώ, δεν βλέπω πώς μπορούν να ξεφύγουν. Έχουμε ήδη τις ειδήσεις σε κάθε λιμάνι, και η αμοιβή θα προσφερθεί μέχρι το βράδυ. Αυτό που με προβληματίζει είναι πώς μπόρεσαν να κάνουν κάτι τόσο τρελό, γνωρίζοντας ότι η κυρία θα μπορούσε να τους περιγράψει και ότι εμείς δεν θα μπορούσαμε να μην αναγνωρίσουμε την περιγραφή".

"Ακριβώς. Θα περίμενε κανείς ότι θα σιωπούσαν και τη Lady Brackenstall".

"Μπορεί να μην κατάλαβαν", πρότεινα, "ότι είχε συνέλθει από την λιποθυμία της".

"Αυτό είναι αρκετά πιθανό. Αν φαινόταν να είναι αναίσθητη, δεν θα της αφαιρούσαν τη ζωή. Τι γίνεται με αυτόν τον καημένο, τον Χόπκινς; Μου φαίνεται ότι έχω ακούσει κάποιες περίεργες ιστορίες γι' αυτόν".

"Ήταν ένας καλόκαρδος άνθρωπος όταν ήταν νηφάλιος, αλλά ένας τέλειος δαίμονας όταν ήταν μεθυσμένος, ή μάλλον όταν ήταν μισομεθυσμένος, γιατί σπάνια πήγαινε πραγματικά μέχρι τέλους. Ο διάβολος έμοιαζε να είναι μέσα του τέτοιες στιγμές, και ήταν ικανός για τα πάντα. Απ' ό,τι ακούω, παρ' όλο τον πλούτο και τον τίτλο του, παραλίγο να έρθει στο δρόμο μας μία ή δύο φορές. Υπήρξε ένα σκάνδαλο σχετικά με το ότι έλουσε έναν σκύλο με πετρέλαιο και του έβαλε φωτιά -τον σκύλο της εξοχότητάς της, για να κάνει το θέμα χειρότερο- και αυτό αποσιωπήθηκε μόνο με δυσκολία. Στη συνέχεια πέταξε μια καράφα στην υπηρέτρια Τερέζα Ράιτ - υπήρξε πρόβλημα με αυτό. Σε γενικές γραμμές, και μεταξύ μας, το σπίτι θα είναι πιο φωτεινό χωρίς αυτόν. Τι κοιτάς τώρα;"

Ο Χολμς είχε πέσει στα γόνατα και εξέταζε με μεγάλη προσοχή τους κόμπους του κόκκινου κορδονιού με το οποίο είχε ασφαλίσει την κυρία.

Στη συνέχεια, προσεκτικά

εξέτασε προσεκτικά το σπασμένο και ξεφτισμένο άκρο, όπου είχε σπάσει όταν ο διαρρήκτης το έσυρε κάτω.

"Όταν αυτό γκρεμίστηκε, το κουδούνι στην κουζίνα πρέπει να χτύπησε δυνατά", παρατήρησε.

"Κανείς δεν μπορούσε να το ακούσει. Η κουζίνα βρίσκεται ακριβώς στο πίσω μέρος του σπιτιού". "Πώς ήξερε ο διαρρήκτης ότι κανείς δεν θα το άκουγε; Πώς τόλμησε να τραβήξει ένα με αυτόν τον απερίσκεπτο τρόπο;"

"Ακριβώς, κύριε Χολμς, ακριβώς. Θέσατε το ίδιο ερώτημα που έχω θέσει στον εαυτό μου ξανά και ξανά. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι αυτός ο τύπος πρέπει να γνώριζε το σπίτι και τις συνήθειές του. Πρέπει να είχε καταλάβει απόλυτα ότι οι υπηρέτες θα ήταν όλοι στο κρεβάτι εκείνη τη σχετικά νωρίς ώρα και ότι κανείς δεν θα μπορούσε να ακούσει το κουδούνι να χτυπάει στην κουζίνα. Επομένως, πρέπει να βρισκόταν σε στενή συνεργασία με κάποιον από τους υπηρέτες. Σίγουρα αυτό είναι προφανές. Αλλά υπάρχουν οκτώ υπηρέτες, και όλοι έχουν καλό χαρακτήρα".

"Αν τα άλλα πράγματα είναι ίσα", είπε ο Χολμς, "θα υποπτευόταν κανείς εκείνον στον οποίο ο κύριος έριξε μια καράφα στο κεφάλι. Και όμως αυτό θα σήμαινε προδοσία προς την ερωμένη στην οποία φαίνεται να είναι αφοσιωμένη αυτή η γυναίκα. Καλά, καλά, το θέμα είναι δευτερεύον, και όταν έχετε τον Randall, μάλλον δεν θα δυσκολευτείτε να εξασφαλίσετε τον συνεργό του. Η ιστορία της κυρίας φαίνεται σίγουρα να επιβεβαιώνεται, αν χρειαζόταν επιβεβαίωση, από κάθε λεπτομέρεια που βλέπουμε μπροστά μας". Περπάτησε προς το γαλλικό παράθυρο και το άνοιξε. "Δεν υπάρχουν σημάδια εδώ, αλλά το έδαφος είναι σιδερένιο και δεν θα τα περίμενε κανείς. Βλέπω ότι αυτά τα κεριά στο τζάκι έχουν ανάψει".

"Ναι, οι διαρρήκτες είδαν το δρόμο τους από το φως τους και από το κερί της κρεβατοκάμαρας της κυρίας".

"Και τι πήραν;"

"Λοιπόν, δεν πήραν πολλά - μόνο μισή ντουζίνα πιάτα από τον μπουφέ. Η Lady Brackenstall πιστεύει ότι οι ίδιοι ήταν τόσο ταραγμένοι από τον θάνατο του Sir Eustace που δεν έκαναν έφοδο στο σπίτι, όπως θα έκαναν διαφορετικά".

"Αναμφίβολα, αυτό είναι αλήθεια, και παρόλα αυτά ήπιαν λίγο κρασί, όπως καταλαβαίνω". "Για να ηρεμήσουν τα νεύρα τους."

"Ακριβώς. Υποθέτω ότι αυτά τα τρία ποτήρια πάνω στον μπουφέ ήταν ανέγγιχτα;"

"Ναι, και το μπουκάλι είναι όπως το άφησαν".

"Ας το δούμε. Αλόα, αλόα! Τι είναι αυτό;"

Τα τρία ποτήρια ήταν συγκεντρωμένα μαζί, όλα τους χρωματισμένα με κρασί, και το ένα από αυτά περιείχε μερικά κατακάθια από μελισσόχορτο. Το μπουκάλι στεκόταν κοντά τους, κατά τα δύο τρίτα γεμάτο, και δίπλα του βρισκόταν ένας μακρύς, βαθιά λεκιασμένος φελλός. Η εμφάνισή του και η σκόνη πάνω στο μπουκάλι έδειχναν ότι δεν ήταν κοινός οίνος που είχαν απολαύσει οι δολοφόνοι.

Ο τρόπος του Holmes είχε αλλάξει. Είχε χάσει την άτονη έκφρασή του, και είδα και πάλι ένα άγρυπνο φως ενδιαφέροντος στα έντονα, βαθιά μάτια του. Σήκωσε τον φελλό και τον εξέτασε λεπτομερώς.

"Πώς το σχεδίασαν;" ρώτησε.

Ο Hopkins έδειξε ένα μισάνοιχτο συρτάρι. Μέσα σε αυτό υπήρχαν μερικά τραπεζομάντιλα και ένα μεγάλο τιρμπουσόν.

"Είπε η Lady Brackenstall ότι χρησιμοποιήθηκε αυτή η βίδα;"

"Όχι, θυμάστε ότι ήταν αναίσθητη τη στιγμή που άνοιξε το μπουκάλι".

"Ακριβώς. Στην πραγματικότητα, η βίδα αυτή δεν χρησιμοποιήθηκε. Αυτό το μπουκάλι ανοίχτηκε με μια βίδα τσέπης, που πιθανότατα περιέχεται σε ένα μαχαίρι και δεν ξεπερνάει σε μήκος την μιάμιση ίντσα. Αν εξετάσετε το πάνω μέρος του φελλού, θα παρατηρήσετε ότι ο κοχλίας μπήκε τρεις φορές πριν βγει ο φελλός. Ποτέ δεν έχει διαπεραστεί. Αυτός ο μακρύς κοχλίας θα τον είχε τραβήξει και θα τον είχε ανασύρει με ένα μόνο τράβηγμα. Όταν πιάσετε αυτόν τον τύπο, θα διαπιστώσετε ότι έχει στην κατοχή του ένα από αυτά τα μαχαίρια πολλαπλών βιδών".

"Εξαιρετικά!" είπε ο Hopkins.

"Αλλά αυτά τα γυαλιά με προβληματίζουν, ομολογώ. Η Λαίδη Brackenstall είδε τους τρεις άνδρες να πίνουν, έτσι δεν είναι;"

"Ναι, ήταν ξεκάθαρη γι' αυτό".

"Τότε υπάρχει ένα τέλος. Τι άλλο να πούμε; Και όμως, πρέπει να παραδεχτείς ότι τα τρία ποτήρια είναι πολύ αξιοσημείωτα, Χόπκινς. Τι; Δεν βλέπεις τίποτα αξιοσημείωτο; Καλά, καλά, ας το αφήσουμε να περάσει. Ίσως, όταν ένας άνθρωπος έχει ειδικές γνώσεις και ειδικές δυνάμεις όπως η δική μου, να τον ενθαρρύνει μάλλον να αναζητά μια πολύπλοκη εξήγηση, όταν υπάρχει μια απλούστερη. Φυσικά, πρέπει να είναι απλή τύχη τα γυαλιά. Καλημέρα, Χόπκινς. Δεν βλέπω ότι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος και φαίνεται ότι έχετε ξεκαθαρίσει την υπόθεσή σας. Θα με ενημερώσετε όταν συλληφθεί ο Ράνταλ, και για οποιαδήποτε περαιτέρω εξέλιξη προκύψει. Πιστεύω ότι σύντομα θα πρέπει να σας συγχαρώ για την επιτυχή έκβαση της υπόθεσης. Έλα, Γουάτσον, φαντάζομαι ότι μπορούμε να απασχοληθούμε πιο ωφέλιμα στο σπίτι".

Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού της επιστροφής μας, μπορούσα να δω από το πρόσωπο του Χολμς ότι ήταν πολύ προβληματισμένος από κάτι που είχε παρατηρήσει. Κάθε τόσο, με μια προσπάθεια, έδιωχνε την εντύπωση και μιλούσε σαν να ήταν ξεκάθαρο το θέμα, αλλά μετά οι αμφιβολίες του τον έπιαναν ξανά, και τα σφιγμένα φρύδια και τα αφηρημένα μάτια του έδειχναν ότι οι σκέψεις του είχαν επιστρέψει για άλλη μια φορά στη μεγάλη τραπεζαρία του Abbey Grange, όπου είχε διαδραματιστεί αυτή η μεταμεσονύχτια τραγωδία. Τελικά, από μια ξαφνική παρόρμηση, την ώρα που το τρένο μας έβγαινε από έναν προαστιακό σταθμό, πετάχτηκε στην πλατφόρμα και με τράβηξε πίσω του.

"Με συγχωρείτε, αγαπητέ μου φίλε", είπε, καθώς βλέπαμε τα πίσω βαγόνια του τρένου μας να εξαφανίζονται σε μια στροφή, "λυπάμαι που θα σας κάνω θύμα αυτού που μπορεί να φανεί ως απλό καπρίτσιο, αλλά στη ζωή μου, Watson, απλά ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ να αφήσω αυτή την υπόθεση σε αυτή την κατάσταση. Κάθε ένστικτο που διαθέτω φωνάζει εναντίον αυτού. Είναι λάθος - είναι όλα λάθος - ορκίζομαι ότι είναι λάθος. Και όμως, η ιστορία της κυρίας ήταν πλήρης, η επιβεβαίωση της υπηρέτριας ήταν επαρκής, οι λεπτομέρειες ήταν αρκετά ακριβείς. Τι έχω να αντιτάξω σε αυτό; Τρία ποτήρια κρασί, αυτό είναι όλο. Αλλά αν δεν είχα πάρει τα πράγματα ως δεδομένα, αν είχα εξετάσει τα πάντα με την προσοχή που θα έπρεπε να δείξω αν είχαμε προσεγγίσει την υπόθεση DE NOVO και δεν είχαμε καμία κομμένη και ραμμένη ιστορία για να στρεβλώσω το μυαλό μου, δεν θα έπρεπε τότε να είχα βρει κάτι πιο συγκεκριμένο για να βασιστώ; Φυσικά και θα μπορούσα. Καθίστε σε αυτόν τον πάγκο, Watson, μέχρι να φτάσει το τρένο για το Chiselhurst, και επιτρέψτε μου να σας εκθέσω τα στοιχεία, παρακαλώντας σας κατ' αρχάς να αποβάλλετε από το μυαλό σας την ιδέα ότι οτιδήποτε μπορεί να έχει πει η υπηρέτρια ή η ερωμένη της πρέπει απαραίτητα να είναι αλήθεια. Η γοητευτική προσωπικότητα της κυρίας δεν πρέπει να επιτραπεί να επηρεάσει την κρίση μας.

"Σίγουρα υπάρχουν λεπτομέρειες στην ιστορία της που, αν τις κοιτούσαμε εν ψυχρώ, θα μας κίνησαν τις υποψίες. Αυτοί οι διαρρήκτες έκαναν μια σημαντική λεία στο Sydenham πριν από δύο εβδομάδες. Κάποια αναφορά γι' αυτούς και την εμφάνισή τους υπήρχε στις εφημερίδες και φυσικά θα μπορούσε να σκεφτεί κάποιος που θα ήθελε να επινοήσει μια ιστορία στην οποία θα έπαιζαν ρόλο φανταστικοί ληστές. Στην πραγματικότητα, οι διαρρήκτες που έχουν κάνει μια καλή δουλειά είναι, κατά κανόνα, πολύ ευτυχείς να απολαύσουν τα έσοδα με ειρήνη και ησυχία χωρίς να αναλάβουν άλλη επικίνδυνη επιχείρηση. Και πάλι, είναι ασυνήθιστο για τους διαρρήκτες να επιχειρούν τόσο νωρίς, είναι ασυνήθιστο για τους διαρρήκτες να χτυπάνε μια κυρία για να την

εμποδίσουν να ουρλιάξει, αφού θα μπορούσε κανείς να φανταστεί ότι αυτός ήταν ο σίγουρος τρόπος για να την κάνουν να ουρλιάξει, είναι ασυνήθιστο για αυτούς να διαπράττουν φόνο όταν ο αριθμός τους είναι επαρκής για να εξουδετερώσουν έναν άνθρωπο, είναι ασυνήθιστο για αυτούς να αρκούνται σε μια περιορισμένη

ληηλασία, ενώ υπήρχαν πολύ περισσότερα μέσα στα χέρια τους, και τέλος, θα έλεγα ότι ήταν πολύ ασυνήθιστο για τέτοιους ανθρώπους να αφήνουν ένα μπουκάλι μισοάδειο. Πώς σου φαίνονται όλα αυτά τα ασυνήθιστα, Γουάτσον;"

"Το σωρευτικό τους αποτέλεσμα είναι σίγουρα σημαντικό, και όμως το καθένα από αυτά είναι αρκετά πιθανό από μόνο του. Το πιο ασυνήθιστο απ' όλα, όπως μου φαίνεται, είναι ότι η κυρία είναι δεμένη στην καρέκλα".

"Λοιπόν, δεν είμαι τόσο σαφής γι' αυτό, Γουάτσον, γιατί είναι προφανές ότι πρέπει είτε να τη σκοτώσουν είτε να την ασφαλίσουν με τέτοιο τρόπο ώστε να μην μπορέσει να ειδοποιήσει αμέσως για τη διαφυγή τους. Αλλά σε κάθε περίπτωση έχω δείξει, δεν έχω δείξει, ότι υπάρχει ένα ορισμένο στοιχείο απιθανότητας στην ιστορία της κυρίας; Και τώρα, στην κορυφή αυτού, έρχεται το περιστατικό με τα ποτήρια του κρασιού".

"Τι γίνεται με τα ποτήρια κρασιού;"

"Μπορείς να τα δεις με το μάτι του μυαλού σου;" "Τους βλέπω καθαρά."

"Μας είπαν ότι τρεις άνδρες ήπιαν από αυτά. Αυτό σας φαίνεται πιθανό;"

"Γιατί όχι; Υπήρχε κρασί σε κάθε ποτήρι".

"Ακριβώς, αλλά υπήρχαν μελισσοκομικά μόνο σε ένα ποτήρι. Θα πρέπει να το προσέξατε αυτό το γεγονός. Τι υποδηλώνει αυτό στο μυαλό σας;"

"Το τελευταίο ποτήρι που γεμίζει είναι πιο πιθανό να περιέχει μελισσοσπορά".

"Καθόλου. Το μπουκάλι ήταν γεμάτο από αυτό, και είναι αδιανόητο τα δύο πρώτα ποτήρια να ήταν καθαρά και το τρίτο βαριά φορτισμένο με αυτό. Υπάρχουν δύο πιθανές εξηγήσεις, και μόνο δύο. Η μία είναι ότι αφού γέμισε το δεύτερο ποτήρι, το μπουκάλι ταραχτήκε βίαια, και έτσι το τρίτο ποτήρι δέχτηκε το μελισσόχορτο. Αυτό δεν φαίνεται πιθανό. Όχι, όχι, είμαι σίγουρος ότι έχω δίκιο".

"Τι, λοιπόν, υποθέτεις;"

"Ότι χρησιμοποιήθηκαν μόνο δύο ποτήρια και ότι τα κατακάθια και των δύο χύνθηκαν σε ένα τρίτο ποτήρι, ώστε να δοθεί η ψευδής εντύπωση ότι εδώ βρίσκονταν τρία άτομα. Με αυτόν τον τρόπο όλα τα μελίσσια θα ήταν στο τελευταίο ποτήρι, έτσι δεν είναι; Ναι, είμαι πεπεισμένος ότι έτσι είναι. Αλλά αν έχω βρει την αληθινή εξήγηση αυτού του μικρού φαινομένου, τότε σε μια στιγμή η υπόθεση από κοινότητα γίνεται εξαιρετικά αξιοσημείωτη, γιατί αυτό δεν μπορεί παρά να σημαίνει ότι η Λαίδη Brackenstall και η υπηρέτριά της μας είπαν εσκεμμένα ψέματα, ότι δεν πρέπει να πιστέψουμε ούτε μια λέξη από την ιστορία τους, ότι έχουν κάποιον πολύ ισχυρό λόγο για να καλύψουν τον πραγματικό εγκληματία και ότι πρέπει να κατασκευάσουμε την υπόθεσή μας μόνοι μας χωρίς καμία βοήθεια από αυτούς. Αυτή είναι η αποστολή που βρίσκεται τώρα μπροστά μας, και εδώ, Watson, είναι το τρένο του Sydenham".

Οι οικείοι στο Abbey Grange ξεπλάγησαν πολύ με την επιστροφή μας, αλλά ο Σέρλοκ Χολμς, διαπιστώνοντας ότι ο Στάνλεϊ Χόπκινς είχε φύγει για να παρουσιαστεί στο αρχηγείο, πήρε στην κατοχή του την τραπεζαρία, κλείδωσε την πόρτα από μέσα και αφιερώθηκε για δύο ώρες σε μια από εκείνες τις μικροσκοπικές και επίπονες έρευνες που αποτελούν τη στέρεη βάση πάνω στην οποία στηρίχθηκαν τα λαμπρά οικοδομήματα των συμπερασμάτων του. Καθισμένος σε μια γωνιά, όπως ένας ενδιαφερόμενος μαθητής που παρακολουθεί την επίδειξη του καθηγητή του, παρακολούθησα κάθε βήμα αυτής της αξιοσημείωτης έρευνας. Το παράθυρο, οι κουρτίνες, το χαλί, η καρέκλα, το σχοινί - το καθένα με τη σειρά του εξετάστηκε λεπτομερώς και μελετήθηκε δεόντως. Το πτώμα του άτυχου βαρόνου είχε αφαιρεθεί και όλα τα άλλα παρέμεναν όπως τα είχαμε δει το πρωί. Τελικά, προς μεγάλη μου έκπληξη, ο Χολμς ανέβηκε στο ογκώδες τζάκι. Πολύ πάνω από το κεφάλι του κρέμονταν οι λίγες ίντσες του κόκκινου κορδονιού που ήταν ακόμα συνδεδεμένες με το σύρμα. Για πολλή ώρα το κοίταζε προς τα πάνω, και στη συνέχεια, σε μια προσπάθεια να το πλησιάσει, ακούμπησε το γόνατό του σε ένα ξύλινο στήριγμα στον τοίχο. Αυτό έφερε το χέρι του σε απόσταση λίγων εκατοστών από το σπασμένο άκρο του σχοινιού, αλλά δεν ήταν τόσο αυτό όσο το ίδιο το στήριγμα που φάνηκε να απασχολεί την προσοχή του. Τελικά, πετάχτηκε κάτω με μια εκφώνηση ικανοποίησης.

"Δεν πειράζει, Γουάτσον", είπε. "Έχουμε την υπόθεσή μας - μία από τις πιο αξιόλογες της συλλογής μας. Αλλά, αγαπητέ μου, πόσο αργόστροφος ήμουν και πόσο παραλίγο να διαπράξω την γκάφα της ζωής μου! Τώρα, νομίζω ότι, με λίγους κρίκους που λείπουν, η αλυσίδα μου είναι σχεδόν πλήρης".

"Έχετε τους άνδρες σας;"

"Φίλε, Γουάτσον, φίλε. Μόνο ένας, αλλά ένας πολύ τρομερός άνθρωπος. Δυνατός σαν λιοντάρι - δες το χτύπημα που λύγισε το πόκερ! Ύψος 1,80 μ., δραστήριο σαν σκίουρος, επιδέξιος με τα δάχτυλά του, τέλος, αξιοσημείωτα ευφυής, γιατί όλη αυτή η ιδιοφυής ιστορία είναι δική του επινόηση. Ναι, Γουάτσον, πέσαμε πάνω στο έργο ενός πολύ αξιόλογου ατόμου. Και όμως, με το σκοινί της καμπάνας, μας έδωσε ένα στοιχείο που δεν θα έπρεπε να μας αφήσει καμία αμφιβολία".

"Πού ήταν το στοιχείο;"

"Λοιπόν, αν τραβούσες ένα σκοινί καμπάνας, Γουάτσον, πού θα περίμενες να σπάσει; Σίγουρα στο σημείο που είναι συνδεδεμένο με το σύρμα. Γιατί θα έπρεπε να σπάσει τρεις ίντσες από την κορυφή, όπως αυτό εδώ;"

"Επειδή είναι φθαρμένο εκεί;"

"Ακριβώς. Αυτή η άκρη, την οποία μπορούμε να εξετάσουμε, είναι φθαρμένη. Ήταν αρκετά πονηρός για να το κάνει αυτό με το μαχαίρι του. Αλλά η άλλη άκρη δεν είναι φθαρμένη. Δεν θα μπορούσατε να το παρατηρήσετε από εδώ, αλλά αν ήσασταν στο τζάκι θα βλέπατε ότι

κόβεται καθαρά χωρίς κανένα σημάδι φθοράς. Μπορείτε να ανακατασκευάσετε τι συνέβη. Ο άνθρωπος χρειαζόταν το σχοινί. Δεν θα το έσκιζε από φόβο μήπως σήμαινε συναγερμό χτυπώντας το κουδούνι. Τι έκανε; Ανέβηκε στο τζάκι, δεν μπορούσε να το φτάσει ακριβώς, έβαλε το γόνατό του στο στήριγμα -θα δείτε το αποτύπωμα στη σκόνη- και έτσι έβαλε το μαχαίρι του πάνω στο σχοινί. Δεν μπόρεσα να φτάσω το σημείο κατά τουλάχιστον τρεις ίντσες -από το οποίο συμπεραίνω ότι είναι τουλάχιστον τρεις ίντσες μεγαλύτερος άνθρωπος από μένα. Κοιτάξτε αυτό το σημάδι στο κάθισμα της δρύινης καρέκλας! Τι είναι αυτό;"

"Αίμα."

"Αναμφίβολα είναι αίμα. Αυτό από μόνο του θέτει την ιστορία της κυρίας εκτός δικαστηρίου. Αν καθόταν στην καρέκλα όταν έγινε το έγκλημα, πώς προέκυψε αυτό το σημάδι; Όχι, όχι, την έβαλαν στην καρέκλα ΜΕΤΑ το θάνατο του συζύγου της. Βάζω στοίχημα ότι το μαύρο φόρεμα δείχνει ένα αντίστοιχο σημάδι με αυτό. Δεν έχουμε συναντήσει ακόμα το Βατερλό μας, Γουάτσον, αλλά αυτό είναι το Μαρέγκο μας, γιατί ξεκινάει με ήττα και τελειώνει με νίκη. Θα ήθελα τώρα να μιλήσω λίγο με τη νοσοκόμα, την Τερέζα. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί για λίγο, αν θέλουμε να πάρουμε τις πληροφορίες που θέλουμε".

Ήταν ένα ενδιαφέρον πρόσωπο, αυτή η αυστηρή Αυστραλή νοσοκόμα -σιωπηλή, καχύποπτη, κακοπροαίρετη, και χρειάστηκε λίγος χρόνος μέχρι ο ευχάριστος τρόπος του Χολμς και η ειλικρινής αποδοχή όλων όσων έλεγε να την κάνει να ξεπαγώσει και να την κάνει αντίστοιχα φιλική. Δεν προσπάθησε να κρύψει το μίσος της για τον μακαρίτη εργοδότη της.

"Ναι, κύριε, είναι αλήθεια ότι μου πέταξε την καράφα. Τον άκουσα να βρίζει την κυρία μου και του είπα ότι δεν θα τολμούσε να μιλήσει έτσι αν ήταν εκεί ο αδελφός της. Τότε ήταν που μου την πέταξε. Θα μπορούσε να είχε πετάξει μια ντουζίνα αν είχε αφήσει ήσυχο το όμορφο πουλί μου. Της φερόταν πάντα άσχημα, κι εκείνη ήταν πολύ περήφανη για να παραπονεθεί. Ούτε καν μου λέει όλα όσα της έκανε. Ποτέ δεν μου είπε για τα σημάδια στο χέρι της που είδατε σήμερα το πρωί, αλλά ξέρω πολύ καλά ότι προέρχονται από μια μαχαιριά με μια καρφίτσα καπέλου. Ο πονηρός διάβολος - ο Θεός να με συγχωρέσει που μιλάω έτσι γι' αυτόν, τώρα που είναι νεκρός! Αλλά ήταν ένας διάβολος, αν υπήρξε ποτέ στη γη. Ήταν όλο μέλι όταν τον πρωτοσυναντήσαμε -μόλις πριν από δεκαοκτώ μήνες, και νιώθουμε και οι δύο σαν να πέρασαν δεκαοκτώ χρόνια. Μόλις είχε φτάσει στο Λονδίνο. Ναι, ήταν το πρώτο της ταξίδι - δεν είχε φύγει ποτέ από το σπίτι της. Την κέρδισε με τον τίτλο του, τα χρήματά του και τους ψεύτικους λονδρέζικους τρόπους του. Αν έκανε λάθος, το πλήρωσε, αν το έκανε ποτέ γυναίκα. Ποιον μήνα τον γνωρίσαμε; Λοιπόν, σας λέω ότι ήταν αμέσως μετά την άφιξή μας. Φτάσαμε τον Ιούνιο και ήταν Ιούλιος. Παντρεύτηκαν

τον Ιανουάριο του περασμένου έτους. Ναι, είναι κάτω στην πρωινή αίθουσα...

ξανά, και δεν έχω καμία αμφιβολία ότι θα σας δει, αλλά δεν πρέπει να της ζητάτε πολλά, γιατί έχει περάσει όλα όσα αντέχει η σάρκα και το αίμα".

Η Lady Brackenstall ήταν ξαπλωμένη στον ίδιο καναπέ, αλλά φαινόταν πιο φωτεινή από πριν. Η καμαριέρα είχε μπει μαζί μας και άρχισε για άλλη μια φορά να αναζωπυρώνει τη μελανιά στο μέτωπο της κυρίας της.

"Ελπίζω", είπε η κυρία, "ότι δεν ήρθατε να με ανακρίνετε ξανά;"

"Όχι", απάντησε ο Χολμς με την πιο ευγενική του φωνή, "δεν θα σας δημιουργήσω περιττό πρόβλημα, κυρία Μπράκενσταλ, και όλη μου η επιθυμία είναι να σας διευκολύνω, γιατί είμαι πεπεισμένος ότι είστε μια πολύ δοκιμασμένη γυναίκα. Αν με αντιμετωπίσετε ως φίλη και με εμπιστευτείτε, ίσως διαπιστώσετε ότι θα δικαιώσω την εμπιστοσύνη σας".

"Τι θέλεις να κάνω;" "Να μου πεις την αλήθεια."

"Κύριε Χολμς!"

"Όχι, όχι, Lady Brackenstall - δεν έχει νόημα. Μπορεί να έχετε ακούσει για τη μικρή φήμη που έχω. Θα τα στοιχηματίσω όλα στο γεγονός ότι η ιστορία σας είναι ένα απόλυτο κατασκεύασμα".

Η κυρία και η υπηρέτρια κοιτούσαν και οι δύο τον Χολμς με χλωμά πρόσωπα και τρομαγμένα μάτια. "Είσαι ένας θρασύς τύπος!" φώναξε η Τερέζα. "Θέλεις να πεις ότι η κυρία μου είπε ψέματα;"

Ο Χολμς σηκώθηκε από την καρέκλα του. "Δεν έχετε τίποτα να μου πείτε;" "Σας έχω πει τα πάντα."

"Σκεφτείτε άλλη μια φορά, κυρία Brackenstall. Δεν θα ήταν καλύτερα να είμαστε ειλικρινείς;"

Για μια στιγμή υπήρξε δισταγμός στο όμορφο πρόσωπό της. Στη συνέχεια, κάποια νέα δυνατή σκέψη το έκανε να σφίξει σαν μάσκα. "Σας είπα όλα όσα ξέρω."

Ο Χολμς πήρε το καπέλο του και σήκωσε τους ώμους του. "Λυπάμαι", είπε, και χωρίς άλλη λέξη φύγαμε από το δωμάτιο και το σπίτι. Υπήρχε μια λίμνη στο πάρκο, και ο φίλος μου μας οδήγησε σ' αυτήν. Είχε παγώσει, αλλά είχε μείνει μια τρύπα για την εξυπηρέτηση ενός μοναχικού κύκνου. Ο Χολμς την κοίταξε, και στη συνέχεια προχώρησε προς την πύλη του σπιτιού. Εκεί έγραψε ένα σύντομο σημείωμα για τον Στάνλεϊ Χόπκινς και το άφησε στον ιδιοκτήτη του καταφυγίου.

"Μπορεί να έχει επιτυχία, μπορεί και όχι, αλλά είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε κάτι για τον φίλο Hopkins, μόνο και μόνο για να δικαιολογήσουμε αυτή τη δεύτερη επίσκεψη", είπε. "Δεν θα τον εμπιστευτώ ακόμα. Νομίζω ότι ο επόμενος τρόπος των επιχειρήσεών μας πρέπει να είναι το ναυτιλιακό γραφείο της γραμμής Adelaide-Southampton, το οποίο βρίσκεται στο τέλος του Pall Mall, αν θυμάμαι καλά. Υπάρχει μια δεύτερη γραμμή ατμοπλοίων

που

συνδέσουμε τη Νότια Αυστραλία με την Αγγλία, αλλά θα τραβήξουμε πρώτα τη μεγαλύτερη κάλυψη".

Η κάρτα που έστειλε ο Χολμς στον διευθυντή εξασφάλισε άμεση προσοχή και δεν άργησε να πάρει όλες τις πληροφορίες που χρειαζόταν. Τον Ιούνιο του '95, μόνο ένα από τα πλοία της γραμμής τους είχε φτάσει σε λιμάνι. Ήταν το ROCK OF GIBRALTAR, το μεγαλύτερο και καλύτερο σκάφος τους. Μια αναφορά στη λίστα επιβατών έδειξε ότι η δεσποινίς Φρέιζερ, από την Αδελαΐδα, με την υπηρέτριά της είχαν κάνει το ταξίδι με αυτό. Το πλοίο βρισκόταν τώρα κάπου νότια της διώρυγας του Σουέζ και κατευθυνόταν προς την Αυστραλία. Οι αξιωματικοί του ήταν οι ίδιοι με εκείνους του '95, με μία εξαίρεση. Ο πρώτος αξιωματικός, ο κ. Jack Crocker, είχε γίνει καπετάνιος και επρόκειτο να αναλάβει το νέο τους πλοίο, το BASS ROCK, που θα απέπλεε σε δύο ημέρες από το Σαουθάμπτον. Ζούσε στο Sydenham, αλλά ήταν πιθανό να έρθει εκείνο το πρωί για οδηγίες, αν θέλαμε να τον περιμένουμε.

Όχι, ο κ. Χολμς δεν επιθυμούσε να τον δει, αλλά θα χαιρόταν να μάθει περισσότερα για το ιστορικό και τον χαρακτήρα του.

Το ρεκόρ του ήταν θαυμάσιο. Δεν υπήρχε αξιωματικός στον στόλο που να μπορεί να τον αγγίξει. Όσον αφορά τον χαρακτήρα του, ήταν αξιοπιστος στην υπηρεσία, αλλά ένας άγριος, απελπισμένος τύπος έξω από το κατάστρωμα του πλοίου του - θερμοκέφαλος, ευερέθιστος, αλλά πιστός, τίμιος και καλόκαρδος. Αυτή ήταν η ουσία των πληροφοριών με τις οποίες ο Χολμς έφυγε από το γραφείο της εταιρείας Adelaide-Southampton. Από εκεί πήγε στη Σκότλαντ Γιαρντ, αλλά, αντί να μπει, κάθισε στο ταξί του με τα φρύδια χαμηλωμένα, χαμένος σε βαθιά σκέψη. Τελικά, πήγε στο τηλεγραφικό γραφείο του Charing Cross, έστειλε ένα μήνυμα και μετά, επιτέλους, κατευθυνθήκαμε και πάλι προς την Baker Street.

"Όχι, δεν θα μπορούσα να το κάνω, Γουάτσον", είπε, καθώς ξαναμπήκαμε στο δωμάτιό μας. "Από τη στιγμή που θα εκδοθεί το ένταλμα, τίποτα στη γη δεν θα τον έσωζε. Μία ή δύο φορές στην καριέρα μου αισθάνομαι ότι έχω κάνει περισσότερο πραγματικό κακό με την ανακάλυψη του εγκληματία από ό,τι είχε κάνει ποτέ αυτός με το έγκλημά του. Έχω μάθει πλέον να είμαι προσεκτικός και προτιμώ να παίζω κόλπα με το νόμο της Αγγλίας παρά με τη συνείδησή μου. Αφήστε μας να μάθουμε λίγο περισσότερα πριν δράσουμε".

Πριν από το βράδυ, είχαμε μια επίσκεψη από τον επιθεωρητή Stanley Hopkins. Τα πράγματα δεν πήγαιναν πολύ καλά μαζί του.

"Πιστεύω ότι είστε μάγος, κύριε Χολμς. Πραγματικά μερικές φορές πιστεύω ότι έχετε δυνάμεις που δεν είναι ανθρώπινες. Τώρα, πώς στο καλό θα μπορούσατε να ξέρετε ότι το κλεμμένο ασήμι βρισκόταν στον πυθμένα

της λίμνης;"

"Δεν το ήξερα."

"Μα μου είπατε να το εξετάσω".

"Το πήρες, λοιπόν;"

"Ναι, το πήρα."

"Χαίρομαι πολύ αν σας βοήθησα."

"Αλλά δεν με βοήθησες. Έκανες την υπόθεση πολύ πιο δύσκολη. Τι είδους διαρρήκτες είναι αυτοί που κλέβουν ασήμι και μετά το πετάνε στην πλησιέστερη λίμνη;"

"Ήταν σίγουρα μια μάλλον εκκεντρική συμπεριφορά. Εγώ απλώς βασίστηκα στην ιδέα ότι αν το ασήμι το είχαν πάρει άτομα που δεν το ήθελαν -που το πήραν απλώς για τυφλό, όπως ήταν- τότε φυσικά θα ήθελαν να το ξεφορτωθούν".

"Αλλά γιατί να περάσει από το μυαλό σας μια τέτοια ιδέα;"

"Λοιπόν, το θεώρησα πιθανό. Όταν βγήκαν από τη μπαλκονόπορτα, υπήρχε η λίμνη με μια δελεαστική μικρή τρύπα στον πάγο, ακριβώς μπροστά στη μύτη τους. Θα μπορούσε να υπάρχει καλύτερη κρυψώνα;"

"Α, μια κρυψώνα - αυτό είναι καλύτερο!" φώναξε ο Στάνλεϊ Χόπκινς. "Ναι, ναι, τα βλέπω όλα τώρα! Ήταν νωρίς, υπήρχαν άνθρωποι στους δρόμους, φοβήθηκαν μήπως τους δουν με το ασήμι, οπότε το βούτηξαν στη λίμνη, με σκοπό να επιστρέψουν γι' αυτό όταν η ακτή θα ήταν καθαρή. Εξαιρετικά, κύριε Χολμς - αυτό είναι καλύτερο από την ιδέα σας για ένα τυφλό".

"Ακριβώς, έχετε μια αξιοθαύμαστη θεωρία. Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι οι δικές μου ιδέες ήταν αρκετά άγριες, αλλά πρέπει να παραδεχτείτε ότι κατέληξαν στην ανακάλυψη του ασημιού".

"Μάλιστα, κύριε. Ήταν όλα δικά σας έργα. Αλλά είχα μια άσχημη αναποδιά". "Αναποδιά;"

"Ναι, κύριε Χολμς. Η συμμορία Ράνταλ συνελήφθη στη Νέα Υόρκη σήμερα το πρωί".

"Θεέ μου, Hopkins! Αυτό είναι σίγουρα μάλλον εναντίον της θεωρίας σας ότι διέπραξαν φόνο στο Κεντ χθες το βράδυ".

"Είναι μοιραίο, κ. Χολμς - απολύτως μοιραίο. Ακόμα, υπάρχουν και άλλες τριμελείς συμμορίες εκτός από τους Ράνταλς, ή μπορεί να είναι κάποια νέα συμμορία για την οποία η αστυνομία δεν έχει ακούσει ποτέ".

"Ακριβώς, είναι απολύτως εφικτό. Τι, φεύγεις;"

"Ναι, κ. Χολμς, δεν υπάρχει ανάπαυση για μένα μέχρι να βρω την άκρη της υπόθεσης. Υποθέτω ότι δεν έχετε να μου δώσετε κάποια συμβουλή;"

"Σου έδωσα ένα." "Ποιο;"

"Λοιπόν, πρότεινα ένα τυφλό".

"Μα γιατί, κύριε Χολμς, γιατί;"

"Α, αυτό είναι το ερώτημα, φυσικά. Αλλά σας προτείνω την ιδέα στο μυαλό σας. Μπορεί ενδεχομένως να διαπιστώσετε ότι υπάρχει κάτι σ' αυτήν. Δεν θα σταματήσετε για δείπνο; Λοιπόν, αντίο, και πείτε μας πώς τα πάτε".

Το δείπνο τελείωσε και το τραπέζι καθαρίστηκε πριν ο Χολμς αναφερθεί ξανά στο θέμα. Είχε ανάψει την πίπα του και κρατούσε τα γλιστερά του πόδια στη χαρούμενη φλόγα της φωτιάς. Ξαφνικά κοίταξε το ρολόι του. "Περιμένω εξελίξεις, Γουάτσον".

"Πότε;"

"Τώρα-μέσα σε λίγα λεπτά. Τολμώ να πω ότι νομίζετε ότι φέρθηκα μάλλον άσχημα στον Στάνλεϊ Χόπκινς μόλις τώρα;"

"Εμπιστεύομαι την κρίση σου".

"Πολύ λογική απάντηση, Γουάτσον. Πρέπει να το δεις έτσι: αυτό που ξέρω εγώ είναι ανεπίσημο, αυτό που ξέρει αυτός είναι επίσημο. Εγώ έχω το δικαίωμα της ιδιωτικής κρίσης, αλλά αυτός δεν έχει κανένα. Πρέπει να τα αποκαλύψει όλα, αλλιώς είναι προδότης της υπηρεσίας του. Σε μια αμφίβολη περίπτωση δεν θα τον έφερνα σε τόσο οδυνηρή θέση, και γι' αυτό επιφυλάσσομαι για την ενημέρωσή μου μέχρι να ξεκαθαρίσει το δικό μου μυαλό επί του θέματος".

"Αλλά πότε θα γίνει αυτό;"

"Ηρθε η ώρα. Τώρα θα είστε παρόντες στην τελευταία σκηνή ενός αξιοσημείωτου μικρού δράματος".

Ακούστηκε ένας θόρυβος στις σκάλες και η πόρτα μας άνοιξε για να δεχτεί το πιο ωραίο δείγμα ανδρισμού που πέρασε ποτέ από αυτήν. Ήταν ένας πολύ ψηλός νεαρός άνδρας, με χρυσό μουστάκι, γαλανά μάτια, με δέρμα που είχε καεί από τροπικούς ήλιους και με ένα ελατήριο βήμα που έδειχνε ότι ο τεράστιος σκελετός του ήταν τόσο δραστήριος όσο και δυνατός. Έκλεισε την πόρτα πίσω του, και μετά στάθηκε με σφιγμένα χέρια και ανεβασμένο στήθος, πνίγοντας κάποιο κυρίαρχο συναίσθημα.

"Καθίστε, καπετάνιε Κρόκερ. Πήρες το τηλεγράφημά μου;"

Ο επισκέπτης μας βυθίστηκε σε μια πολυθρόνα και μας κοίταξε από τον έναν στον άλλον με ερωτηματικά μάτια. "Πήρα το τηλεγράφημά σας και ήρθα την ώρα που μου είπατε. Άκουσα ότι είχατε κατέβει στο γραφείο. Δεν υπήρχε περίπτωση να σας ξεφύγω. Ας ακούσουμε τα χειρότερα. Τι θα μου κάνετε; Θα με συλλάβετε; Μίλα, φίλε! Δεν μπορείς να κάθεται εκεί και να παίζεις μαζί μου σαν τη γάτα με το ποντίκι". "Δώστε του ένα πούρο", είπε ο Χολμς. "Δάγκωσέ το, λοχαγέ Crocker, και μην αφήσεις τα νεύρα σου να σε παρασύρουν. Δεν θα καθόμουν εδώ να καπνίζω μαζί σας αν πίστευα ότι είστε ένας κοινός εγκληματίας, να είστε σίγουρος γι' αυτό. Να είστε ειλικρινής

μαζί μου και μπορεί να κάνουμε κάτι καλό. Αν μου κάνεις κόλπα, θα σε συντρίψω".

"Τι θέλετε να κάνω;"

"Να μου δώσετε μια αληθινή περιγραφή όλων όσων συνέβησαν στο Abbey Grange χθες το βράδυ - μια ΑΛΗΘΙΝΗ περιγραφή, σημειώστε, χωρίς να προστεθεί και να αφαιρεθεί τίποτα. Ξέρω ήδη τόσα πολλά που αν ξεφύγεις έστω και μια ίντσα από την ευθεία, θα σφυρίξω αυτή την αστυνομική σφυρίχτρα από το παράθυρό μου και η υπόθεση θα φύγει για πάντα από τα χέρια μου".

Ο ναύτης σκέφτηκε για λίγο. Μετά χτύπησε το πόδι του με το μεγάλο ηλιοκαμένο χέρι του.

"Θα το ρισκάρω", φώναξε. "Πιστεύω ότι είσαι άνθρωπος του λόγου σου και λευκός και θα σου πω όλη την ιστορία. Αλλά ένα πράγμα θα πω πρώτα. Σε ό,τι με αφορά, δεν μετανιώνω για τίποτα και δεν φοβάμαι τίποτα, και θα τα έκανα όλα ξανά και θα ήμουν περήφανος για τη δουλειά. Ανάθεμα το θηρίο, αν είχε τόσες ζωές όσες μια γάτα, θα τις χρωστούσε όλες σε μένα! Αλλά είναι η κυρία, η Μαίρη-Μαίρη Φρέιζερ- γιατί ποτέ δεν θα την αποκαλώ με αυτό το καταραμένο όνομα. Όταν σκέφτομαι να την βάλω σε μπελάδες, εγώ που θα έδινα τη ζωή μου μόνο και μόνο για να φέρω ένα χαμόγελο στο αγαπημένο της πρόσωπο, είναι αυτό που κάνει την ψυχή μου νερό. Και όμως - και όμως - τι άλλο θα μπορούσα να κάνω; Θα σας πω την ιστορία μου, κύριοι, και μετά θα σας ρωτήσω, ως άντρας προς άντρα, τι λιγότερο θα μπορούσα να κάνω;

"Πρέπει να πάω λίγο πίσω. Φαίνεται ότι γνωρίζετε τα πάντα, οπότε περιμένω να ξέρετε ότι τη γνώρισα όταν εκείνη ήταν επιβάτης και εγώ πρώτος αξιωματικός του ROCK OF GIBRALTAR. Από την πρώτη μέρα που τη γνώρισα, ήταν η μόνη γυναίκα για μένα. Κάθε μέρα εκείνου του ταξιδιού την αγαπούσα περισσότερο, και πολλές φορές από τότε έχω γονατίσει στο σκοτάδι της νυχτερινής βάρδιας και έχω φιλήσει το κατάστρωμα εκείνου του πλοίου επειδή ήξερα ότι τα αγαπημένα της πόδια το είχαν πατήσει. Δεν αρραβωνιάστηκε ποτέ μαζί μου. Μου φέρθηκε τόσο δίκαια όσο ποτέ μια γυναίκα σε έναν άνδρα. Δεν έχω κανένα παράπονο να κάνω. Ήταν όλα αγάπη από την πλευρά μου, και όλη η καλή συντροφικότητα και φιλία από την πλευρά της. Όταν χωρίσαμε εκείνη ήταν ελεύθερη γυναίκα, αλλά εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ ξανά να είμαι ελεύθερος άντρας.

"Την επόμενη φορά που επέστρεψα από τη θάλασσα, άκουσα για το γάμο της. Λοιπόν, γιατί να μην παντρευτεί όποιον ήθελε; Τίτλος και χρήμα - ποιος θα μπορούσε να τα κουβαλάει καλύτερα από εκείνη; Γεννήθηκε για όλα αυτά που είναι όμορφα και κομψά. Δεν στεναχωρήθηκα για τον γάμο της. Δεν ήμουν τόσο εγωιστικό κυνηγόςκυλο όσο αυτό. Απλώς χαιρόμουν που η καλή τύχη είχε έρθει στο δρόμο της και που δεν είχε πεταχτεί σε έναν άφραγκο ναύτη. Έτσι αγαπούσα τη Μαίρη Φρέιζερ.

"Λοιπόν, ποτέ δεν σκέφτηκα να την ξαναδώ, αλλά στο τελευταίο ταξίδι πήρα προαγωγή και το νέο πλοίο δεν είχε ακόμη καθελκυστεί, οπότε έπρεπε να περιμένω μερικούς μήνες με τους ανθρώπους μου στο Sydenham. Μια μέρα έξω σε ένα επαρχιακό δρομάκι συνάντησα την Τερέζα Ράιτ, την παλιά της υπηρέτρια. Μου είπε τα πάντα γι' αυτήν, γι' αυτόν, για τον

τα πάντα. Σας λέω, κύριοι, παραλίγο να τρελαθώ. Αυτό το μεθυσμένο κυνηγόσκυλο, που τόλμησε να σηκώσει το χέρι του πάνω της, της οποίας τις μπότες δεν ήταν άξιος να γλείψει! Συνάντησα ξανά την Τερέζα. Μετά συνάντησα την ίδια τη Μαίρη - και την ξανασυνάντησα. Μετά δεν ήθελε να με ξανασυναντήσει. Αλλά τις προάλλες έλαβα μια ειδοποίηση ότι θα ξεκινούσα για το ταξίδι μου μέσα σε μια εβδομάδα, και αποφάσισα ότι θα την έβλεπα μια φορά πριν φύγω. Η Τερέζα ήταν πάντα φίλη μου, γιατί αγαπούσε τη Μαίρη και μισούσε αυτόν τον κακοποιό σχεδόν όσο κι εγώ. Από εκείνη έμαθα τους τρόπους του σπιτιού. Η Μαίρη συνήθιζε να κάθεται και να διαβάζει στο δικό της μικρό δωμάτιο κάτω. Γύρισα εκεί χθες το βράδυ και γρατζούνισα το παράθυρο. Στην αρχή δεν μου άνοιγε, αλλά μέσα της ξέρω ότι τώρα με αγαπάει και δεν μπορούσε να με αφήσει μέσα στην παγωμένη νύχτα. Μου ψιθύρισε να περάσω από το μεγάλο μπροστινό παράθυρο και το βρήκα ανοιχτό μπροστά μου, ώστε να με αφήσει να μπω στην τραπεζαρία. Και πάλι άκουσα από τα ίδια της τα χείλη πράγματα που έκαναν το αίμα μου να βράσει, και πάλι καταράστηκα αυτό το κτήνος που κακομεταχειρίστηκε τη γυναίκα που αγαπούσα. Λοιπόν, κύριοι, στεκόμουν μαζί της ακριβώς μέσα στο παράθυρο, με πλήρη αθωότητα, καθώς ο Θεός είναι ο κριτής μου, όταν αυτός όρμησε σαν τρελός στο δωμάτιο, την αποκάλεσε με τον πιο χυδαίο χαρακτηρισμό που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ένας άντρας σε μια γυναίκα και τη χτύπησε στο πρόσωπο με το ξύλο που είχε στο χέρι του. Εγώ έπεσα πάνω στο μπαστούνι, και ήταν μια δίκαιη μάχη μεταξύ μας. Δείτε εδώ, στο χέρι μου, όπου έπεσε το πρώτο του χτύπημα. Μετά ήρθε η σειρά μου, και τον πέρασα σαν να ήταν σάπια κολοκύθα. Νομίζεις ότι λυπήθηκα; Όχι εγώ! Ήταν η ζωή του ή η δική μου, αλλά πολύ περισσότερο, ήταν η ζωή του ή η δική της, γιατί πώς θα μπορούσα να την αφήσω στην εξουσία αυτού του τρελού; Έτσι τον σκότωσα. Έκανα λάθος; Λοιπόν, τότε, τι θα έκανε κάποιος από εσάς τους κυρίους, αν βρισκόταν στη θέση μου;"

"Είχε ουρλιάξει όταν την χτύπησε, και αυτό κατέβασε τη γερο-Τερέζα από το δωμάτιο από πάνω. Υπήρχε ένα μπουκάλι κρασί στο κομοδίνο, το άνοιξα και έριξα λίγο στα χείλη της Μαίρης, γιατί ήταν μισοπεθαμένη από το σοκ. Μετά ήπια κι εγώ μια σταγόνα. Η Τερέζα ήταν δροσερή σαν πάγος, και ήταν τόσο δικό της σχέδιο όσο και δικό μου. Έπρεπε να κάνουμε να φανεί ότι το είχαν κάνει διαρρήκτες. Η Τερέζα συνέχισε να επαναλαμβάνει την ιστορία μας στην ερωμένη της, ενώ εγώ ορμούσα και έκοβα το σχοινί του κουδουνιού. Μετά την έδεσα στην καρέκλα της και ξεφλούδισα την άκρη του σχοινιού για να φαίνεται φυσικό, αλλιώς θα αναρωτιόντουσαν πώς στο καλό θα μπορούσε ένας διαρρήκτης να ανέβει εκεί πάνω και να το κόψει. Έπειτα μάζεψα μερικά πιάτα και ασημένια δοχεία, για να πραγματοποιήσω την ιδέα της ληστείας, και τα άφησα εκεί, με την εντολή

να σημάνω συναγερμό όταν θα είχα ένα τέταρτο της ώρας μπροστά μου.
Έριξα τα ασημικά στη λίμνη και έφυγα για το Σάιντεναμ, νιώθοντας ότι για

μια φορά στη ζωή μου είχα κοιμηθεί πραγματικά καλά. Και αυτή είναι η αλήθεια και όλη η αλήθεια, κύριε Χολμς, ακόμα κι αν μου κοστίζει το κεφάλι μου".

Ο Χολμς κάπνισε για αρκετή ώρα σιωπηλά. Στη συνέχεια διέσχισε το δωμάτιο και έσφιξε το χέρι του επισκέπτη μας.

"Αυτό νομίζω", είπε. "Ξέρω ότι κάθε λέξη είναι αληθινή, γιατί με δυσκολία είπες μια λέξη που δεν ήξερα. Μόνο ένας ακροβάτης ή ένας ναυτικός θα μπορούσε να ανέβει στο σχοινί της καμπάνας από το στήριγμα, και μόνο ένας ναυτικός θα μπορούσε να κάνει τους κόμπους με τους οποίους το σχοινί στερεώθηκε στην καρέκλα. Μόνο μια φορά είχε έρθει σε επαφή αυτή η κυρία με ναύτες, και αυτό ήταν στο ταξίδι της, και ήταν κάποιος από τη δική της τάξη ζωής, αφού προσπαθούσε πολύ να τον προστατεύσει, δείχνοντας έτσι ότι τον αγαπούσε. Βλέπεις πόσο εύκολο ήταν για μένα να βάλω τα χέρια μου πάνω σου, όταν κάποτε είχα ξεκινήσει στο σωστό μονοπάτι".

"Νόμιζα ότι η αστυνομία δεν θα μπορούσε ποτέ να καταλάβει το τέχνασμά μας".

"Και η αστυνομία δεν το έχει κάνει, ούτε πρόκειται να το κάνει, απ' όσο μπορώ να πιστέψω. Κοιτάζτε τώρα, λοχαγέ Crocker, πρόκειται για ένα πολύ σοβαρό θέμα, αν και είμαι πρόθυμος να παραδεχτώ ότι ενεργήσατε κάτω από την πιο ακραία πρόκληση στην οποία θα μπορούσε να υποβληθεί οποιοσδήποτε άνθρωπος. Δεν είμαι σίγουρος ότι για την υπεράσπιση της ζωής σας η πράξη σας δεν θα κριθεί νόμιμη. Ωστόσο, αυτό θα το αποφασίσουν οι Βρετανοί ένορκοι. Εν τω μεταξύ, σας συμπαθώ τόσο πολύ που, αν επιλέξετε να εξαφανιστείτε μέσα στις επόμενες είκοσι τέσσερις ώρες, θα σας υποσχεθώ ότι κανείς δεν θα σας εμποδίσει".

"Και μετά θα βγουν όλα στη
φόρα;" "Σίγουρα θα βγουν." Ο
ναύτης κοκκίνισε από θυμό.

"Τι είδους πρόταση είναι αυτή για να κάνεις έναν άνδρα; Γνωρίζω αρκετά από το νόμο για να καταλάβω ότι η Μαρία θα θεωρηθεί συνεργός. Νομίζεις ότι θα την αφήνα μόνη της να αντιμετωπίσει τη μουσική ενώ εγώ θα έφευγα κρυφά; Όχι, κύριε, αφήστε τους να κάνουν τα χειρότερα σε μένα, αλλά για όνομα του Θεού, κύριε Χολμς, βρείτε κάποιον τρόπο να κρατήσετε τη φτωχή μου Μαίρη μακριά από τα δικαστήρια".

Ο Χολμς άπλωσε για δεύτερη φορά το χέρι του στον ναύτη.

"Απλώς σε δοκίμαζα και κάθε φορά είσαι αληθινός. Λοιπόν, είναι μεγάλη ευθύνη που αναλαμβάνω, αλλά έδωσα στον Χόπκινς μια εξαιρετική υπόδειξη και αν δεν μπορεί να την αξιοποιήσει, δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο. Κοίτα εδώ, Λοχαγέ Κρόκερ, θα το κάνουμε αυτό με τη νόμιμη μορφή του νόμου. Εσύ είσαι ο κρατούμενος. Γουάτσον, είσαι Βρετανός ένορκος

και δεν έχω συναντήσει ποτέ άνθρωπο που να είναι πιο κατάλληλος για να...

αντιπροσωπεύουν ένα. Εγώ είμαι ο δικαστής. Τώρα, κύριοι ένορκοι, ακούσατε τα στοιχεία. Κρίνετε τον κρατούμενο ένοχο ή αθώο;"

"Αθώος, κύριέ μου", είπα.

"VOX POPULI, VOX DEI. Αθωνέστε, λοχαγέ Crocker. Όσο ο νόμος δεν βρίσκει κάποιο άλλο θύμα, είστε ασφαλής από εμένα. Ελάτε ξανά σε αυτή την κυρία σε ένα χρόνο, και μακάρι το μέλλον της και το δικό σας να μας δικαιώσει στην απόφαση που εκδώσαμε σήμερα το βράδυ!"

Κεφάλ

αιο

Η περιπέτεια της δεύτερης κηλίδας

Είχα σκοπό "Η περιπέτεια του Abbey Grange" να είναι το τελευταίο από εκείνα τα κατορθώματα του φίλου μου, του κ. Σέρλοκ Χολμς, που θα κοινοποιούσα ποτέ στο κοινό. Η απόφασή μου αυτή δεν οφειλόταν σε καμία έλλειψη υλικού, αφού έχω σημειώσεις για πολλές εκατοντάδες υποθέσεις στις οποίες δεν αναφέρθηκα ποτέ, ούτε προκλήθηκε από οποιοδήποτε μειωμένο ενδιαφέρον των αναγνωστών μου για την ιδιαίτερη προσωπικότητα και τις μοναδικές μεθόδους αυτού του αξιοσημείωτου ανθρώπου. Ο πραγματικός λόγος ήταν η απροθυμία που επέδειξε ο κ. Χολμς στη συνεχή δημοσίευση των εμπειριών του. Όσο ήταν σε πραγματική επαγγελματική πρακτική, τα αρχεία των επιτυχιών του είχαν κάποια πρακτική αξία γι' αυτόν- αλλά από τότε που αποσύρθηκε οριστικά από το Λονδίνο και αφοσιώθηκε στη μελέτη και τη μελισσοκομία στο Sussex Downs, η φήμη του έγινε μισητή και ζήτησε επιτακτικά να τηρηθούν αυστηρά οι επιθυμίες του στο θέμα αυτό. Μόνο όταν του παρουσίασα ότι του είχα δώσει την υπόσχεση ότι "Η περιπέτεια του δεύτερου Stain" θα δημοσιευόταν όταν θα ήταν ώριμοι οι καιροί, και επισημαίνοντάς του ότι είναι απολύτως σκόπιμο αυτή η μακρά σειρά επεισοδίων να κορυφωθεί με την πιο σημαντική διεθνή υπόθεση που κλήθηκε ποτέ να χειριστεί, κατάφερα τελικά να αποσπάσω τη συγκατάθεσή του να δοθεί επιτέλους στη δημοσιότητα μια προσεκτικά φυλασσόμενη περιγραφή του περιστατικού. Εάν κατά την αφήγηση της ιστορίας φαίνομαι κάπως ασαφής σε ορισμένες λεπτομέρειες, το κοινό θα καταλάβει εύκολα ότι υπάρχει ένας εξαιρετικός λόγος για τη συστολή μου.

Ήταν, λοιπόν, σε μια χρονιά, και μάλιστα σε μια δεκαετία, που δεν θα κατονομασθεί, που ένα πρωινό Τρίτης του φθινοπώρου βρήκαμε δύο επισκέπτες ευρωπαϊκής φήμης στους τοίχους του ταπεινού μας δωματίου στην οδό Μπέικερ. Ο ένας, αυστηρός, ψηλομύτης, αετομάτης και κυρίαρχος, δεν ήταν άλλος από τον επιφανή λόρδο Μπέλιντζερ, δύο φορές πρωθυπουργό της Βρετανίας. Ο άλλος, σκοτεινός, ξεκάθαρος και κομψός, μόλις και μετά βίας μεσήλικας, και προικισμένος με κάθε ομορφιά του

σώματος και του πνεύματος, ήταν ο εντιμότατος Trelawney Hope,
γραμματέας του

Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, και ο πιο ανερχόμενος πολιτικός άνδρας της χώρας. Κάθονταν δίπλα-δίπλα στο φωτισμένο με χαρτιά καναπέ μας, και ήταν εύκολο να διακρίνει κανείς από τα κουρασμένα και ανήσυχα πρόσωπά τους ότι τους έφεραν εδώ δουλειές της πιο επείγουσας σημασίας. Τα λεπτά, γαλανόλευκα χέρια του πρωθυπουργού ήταν σφιχτά σφιγμένα πάνω από την ελεφαντόδοντη κεφαλή της ομπρέλας του, και το λιπόσαρκο, ασκητικό του πρόσωπο κοίταζε μελαγχολικά από τον Χολμς σε μένα. Ο Ευρωπαίος Γραμματέας τραβούσε νευρικά το μουστάκι του και έπαιζε με τις σφραγίδες της αλυσίδας του ρολογιού του.

"Όταν ανακάλυψα την απώλειά μου, κ. Χολμς, δηλαδή στις οκτώ το πρωί, ενημέρωσα αμέσως τον Πρωθυπουργό. Μετά από δική του πρόταση ήρθαμε και οι δύο σε εσάς".

"Ενημερώσατε την αστυνομία;"

"Όχι, κύριε", είπε ο πρωθυπουργός, με τον γρήγορο, αποφασιστικό τρόπο για τον οποίο ήταν διάσημος. "Δεν το κάναμε, ούτε είναι δυνατόν να το κάνουμε. Η ενημέρωση της αστυνομίας πρέπει, μακροπρόθεσμα, να σημαίνει την ενημέρωση του κοινού. Αυτό είναι που επιθυμούμε ιδιαίτερα να αποφύγουμε".

"Και γιατί, κύριε;"

"Επειδή το εν λόγω έγγραφο είναι τόσο τεράστιας σημασίας που η δημοσίευσή του θα μπορούσε πολύ εύκολα -θα μπορούσα σχεδόν να πω πιθανώς- να οδηγήσει σε ευρωπαϊκές επιπλοκές υψίστης σημασίας. Δεν είναι υπερβολικό να πούμε ότι από το θέμα μπορεί να εξαρτάται η ειρήνη ή ο πόλεμος. Εάν η ανάκτησή του δεν μπορεί να συνοδεύεται από τη μέγιστη δυνατή μυστικότητα, τότε μπορεί κάλλιστα να μην ανακτηθεί καθόλου, διότι το μόνο που επιδιώκεται από εκείνους που το έχουν πάρει είναι να γίνει γενικά γνωστό το περιεχόμενό του".

"Καταλαβαίνω. Τώρα, κύριε Trelawney Hope, θα σας ήμουν υπόχρεος αν μου λέγατε ακριβώς τις συνθήκες κάτω από τις οποίες εξαφανίστηκε αυτό το έγγραφο".

"Αυτό μπορεί να γίνει με πολύ λίγα λόγια, κ. Χολμς. Η επιστολή -γιατί ήταν επιστολή από ξένο ηγεμόνα- ελήφθη πριν από έξι ημέρες. Ήταν τόσο σημαντικό που δεν το άφησα ποτέ στο χρηματοκιβώτιό μου, αλλά το πήγαινα κάθε βράδυ στο σπίτι μου στο Whitehall Terrace, και το κρατούσα στο υπνοδωμάτιό μου σε ένα κλειδωμένο γραμματοκιβώτιο. Ήταν εκεί χθες το βράδυ. Γι' αυτό είμαι σίγουρος. Πράγματι άνοιξα το κουτί ενώ ντυνόμουν για το δείπνο και είδα το έγγραφο μέσα. Σήμερα το πρωί είχε εξαφανιστεί. Το γραμματοκιβώτιο βρισκόταν δίπλα στο τζάμι του κοινοδύμου μου όλη τη νύχτα. Κοιμάμαι ελαφρά, το ίδιο και η γυναίκα μου. Είμαστε και οι δύο έτοιμοι να ορκιστούμε ότι κανείς δεν θα μπορούσε να μπει στο δωμάτιο κατά τη διάρκεια της νύχτας. Και όμως επαναλαμβάνω ότι

η εφημερίδα έχει εξαφανιστεί".
"Τι ώρα δειπνήσατε;"

"Επτά και μισή."

"Πόση ώρα πέρασε πριν πέσεις για ύπνο;"

"Η γυναίκα μου είχε πάει στο θέατρο. Την περίμενα. Ήταν έντεκα και μισή πριν πάμε στο δωμάτιό μας".

"Τότε για τέσσερις ώρες το γραμματοκιβώτιο ήταν αφύλαχτο;"

"Κανείς δεν επιτρέπεται ποτέ να εισέλθει σε αυτό το δωμάτιο εκτός από την υπηρέτρια το πρωί και τον υπηρέτη μου ή την υπηρέτρια της γυναίκας μου κατά τη διάρκεια της υπόλοιπης ημέρας. Είναι και οι δύο έμπιστοι υπηρέτες που είναι μαζί μας εδώ και αρκετό καιρό. Εξάλλου, κανένας από αυτούς δεν θα μπορούσε ενδεχομένως να γνωρίζει ότι υπήρχε κάτι πολυτιμότερο από τα συνηθισμένα έγγραφα του υπουργείου στο γραμματοκιβώτιό μου".

"Ποιος γνώριζε την ύπαρξη αυτής της επιστολής;" "Κανείς στο σπίτι."

"Σίγουρα η γυναίκα σας το ήξερε;"

"Όχι, κύριε- δεν είχα πει τίποτα στη γυναίκα μου μέχρι που έχασα την εφημερίδα σήμερα το πρωί".

Ο πρωθυπουργός έγενεσε επιδοκιμαστικά.

"Γνωρίζω από καιρό, κύριε, πόσο υψηλό είναι το αίσθημα του δημόσιου καθήκοντος", είπε. "Είμαι πεπεισμένος ότι στην περίπτωση ενός τόσο σημαντικού μυστικού θα υπερέβαινε και τους πιο στενούς οικογενειακούς δεσμούς".

Ο Ευρωπαίος Γραμματέας υποκλίθηκε.

"Δεν με αδικείτε καθόλου, κύριε. Μέχρι σήμερα το πρωί δεν έχω πει ούτε μια λέξη στη γυναίκα μου για το θέμα αυτό".

"Θα μπορούσε να το μαντέψει;"

"Όχι, κ. Χολμς, δεν μπορούσε να το μαντέψει - ούτε κανένας μπορούσε να το μαντέψει".

"Έχετε ξαναχάσει έγγραφα;" "Όχι, κύριε."

"Ποιος στην Αγγλία γνωρίζει την ύπαρξη αυτής της επιστολής;" "Κάθε μέλος του Υπουργικού Συμβουλίου ενημερώθηκε γι' αυτό χθες, αλλά η υπόσχεση

της μυστικότητας που συνοδεύει κάθε συνεδρίαση του Υπουργικού Συμβουλίου αυξήθηκε από την επίσημη προειδοποίηση που απηύθυνε ο Πρωθυπουργός. Θεέ μου, και να σκεφτεί κανείς ότι μέσα σε λίγες ώρες θα την είχα χάσει εγώ ο ίδιος!" Το όμορφο πρόσωπό του παραμορφώθηκε από έναν σπασμό απελπισίας και τα χέρια του έσκιζαν τα μαλλιά του. Για μια στιγμή ρίξαμε μια ματιά στον φυσικό άνθρωπο, παρορμητικό, φλογερό, έντονα ευαίσθητο. Την επόμενη η αριστοκρατική μάσκα είχε αντικατασταθεί και η ευγενική φωνή είχε επιστρέψει. "Εκτός από τα μέλη

του υπουργικού συμβουλίου υπάρχουν δύο, ή πιθανώς

τρεις, αξιωματούχοι του υπουργείου που γνωρίζουν την επιστολή. Κανείς άλλος στην Αγγλία, κύριε Χολμς, σας διαβεβαιώνω".

"Αλλά στο εξωτερικό;"

"Πιστεύω ότι κανείς στο εξωτερικό δεν το έχει δει εκτός από τον άνθρωπο που το έγραψε. Είμαι πεπεισμένος ότι οι υπουργοί του - ότι δεν έχουν χρησιμοποιηθεί οι συνήθεις επίσημοι δίαυλοι".

Ο Χολμς σκέφτηκε για λίγο.

"Τώρα, κύριε, πρέπει να σας ρωτήσω πιο συγκεκριμένα τι είναι αυτό το έγγραφο και γιατί η εξαφάνισή του θα έχει τόσο βαρυσήμαντες συνέπειες;"

Οι δύο πολιτικοί άνδρες αντάλλαξαν μια γρήγορη ματιά και τα δασύτριχα φρύδια του πρωθυπουργού μαζεύτηκαν σε ένα συνοφρύωμα.

"Κύριε Χολμς, ο φάκελος είναι ένας μακρύς, λεπτός φάκελος με απαλό μπλε χρώμα. Υπάρχει μια σφραγίδα από κόκκινο κερί με ένα λιοντάρι που σκύβει. Απευθύνεται με μεγάλα, έντονα γράμματα στον -"

"Φοβάμαι, κύριε", είπε ο Χολμς, "ότι, όσο ενδιαφέρουσες και πράγματι ουσιαστικές και αν είναι αυτές οι λεπτομέρειες, οι έρευνές μου πρέπει να φτάσουν περισσότερο στη ρίζα των πραγμάτων. Ποιο ήταν το γράμμα;"

"Αυτό είναι ένα κρατικό μυστικό υψίστης σημασίας και φοβάμαι ότι δεν μπορώ να σας το πω, ούτε το θεωρώ απαραίτητο. Αν με τη βοήθεια των δυνάμεων που λέγεται ότι διαθέτετε μπορείτε να βρείτε έναν τέτοιο φάκελο όπως τον περιγράφω μαζί με το περίβλημά του, θα έχετε αξιωθεί καλά από τη χώρα σας και θα έχετε κερδίσει κάθε ανταμοιβή που βρίσκεται στη δύναμή μας να δώσουμε".

Ο Σέρλοκ Χολμς σηκώθηκε με χαμόγελο.

"Είστε δύο από τους πιο πολυάσχολους ανθρώπους στη χώρα", είπε, "και με τον δικό μου μικρό τρόπο έχω κι εγώ πολλές επισκέψεις. Λυπάμαι πάρα πολύ που δεν μπορώ να σας βοηθήσω σε αυτό το θέμα, και οποιαδήποτε συνέχιση αυτής της συνέντευξης θα ήταν χάσιμο χρόνου".

Ο Πρωθυπουργός σηκώθηκε όρθιος με εκείνη τη γρήγορη, άγρια λάμψη των βαθύμαυρων ματιών του, μπροστά στην οποία ένα υπουργικό συμβούλιο έχει δειλιάσει. "Δεν έχω συνηθίσει, κύριε..." άρχισε, αλλά συγκράτησε τον θυμό του και κάθισε ξανά στη θέση του. Για ένα λεπτό ή περισσότερο καθίσαμε όλοι σιωπηλοί. Τότε ο ηλικιωμένος πολιτικός σήκωσε τους ώμους του.

"Πρέπει να δεχτούμε τους όρους σας, κ. Χολμς. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχετε δίκιο και είναι παράλογο να περιμένουμε από εσάς να ενεργήσετε αν δεν σας δώσουμε την απόλυτη εμπιστοσύνη μας".

"Συμφωνώ μαζί σας, κύριε", είπε ο νεότερος πολιτικός.

"Τότε θα σας πω, βασιζόμενος αποκλειστικά στην τιμή σας και στην τιμή του συναδέλφου σας, Δρ Γουάτσον. Μπορώ να επικαλεστώ και τον

πατριωτισμό σας, γιατί δεν θα μπορούσα να...

να φανταστώ μεγαλύτερη ατυχία για τη χώρα από το να βγει στη φόρα αυτή η υπόθεση".

"Μπορείτε να μας εμπιστευτείτε με ασφάλεια."

"Η επιστολή, λοιπόν, είναι από κάποιον ξένο ηγεμόνα που έχει ενοχληθεί από κάποιες πρόσφατες αποικιακές εξελίξεις αυτής της χώρας. Γράφτηκε βιαστικά και με δική του αποκλειστική ευθύνη. Οι έρευνες έδειξαν ότι οι υπουργοί του δεν γνωρίζουν τίποτα για το θέμα. Ταυτόχρονα είναι διατυπωμένο με τόσο ατυχή τρόπο και ορισμένες φράσεις του έχουν τόσο προκλητικό χαρακτήρα, ώστε η δημοσίευσή του θα οδηγούσε αναμφίβολα σε μια πολύ επικίνδυνη κατάσταση συναισθημάτων στη χώρα αυτή. Θα υπήρχε τέτοια ζύμωση, κύριε, που δεν διστάζω να πω ότι μέσα σε μια εβδομάδα από τη δημοσίευση αυτής της επιστολής η χώρα αυτή θα είχε εμπλακεί σε έναν μεγάλο πόλεμο".

Ο Χολμς έγραψε ένα όνομα σε ένα χαρτί και το παρέδωσε στον πρωθυπουργό. "Ακριβώς. Αυτός ήταν. Και είναι αυτό το γράμμα - αυτό το γράμμα που μπορεί κάλλιστα να σημαίνει η δαπάνη χιλίων εκατομμυρίων και οι ζωές εκατό χιλιάδων ανδρών - που χάθηκαν με αυτόν τον ανεξήγητο τρόπο".

"Ενημερώσατε τον αποστολέα;"

"Μάλιστα, κύριε, απεστάλη ένα κρυπτογραφημένο τηλεγράφημα". "Ίσως επιθυμεί τη δημοσίευση της επιστολής."

"Όχι, κύριε, έχουμε βάσιμους λόγους να πιστεύουμε ότι έχει ήδη καταλάβει ότι ενήργησε με αδιάκριτο και θερμοκέφαλο τρόπο. Θα ήταν μεγαλύτερο πλήγμα για τον ίδιο και για τη χώρα του παρά για εμάς αν αυτή η επιστολή έβγαινε στη φόρα".

"Αν είναι έτσι, ποιον ενδιαφέρει να βγει η επιστολή στη δημοσιότητα; Γιατί κάποιος να επιθυμεί να την κλέψει ή να τη δημοσιεύσει;"

"Ορίστε, κύριε Χολμς, με οδηγείτε σε περιοχές υψηλής διεθνούς πολιτικής. Αλλά αν αναλογιστείτε την ευρωπαϊκή κατάσταση δεν θα δυσκολευτείτε να αντιληφθείτε το κίνητρο. Ολόκληρη η Ευρώπη είναι ένα ένοπλο στρατόπεδο. Υπάρχει μια διπλή συμμαχία που δημιουργεί μια δίκαιη ισορροπία στρατιωτικής ισχύος. Η Μεγάλη Βρετανία κρατάει τη ζυγαριά. Αν η Βρετανία οδηγηθεί σε πόλεμο με μια συνομοσπονδία, θα εξασφαλίσει την υπεροχή της άλλης συνομοσπονδίας, είτε συμμετάσχει στον πόλεμο είτε όχι. Καταλαβαίνετε;"

"Πολύ ξεκάθαρα. Είναι λοιπόν το συμφέρον των εχθρών αυτού του ηγεμόνα να εξασφαλίσουν και να δημοσιεύσουν αυτή την επιστολή, ώστε να γίνει ρήξη μεταξύ της χώρας του και της δικής μας;"

"Μάλιστα, κύριε."

"Και σε ποιον θα αποστελλόταν αυτό το έγγραφο αν έπεφτε στα χέρια ενός εχθρού;"

"Σε οποιαδήποτε από τις μεγάλες καγκελαρίες της Ευρώπης. Πιθανότατα τρέχει προς τα εκεί αυτή τη στιγμή τόσο γρήγορα όσο μπορεί να το μεταφέρει ο ατμός".

Ο κ. Trelawney Hope έριξε το κεφάλι του στο στήθος του και βογκούσε δυνατά. Ο Πρωθυπουργός έβαλε το χέρι του ευγενικά στον ώμο του.

"Είναι η ατυχία σου, αγαπητέ μου φίλε. Κανείς δεν μπορεί να σε κατηγορήσει. Δεν υπάρχει καμία προφύλαξη που να έχετε παραμελήσει. Τώρα, κύριε Χολμς, έχετε πλήρη γνώση των γεγονότων. Ποια είναι η πορεία που προτείνετε;"

Ο Χολμς κούνησε πένθιμα το κεφάλι του.

"Πιστεύετε, κύριε, ότι αν δεν ανακτηθεί αυτό το έγγραφο θα γίνει πόλεμος;" "Νομίζω ότι είναι πολύ πιθανό."

"Τότε, κύριε, ετοιμαστείτε για πόλεμο."

"Αυτό είναι ένα σκληρό ρητό, κύριε Χολμς".

"Σκεφτείτε τα γεγονότα, κύριε. Είναι αδιανόητο να τραβήχτηκε μετά τις έντεκα και μισή το βράδυ, αφού απ' ό,τι καταλαβαίνω ο κ. Χόουπ και η σύζυγός του βρίσκονταν και οι δύο στο δωμάτιο από εκείνη την ώρα μέχρι να διαπιστωθεί η απώλεια. Το πήραν, λοιπόν, χθες το βράδυ μεταξύ επτά και τριάντα και έντεκα και τριάντα, πιθανότατα κοντά στην προηγούμενη ώρα, αφού όποιος το πήρε προφανώς γνώριζε ότι βρισκόταν εκεί και φυσικά θα το εξασφάλιζε όσο το δυνατόν νωρίτερα. Τώρα, κύριε, αν ένα έγγραφο τέτοιας σημασίας είχε κλαπεί εκείνη την ώρα, πού μπορεί να βρίσκεται τώρα; Κανείς δεν έχει κανένα λόγο να το κρατήσει. Έχει περάσει γρήγορα σε αυτούς που το χρειάζονται. Τι πιθανότητες έχουμε τώρα να το προλάβουμε ή έστω να το εντοπίσουμε; Είναι πέρα από τις δυνατότητές μας."

Ο Πρωθυπουργός σηκώθηκε από το καναπέ.

"Αυτό που λέτε είναι απολύτως λογικό, κύριε Χολμς. Αισθάνομαι ότι το θέμα έχει πράγματι ξεφύγει από τα χέρια μας".

"Ας υποθέσουμε, για χάρη του επιχειρήματος, ότι το έγγραφο το πήρε η υπηρέτρια ή ο υπηρέτης..."

"Είναι και οι δύο παλιοί και δοκιμασμένοι υπηρέτες."

"Καταλαβαίνω ότι λέτε ότι το δωμάτιό σας βρίσκεται στον δεύτερο όροφο, ότι δεν υπάρχει είσοδος από έξω και ότι από μέσα κανείς δεν μπορεί να ανέβει απαρατήρητος. Θα πρέπει, λοιπόν, να είναι κάποιος από το σπίτι που το πήρε. Σε ποιον θα το πήγαινε ο κλέφτης; Σε έναν από τους διάφορους διεθνείς κατασκόπους και μυστικούς πράκτορες, τα ονόματα των οποίων μου είναι αρκετά γνωστά. Υπάρχουν τρεις που μπορούμε να πούμε ότι είναι οι κορυφαίοι του επαγγέλματός τους. Θα ξεκινήσω την έρευνά μου κάνοντας τον γύρο του κόσμου και θα διαπιστώσω αν ο καθένας από αυτούς βρίσκεται στο πόστο του. Αν κάποιος λείπει -ειδικά αν

έχει εξαφανιστεί από χθες το βράδυ- θα έχουμε κάποια ένδειξη για το πού έχει πάει το έγγραφο".

"Γιατί να λείπει;" ρώτησε ο Ευρωπαίος Γραμματέας. "Θα πήγαινε το γράμμα σε μια πρεσβεία στο Λονδίνο, το πιο πιθανό είναι ότι δεν θα το πήγαινε".

"Μάλλον όχι. Αυτοί οι πράκτορες εργάζονται ανεξάρτητα και οι σχέσεις τους με τις πρεσβείες είναι συχνά τεταμένες".

Ο Πρωθυπουργός έγνεψε συναινετικά.

"Πιστεύω ότι έχετε δίκιο, κ. Χολμς. Θα πήγαινε ένα τόσο πολύτιμο βραβείο στο αρχηγείο με τα ίδια του τα χέρια. Νομίζω ότι ο τρόπος δράσης σας είναι εξαιρετικός. Εν τω μεταξύ, Χόουπ, δεν μπορούμε να παραμελήσουμε όλα τα άλλα καθήκοντά μας εξαιτίας αυτής της ατυχίας. Εάν υπάρξουν νέες εξελίξεις κατά τη διάρκεια της ημέρας, θα επικοινωνήσουμε μαζί σας και αναμφίβολα θα μας ενημερώσετε για τα αποτελέσματα των δικών σας ερευνών".

Οι δύο πολιτικοί υποκλίθηκαν και αποχώρησαν με σοβαρότητα από την αίθουσα.

Όταν οι επιφανείς επισκέπτες μας αποχώρησαν, ο Χολμς άναψε σιωπηλά την πίπα του και κάθισε για αρκετή ώρα χαμένος στις βαθύτερες σκέψεις του. Είχα ανοίξει την πρωινή εφημερίδα και ήμουν βυθισμένος σε ένα συγκλονιστικό έγκλημα που είχε συμβεί στο Λονδίνο την προηγούμενη νύχτα, όταν ο φίλος μου έβγαλε ένα επιφώνημα, πετάχτηκε στα πόδια του και άφησε την πίπα του στο τζάκι.

"Ναι", είπε, "δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος προσέγγισης. Η κατάσταση είναι απελπιστική, αλλά όχι απελπιστική. Ακόμα και τώρα, αν μπορούσαμε να είμαστε σίγουροι ποιος από αυτούς το έχει πάρει, είναι πολύ πιθανό να μην έχει φύγει ακόμα από τα χέρια του. Εξάλλου, είναι θέμα χρημάτων με αυτούς τους τύπους, και έχω το βρετανικό υπουργείο Οικονομικών πίσω μου. Αν είναι στην αγορά, θα το αγοράσω - αν αυτό σημαίνει άλλη μια δεκάρα στον φόρο εισοδήματος. Είναι νοητό ο τύπος να το κρατήσει πίσω για να δει τι προσφορές θα έρθουν από αυτή την πλευρά πριν δοκιμάσει την τύχη του στην άλλη. Μόνο τρεις είναι ικανοί να παίξουν ένα τόσο τολμηρό παιχνίδι: ο Oberstein, ο La Rothiere και ο Eduardo Lucas. Θα δω τον καθένα από αυτούς".

Έριξα μια ματιά στην πρωινή μου εφημερίδα.

"Είναι ο Eduardo Lucas από την οδό

Godolphin;" "Ναι."

"Δεν θα τον δεις." "Γιατί

όχι;"

"Δολοφονήθηκε στο σπίτι του χθες το βράδυ."

Ο φίλος μου με εξέπληξε τόσο συχνά κατά τη διάρκεια των περιπετειών μας, ώστε με μια αίσθηση αγαλλίασης συνειδητοποίησα πόσο πολύ τον είχα εκπλήξει. Κοιτούσε έκπληκτος και στη συνέχεια άρπαξε το χαρτί από τα

χέρια μου. Αυτή ήταν η παράγραφος που είχα αρχίσει να διαβάζω όταν σηκώθηκε από την καρέκλα του: -

"Φόνος στο Westminster.

"Ένα έγκλημα μυστηριώδους χαρακτήρα διαπράχθηκε χθες το βράδυ στην οδό Γκοντόλφιν 16, μία από τις παλιομοδίτικες και απομονωμένες σειρές σπιτιών του δέκατου όγδοου αιώνα που βρίσκονται ανάμεσα στο ποτάμι και το Αβαείο, σχεδόν στη σκιά του μεγάλου πύργου του Κοινοβουλίου. Αυτό το μικρό αλλά εκλεκτό αρχοντικό κατοικείται εδώ και μερικά χρόνια από τον κ. Eduardo Lucas, γνωστό στους κοινωνικούς κύκλους τόσο λόγω της γοητευτικής προσωπικότητάς του όσο και επειδή έχει την επάξια φήμη ότι είναι ένας από τους καλύτερους ερασιτέχνες τενόρους της χώρας. Ο κ. Lucas είναι άγαμος άνδρας, τριάντα τεσσάρων ετών, και η επιχείρησή του αποτελείται από την κυρία Pringle, μια ηλικιωμένη οικονόμο, και τον Mitton, τον υπηρέτη του. Ο πρώτος αποσύρεται νωρίς και κοιμάται στην κορυφή του σπιτιού. Ο υπηρέτης έλειπε το βράδυ, επισκεπτόμενος έναν φίλο του στο Hammersmith. Από τις δέκα η ώρα και μετά ο κ. Λούκας είχε το σπίτι δικό του. Τι συνέβη κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου δεν έχει ακόμη αποκαλυφθεί, αλλά στις δώδεκα παρά τέταρτο ο αστυνόμος Barrett, περνώντας από την οδό Godolphin, παρατήρησε ότι η πόρτα του αριθμού 16 ήταν μισάνοιχτη. Χτύπησε, αλλά δεν έλαβε απάντηση. Αντιλαμβανόμενος ένα φως στο μπροστινό δωμάτιο προχώρησε στο διάδρομο και χτύπησε ξανά, αλλά χωρίς απάντηση. Στη συνέχεια έσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Το δωμάτιο βρισκόταν σε κατάσταση άγριας αταξίας, τα έπιπλα ήταν όλα παραπεταμένα στη μία πλευρά και μια καρέκλα ήταν πεσμένη ανάσκελα στο κέντρο. Δίπλα σε αυτή την καρέκλα, κρατώντας ακόμα το ένα της πόδι, βρισκόταν ο άτυχος ένοικος του σπιτιού. Είχε μαχαιρωθεί στην καρδιά και πρέπει να πέθανε ακαριαία. Το μαχαίρι με το οποίο είχε διαπραχθεί το έγκλημα ήταν ένα καμπυλωτό ινδικό στιλέτο, που είχε αφαιρεθεί από ένα τρόπαιο ανατολίτικων όπλων που κοσμούσε έναν από τους τοίχους. Η ληστεία δεν φαίνεται να ήταν το κίνητρο του εγκλήματος, διότι δεν είχε γίνει καμία προσπάθεια να αφαιρεθεί το πολύτιμο περιεχόμενο τουωματίου. Ο κ. Eduardo Lucas ήταν τόσο γνωστός και δημοφιλής που η βίαη και μυστηριώδης μοίρα του θα προκαλέσει οδυνηρό ενδιαφέρον και έντονη συμπάθεια σε έναν ευρύ κύκλο φίλων".

"Λοιπόν, Γουάτσον, τι συμπεραίνεις από αυτό;" ρώτησε ο Χολμς, μετά από μια μακρά παύση.

"Είναι μια εκπληκτική σύμπτωση".

"Μια σύμπτωση! Εδώ είναι ένας από τους τρεις άνδρες που είχαμε κατονομάσει ως πιθανούς πρωταγωνιστές αυτού του δράματος, και βρίσκει βίαιο θάνατο τις ίδιες ώρες που ξέρουμε ότι το δράμα αυτό παίζεται. Οι πιθανότητες είναι τεράστιες ενάντια στο ότι πρόκειται για σύμπτωση.

Κανένας αριθμός δεν θα μπορούσε να τις εκφράσει. Όχι, αγαπητέ μου Watson, τα δύο γεγονότα συνδέονται - ΠΡΕΠΕΙ να συνδέονται. Είναι στο χέρι μας να βρούμε τη σύνδεση".

"Αλλά τώρα η επίσημη αστυνομία πρέπει να τα ξέρει όλα".

"Καθόλου. Ξέρουν όλα όσα βλέπουν στην οδό Godolphin. Δεν ξέρουν - και δεν πρόκειται να μάθουν - τίποτα για το Whitehall Terrace. Μόνο εμείς γνωρίζουμε και τα δύο γεγονότα και μπορούμε να εντοπίσουμε τη σχέση μεταξύ τους. Υπάρχει ένα προφανές σημείο το οποίο, σε κάθε περίπτωση, θα είχε στρέψει τις υποψίες μου εναντίον του Λούκας. Η οδός Godolphin, στο Westminster, απέχει μόνο λίγα λεπτά με τα πόδια από το Whitehall Terrace. Οι άλλοι μυστικοί πράκτορες που έχω κατονομάσει ζουν στο δυτικό άκρο. Επομένως, ήταν ευκολότερο για τον Λούκας από ό,τι για τους άλλους να δημιουργήσει μια σύνδεση ή να λάβει ένα μήνυμα από το σπίτι του Ευρωπαϊού Γραμματέα - μια μικρή λεπτομέρεια, η οποία όμως, όταν τα γεγονότα συμπιέζονται σε λίγες ώρες, μπορεί να αποδειχθεί απαραίτητη. Τι έχουμε εδώ;"

Η κυρία Χάντσον είχε εμφανιστεί με μια γυναικεία κάρτα πάνω στο σερβίτσιο της. Ο Χολμς την κοίταξε, σήκωσε τα φρύδια του και μου την έδωσε.

"Ρωτήστε τη Lady Hilda Trelawney Hope αν θα είχε την καλοσύνη να ανέβει", είπε.

Λίγο αργότερα, το ταπεινό μας διαμέρισμα, το οποίο ήταν ήδη τόσο διακεκριμένο εκείνο το πρωί, τιμήθηκε ακόμη περισσότερο από την είσοδο της πιο όμορφης γυναίκας στο Λονδίνο. Είχα ακούσει συχνά για την ομορφιά της νεότερης κόρης του δούκα του Μπέλμινστερ, αλλά καμία περιγραφή της, και καμία ενατένιση άχρωμων φωτογραφιών, δεν με είχε προετοιμάσει για τη λεπτή, ντελικάτη γοητεία και το υπέροχο χρώμα αυτού του εξαιρετού κεφαλιού. Και όμως, όπως το είδαμε εκείνο το φθινοπωρινό πρωινό, δεν ήταν η ομορφιά του το πρώτο πράγμα που θα εντυπωσίαζε τον παρατηρητή. Το μάγουλο ήταν υπέροχο, αλλά ήταν χλωμό από τη συγκίνηση- τα μάτια ήταν λαμπερά, αλλά ήταν η λάμψη του πυρετού- το ευαίσθητο στόμα ήταν σφιγμένο και τραβηγμένο σε μια προσπάθεια αυτοκυριαρχίας. Ο τρόμος -όχι η ομορφιά- ήταν αυτό που ξεπήδησε πρώτα στο μάτι καθώς η όμορφη επισκέπτριά μας στεκόταν για μια στιγμή πλαισιωμένη στην ανοιχτή πόρτα.

"Ήταν εδώ ο σύζυγός μου, κ. Χολμς;"

"Ναι, κυρία, ήταν εδώ."

"Κύριε Χολμς, σας ικετεύω να μην του πείτε ότι ήρθα εδώ". Ο Χολμς υποκλίθηκε ψυχρά και κάλεσε την κυρία σε μια καρέκλα.

"Η εξοχότητά σας με φέρνει σε πολύ λεπτή θέση. Σας ικετεύω να καθίσετε και να μου πείτε τι επιθυμείτε, αλλά φοβάμαι ότι δεν μπορώ να δώσω καμία άνευ όρων υπόσχεση".

Διέσχισε το δωμάτιο και κάθισε με την πλάτη στο παράθυρο. Ήταν μια

βασιλική παρουσία - ψηλή, χαριτωμένη και έντονα γυναικεία.

"Κύριε Χολμς", είπε, και τα χέρια της με τα λευκά γάντια έσφιγγαν και λύνονταν καθώς μιλούσε - "θα σας μιλήσω ειλικρινά με την ελπίδα ότι μπορεί να

να σας ωθήσει να μιλήσετε ειλικρινά σε αντάλλαγμα. Υπάρχει απόλυτη εμπιστοσύνη μεταξύ του συζύγου μου και εμού σε όλα τα θέματα εκτός από ένα. Αυτό είναι η πολιτική. Σε αυτό το θέμα τα χείλη του είναι σφραγισμένα. Δεν μου λέει τίποτα. Τώρα, γνωρίζω ότι υπήρξε ένα πολύ θλιβερό συμβάν στο σπίτι μας χθες το βράδυ. Ξέρω ότι ένα χαρτί εξαφανίστηκε. Αλλά επειδή το θέμα είναι πολιτικό, ο σύζυγός μου αρνείται να με εμπιστευτεί πλήρως. Τώρα είναι απαραίτητο - απαραίτητο, λέω - να το καταλάβω σε βάθος. Είστε ο μόνος άλλος άνθρωπος, εκτός από αυτούς τους πολιτικούς, που γνωρίζει τα πραγματικά γεγονότα. Σας ικετεύω, λοιπόν, κ. Holmes, να μου πείτε ακριβώς τι έχει συμβεί και πού θα οδηγήσει. Πείτε μου τα πάντα, κ. Χολμς. Μην αφήσετε κανένα σεβασμό για τα συμφέροντα του πελάτη σας να σας κρατήσει σιωπηλό, γιατί σας διαβεβαιώνω ότι τα συμφέροντά του, αν το έβλεπε μόνο, θα εξυπηρετούνταν καλύτερα αν με έπαιρνε στην απόλυτη εμπιστοσύνη του. Τι ήταν αυτό το χαρτί που κλάπηκε;"

"Κυρία, αυτό που μου ζητάτε είναι πραγματικά αδύνατο." Εκείνη αναστενάζει και βυθίζει το πρόσωπό της στα χέρια της.

"Πρέπει να δείτε ότι έτσι είναι, κυρία μου. Αν ο σύζυγός σας θεωρεί σκόπιμο να σας κρατήσει στο σκοτάδι για αυτό το θέμα, είναι για μένα, που έχω μάθει τα πραγματικά γεγονότα μόνο υπό την εγγύηση του επαγγελματικού απορρήτου, να πω τι έχει αποκρύψει; Δεν είναι δίκαιο να το ζητάω. Είναι αυτός που πρέπει να ρωτήσετε".

"Τον ρώτησα. Έρχομαι σε εσάς ως τελευταία πηγή. Αλλά χωρίς να μου πείτε κάτι οριστικό, κύριε Χολμς, θα μπορούσατε να μου προσφέρετε μεγάλη υπηρεσία αν με διαφωτίζατε σε ένα σημείο".

"Τι είναι, κυρία;"

"Είναι πιθανό η πολιτική καριέρα του συζύγου μου να υποφέρει από αυτό το περιστατικό;" "Λοιπόν, κυρία μου, αν δεν διορθωθεί μπορεί σίγουρα να έχει μια πολύ ατυχή αποτέλεσμα."

"Αχ!" Πήρε απότομα την αναπνοή της, όπως κάποιος που οι αμφιβολίες του λύνονται. "Μια ακόμη ερώτηση, κ. Χολμς. Από μια έκφραση που ο σύζυγός μου έπεσε στο πρώτο σοκ αυτής της καταστροφής κατάλαβα ότι μπορεί να προκύψουν τρομερές δημόσιες συνέπειες από την απώλεια αυτού του εγγράφου".

"Αν το είπε, σίγουρα δεν μπορώ να το αρνηθώ." "Τι είδους είναι;"

"Όχι, κυρία μου, και πάλι με ρωτάτε περισσότερα από όσα μπορώ να

απαντήσω". "Τότε δεν θα σπαταλήσω άλλο από τον χρόνο σας. Δεν μπορώ να σας κατηγορήσω, κ.

Holmes, επειδή αρνήθηκα να μιλήσω πιο ελεύθερα, και εσείς από την πλευρά σας δεν θα σκεφτείτε, είμαι σίγουρος, το χειρότερο για μένα επειδή επιθυμώ, ακόμη και παρά τη θέλησή του, να μοιραστώ τις ανησυχίες του συζύγου μου. Για άλλη μια φορά σας παρακαλώ να μην πείτε τίποτα για

την επίσκεψή μου." Μας κοίταξε πίσω από την πόρτα, και είχα μια τελευταία εντύπωση από αυτό το όμορφο στοιχειωμένο πρόσωπο, τα ξαφνιασμένα μάτια και το τραβηγμένο στόμα. Μετά έφυγε.

"Λοιπόν, Γουάτσον, το ωραίο φύλο είναι ο τομέας σου", είπε ο Χολμς χαμογελώντας, όταν το φθίνον φρου-φρου των φουστανιών έληξε με το χτύπημα της εξώπορτας. "Ποιο ήταν το παιχνίδι της ωραίας κυρίας; Τι ήθελε πραγματικά;"

"Σίγουρα η δική της δήλωση είναι σαφής και η αγωνία της πολύ φυσική".

"Χουμ! Σκέψου την εμφάνισή της, Γουάτσον - τον τρόπο της, τον καταπιεσμένο ενθουσιασμό της, την ανησυχία της, την επιμονή της να κάνει ερωτήσεις. Θυμηθείτε ότι προέρχεται από μια κάστα που δεν δείχνει ελαφρά τη καρδία συναισθήματα".

"Σίγουρα ήταν πολύ συγκινημένη."

"Θυμηθείτε επίσης την περίεργη σοβαρότητα με την οποία μας διαβεβαίωσε ότι ήταν καλύτερο για τον σύζυγό της να τα γνωρίζει όλα. Τι εννοούσε με αυτό; Και θα πρέπει να παρατηρήσεις, Watson, πώς έκανε ελιγμούς για να έχει το φως στην πλάτη της. Δεν ήθελε να διαβάσουμε την έκφρασή της".

"Ναι, διάλεξε τη μοναδική καρέκλα στο δωμάτιο".

"Και όμως τα κίνητρα των γυναικών είναι τόσο ανεξιχνίαστα. Θυμάστε τη γυναίκα στο Μάργκεϊτ, την οποία υποπτευόμουν για τον ίδιο λόγο. Δεν είχε πούδρα στη μύτη της - αυτό αποδείχτηκε η σωστή λύση. Πώς μπορείς να χτίσεις πάνω σε μια τέτοια κινούμενη άμμο; Η πιο ασήμαντη πράξη τους μπορεί να σημαίνει πολλά, ή η πιο εξαιρετική συμπεριφορά τους μπορεί να εξαρτάται από μια φουρκέτα ή μια λαβίδα για μπούκλες. "Καλημέρα, Γουάτσον".

"Έχετε φύγει;"

"Ναι, θα περάσω το πρωί στην οδό Godolphin Street με τους φίλους μας από το κανονικό κατάστημα. Με τον Eduardo Lucas βρίσκεται η λύση του προβλήματός μας, αν και πρέπει να παραδεχτώ ότι δεν έχω ιδέα για τη μορφή που μπορεί να πάρει. Είναι μεγάλο λάθος να διατυπώνουμε θεωρίες πριν από τα γεγονότα. Μείνε σε επιφυλακή, καλέ μου Watson, και δέξου κάθε νέο επισκέπτη. Θα έρθω μαζί σας στο γεύμα, αν μπορώ".

Όλη εκείνη την ημέρα και την επόμενη και την επόμενη, ο Χολμς ήταν σε μια διάθεση που οι φίλοι του θα αποκαλούσαν σιωπηλή και άλλοι σκυθρωπή. Έτρεχε έξω και έμπαινε μέσα, κάπνιζε ακατάπαυστα, έπαιζε αποσπάσματα στο βιολί του, βυθιζόταν σε ονειροπολήσεις, έτρωγε σάντουιτς σε ακανόνιστες ώρες και με δυσκολία απαντούσε στις περιστασιακές ερωτήσεις που του έκανα. Ήταν προφανές για μένα ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν καλά με τον ίδιο ή την αναζήτησή του. Δεν έλεγε τίποτα για την υπόθεση, και από τις εφημερίδες έμαθα τα στοιχεία της

ανάκρισης και της σύλληψης με την επακόλουθη απελευθέρωση του John Mitton, του υπηρέτη του νεκρού. Ο ιατροδικαστής

Οι ένορκoi έφεραν το προφανές "εκ προθέσεως δολοφονία", αλλά τα μέρη παρέμειναν άγνωστα όσο ποτέ άλλοτε. Κανένα κίνητρο δεν προτάθηκε. Το δωμάτιο ήταν γεμάτο με αντικείμενα αξίας, αλλά κανένα δεν είχε αφαιρεθεί. Τα έγγραφα του νεκρού δεν είχαν πειραχτεί. Είχαν εξεταστεί προσεκτικά και έδειχναν ότι ήταν δεινός μελετητής της διεθνούς πολιτικής, ακούραστος κουτσομπόλης, αξιόλογος γλωσσολόγος και ακούραστος επιστολογράφος. Είχε στενές σχέσεις με τους κορυφαίους πολιτικούς πολλών χωρών. Όμως τίποτα το εντυπωσιακό δεν ανακαλύφθηκε ανάμεσα στα έγγραφα που γέμιζαν τα συρτάρια του. Όσον αφορά τις σχέσεις του με τις γυναίκες, φαίνεται ότι ήταν άφθονες αλλά επιφανειακές. Είχε πολλές γνωριμίες ανάμεσά τους, αλλά λίγους φίλους και καμία που να αγαπούσε. Οι συνήθειές του ήταν κανονικές, η συμπεριφορά του αβλαβής. Ο θάνατός του ήταν ένα απόλυτο μυστήριο και πιθανότατα θα παραμείνει έτσι.

Όσον αφορά τη σύλληψη του John Mitton, του υπηρέτη, ήταν μια συμβουλή απελπισίας ως εναλλακτική λύση στην απόλυτη αδράνεια. Αλλά καμία υπόθεση δεν μπορούσε να υποστηριχθεί εναντίον του. Είχε επισκεφθεί φίλους στο Χάμερσμιθ εκείνο το βράδυ. Το ALIBI είχε ολοκληρωθεί. Είναι αλήθεια ότι ξεκίνησε για το σπίτι του σε μια ώρα που θα έπρεπε να τον είχε φέρει στο Westminster πριν από την ώρα που ανακαλύφθηκε το έγκλημα, αλλά η δική του εξήγηση ότι είχε περπατήσει ένα μέρος του δρόμου φαινόταν αρκετά πιθανή λόγω της λεπτότητας της νύχτας. Είχε πράγματι φτάσει στις δώδεκα η ώρα και φαινόταν να έχει καταπλακωθεί από την απροσδόκητη τραγωδία. Είχε πάντα καλές σχέσεις με τον κύριό του. Αρκετά από τα υπάρχοντα του νεκρού...

- κυρίως μια μικρή θήκη ξυραφάκια - είχε βρεθεί στα κουτιά του υπηρέτη, αλλά ο ίδιος εξήγησε ότι ήταν δώρα του αποθανόντος και η οικονόμος ήταν σε θέση να επιβεβαιώσει την ιστορία. Ο Mitton εργαζόταν στον Lucas για τρία χρόνια. Ήταν αξιοσημείωτο ότι ο Lucas δεν έπαιρνε τον Mitton μαζί του στην Ευρώπη. Μερικές φορές επισκεπτόταν το Παρίσι για τρεις μήνες, αλλά ο Mitton παρέμενε υπεύθυνος για το σπίτι στην οδό Godolphin. Όσον αφορά την οικονόμο, δεν είχε ακούσει τίποτα τη νύχτα του εγκλήματος. Αν ο κύριός της είχε επισκέπτη, τον είχε δεχτεί ο ίδιος.

Έτσι, για τρία πρωινά το μυστήριο παρέμεινε, στο βαθμό που μπορούσα να το παρακολουθήσω από τις εφημερίδες. Αν ο Χολμς ήξερε περισσότερα, κρατούσε τις δικές του συμβουλές, αλλά, καθώς μου είπε ότι ο επιθεωρητής Λεστράντ τον είχε εμπιστευτεί για την υπόθεση, ήξερα ότι ήταν σε στενή επαφή με κάθε εξέλιξη. Την τέταρτη ημέρα εμφανίστηκε ένα μακροσκελές τηλεγράφημα από το Παρίσι που φαινόταν να λύνει το όλο ζήτημα.

"Μια ανακάλυψη μόλις έγινε από την παρισινή αστυνομία", έγραψε η Daily Telegraph, "η οποία σηκώνει το πέπλο που κρεμόταν γύρω από την

τραγική μοίρα του κ. Σωτήρη.

Eduardo Lucas, ο οποίος βρήκε το θάνατο από βία το βράδυ της περασμένης Δευτέρας στην οδό Godolphin, στο Westminster. Οι αναγνώστες μας θα θυμούνται ότι ο αποθανών κύριος βρέθηκε μαχαιρωμένος στο δωμάτιό του και ότι κάποιες υποψίες συνδέονταν με τον υπηρέτη του, αλλά η υπόθεση κατέρρευσε λόγω ενός άλλοθι. Χθες μια κυρία, η οποία ήταν γνωστή ως κυρία Henri Fournaye, που κατοικούσε μια μικρή βίλα στην Rue Austerlitz, αναφέρθηκε στις αρχές από τους υπηρέτες της ως παράφρων. Μια εξέταση έδειξε ότι είχε πράγματι αναπτύξει μανία επικίνδυνης και μόνιμης μορφής. Μετά από έρευνα η αστυνομία ανακάλυψε ότι η κυρία Henri Fournaye επέστρεψε από ταξίδι στο Λονδίνο μόλις την περασμένη Τρίτη και υπάρχουν στοιχεία που τη συνδέουν με το έγκλημα στο Westminster. Η σύγκριση φωτογραφιών απέδειξε περίτρανα ότι ο M. Henri Fournaye και ο Eduardo Lucas ήταν πραγματικά ένα και το αυτό πρόσωπο και ότι ο αποθανών είχε για κάποιο λόγο ζήσει διπλή ζωή στο Λονδίνο και στο Παρίσι. Η κυρία Fournaye, η οποία είναι κρεολικής καταγωγής, έχει εξαιρετικά ευερέθιστο χαρακτήρα και έχει υποφέρει στο παρελθόν από κρίσεις ζήλιας που έφτασαν σε παροξυσμό. Εικάζεται ότι σε μία από αυτές διέπραξε το τρομερό έγκλημα που προκάλεσε τόση αίσθηση στο Λονδίνο. Οι κινήσεις της το βράδυ της Δευτέρας δεν έχουν ακόμη εντοπιστεί, αλλά είναι αναμφίβολο ότι μια γυναίκα που ανταποκρίνεται στην περιγραφή της τράβηξε την προσοχή στον σταθμό Charing Cross το πρωί της Τρίτης με την άγρια εμφάνιση και τη βία των χειρονομιών της. Είναι πιθανό, επομένως, ότι το έγκλημα είτε διαπράχθηκε ενώ ήταν παράφρων, είτε ότι το άμεσο αποτέλεσμά του ήταν να βγάλει τη δυστυχισμένη γυναίκα από τα λογικά της. Προς το παρόν δεν είναι σε θέση να δώσει καμία συνεκτική περιγραφή του παρελθόντος και οι γιατροί δεν τρέφουν ελπίδες για την αποκατάσταση της λογικής της. Υπάρχουν ενδείξεις ότι μια γυναίκα, που θα μπορούσε να είναι η κυρία Fournaye, εθεάθη για μερικές ώρες το βράδυ της Δευτέρας να παρακολουθεί το σπίτι στην οδό Godolphin".

"Πώς σου φαίνεται αυτό, Χολμς;" Του είχα διαβάσει δυνατά τον απολογισμό, ενώ εκείνος τελείωνε το πρωινό του.

"Αγαπητέ μου Γουάτσον", είπε, καθώς σηκώθηκε από το τραπέζι και περπατούσε πάνω κάτω στο δωμάτιο, "είσαι πολύ υπομονετικός, αλλά αν δεν σου έχω πει τίποτα τις τελευταίες τρεις ημέρες είναι επειδή δεν υπάρχει τίποτα να πω. Ακόμα και τώρα αυτή η αναφορά από το Παρίσι δεν μας βοηθάει πολύ".

"Σίγουρα είναι οριστικό όσον αφορά το θάνατο του ανθρώπου".

"Ο θάνατος του ανθρώπου είναι ένα απλό περιστατικό - ένα ασήμαντο επεισόδιο - σε σύγκριση με το πραγματικό μας καθήκον, που είναι να

εντοπίσουμε αυτό το έγγραφο και να σώσουμε μια ευρωπαϊκή καταστροφή. Μόνο ένα σημαντικό πράγμα συνέβη τις τελευταίες τρεις ημέρες, και αυτό είναι ότι δεν συνέβη τίποτα. Λαμβάνω αναφορές σχεδόν κάθε ώρα από το

Κυβέρνηση, και είναι βέβαιο ότι πουθενά στην Ευρώπη δεν υπάρχει κανένα σημάδι προβλήματος. Τώρα, αν αυτή η επιστολή ήταν χαλαρή - όχι, δεν μπορεί να είναι χαλαρή - αλλά αν δεν είναι χαλαρή, πού μπορεί να είναι; Ποιος την έχει; Γιατί κρατείται πίσω; Αυτό είναι το ερώτημα που χτυπάει στο μυαλό μου σαν σφυρί. Ήταν, πράγματι, σύμπτωση ότι ο Λούκας βρήκε το θάνατο τη νύχτα που εξαφανίστηκε το γράμμα; Το γράμμα έφτασε ποτέ σ' αυτόν; Αν ναι, γιατί δεν είναι ανάμεσα στα χαρτιά του; Μήπως η τρελή γυναίκα του το πήρε μαζί της; Αν ναι, βρίσκεται στο σπίτι της στο Παρίσι; Πώς θα μπορούσα να το ψάξω χωρίς να υποψιασθεί κάτι η γαλλική αστυνομία; Είναι μια υπόθεση, αγαπητέ μου Watson, όπου ο νόμος είναι τόσο επικίνδυνος για εμάς όσο και οι εγκληματίες. Ο καθένας είναι εναντίον μας, αλλά τα συμφέροντα που διακυβεύονται είναι κολοσσιαία. Αν την οδηγήσω σε επιτυχή κατάληξη, θα αποτελέσει σίγουρα το επιστέγασμα της καριέρας μου. Α, εδώ είναι το τελευταίο μου από το μέτωπο!" Έριξε μια βιαστική ματιά στο σημείωμα που του είχε παραδοθεί. "Γεια σας! Ο Lestrade φαίνεται ότι παρατήρησε κάτι ενδιαφέρον. Βάλε το καπέλο σου, Watson, και θα περπατήσουμε μαζί στο Westminster".

Ήταν η πρώτη μου επίσκεψη στον τόπο του εγκλήματος - ένα ψηλό, βρώμικο, στενόμακρο σπίτι, αρχοντικό, επίσημο και συμπαγές, όπως ο αιώνας που το γέννησε. Τα μπουλντόγκ χαρακτηριστικά του Lestrade μας κοίταζαν από το μπροστινό παράθυρο και μας χαιρέτησε θερμά όταν ένας μεγάλος αστυνόμος άνοιξε την πόρτα και μας άφησε να μπούμε. Το δωμάτιο στο οποίο μας έδειξαν ήταν εκείνο στο οποίο είχε διαπραχθεί το έγκλημα, αλλά κανένα ίχνος του δεν παρέμενε τώρα, εκτός από έναν άσχημο, ακανόνιστο λεκέ στο χαλί. Αυτό το χαλί ήταν ένα μικρό τετράγωνο *drugget* στο κέντρο του δωματίου, που περιβαλλόταν από μια μεγάλη έκταση από ένα όμορφο, παλιομοδίτικο ξύλινο δάπεδο σε τετράγωνους όγκους εξαιρετικά γυαλισμένους. Πάνω από το τζάκι υπήρχε ένα υπέροχο τρόπαιο όπλων, ένα από τα οποία είχε χρησιμοποιηθεί εκείνη την τραγική νύχτα. Στο παράθυρο υπήρχε ένα πολυτελές γραφείο, και κάθε λεπτομέρεια του διαμερίσματος, οι πίνακες, τα χαλιά και οι κουρτίνες, όλα έδειχναν ένα γούστο που ήταν πολυτελές στα όρια της θηλυπρέπειας.

"Είδατε τις ειδήσεις στο Παρίσι;"

ρώτησε ο Lestrade. Ο Holmes έγνεψε.

"Οι Γάλλοι φίλοι μας φαίνεται να έχουν αγγίξει το σημείο αυτή τη φορά. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι ακριβώς όπως λένε. Χτύπησε την πόρτα - αιφνιδιαστική επίσκεψη, υποθέτω, γιατί κρατούσε τη ζωή του σε στεγανά διαμερίσματα. Την άφησε να μπει - δεν μπορούσε να την κρατήσει στο δρόμο. Του είπε πώς τον είχε εντοπίσει, τον κατηγορήσε, το ένα έφερε το άλλο, και μετά με αυτό το στιλέτο που ήταν τόσο εύχρηστο το τέλος ήρθε σύντομα. Δεν έγιναν όλα σε μια στιγμή, όμως, γιατί αυτές οι καρέκλες

σαρώθηκαν όλες εκεί πέρα, και

είχε ένα στο χέρι του σαν να προσπαθούσε να την κρατήσει μακριά με αυτό. Τα έχουμε όλα ξεκάθαρα σαν να τα είχαμε δει".

Ο Χολμς σήκωσε τα φρύδια του. "Και όμως με καλέσατε;"

"Α, ναι, αυτό είναι ένα άλλο θέμα - μια απλή αηδία, αλλά το είδος του πράγματος που σε ενδιαφέρει - παράξενο, ξέρεις, και αυτό που θα μπορούσες να αποκαλέσεις φρικιαστικό. Δεν έχει καμία σχέση με το κύριο γεγονός - δεν μπορεί να έχει, εκ πρώτης όψεως".

"Τι είναι, λοιπόν;"

"Λοιπόν, ξέρετε, μετά από ένα τέτοιο έγκλημα είμαστε πολύ προσεκτικοί για να κρατήσουμε τα πράγματα στη θέση τους. Τίποτα δεν έχει μετακινηθεί. Ο υπεύθυνος αξιωματικός είναι εδώ μέρα και νύχτα. Σήμερα το πρωί, καθώς ο άνθρωπος θάφτηκε και η έρευνα τελείωσε -όσον αφορά αυτό το δωμάτιο- σκεφτήκαμε ότι θα μπορούσαμε να συμμαζέψουμε λίγο. Αυτό το χαλί. Βλέπετε, δεν είναι στερεωμένο, απλά είναι απλωμένο εκεί. Είχαμε την ευκαιρία να το σηκώσουμε. Βρήκαμε..."

"Ναι; Βρήκες..."

Το πρόσωπο του Χολμς έγινε τεταμένο από την αγωνία.

"Λοιπόν, είμαι σίγουρος ότι δεν θα μαντέψετε ούτε σε εκατό χρόνια τι βρήκαμε. Βλέπετε αυτόν τον λεκέ στο χαλί; Λοιπόν, πολλά πρέπει να έχουν διαρρεύσει, έτσι δεν είναι;"

"Αναμφίβολα πρέπει."

"Λοιπόν, θα εκπλαγείτε αν ακούσετε ότι δεν υπάρχει κανένας λεκές στη λευκή ξύλινη επένδυση που να αντιστοιχεί".

"Δεν υπάρχει λεκές! Αλλά πρέπει να υπάρχει..."

"Ναι, έτσι θα λέγατε. Αλλά το γεγονός παραμένει ότι δεν υπάρχει".

Πήρε τη γωνία του χαλιού στο χέρι του και, γυρίζοντάς την, έδειξε ότι ήταν όντως όπως είπε.

"Αλλά η κάτω πλευρά είναι τόσο λεκιασμένη όσο και η πάνω.

Πρέπει να άφησε κάποιο σημάδι". Ο Λεστράντ γέλασε από χαρά που είχε μπερδέψει τον διάσημο ειδικό.

"Τώρα θα σας δείξω την εξήγηση. ΥΠΑΡΧΕΙ ένας δεύτερος λεκές, αλλά δεν αντιστοιχεί με τον άλλο. Δες καιμόνος σου". Καθώς μιλούσε, γύρισε ένα άλλο κομμάτι του χαλιού, και εκεί, σίγουρα, υπήρχε μια μεγάλη πορφυρή κηλίδα πάνω στην τετράγωνη λευκή επένδυση του παλιομοδίτικου δαπέδου. "Τι λέτε γι' αυτό, κύριε Χολμς;"

"Γιατί, είναι αρκετά απλό. Οι δύο λεκέδες αντιστοιχούσαν, αλλά το χαλί έχει γυρίσει. Καθώς ήταν τετράγωνο και δεν ήταν στερεωμένο, αυτό έγινε εύκολα".

Η επίσημη αστυνομία δεν χρειάζεται εσάς, κ. Χολμς, για να τους πείτε

ότι το χαλί πρέπει να έχει γυρίσει. Αυτό είναι αρκετά ξεκάθαρο, γιατί οι λεκέδες βρίσκονται πάνω από...

το ένα το άλλο - αν το τοποθετήσετε με αυτόν τον τρόπο. Αλλά αυτό που θέλω να μάθω είναι, ποιος μετατόπισε το χαλί και γιατί;"

Μπορούσα να δω από το άκαμπτο πρόσωπο του Χολμς ότι δονούνταν από εσωτερικό ενθουσιασμό.

"Κοίτα εδώ, Λεστράντ", είπε, "ο αστυφύλακας στο διάδρομο ήταν υπεύθυνος για το μέρος όλη την ώρα;"

"Ναι, το έκανε."

"Λοιπόν, ακούστε τη συμβουλή μου. Εξετάστε τον προσεκτικά. Μην το κάνεις μπροστά μας. Θα περιμένουμε εδώ. Πήγαινέ τον στο πίσω δωμάτιο. Θα είναι πιο πιθανό να του αποσπάσεις ομολογία μόνος του. Ρωτήστε τον πώς τόλμησε να δεχτεί ανθρώπους και να τους αφήσει μόνους τους σε αυτό το δωμάτιο. Μην τον ρωτήσετε αν το έχει κάνει. Πάρτε το ως δεδομένο. Πες του ότι ξέρεις ότι κάποιος έχει έρθει εδώ. Πιέστε τον. Πείτε του ότι η πλήρης εξομολόγηση είναι η μόνη του ευκαιρία για συγχώρεση. Κάνε ακριβώς αυτό που σου λέω!"

"Μα τον Τζορτζ, αν το μάθει, θα του το βγάλω!" φώναξε ο Λεστράντ. Βγήκε στον διάδρομο, και λίγες στιγμές αργότερα ακούστηκε η νταηλίτικη φωνή του από το πίσω δωμάτιο.

"Τώρα, Γουάτσον, τώρα!" φώναξε ο Χολμς με φρενήρη προθυμία. Όλη η δαιμονική δύναμη του ανθρώπου που κρύβεται πίσω από αυτό το άτομο ύφος ξέσπασε σε έναν παροξυσμό ενέργειας. Έσχισε το ναρκωτικό από το πάτωμα και σε μια στιγμή έπεσε στα γόνατα, χτυπώντας με νύχια κάθε ένα από τα τετράγωνα ξύλου που βρίσκονταν κάτω από αυτό. Το ένα γύρισε στο πλάι καθώς έσκαψε τα νύχια του στην άκρη του. Ανοιγόκλεινε προς τα πίσω σαν το καπάκι ενός κουτιού. Μια μικρή μαύρη κοιλότητα άνοιξε από κάτω. Ο Χολμς βύθισε το πρόθυμο χέρι του μέσα της και το έβγαλε με ένα πικρό γρύλισμα θυμού και απογοήτευσης. Ήταν άδειο.

"Γρήγορα, Γουάτσον, γρήγορα! Πάρτε το πίσω!" Το ξύλινο καπάκι αντικαταστάθηκε, και το φαρμακείο μόλις είχε τραβηχτεί ίσια, όταν ακούστηκε η φωνή του Lestrade στο διάδρομο. Βρήκε τον Χολμς να ακουμπάει νωχελικά στο τζάκι, παραιτημένος και υπομονετικός, προσπαθώντας να κρύψει τα ακατάσχετα χασμουρητά του.

"Συγγνώμη που σας έκανα να περιμένετε, κ. Χολμς. Βλέπω ότι έχετε βαρεθεί μέχρι θανάτου με την όλη υπόθεση. Λοιπόν, ομολόγησε, εντάξει. Έλα εδώ, MacPherson. Αφήστε αυτούς τους κυρίους να ακούσουν για την πιο ασυγχώρητη συμπεριφορά σας".

Ο μεγαλόσωμος αστυνόμος, πολύ καυτός και μετανιωμένος, μπήκε στο δωμάτιο.

"Δεν ήθελα να σας κάνω κακό, κύριε, είμαι σίγουρος. Η νεαρή γυναίκα ήρθε στην πόρτα χθες το βράδυ - μπέρδεψε το σπίτι. Και μετά αρχίσαμε να μιλάμε. Είναι μοναχικά, όταν είσαι όλη μέρα σε υπηρεσία εδώ".

"Λοιπόν, τι συνέβη τότε;"

"Ήθελε να δει πού έγινε το έγκλημα - είχε διαβάσει γι' αυτό στις εφημερίδες", είπε. Ήταν μια πολύ αξιοσέβαστη, καλοπροαίρετη νεαρή γυναίκα, κύριε, και δεν θεώρησα κακό να την αφήσω να ρίξει μια ματιά. Όταν είδε εκείνο το σημάδι στο χαλί, έπεσε στο πάτωμα και έμεινε ξαπλωμένη σαν νεκρή. Έτρεξα στο πίσω μέρος και έφερα λίγο νερό, αλλά δεν μπορούσα να την συνεφέρω. Τότε πήγα στη γωνία στο Ivy Plant για λίγο κονιάκ, και μέχρι να το φέρω πίσω, η νεαρή γυναίκα είχε συνέλθει και είχε φύγει - ντρεπόταν για τον εαυτό της, τολμώ να πω, και δεν τολμούσε να με αντιμετωπίσει".

"Τι θα έλεγες να μετακινήσεις αυτό το ναρκωτικό;"

"Λοιπόν, κύριε, ήταν λίγο τσαλακωμένο, σίγουρα, όταν επέστρεψα. Βλέπετε, έπεσε πάνω του, και βρίσκεται σε ένα γυαλισμένο πάτωμα χωρίς τίποτα να το κρατάει στη θέση του. Το ίσιωσα μετά".

"Είναι ένα μάθημα για σας ότι δεν μπορείτε να με εξαπατήσετε, αστυφύλακα MacPherson", είπε ο Lestrade, με αξιοπρέπεια. "Αναμφίβολα νομίζατε ότι η παράβαση του καθήκοντός σας δεν θα μπορούσε ποτέ να αποκαλυφθεί, κι όμως μια απλή ματιά σ' αυτόν τον ναρκομανή ήταν αρκετή για να με πείσει ότι κάποιος είχε γίνει δεκτός στο δωμάτιο. Είσαι τυχερός, άνθρωπέ μου, που δεν λείπει τίποτα, αλλιώς θα βρισκόσουν στην οδό Queer. Λυπάμαι που σας κάλεσα κάτω για μια τόσο ασήμαντη υπόθεση, κύριε Χολμς, αλλά σκέφτηκα ότι θα σας ενδιέφερε το σημείο που ο δεύτερος λεκές δεν αντιστοιχεί στον πρώτο".

"Σίγουρα, ήταν πολύ ενδιαφέρον. Αυτή η γυναίκα έχει έρθει εδώ μόνο μία φορά, αστυφύλακα;"

"Ναι, κύριε, μόνο μια φορά." "Ποια ήταν;"

"Δεν ξέρω το όνομα, κύριε. Απαντούσα σε μια αγγελία για γραφομηχανές και βρέθηκα σε λάθος αριθμό - πολύ ευχάριστη, ευγενική νεαρή γυναίκα, κύριε".

"Ψηλός; Όμορφος;"

"Μάλιστα, κύριε- ήταν μια καλοστεκούμενη νεαρή γυναίκα. Υποθέτω ότι θα μπορούσατε να πείτε ότι ήταν όμορφη. Ίσως κάποιοι θα έλεγαν ότι ήταν πολύ όμορφη. "Ω, αξιωματικέ, αφήστε με να ρίξω μια ματιά!" λέει εκείνη. Είχε όμορφους, κολακευτικούς τρόπους, όπως θα μπορούσατε να πείτε, και σκέφτηκα ότι δεν ήταν κακό να την αφήσω να βάλει απλώς το κεφάλι της μέσα από την πόρτα".

"Πώς ήταν ντυμένη;"

"Ήσυχία, κύριε - ένας μακρύς μανδύας μέχρι

τα πόδια της". "Τι ώρα ήταν;"

"Εκείνη την ώρα είχε αρχίσει να ξημερώνει. Άναβαν τις λάμπες όταν επέστρεψα με το μπράντι".

"Πολύ καλά", είπε ο Χολμς. "Έλα, Γουάτσον, νομίζω ότι έχουμε πιο σημαντική δουλειά αλλού".

Καθώς φεύγαμε από το σπίτι, ο Lestrade παρέμεινε στο μπροστινό δωμάτιο, ενώ ο μετανοημένος αστυνόμος άνοιξε την πόρτα για να μας αφήσει να βγούμε. Ο Χολμς γύρισε στο σκαλοπάτι και κράτησε κάτι στο χέρι του. Ο αστυνόμος τον κοίταζε επίμονα.

"Θεέ μου, κύριε!" φώναξε με έκπληξη στο πρόσωπό του. Ο Χολμς έβαλε το δάχτυλό του στα χείλη του, έβαλε το χέρι του στην τσέπη του στήθους του και ξέσπασε σε γέλια καθώς στρίβαμε στο δρόμο. "Εξαιρετικό!" είπε. "Έλα, φίλε Γουάτσον, η αυλαία ανοίγει για την τελευταία πράξη. Θα ανακουφιστείς όταν μάθεις ότι δεν θα γίνει πόλεμος, ότι ο εντιμότατος Trelawney Hope δεν θα υποστεί καμία ανατροπή στη λαμπρή του καριέρα, ότι ο αδιάκριτος ηγεμόνας δεν θα τιμωρηθεί για την αδιακρισία του, ότι ο πρωθυπουργός δεν θα έχει να αντιμετωπίσει καμία ευρωπαϊκή περιπλοκή και ότι με λίγη διακριτικότητα και διαχείριση από μέρους μας κανείς δεν θα είναι ούτε δεκάρα χειρότερα για κάτι που θα μπορούσε να είναι ένα πολύ άσχημο περιστατικό".

Το μυαλό μου γέμισε με θαυμασμό για αυτόν τον εξαιρετικό άνθρωπο. "Το λύσατε!" φώναξα.

"Σχεδόν αυτό, Γουάτσον. Υπάρχουν κάποια σημεία που είναι τόσο σκοτεινά όσο ποτέ. Αλλά έχουμε τόσα πολλά που θα είναι δικό μας λάθος αν δεν μπορέσουμε να πάρουμε τα υπόλοιπα. Θα πάμε κατευθείαν στο Whitehall Terrace και θα φέρουμε το θέμα σε πέρας".

Όταν φτάσαμε στην κατοικία του Ευρωπαϊού Γραμματέα, ο Σέρλοκ Χολμς ρώτησε για τη λαίδη Χίλντα Τρέλαουνι Χόουπ. Μας οδήγησαν στην πρωινή αίθουσα.

"Κύριε Χολμς", είπε η κυρία, και το πρόσωπό της ήταν ροζ από την αγανάκτησή της, "αυτό είναι σίγουρα πολύ άδικο και αγενές εκ μέρους σας. Επιθυμούσα, όπως σας εξήγησα, να κρατήσω την επίσκεψή μου σε εσάς μυστική, για να μην νομίσει ο σύζυγός μου ότι παρεμβαίνω στις υποθέσεις του. Και όμως με εκθέτετε με το να έρχεστε εδώ και να δείχνετε έτσι ότι υπάρχουν επαγγελματικές σχέσεις μεταξύ μας".

"Δυστυχώς, κυρία μου, δεν είχα άλλη επιλογή. Μου ανατέθηκε να ανακτήσω αυτό το εξαιρετικά σημαντικό έγγραφο. Επομένως, πρέπει να σας ζητήσω, κυρία, να έχετε την καλοσύνη να το δώσετε στα χέρια μου".

Η κυρία πετάχτηκε στα πόδια της, με το χρώμα να φεύγει σε μια στιγμή από το όμορφο πρόσωπό της. Τα μάτια της γυάλισαν - παραπατούσε - νόμιζα ότι θα λιποθυμούσε. Στη συνέχεια, με μια μεγάλη προσπάθεια

συνήλθε από το σοκ, και ένα υπέρτατο

η έκπληξη και η αγανάκτηση έδιωξαν κάθε άλλη έκφραση από τα χαρακτηριστικά της.

"Με προσβάλλετε, κύριε Χολμς".

"Ελάτε, ελάτε, κυρία μου, είναι ανώφελο. Παραδώστε το γράμμα". Έτρεξε προς το κουδούνι.

"Ο μπάτλερ θα σας συνοδεύσει έξω".

"Μην χτυπάτε, λαίδη Χίλντα. Αν το κάνετε, τότε όλες οι ειλικρινείς προσπάθειές μου να αποφύγω ένα σκάνδαλο θα ματαιωθούν. Παραδώστε το γράμμα και όλα θα διορθωθούν. Αν συνεργαστείτε μαζί μου, μπορώ να τα κανονίσω όλα. Αν δουλέψετε εναντίον μου, θα πρέπει να σας εκθέσω".

Στεκόταν μεγαλόπρεπα προκλητική, μια βασιλική φιγούρα, με τα μάτια της καρφωμένα πάνω του σαν να ήθελε να διαβάσει την ίδια του την ψυχή. Το χέρι της ήταν στο κουδούνι, αλλά είχε αποφύγει να το χτυπήσει.

"Προσπαθείς να με τρομάξεις. Δεν είναι πολύ ανδροπρεπές πράγμα, κύριε Χολμς, να έρχεστε εδώ και να χτυπάτε μια γυναίκα. Λέτε ότι ξέρετε κάτι. Τι είναι αυτό που ξέρετε;"

"Παρακαλώ, καθίστε, κυρία μου. Θα χτυπήσετε εκεί αν πέσετε. Δεν θα μιλήσω μέχρι να καθίσετε. Σας ευχαριστώ."

"Σας δίνω πέντε λεπτά, κύριε Χολμς".

"Ενα είναι αρκετό, Λαίδη Χίλντα. Γνωρίζω για την επίσκεψή σας στον Eduardo Lucas, για το ότι του δώσατε αυτό το έγγραφο, για την έξυπνη επιστροφή σας στο δωμάτιο χθες το βράδυ και για τον τρόπο με τον οποίο πήρατε το γράμμα από την κρυψώνα κάτω από το χαλί".

Τον κοίταξε με σταχτί πρόσωπο και καταπλάκωσε δύο φορές πριν μπορέσει να μιλήσει.

"Είστε τρελός, κύριε Χολμς - είστε τρελός!" φώναξε, τελικά.

Έβγαλε ένα μικρό κομμάτι χαρτόνι από την τσέπη του. Ήταν το πρόσωπο μιας γυναίκας κομμένο από ένα πορτρέτο.

"Το έφερα μαζί μου επειδή σκέφτηκα ότι μπορεί να είναι χρήσιμο", είπε. "Ο αστυνομικός το αναγνώρισε".

Ασθμαίνονταν και το κεφάλι της έπεσε πίσω στην καρέκλα.

"Ελάτε, Λαίδη Χίλντα. Έχετε το γράμμα. Το θέμα μπορεί ακόμα να ρυθμιστεί. Δεν επιθυμώ να σας δημιουργήσω πρόβλημα. Το καθήκον μου τελειώνει όταν επιστρέψω το χαμένο γράμμα στον σύζυγό σας. Ακούστε τη συμβουλή μου και να είστε ειλικρινής μαζί μου- είναι η μόνη σας ευκαιρία".

Το θάρρος της ήταν αξιοθαύμαστο. Ακόμα και τώρα δεν θα παραδεχόταν την ήττα της.

"Σας ξαναλέω, κύριε Χολμς, ότι έχετε μια παράλογη ψευδαίσθηση".

Ο Χολμς σηκώθηκε από την καρέκλα του.

"Λυπάμαι για σας, Λαίδη Χίλντα. Έκανα ό,τι μπορούσα για σας- βλέπω ότι όλα είναι μάταια".

Χτύπησε το κουδούνι. Μπήκε ο

μπάτλερ. "Είναι ο κ. Trelawney

Hope στο σπίτι;"

"Θα επιστρέψει σπίτι, κύριε, στη μία παρά τέταρτο". Ο Χολμς κοίταξε το ρολόι του.

"Ακόμα ένα τέταρτο της ώρας", είπε. "Πολύ καλά, θα περιμένω."

Ο μπάτλερ είχε μόλις κλείσει την πόρτα πίσω του, όταν η λαίδη Χίλντα ήταν γονατισμένη στα πόδια του Χολμς, με τα χέρια της απλωμένα, το όμορφο πρόσωπό της αναποδογυρισμένο και υγρό από τα δάκρυά της.

"Ω, λυπηθείτε με, κύριε Χολμς! Λυπηθείτε με!" παρακαλούσε, σε μια φρενήρη ικεσία. "Για όνομα του Θεού, μην του το πείτε! Τον αγαπώ τόσο πολύ! Δεν θα έφερνα ούτε μια σκιά στη ζωή του, και αυτό ξέρω ότι θα ράγιζε την ευγενική του καρδιά".

Ο Χολμς σήκωσε την κυρία. "Είμαι ευγνώμων, κυρία μου, που συνήλθατε έστω και αυτή την τελευταία στιγμή! Δεν έχουμε ούτε μια στιγμή να χάσουμε. Πού είναι το γράμμα;"

Πήγε σε ένα γραφείο, το ξεκλείδωσε και έβγαλε έναν μακρύ μπλε φάκελο.

"Εδώ είναι, κύριε Χολμς. Μακάρι να μην το είχα δει ποτέ!"

"Πώς μπορούμε να το επιστρέψουμε;" Μουρμούρισε ο Χολμς. "Γρήγορα, γρήγορα, πρέπει να σκεφτούμε κάποιον τρόπο! Πού είναι το γραμματοκιβώτιο;"

"Ακόμα στην κρεβατοκάμαρά του".

"Τι τύχη! Γρήγορα, κυρία, φέρτε το εδώ!"

Λίγο αργότερα εμφανίστηκε με ένα κόκκινο, επίπεδο κουτί στο χέρι.

"Πώς το άνοιξες πριν; Έχεις αντικλείδι; Ναι, φυσικά και έχεις. 'νοιξέ το!"

Από τον κόρφο της η Lady Hilda είχε βγάλει ένα μικρό κλειδί. Το κουτί άνοιξε. Ήταν γεμάτο με χαρτιά. Ο Χολμς έσπρωξε τον μπλε φάκελο βαθιά μέσα στην καρδιά τους, ανάμεσα στα φύλλα κάποιου άλλου εγγράφου. Το κουτί έκλεισε, κλειδώθηκε και επέστρεψε στην κρεβατοκάμαρα.

"Τώρα είμαστε έτοιμοι γι' αυτόν", είπε ο Χολμς, "έχουμε ακόμα δέκα λεπτά. Θα πάω μακριά για να σας προφυλάξω, Lady Hilda. Σε αντάλλαγμα, θα αφιερώσετε τον χρόνο σας στο να μου πείτε με ειλικρίνεια το πραγματικό νόημα αυτής της εξαιρετικής υπόθεσης".

"Κύριε Χολμς, θα σας τα πω όλα", φώναξε η κυρία. "Ω, κύριε Χολμς, θα έκοβα το δεξί μου χέρι πριν του δώσω ούτε μια στιγμή θλίψης! Δεν υπάρχει γυναίκα σε όλο το Λονδίνο που να αγαπάει τον άντρα της όσο εγώ, και

όμως αν ήξερε

πώς ενήργησα - πώς αναγκάστηκα να ενεργήσω - δεν θα με συγχωρούσε ποτέ. Διότι η δική του τιμή είναι τόσο υψηλή που δεν θα μπορούσε να ξεχάσει ή να συγχωρέσει ένα σφάλμα κάποιου άλλου. Βοηθήστε με, κ. Χολμς! Η ευτυχία μου, η ευτυχία του, οι ίδιες μας οι ζωές διακυβεύονται!"

"Γρήγορα, κυρία, ο χρόνος περνάει!"

"Ήταν ένα γράμμα μου, κ. Χολμς, ένα αδιάκριτο γράμμα που γράφτηκε πριν από το γάμο μου - ένα ανόητο γράμμα, ένα γράμμα ενός παρορμητικού, ερωτευμένου κοριτσιού. Δεν ήθελα να κάνω κακό, και όμως εκείνος θα το θεωρούσε εγκληματικό. Αν είχε διαβάσει αυτό το γράμμα, η εμπιστοσύνη του θα είχε καταστραφεί για πάντα. Έχουν περάσει χρόνια από τότε που το έγραψα. Νόμιζα ότι το όλο θέμα είχε ξεχαστεί. Τότε, επιτέλους, άκουσα από αυτόν τον άνθρωπο, τον Λούκας, ότι είχε περάσει στα χέρια του και ότι θα το έθετε ενώπιον του συζύγου μου. Τον παρακάλεσα να με λυπηθεί. Είπε ότι θα επέστρεφε το γράμμα μου αν του έφερνα ένα συγκεκριμένο έγγραφο που περιέγραφε στο γραμματοκιβώτιο του συζύγου μου. Είχε κάποιον κατάσκοπο στο γραφείο που του είχε πει την ύπαρξή του. Με διαβεβαίωσε ότι κανένα κακό δεν θα μπορούσε να συμβεί στον σύζυγό μου. Βάλτε τον εαυτό σας στη θέση μου, κ. Χολμς! Τι έπρεπε να κάνω;"

"Πάρε τον άντρα σου στην εμπιστοσύνη σου".

"Δεν θα μπορούσα, κύριε Χολμς, δεν θα μπορούσα! Από τη μία πλευρά φαινόταν σίγουρη η καταστροφή- από την άλλη, όσο τρομερό κι αν μου φαινόταν να πάρω το χαρτί του συζύγου μου, ακόμα και σε ένα θέμα πολιτικής δεν μπορούσα να καταλάβω τις συνέπειες, ενώ σε ένα θέμα αγάπης και εμπιστοσύνης ήταν πολύ ξεκάθαρες για μένα. Το έκανα, κύριε Χολμς! Πήρα ένα αποτύπωμα του κλειδιού του- αυτός ο άνθρωπος, ο Λούκας, μου έδωσε ένα αντίγραφο. Άνοιξα το γραμματοκιβώτιό του, πήρα το χαρτί και το μετέφερα στην οδό Γκόντολφιν".

"Τι συνέβη εκεί, κυρία;"

"Χτύπησα την πόρτα όπως συμφωνήθηκε. Ο Λούκας την άνοιξε. Τον ακολούθησα στο δωμάτιό του, αφήνοντας την πόρτα του διαδρόμου μισάνοιχτη πίσω μου, γιατί φοβόμουν να μείνω μόνη μου με τον άνθρωπο. Θυμάμαι ότι μια γυναίκα βρισκόταν έξω όταν μπήκα. Η δουλειά μας ολοκληρώθηκε σύντομα. Είχε το γράμμα μου στο γραφείο του- του έδωσα το έγγραφο. Μου έδωσε το γράμμα. Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένας θόρυβος στην πόρτα. Υπήρχαν βήματα στο διάδρομο. Ο Λούκας γύρισε γρήγορα πίσω το φαρμακείο, έσπρωξε το έγγραφο σε κάποια κρυψώνα εκεί και το σκέπασε.

"Αυτό που συνέβη μετά από αυτό είναι σαν ένα τρομακτικό όνειρο. Έχω ένα όραμα ενός σκοτεινού, αγωνιώδους προσώπου, μιας γυναικείας φωνής

που φώναζε στα γαλλικά: "Η αναμονή μου δεν είναι μάταιη. Επιτέλους, επιτέλους σε βρήκα μαζί της!". Υπήρξε μια άγρια πάλη. Τον είδα με μια καρέκλα στο χέρι του, ένα μαχαίρι έλαμπε στο δικό της. Έφυγα τρέχοντας από τη φρικτή σκηνή, έφυγα τρέχοντας από το σπίτι, και μόνο το επόμενο πρωί σε

την εφημερίδα έμαθα το φοβερό αποτέλεσμα. Εκείνο το βράδυ ήμουν ευτυχισμένη, γιατί είχα το γράμμα μου και δεν είχα δει ακόμα τι θα έφερνε το μέλλον.

"Το επόμενο πρωί συνειδητοποίησα ότι είχα ανταλλάξει το ένα πρόβλημα με το άλλο. Η αγωνία του συζύγου μου για την απώλεια της εφημερίδας του έφτασε στην καρδιά μου. Με δυσκολία μπόρεσα να εμποδίσω τον εαυτό μου από το να γονατίσω εκεί και μετά στα πόδια του και να του πω τι είχα κάνει. Αλλά αυτό πάλι θα σήμαινε μια εξομολόγηση του παρελθόντος. Ήρθα σε εσάς εκείνο το πρωί για να καταλάβω το πλήρες μέγεθος του αδικήματός μου. Από τη στιγμή που το κατάλαβα, όλο μου το μυαλό στράφηκε στη σκέψη να πάρω πίσω το χαρτί του συζύγου μου. Πρέπει να βρίσκεται ακόμα εκεί που το είχε τοποθετήσει ο Λούκας, γιατί το είχε κρύψει πριν μπει στο δωμάτιο αυτή η φοβερή γυναίκα. Αν δεν είχε έρθει εκείνη, δεν θα ήξερα πού ήταν η κρυψώνα του. Πώς θα έμπαινα στο δωμάτιο; Επί δύο ημέρες παρακολουθούσα το μέρος, αλλά η πόρτα δεν είχε μείνει ποτέ ανοιχτή. Χθες το βράδυ έκανα μια τελευταία προσπάθεια. Τι έκανα και πώς τα κατάφερα, το έχετε ήδη μάθει. Έφερα το χαρτί πίσω μαζί μου και σκέφτηκα να το καταστρέψω, αφού δεν έβλεπα τρόπο να το επιστρέψω, χωρίς να ομολογήσω την ενοχή μου στον σύζυγό μου. Ουρανοί, ακούω το βήμα του στη σκάλα!"

Ο Ευρωπαίος Γραμματέας εισέβαλε ενθουσιασμένος στην αίθουσα. "Κανένα νέο, κύριε Χολμς, κανένα νέο;" φώναξε.

"Έχω κάποιες ελπίδες."

"Α, δόξα τω Θεώ!" Το πρόσωπό του έγινε λαμπερό. "Ο πρωθυπουργός γευματίζει μαζί μου. Μπορεί να μοιραστεί τις ελπίδες σας; Έχει ατσάλινα νεύρα, κι όμως ξέρω ότι δεν έχει κοιμηθεί σχεδόν καθόλου μετά από αυτό το τρομερό γεγονός. Τζέικομπς, θα ζητήσεις από τον πρωθυπουργό να έρθει επάνω; Όσον αφορά εσάς, αγαπητή μου, φοβάμαι ότι αυτό είναι θέμα πολιτικής. Θα σας συναντήσουμε σε λίγα λεπτά στην τραπεζαρία".

Ο τρόπος του Πρωθυπουργού ήταν συγκρατημένος, αλλά μπορούσα να διακρίνω από τη λάμψη των ματιών του και τις συσπάσεις των οστέινων χεριών του ότι συμμεριζόταν τον ενθουσιασμό του νεαρού συναδέλφου του.

"Καταλαβαίνω ότι έχετε κάτι να αναφέρετε, κύριε Χολμς;"

"Καθαρά αρνητική μέχρι στιγμής", απάντησε ο φίλος μου. "Έχω ρωτήσει σε κάθε σημείο όπου μπορεί να βρίσκεται, και είμαι σίγουρος ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος".

"Αλλά αυτό δεν είναι αρκετό, κύριε Χολμς. Δεν μπορούμε να ζούμε για πάντα σε ένα τέτοιο ηφαίστειο. Πρέπει να έχουμε κάτι οριστικό".

"Ελπίζω να το πάρω. Γι' αυτό είμαι εδώ. Όσο πιο πολύ σκέφτομαι το

θέμα τόσο πιο πεπεισμένος είμαι ότι το γράμμα δεν έχει φύγει ποτέ από αυτό το σπίτι".

"Κύριε Χολμς!"

"Αν ήταν έτσι, σίγουρα θα είχε ήδη δημοσιοποιηθεί".

"Αλλά γιατί να το πάρει κάποιος για να το κρατήσει στο σπίτι του;" "Δεν είμαι πεπεισμένος ότι κάποιος το πήρε."

"Τότε πώς μπόρεσε να φύγει από το γραμματοκιβώτιο;"

"Δεν είμαι πεπεισμένος ότι έφυγε ποτέ από το γραμματοκιβώτιο".

"Κύριε Χολμς, αυτά τα αστεία είναι πολύ άκαιρα. Έχετε τη διαβεβαίωσή μου ότι έφυγε από το κουτί".

"Έχετε εξετάσει το κουτί από το πρωί της Τρίτης;"

"Όχι, δεν ήταν απαραίτητο."

"Ίσως το έχετε παραβλέψει." "Αδύνατον, λέω εγώ."

"Αλλά δεν είμαι πεπεισμένος γι' αυτό- έχω γνωρίσει να συμβαίνουν τέτοια πράγματα. Υποθέτω ότι υπάρχουν και άλλες εφημερίδες εκεί. Λοιπόν, μπορεί να έχει αναμιχθεί μαζί τους".

"Ήταν στην κορυφή."

"Κάποιος μπορεί να ταρακούνησε το κουτί και να το μετατόπισε". "Όχι, όχι, τα είχα βγάλει όλα έξω."

"Σίγουρα αποφασίζεται εύκολα, Hope", είπε ο Premier. "Ας φέρουμε το γραμματοκιβώτιο".

Ο γραμματέας χτύπησε το κουδούνι.

"Τζέικομπς, φέρε κάτω το γραμματοκιβώτιό μου. Αυτό είναι μια γελοία σπατάλη χρόνου, αλλά και πάλι, αν τίποτα άλλο δεν σας ικανοποιεί, θα γίνει. Ευχαριστώ, Τζέικομπς, βάλ' το εδώ. Πάντα είχα το κλειδί στην αλυσίδα του ρολογιού μου. Εδώ είναι τα χαρτιά, βλέπετε. Επιστολή του Λόρδου Merrow, έκθεση του Σερ Τσαρλς Χάρντι, υπόμνημα από το Βελιγράδι, σημείωμα για τους ρωσο-γερμανικούς φόρους στα σιτηρά, επιστολή από τη Μαδρίτη, σημείωμα του Λόρδου Flowers - Θεέ μου! Τι είναι αυτό; Λόρδος Bellinger! Λόρδος Bellinger!"

Ο πρωθυπουργός άρπαξε τον μπλε φάκελο από το χέρι του.

"Ναι, αυτό είναι - και το γράμμα είναι άθικτο. Ελπίδα, σε συγχαίρω".

"Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ! Τι βάρος από την καρδιά μου. Αλλά αυτό είναι αδιανόητο - αδύνατο. Κύριε Χολμς, είστε ένας μάγος, ένας μάγος! Πώς ξέρατε ότι ήταν εκεί;"

"Επειδή ήξερα ότι δεν υπήρχε πουθενά αλλού".

"Δεν πιστεύω στα μάτια μου!" Έτρεξε άγρια προς την πόρτα. "Πού είναι η γυναίκα μου; Πρέπει να της πω ότι όλα είναι καλά. Hilda! Hilda!" ακούσαμε τη φωνή του στις σκάλες.

Ο πρωθυπουργός κοίταξε τον Χολμς με μάτια που έλαμπαν.

"Ελάτε, κύριε", είπε. "Υπάρχει κάτι περισσότερο απ' ό,τι φαίνεται με το μάτι. Πώς βρέθηκε το γράμμα πίσω στο κουτί;"

Ο Χολμς απομακρύνθηκε χαμογελώντας από την έντονη ματιά αυτών των υπέροχων ματιών.

"Εχουμε και εμείς τα διπλωματικά μας μυστικά", είπε, και παίρνοντας το καπέλο του στράφηκε προς την πόρτα.

www.feedbooks.com

Τροφή για το μυαλό